
life
MIREASĂ
TRASĂ LA SORȚI
KAREN WITEMEYER

Cărți de
Karen Witemeyer

Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți

MIREASĂ TRASĂ LA SORȚI

KAREN WITEMEYER

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *Short-Straw Bride*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2012 by Karen Witemeyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2015 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WITEMEYER, KAREN
Mireasă trasă la sorți / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2015
ISBN 978-973-7908-87-2

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Dedic acest roman

Gloriei și lui Beth,

preaiubitele mele prietene,
care mi-au fost de mare ajutor
prin observațiile lor critice asupra cărții.

Vă mulțumesc că m-ați încurajat mereu
și că mi-ați fost alături pe acest drum.
Ați fost o sursă de inspirație pentru cărțile mele.

Purtați-vă sarcinile unii altora,
și veți împlini astfel legea lui Hristos.

GALATENI 6:2

Prolog

Districtul Anderson, Texas – anul 1870

Meredith Hayes, o fetiță de numai zece ani, își încleștă pumnișorii, înfruntându-l curajoasă pe acela care-și făcuse obiceiul de a o hărțui. „Hiram Ellis! Chiar în clipa asta, dă-mi înapoi sufertașul!"

„Oh, scuze, Meri. La ăsta te referi?", o întrebă sarcastic băiatul, bălăngănind prin fața ochilor ei micuțul sufertaș.

Fata își întinse repede mâinile ca să înhațe obiectul, însă ratã de puțin ținta, căci băiatul, mai înalt decât ea, îl ridică brusc deasupra capului ei și-l pasă fratelui său care chicotea pe înfundate. Meredith începu să alerge când la unul când la celălalt în speranța că-și va recupera sufertașul, dar de fiecare dată apuca să atingă obiectul doar cu un deget.

De ce întotdeauna, dintre toate fetele, o necăjeau doar pe ea? Meredith bătu din picior înciudată. Tocmai când gândea că scăpase de hărțuială pe ziua aceea după terminarea orelor de școală... Pesemne Hiram o urmărise. Își făcuse obiceiul s-o hărțuiască încă de când familia ei se mutase acolo, primăvara trecută. Iar asta probabil din cauză că bucata de pământ pe care o cumpăraseră ai ei aparținuse familiei celui mai bun prieten de-al băiatului.

„Meri, Meri, hai și ia-mă", începu a cânta Hiram cu o voce ridicol de pițigăiată, țopăind în jurul fetei și bălăngănind sufertașul când într-o parte, când într-alta. Un grup de fete apăru la cotitura drumului, iar ele se opriră în loc chicotind în dosul palmelor. Meredith le rugă s-o ajute, dar ele rămaseră țintuite locului, rânjind și acoperindu-și șușotelile cu cărțile de școală. Chiar și Anna Leigh, colega ei de bancă și singura fată despre care Meredith gândea că îi este prietenă! Ochii lui Meredith se umplură de lacrimi de furie, dar reuși să și le țină în frâu. Doar n-o să-i dea satisfacție lui Hiram!

„Eşti un tiran, Hiram Ellis".

„Serios?", o întrebă Hiram, oprindu-se brusc din ţopăială şi holbându-se la micuţa care îndrăznise să-l înfrunte. „Iar tu eşti fata unui călător cu traista-n băţ".

„Tata nu e călător cu traista-n băţ. E învăţător, aşa cum e şi sora ta".

Faţa băiatului se schimonosi cum se încreţeşte coaja unui dovleac care începe să putrezească. „Sora mea învaţă copii albi. Nu negrotei prostănaci".

Meredith îşi ridică bărbia şi repetă cuvintele auzite de la tatăl ei de nenumărate ori. „Ei sunt oameni liberi. Care au aceleaşi drepturi ca şi tine să înveţe carte".

„Dacă acei *oameni liberi* ar fi încă sclavi, aşa cum s-ar cuveni, tatăl lui Joey Gordon n-ar mai fi fost omorât de yankei, iar Joey ar fi încă aici". Hiram îi aruncă o privire aspră şi se apropie de ea cu paşi apăsaţi. Instinctiv, Meredith făcu un pas în spate, dar îşi aduse aminte brusc că nu se temea de el.

„Vrei înapoi sufertaşul ăsta prost?", o întrebă Hiram mârâind ameninţător, după ce se opri la doi paşi de ea. „Atunci, fugi după el!"

Băiatul ţâşni spre marginea drumului şi azvârli obiectul într-un pâlc des de pini. Meredith urmări sufertaşul cum pluteşte în aer, gândindu-se la motivul pentru care Dumnezeu a considerat că este corect să-l înzestreze pe un asemenea băiat răutăcios cu atâta forţă în braţe.

Sufertaşul trecu razant peste vârful unui copac şi dispăru dincolo de un povârniş. Un zăngănit sec răsună ca un ecou printre pinii de la marginea drumului, urmat de mai multe zgomote înfundate, în timp ce cutia din tablă începu să se rostogolească în jos pe pantă.

Meredith se crispă. Mama o s-o certe rău dacă se va întoarce acasă cu sufertaşul zgâriat şi strâmbat. Mai grav de-atât ar fi fost să nu-l mai poată aduce deloc acasă.

Fata îl privi sfidător pe Hiram şi făcu câţiva paşi în faţă, târşiindu-şi picioarele.

„Meri, nu!" Anna Leigh alergă într-un suflet spre ea şi-o apucă de braţ. „Nu te poţi duce acolo. Acela este pământul Archerilor".

Pământul Archerilor? Meredith privi în jur ca să se dumirească pe ce lume se află şi înghiţi în sec. Îşi dădu brusc seama că Anna Leigh avea dreptate.

„Nimeni nu îndrăznește să pună piciorul pe pământul lor. Asta dacă ține la viața sa". Anna Leigh scuturã din cap, uitându-se la copaci de parcă crengile lor s-ar fi putut apleca și-ar fi putut s-o ridice de la pământ. „Renunță, Meri". Făcu apoi un pas în spate, trăgând-o pe Meredith de braț. Dar fiindcă Meredith nu părea că vrea s-o asculte, Anna Leigh îi dădu drumul, oftând adânc.

Mai rău de-atât nici că se putea! Dar oare așa să fie? Meredith privi lung printre pinii din zare, spre povârnișul dincolo de care zăcea cutia în care ea își ținea gustarea pentru școală. Inima începu să-i bată tare în piept. Nu era chiar așa departe! Dacă ar lua-o la fugă, și-ar putea recupera sufertașul și s-ar întoarce repede înapoi. Archerii nici nu vor ști că ea le încălcase proprietatea. Dar nici nu trebuia să uite că toți din ținutul Anderson știau că băieții lui Archer ar fi țintit bucuroși în picior pe oricine se încumeta să se aventureze pe pământul lor. Dar dacă vreunul dintre ei chiar stătea ascuns acolo, așteptând momentul ca ea să le calce proprietatea?

„Știi, am auzit că tocmai și-au cumpărat niște dulăi mari care te pot adulmeca imediat ce-ai pus piciorul pe pământul lor", îi strigă Hiram cu voce răgușită. „Dulăii ăia, mai degrabă, te-ar sfâșia decât să se uite blând la tine".

Meredith își spuse în sinea ei că nu trebuie să-l creadă. El doar încerca s-o sperie. Însă imaginea unui dulău mare și negru, repezindu-se la ea cu colți fioroși, nu-i dădea pace.

„Îl știi pe Seth Winston. . . bărbatul cu mâna ciungă?"

Meredith nu-și întoarse fața spre el, însă dădu din cap. Omul avea o prăvălie lângă școala tatălui ei. Într-adevăr, el avea doar trei degete la mâna dreaptă.

„Travis Archer i-a zburat două degete cu un glonte când Winston s-a dus să le facă o vizită după ce bătrânul Archer și-a dat ultima suflare. O pățea și mai rău dacă Winston nu-și lua tălpășița cât mai repede de-acolo. Nu te gândi că nu pățești nimic doar pentru că ești fată. Ei au aruncat cu piper în trăsura domnișoarei Elvira ce venise să-i ducă pe orfanii lui Archer la familiile pe care le găsise pentru ei. Biata femeie s-a temut că va orbi, atât de tare au usturat-o ochii".

„Și, totuși. . ." zise Meredith, cu voce gâtuită. Tuși, ca să-și dreagă glasul, apoi continuă. „N-au fost răniți prea tare".

„Doar pentru c-au fugit din calea lor". Hiram se apropie de ea și-i șopti la ureche: „Alți cinci bărbați n-au fost așa de norocoși.

Au apărut pe aici, unul câte unul, momiți de speranța că vor putea cumpăra pământul lui Archer. Niciunul n-a mai fost văzut vreodată, de parcă au intrat în pământ". Hiram se opri o clipă, iar Meredith simți cum începe să tremure la auzul cuvintelor rostite de el. „Cadavrele lor zac pesemne îngropate pe undeva pe-acolo".

Ceva foșni în pădurice a de pini. Meredith tresări speriată.

Hiram izbucni într-un hohot de râs.

Meredith se gândi c-ar trebui să meargă acasă mai degrabă. Să lase sufertașul acolo și să se întoarcă repede acasă. Mama o să înțeleagă. . . dar va fi dezamăgită.

„N-ai curajul să te duci după sufertaș, nu-i așa?", o tachină Hiram, iar întrebarea lui captă atenția lui Meredith. „Pun rămășag că ți-e frică să mergi până acolo".

„Meri, nu te duce", o rugă stăruitor Anna Leigh.

„Oh, nu te teme, e prea fricoasă să facă asta". Rânjetul infatuat al lui Hiram o făcu pe Meredith să prindă curaj.

Ducându-și brațele slăbuțe cruciș la piept, fata îl privi încruntată. „Mă duc după sufertaș. Am să-ți arăt că nu sunt fricoasă!"

Fetele din spatele ei rămaseră cu gura căscată de uimire și chiar Hiram o privi ușor încurcat, ceea ce o făcu pe Meredith să prindă mai mult curaj. Se îndreptă spre marginea pădurii, aruncând o ultimă privire triumfătoare spre cei doi frați Ellis stupefiați și porni grăbită în direcția în care dispăruse sufertașul. Pantofii începură să-i scârțâie în timp ce ea călca în fugă peste crenguțele și acele de pin căzute la pământ. Răsuflarea îi răsuna în urechi ca un ecou, în timp ce ea urca din greu povârnișul.

Ajunsă în vârful dealului, Meredith își trase cu greu răsuflarea, scrutând cu privirea după sufertaș. Ceva strălucitor licărea în lumina soarelui undeva jos și mai la stânga. Fata zâmbi și se grăbi într-acolo. *N-a fost chiar așa greu,* până la urmă.

Se aplecă și apucă cu toate degetele de mânerul sufertașului, dar când se întoarse să se uite în urmă, observă că dealul îi astupa vederea. Simțindu-se dintr-odată complet izolată, își mușcă nervoasă buza în timp ce zgomotele pădurii răsunau ca un ecou împrejurul ei. Pocnetul unei rămurele frânte se auzi în stânga ei. Și un foșnet în dreapta ei. Apoi, de undeva, în depărtare, în spatele ei, auzi un lătrat de câine.

Dulăii familiei Archer!

Meredith o rupse la fugă, urcând dealul. Dar solul nisipos era prea sfărâmicios, iar picioarele îi tot alunecau. Disperată, își înfipse degetele în pământ, dar în zadar.

Un alt lătrat răsună. De astă dată, mai aproape.

Meredith renunță să mai urce dealul și, pur și simplu, o luă la fugă în direcția opusă din care se auzea lătratul. Zări în față o poieniță, iar la marginea ei un pâlc de pini ce împrejmuiau drumul. Se îndreptă în acea direcție și intră în pâlcul de pini.

Ridicându-și privirea ca să-și dea seama cât de aproape se afla de drum, piciorul ei drept călcă pe ceva metalic. O pocnitură puternică sfâșie văzduhul cu doar o secundă înainte ca o pereche de fălci de oțel să clănțăne foarte aproape de piciorul ei.

„Bravo, Sadie!" Cu silueta lui subțirică, adolescentină, Travis Archer se ghemui peste puiul de prepelicar, bătându-l ușor peste spate. „Am făcut din tine un adevărat câine de vânătoare".

Cățelușa avea încă obiceiul să latre prea mult atunci când se bucura, speriind vânatul, dar reușise să fugărească un iepure și era gata-gata să-l și prindă, însă stăpânul ei a strigat *păzea*, iar iepurele a zbughit-o înainte ca el să se pregătească să tragă. Travis era totuși mândru de progresele pe care le făcea cățelușa.

„Hai să mai încercăm o dată, fetițo! Poate de data asta găsim o prepeliță. Jim s-a cam săturat să gătească tocană din carne de veve..."

Un țipăt sfâșietor îl întrerupse. Își simți părul de pe brațe zburlindu-se. Nu mai auzise un asemenea țipăt de când mama lui murise la nașterea lui Neill.

Sadie lătră și o zbughi ca din pușcă. Travis strigă la ea să se oprească, dar cățelușa îi ignoră comanda și se îndreptă glonț înspre vest – către drum. Apucă în grabă pușca și alergă după câine. Dacă un intrus le călcase proprietatea, atunci el va face tot ce-i va sta în putință să-și protejeze frații.

Lătratul se auzi tot mai tare, semn că Sadie se oprise în loc. Travis încetini pasul și-și duse pușca la umăr, gata să tragă. N-ar fi prima oară când o persoană lacomă încerca să pună mâna pe pământul lor, crezând că patru băieți puteau fi duși ușor de nas. Poate că el nu devenise încă un bărbat în toată firea, însă era destul

de mare cât să apere ce era al lui. Nimeni nu va reuşi să-l izgonească de-acolo pe el şi pe fraţii lui. Nimeni.

Travis se strecură printre puieţii de pini, zărind blana neagră a lui Sadie. Recunoscu imediat zona. Era unul din cele câteva locuri unde el ascunsese capcane pentru coioţi. Deşi el pusese câteva indicatoare care să-i avertizeze pe nepoftiţi, se vede treaba că nişte iresponsabili le-au ignorat cu bună ştiinţă, riscându-şi pielea. Încercând să alunge orice urmă de milă pe care ar fi putut s-o simtă faţă de acel intrus, Travis puse degetul pe trăgaci şi ocoli ultimul copac ce stătea între el şi ţinta lui.

„Mâinile sus, omule, altfel va trebui să-ţi trag un glonte în. . ." Ameninţarea îi îngheţă pe buze.

O fată?

Îl cuprinse un sentiment de groază. Ridică uşor degetul de pe trăgaci.

„Nu... mă împuşca. Te... rog". Fata îl privi cu ochii ei albaştri, scăldaţi în lacrimi. „N-am vrut să fac rău nimănui". Faţa ei brăzdată de lacrimi îl făcu să se simtă vinovat în timp ce fetişcana încerca curajoasă să-şi ţină în frâu hohotele de plâns.

„Stai liniştită, n-am de gând să te împuşc". Travis îşi lăsă puşca deoparte. „Vezi?" Îşi ridică mâinile ca să-i arate fetei, trântită pe o parte, sub un copac, că se va ţine de cuvânt. „Te-am luat drept altcineva. N-am de gând să-ţi fac rău". Judecând însă după sângele care pătase manşeta pantalonaşilor ei cu volănaşe, el îi făcuse deja mult rău.

„Şi câinele tău? O să-l laşi să mă muşte?" Fata se uită spre Sadie ca şi cum căţeluşa era cumva un dulău fioros.

„Sadie, vino încoace!" Căţeluşa se opri din lătrat şi se îndreptă glonţ spre Travis. Acesta îi făcu semn să rămână pe loc, apoi el se apropie cu băgare de seamă de fata speriată. „Am să încerc să-ţi scot laba piciorului din capcană. Ai înţeles?"

Fata îşi muşcă buza de jos şi făcu ochii mari pe măsură ce Travis se apropie de ea. Meredith dădu din cap, semn că înţelesese, dar ceva înăuntrul lui îl făcu pe Travis să tresară. Habar n-avea ce va face dacă ea va începe să se comporte isteric. Din fericire, fata părea să fie curajoasă şi cu mult bun simţ. Travis îi zâmbi, apoi îşi îndreptă privirea spre capcana în care fata îşi prinsese piciorul.

Travis simţi un nod în stomac. Capcana se prinsese deasupra gleznei ei drepte. Fata scânci în momentul în care el se întinse

spre cele două arcuri, așezate de-o parte și de-a alta a capcanei, așteptându-se, fără îndoială, la și mai multă durere. Lanțul de metal zăngăni în timp ce ea se mișcă.

„Încearcă să nu te miști!" o sfătui el. „În momentul în care capcana se va desface, nu încerca să-ți tragi singură piciorul. Așteaptă să te ajut. E posibil să-ți fi rupt piciorul așa că nu vrem să complicăm lucrurile. M-ai înțeles?"

Fata dădu din nou, ușor, dar curajos, din cap.

Travis tocmai se pregătea să apese pe arcurile capcanei ca să elibereze glezna fetei, când ea îl întrebă:

„Pot să mă țin de tine?"

Închizându-și ochii pentru o clipă, Travis înghiți în sec, apoi dădu scurt din cap. „Desigur, fetițo".

Mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui în timp ce el se aplecă peste ea, iar ea își sprijini capul pe umărul lui.

Travis tuși ca să-și dreagă vocea. „Ești pregătită?"

Fata își frecă ușor marginea feței de partea de sus a brațului lui. „Mm-hmm".

Travis apăsă cu putere pe arcurile capcanei până când aceasta se desfăcu larg. Imediat, dar cu multă delicatețe, îi trase afară piciorul din capcană.

„Trebuie să văd cât de gravă este rana de la picior". Cu brațele încolăcite încă în jurul gâtului lui, Travis o răsuci ușor până când spatele ei se lipi de trunchiul copacului. „Acum odihnește-te puțin".

Băiatul se eliberă ușor de strânsoarea fetei și-i răsuci manșeta pantalonului. Pielea era zdrelită și se puteau zări câteva crestături în locul unde colții de metal îi străpunseseră glezna, însă fata avusese grijă să nu miște prea mult piciorul, așa că sângerarea nu era abundentă. Apăruse totuși o umflătură și o decolorare a pielii în jurul crestăturilor, iar asta-l îngrijoră pe Travis.

„Poți să-ți miști piciorul?"

Fata își îndoi glezna și imediat scoase un geamăt. „Mă doare". Vocea ei deveni un suspin în surdină.

„Atunci încearcă să nu te mai miști!" scrâșni din dinți Travis. Era probabil o fractură. „Mă duc după niște bețe ca să-ți imobilizez piciorul, apoi am să te duc acasă. Bine? Nu-ți face griji".

Pe patul de moarte, tatăl lui l-a pus să jure că nu va părăsi niciodată proprietatea familiei Archer și că va apăra pământul lor

și-i va proteja cu orice preț pe frații lui mai mici. Iar Travis s-a ținut de cuvânt în ultimii doi ani. Astăzi, însă, va fi nevoit să-și încalce promisiunea. Trebuia să îndrepte lucrurile cu fetișcana aceea. Trebuia s-o ducă până acasă.

Travis se ridică în picioare și începu să caute niște bețe cu care să-i improvizeze fetei o atelă. În sinea lui își jură că, atunci când se va întoarce acasă, va distruge orice capcană de pe proprietatea lui. Nu va mai risca să se întâmple așa ceva. Planul lui inițial a fost că, dacă vreun intrus se gândea să le calce proprietatea și-și prindea piciorul în vreo capcană, acesta să se poată elibera din ea cu minimum de efort, dar să se și aleagă cu o cicatrice care să-i amintească să nu se mai întoarcă vreodată pe-acolo. Capcanele erau prea mici pentru a face o rană îndeajuns de dureroasă pentru un bărbat, mai ales dacă acesta, așa cum obișnuiesc cei mai mulți de prin părțile locului, este încălțat cu ghete bocănoase. Dar un copil? Sau *o fată?* Travis nici nu s-a gândit vreodată la o asemenea posibilitate.

Când se întoarse lângă fată, văzu că aceasta își mai revenise. „Cum te cheamă?" o întrebă el, gândindu-se că o discuție îi va distrage atenția în timp ce el va încerca să-i fixeze atela de gleznă.

„Meredith".

Travis scoase din buzunar o batistă și o legă strâns în jurul bețelor, un pic mai jos de genunchiul ei. „Pe mine mă cheamă Travis".

„*Tu* ești Travis?" Îi rosti numele cu o asemenea neîncredere încât el se opri din ceea ce făcea ca să se uite lung la ea. Fata se îmbujoră și începu să se bâlbâie. „Credeam... că... ești mai rău sau mai mare sau... sau cam așa ceva". Travis scutură din cap și chicoti ușor. „Asta-i exact ce-am dorit ca oamenii să creadă despre mine. În felul ăsta, eu și frații mei suntem mai în siguranță".

Travis se uită în jur după ceva care să-i folosească pentru a lega partea de jos a atelei. Și pentru că nu găsi nimic, își scoase briceagul din buzunar și încercă să facă o gaură în cusătura mânecii stângi a cămășii lui. Trase apoi de mânecă în jos până când aceasta se rupse. Îngenunche și înfășură bucata de pânză în jurul gleznei fetei.

„Știi ce poți face pentru mine, Meredith?"

„Ce?"

Mai întâi Travis se asigură că nodul era bine strâns, apoi zâmbi spre „pacienta" lui. „Când te întorci la prietenii tăi, iar ei vor

începe să-ți pună întrebări, dă-le impresia că sunt cât mai mare și cât mai rău cu putință. Faptul că te-am ajutat să ajungi acasă poate fi secretul nostru. Ești de-acord?"

Deși piciorul o durea cumplit, fata îi zâmbi. Travis simți cum i se ușurează povara care-i apăsa conștiința.

„Acum, prinde-mă pe după gât – am să încerc să te ridic în brațe". Travis tocmai se pregătea s-o ridice de jos când Meredith strigă brusc: „Stai! Trebuie să-mi recuperez sufertașul".

Travis se trase înapoi. „Ce anume?"

„Sufertașul pe care-l iau cu mine la școală. Hiram mi l-a aruncat în pâlcul de copaci. De-asta am intrat eu pe proprietatea voastră. Nu mă pot întoarce acasă fără el". Fata se răsuci și dădu să se ridice singură.

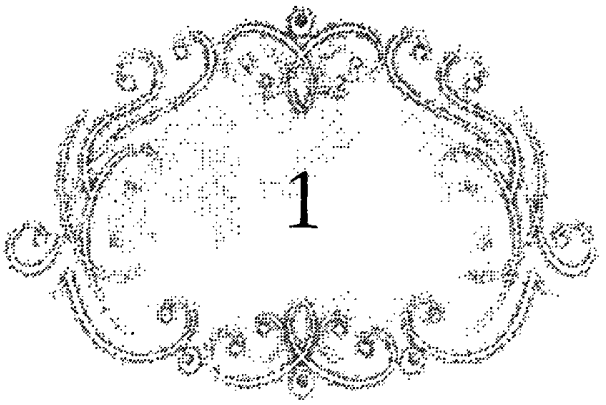
„Stai, nu te mișca", o dojeni Travis, întrucât se temea ca fata să nu se rănească și mai tare. „Mă duc eu după el". Ridică de jos sufertașul și i-l întinse. Meredith îl băgă în ghiozdan, iar Travis se hotărî în sinea lui că dacă-l va întâlni vreodată pe Hiram, va face rost de un alt sufertaș și o să-i tragă peste cap o scatoalcă, sau chiar două, bătăușului acela.

Travis o ridică în brațe. Micuța războinică nu scoase nici măcar un scâncet, ci doar își încleștă brațul pe după gâtul lui atunci când el se ridică în picioare. Travis căută cea mai netedă cărare ca să n-o zgâlțâie prea tare. Era o nebunie de fapt – dorința aceea de a o proteja. El petrecuse cei doi ani de când îi murise tatăl ca să ridice bariere pentru a ține lumea afară și departe de proprietatea lor. Dar când acea fetiță firavă l-a privit cu ochii ei albaștri în care strălucea încrederea că el o va proteja, Travis nu s-a putut gândi decât să protejeze acea bucățică din lumea de afară care găsise o cale înăuntru.

Când ajunse la marginea proprietății familiei lui, Travis se opri și trase aer adânc în piept, apoi își ridică privirea spre cer.

Tăticule, îmi pare rău. Trebuia să fac asta.

Rostind în minte o rugăciune pentru protecția fraților lui, el se aplecă în față și se aventură în afara proprietății Archer.

1

PALESTINE, TEXAS · ANUL 1882

„Nu cred că pot face asta, Cass". Meredith privi lung spre verişoara ei în oglinda măsuţei de toaletă.

Cassandra luă o agrafă şi fixă o altă şuviţă de păr împletit la cocul pe care încerca să i-l facă lui Meredith. „Ce nu poţi face, Meri?"

„Să mă căsătoresc cu un bărbat care mă vrea doar pentru pământul pe care i-l pot oferi".

„De unde ştii că asta-i tot ce-şi doreşte?" Cassandra se aplecă până când faţa ei ajunse la acelaşi nivel cu cea a lui Meredith şi-i făcu cu ochiul în oglindă. „Dacă mă întrebi pe mine, omul pare mai degrabă topit după tine. A venit să te vadă în fiecare sâmbătă seara în ultima lună".

Da, vizite în care el a petrecut mai mult timp discutând cu unchiul ei despre afacerile cu cherestea decât stând de vorbă cu ea. Oare un bărbat îndrăgostit lulea nu şi-ar fi petrecut timpul vorbind mai degrabă cu femeia cu care spera să se însoare decât cu tutorele ei?

Meredith oftă şi se întoarse spre verişoara ei mai tânără. „Ştiu c-ar trebui să fiu mai entuziasmată. Unchiul Everett mi-a zis de nenumărate ori că Roy Mitchell este o partidă bună, iar mama ta aproape c-a leşinat de emoţie când a aflat că m-a cerut de soţie. Dar nu mă simt deloc în largul meu".

„Poate pentru că spunând «da» ar însemna să renunţi la un vis drag din adolescenţă".

Meredith se simţi stânjenită. Cassandra, verişoara ei, era singura persoană căreia îi împărtăşise secretul de a se fi îndrăgostit de Travis Archer. Şi asta întâlnindu-se doar o singură dată cu el. Era

într-adevăr o prostie copilărească. Ce fată ar visa la un tânăr băiat a cărui capcană de vânătoare aproape c-a lăsat-o șchioapă? Totuși, ceva legat de Travis Archer îi cucerise inima pe veci.

Cassandra înțelegea acest lucru.

În timpul sărbătorilor sau al vizitelor de familie, cele două verișoare obișnuiau să se cuibărească sub păturile din patul Cassandrei și să inventeze tot felul de povești romantice cu eroi care să le salveze de vreun bolovan care o lua brusc la vale, sau de vreo cireadă de vite scăpate de sub control, ori de un urs polar sau chiar doi, în momentele în care ele se simțeau deosebit de inventive. Eroul lui Meredith avea întotdeauna fața lui Travis Archer. Chiar și în momentul acela, ea nu se putu abține să nu se gândească la felul cum arăta el acum, după doisprezece ani. Ca adolescent, arăta chipeș. Oare cum ar arăta acum, ca bărbat?

Ridicându-se brusc în picioare și îndreptându-se spre dulapul cu ușile deschise, chipurile să treacă în revistă rochiile atârnate acolo pe umerașe, în loc s-o privească în ochi pe verișoara ei, Meredith expedie imaginea mentală a lui Travis înapoi în trecut, unde îi era locul.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Cass. Sunt prea inteligentă ca să mă las stăpânită de niște vise prostești. Mi-am scos din minte fanteziile alea cu mulți ani în urmă".

Cassandra ajunse lângă ea și scoase din dulap rochia rozalie pe care Meredith o purta doar la ocazii speciale. „Poate că l-ai scos pe Travis din gândurile tale, dar cred că el încă mai ocupă un loc în inima ta".

Meredith ezită, dar acceptă până la urmă rochia pe care i-o alesese verișoara ei. O așeză pe pat, dar în loc să înceapă să se îmbrace cu ea, își încolăci brațele în jurul taliei și se trânti cu spatele pe salteaua patului. „Da, ai dreptate".

Și cu ce-o ajuta să-și mai amintească de el? Nu-l mai văzuse din ziua aceea. Probabil că el nici nu și-o mai amintea. Iar dacă da, probabil că amintirea era una vagă despre o fetiță slăbuță pe care o prinsese pe proprietatea lui. Nu prea era o amintire care să inspire sentimente romantice. În plus, niciunul din familia Archer nu ieșea de pe proprietatea lor. A-l aștepta pe Travis Archer să vină la ea ar echivala probabil cu așteptarea unei ninsori în mijlocul lunii lui cuptor.

„Dă-i o șansă domnului Mitchell, Meri. Poate că este genul de bărbat care nu știe să-și exprime sentimentele". Cassandra se așeză lângă ea pe pat și o bătu ușor pe genunchi. „Veți fi doar voi doi azi la prânz. Tata nu va fi prin preajmă ca să-l distragă cu discuții despre afaceri. Încearcă să-l cunoști mai bine. Poate că vei fi surprinsă de ceea ce-ți poate oferi el".

Meredith îi aruncă o privire verișoarei sale, cu un surâs în colțul gurii. „Știi... eu ar trebui să fiu cea înțeleaptă, nu tu".

„Oi fi eu cu trei ani mai mică decât tine", zise Cassandra, clipind din ochi, „dar asta nu înseamnă că nu știu și eu un lucru sau două despre bărbați".

„Nu te pot contrazice. Probabil că în ultimii doi ani ai acumulat mai multă experiență în a fi curtată decât am acumulat eu în ultimii cinci ani". Meredith îi zâmbi verișoarei ei și-o înghionti ușor cu umărul. „Mă gândesc acum la felul cum se ține Freddie Garrett după tine".

„Freddie Garrett abia ce-a împlinit cincisprezece ani, prostuțo. Nu-l punem la socoteală". Cassandra apucă o pernă și-o aruncă în joacă spre Meredith. Bineînțeles că Meredith trebuia să-i plătească cu aceeași monedă. Se încinse o adevărată bătaie cu perne, iar cele două chicotiră atât de mult încât la un moment dat obosiră și fură nevoite să se oprească.

„Cred că va trebui să-mi aranjezi din nou părul", zise Meredith în timp ce-și suflă o șuviță de păr de pe frunte. Șuvița buclucașă căzu înapoi pe nasul ei, făcându-le pe cele două să izbucnească iar într-un hohot de râs.

Cassandra își reveni prima. „Hai", zise ea printre chicoteli. „Să te îmbrăcăm mai întâi și apoi vedem cum să-ți aranjez părul".

Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei, cu părul aranjat frumos și strâns într-un coc la spate, Meredith aștepta lângă fereastră uitându-se afară pe stradă. Verișoara ei o sărutase pe obraz, îi urase noroc și ieșise din dormitor cu doar câteva minute în urmă, ca s-o lase să-și adune gândurile înainte de sosirea curtezanului ei. Meredith era însă atât de tulburată că se temea că nu va reuși să-și pună ordine în gânduri până ce bărbatul avea să sosească.

Roy Mitchell avea multe calități admirabile. Era ambițios și prosper și cu siguranță își putea întreține o eventuală soție

oferindu-i un trai îmbelșugat. Era o plăcere să-i privești părul și ochii lui negri, iar manierele lui erau impecabile. Totuși, nu trezea niciun sentiment puternic în ea. Și, din câte își dăduse seama Meredith, nici ea nu trezea vreun sentiment în el.

Ce-ar trebui să fac, Doamne? Să mă mărit cu Roy, sperând că voi ajunge să-l iubesc mai târziu, sau ai rânduit pe altcineva pentru mine? Arată-mi clar, Te rog, care este voia Ta.

Un ciocănit energic se auzi în ușa dormitorului, dar Meredith nici n-apucă bine să răspundă că mătușa ei năvăli înăuntru. „Mă bucur să văd c-ai avut inspirația să te pregătești adecvat pentru întâlnirea de azi".

Meredith își mușcă limba. După ce trăise ani la rând cu femeia aceea dezaprobatoare, învățase să vorbească cât mai puțin în timpul discuțiilor între patru ochi cu ea.

„Vino mai aproape, copilă, și întoarce-te ca să te pot vedea".

Încercând să ignore că femeia i se adresase cu apelativul *copilă*, Meredith făcu întocmai, în timp ce mătușa ei oftă ca un martir căruia i s-a dat o cruce grea de cărat.

„Nu te poți strădui mai mult să ascunzi șchiopătatul ăla? Nu ne putem permite ca domnul Mitchell să ezite în cererea lui de căsătorie înainte de anunțarea oficială a logodnei. Deja am făcut tot ce mi-a stat în putință să-ți asigur orice avantaj. Cassandra are ordine stricte să nu intre în salonaș în timp ce el va fi aici. N-am vrea ca omul să fie tentat să facă niște comparații care să-ți fie complet defavorabile, nu-i așa?"

Mătușa Noreen o scrută cu privirea, de parcă putea simți ezitarea lui Meredith. „Ai face bine să nu încerci să sabotezi logodna asta", o avertiză ea, scuturându-și degetul pe sub nasul lui Meredith. „Everett și cu mine depindem prea mult de partida asta ca tu să ne strici planurile. Omul așteaptă azi un răspuns. Și răspunsul ar face bine să fie ‹da›".

Când Meredith I-a cerut lui Dumnezeu călăuzire, ea nu s-a așteptat niciodată ca El să i-o bage pe gât cu forța prin intermediul unei doze de opinii mai puțin măgulitoare ale mătușii ei. Să fie acesta răspunsul pe care-l aștepta ea? Îi vorbea Dumnezeu prin mătușa Noreen, sau mătușa Noreen își urmărea propriile interese? Pe Meredith n-o deranja să se împotrivească dorinței mătușii ei, dar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu era cu totul altă poveste.

Simțind nevoia să se depărteze de degetul cu care o apostrofa mătușa, pentru a-și putea aduna gândurile, Meredith se îndreptă spre scaunul pe care-și lăsase șalul, exagerându-și șchiopătatul în timp ce mergea. Când o auzi pe mătușa Noreen gemând frustrată, Meredith zâmbi în sinea ei. Știa că era meschin din partea ei să facă asta, dar refuza s-o lase pe femeia aceea s-o terorizeze fără ca ea să riposteze măcar un pic.

De fapt, șchiopătatul din mersul ei abia dacă se mai observa, cu excepția zilelor în care ea era foarte obosită. Cu ani în urmă, doctorul i-a explicat că vătămarea osului pe care o suferise din cauza capcanei din oțel a împiedicat creșterea completă a piciorului ei drept, făcându-l astfel să fie un pic mai scurt decât cel stâng. Cu pantofi făcuți la comandă, care aveau un centimetru în plus la tocul celui drept, ea se descurca fără probleme. Mătușa Noreen avea obiceiul să facă din țânțar armăsar, mai ales când era vorba de defectele lui Meredith.

Acoperindu-și umerii cu șalul crem, Meredith își ațintă privirea spre ciucurii mătăsoși ai șalului, în loc să privească la mătușa ei. Continuă totuși conversația, cu multă precauție. „Totdeauna tata m-a încurajat să-mi aleg un soț cu foarte mare grijă, având în vedere că legătura aceea va ține toată viața. Intenționez să-i urmez sfatul. Roy Mitchell are într-adevăr multe calități, însă eu am nevoie de mai mult timp ca să-l cunosc înainte să iau această decizie cu toată inima". Meredith își ridică privirea și o văzu pe mătușa Noreen încruntată. „Cu siguranță că prânzul de azi îmi va oferi această ocazie", se grăbi Meredith să adauge.

„Mai mult timp?" Femeia vorbi de parcă acele cuvinte o gâtuiau.

Mătușa Noreen aruncă o privire spre ușa deschisă și făcu trei pași spre Meredith. „Am cerut eu mai mult timp când tatăl tău m-a rugat să te adăpostesc în casa mea pentru ca tu să mergi la școală aici, în Palestine, în urmă cu cinci ani?", șuieră ea printre dinți. „Nu. Și după alți doi ani, când afacerile tatălui tău cu acei... acei *negrotei* s-au sfârșit așa cum am prezis, nu ți-am oferit eu împreună cu Everett un cămin permanent în care să locuiești?"

Meredith înghiți în sec, încercând să uite de amintirile cu frigurile care l-au răpus mai întâi pe tatăl ei, și apoi pe mama ei. Mătușa și unchiul ei nu i-au dat voie să meargă acasă de frică să nu ia și ea boala. Meredith a încercat să-și vadă părinții oricum, dar

când tatăl ei a refuzat să descuie ușa și s-a uitat la ea prin fereastra din față, cu palma lipită de geam, cu ochii înfundați în orbite, implorând-o să plece, ea n-a avut de ales. S-a întors în casa mătușii și unchiului ei și a plâns în brațele lui Cassie.

„Te-am hrănit cu mâncarea mea", bombăni mătușa Noreen, readucând-o pe Meredith la realitate. „Venitul unchiului tău ți-a asigurat un acoperiș deasupra capului. Ți s-a dat destul *timp*".

Noreen pufni și-și încrucișă brațele la piept, uitându-se stresată spre ușă, după care își ațintă din nou privirea spre Meredith. „Poate nu-ți dai seama, dar afacerea unchiului tău n-a mai mers la fel de bine în ultimii ani. Avem nevoie de stabilitatea pe care ne-ar putea-o oferi o înrudire cu Roy Mitchell. El a promis că va deveni partenerul lui Everett după ce va cumpăra pământul acela. Toată cheresteaua lui va fi tăiată exclusiv la moara Hayes. Dar înțelegerea atârnă de mariajul vostru. Fără căsătorie nu va fi niciun parteneriat".

Deoarece Roy Mitchell avea nevoie de pământul ei – pământul pe care tatăl ei l-a lăsat în grija unchiului ei, cu intenția de a-i fi înapoiat lui Meredith atunci când se va mărita sau va împlini douăzeci și cinci de ani.

„Vei pune în pericol viitorul Cassandrei doar pentru că ești nesigură de sentimentele tale?"

Meredith clipi uimită. Dacă va refuza cererea în căsătorie a lui Roy Mitchell, *oare* îi va face rău Cassandrei?

Se auziră pași pe hol înainte ca fața zâmbitoare a Cassandrei să apară în ușă.

„Tata m-a trimis după tine, Meri. Curtezanul tău a sosit".

Mătușa Noreen îi aruncă o privire tăioasă și-o împinse spre ușă. „Haide, acum. Să nu-l lăsăm pe domnul Mitchell să aștepte".

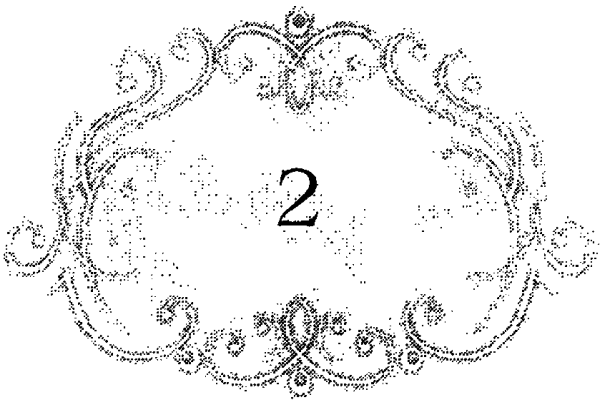
În timp ce Meredith păși pe hol, zâmbetul lui Cassie, atât de plin de inocență și de romantism, îi lumină fața. Se simți copleșită de un sentiment de vină.

Cassandra merita tot ce era mai bun, iar dacă măritându-se cu Roy îi va asigura verișoarei ei acea oportunitate, probabil că Meredith ar trebui să facă acel sacrificiu.

Totuși, când intră în camera în care o aștepta Roy și când el se îndreptă spre ea, Meredith nu-și putu calma neliniștea ce puse stăpânire pe ea.

Doamne, Ţi-am cerut să mă călăuzeşti, iar până acum totul pare a-mi arăta că trebuie să mă mărit cu Roy. Dar dacă ai un alt plan, orice alt plan, îl voi primi cu bucurie.

Roy îi întinse mâna, iar Meredith se forţă să schiţeze un zâmbet fals.

2

Până să-şi termine felia din tortul de ciocolată, Meredith renunţase să mai caute puncte comune între ea şi Roy Mitchell. După servirea supei, ea l-a întrebat ce-i place să facă în timpul liber, iar el i-a răspuns că îi place să călătorească. Asta o înviorase iniţial, până când descrierea unei recente călătorii de-a lui la Houston s-a transformat într-un sfert de oră de vorbărie plictisitoare despre înfloritoarea industrie de cherestea.

Când chelnerul le-a servit gustările, întrerupând *Oda codrului des de puieţi de pini*, Meredith l-a întrebat ce-i place să citească. Roy zâmbi şi o informă nonşalant că preferă să experimenteze lucrurile direct, la faţa locului, decât să citească opinia cuiva despre subiectul respectiv.

„De exemplu", zise el în timp ce se aplecă deasupra mesei cu un entuziasm evident, „am studiat cu atenţie pământurile din zona pădurii Piney. Mii de acri de pădure sunt neatinşi, aşteptând omul potrivit cu viziunea potrivită pentru a profita de oportunitate. Cititul cărţilor doar învaţă omul despre trecut. Eu sunt un om care priveşte mult spre viitor".

Bărbatul continuă să spună cum gândirea lui despre viitor l-a făcut să adune mai mulţi investitori care să-i asigure capital pentru mâna de lucru şi echipamentul de care avea nevoie ca să-şi extindă mica operaţiune de exploatare forestieră. Singurul lucru care-i lipsea erau câteva parcele de pământ care să-i asigure acces direct la calea ferată. Iar pe acestea le va avea în scurt timp în posesia lui.

Exasperată deja în momentul servirii desertului, Meredith încălcă toate regulile de etichetă învăţate de la mama ei şi-l întrebă despre religie, cerându-i opinia în legătură cu rolul pe care Dumnezeu îl va avea în planurile lui de extindere. Omul chicoti şi,

înainte de a servi o îmbucătură din plăcinta cu mere, îi oferi drept răspuns un banal refren despre cum Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Ocazia de a servi prânzul cu acel bărbat nici că putea s-o lase mai demoralizată. Meredith presupuse că Roy pur şi simplu încerca s-o convingă de abilitatea lui de a întreţine o nevastă, însă el nu reuşi decât să creeze o imagine jalnică cu ei doi stând pe terasă şi holbându-se la un câmp plin cu cioturi de copaci, fără un subiect de discuţie, pentru că toţi pinii sfârşiseră prin a fi tăiaţi.

„Eşti gata de plecare, draga mea?"

Meredith clipi. „O... da". Îşi şterse delicat buzele cu şervetul şi-i zâmbi lui Roy în timp ce el ocoli masa ca s-o ajute să se ridice. „Îţi mulţumesc pentru acest prânz minunat. Nu obişnuiesc să mănânc foarte des într-un loc atât de elegant".

„Asta se va schimba îndată ce ne vom căsători. Căsătorită cu mine, vei lua masa în cele mai alese locuri din statul acesta. Houston, San Antonio, chiar şi în capitală".

„Mmmm". Meredith nu reuşi să găsească nişte cuvinte mai potrivite în timp ce Roy o ajuta să-şi pună şalul pe umeri şi-o conduse afară din restaurantul hotelului.

Cei doi se plimbară în linişte pe trotuarul din faţa hotelului şi, pentru prima oară de când ieşise din casa unchiului ei, Meredith se relaxă. Poate că nu era atât de rău să fie cu Roy. Oamenii care treceau pe lângă ei nu se mai uitau la ea cu indiferenţă, aşa cum făceau de obicei. Bărbaţii îşi scoteau pălăria, iar femeile se uitau la ea cu respect. Aparent, la braţul lui Roy Mitchell, Meredith era o persoană demnă de observat.

Dar o făcea oare să fie acea persoana care îşi dorea?

O pălărie în vitrina magazinului îi atrase atenţia lui Meredith, iar ea îşi încetini mersul. Ca un adevărat gentleman, Roy o conduse mai aproape de magazin, însă ei i se păru imposibil să se concentreze la acea pălărie, simţindu-l cum îi studia cu atenţie faţa.

„Te-ai mai gândit la cererea mea în căsătorie, domnişoară Hayes?"

Meredith simţi un nod în stomac. Nu încă. Nu era pregătită.

El îi dădu drumul la braţ şi-o atinse cu palma pe spate. „Recunosc, eu abia dacă m-am gândit la altceva", murmură el.

Meredith simți prin rochie căldura mâinii lui, dar atingerea aceea intimă o făcu să simtă și un fior rece.

Doamne, am nevoie de un semn. Un indiciu. Orice.

„Domnule Mitchell?"

Roy își luă repede mâna de pe spatele ei în timp ce se întoarse ca să se uite la bărbatul solid ce venea spre el. „Acum nu e un moment potrivit, Barkley".

„Mă scuzați că vă deranjez, domnule, dar este important".

Roy își întinse mâna spre Meredith, iar ea îl prinse de mână, lăsându-l s-o tragă ușor spre el. „Nimic nu-i mai important decât ceea ce fac acum".

Ceea ce făcea el acum era s-o preseze să-i dea un răspuns pe care ea nu era pregătită să-l dea. Întreruperea domnului Barkley nu putea s-o mulțumească mai mult.

„Nu mă supăr, Roy", zise ea. „Te asigur".

Roy o mângâie ușor pe mână. „Fleacuri. Sunt convins că orice ar avea Barkley de spus poate aștepta până te conduc acasă".

„Dar el spune că e important", insistă ea, rugându-se ca el să facă gestul necavaleresc măcar o dată. „N-aș vrea să fiu cauza vreunei întârzieri care ți-ar afecta afacerile".

Roy ezită. Aruncă o privire spre Barkley, care se legăna de pe un picior pe altul. „Mai poate aștepta o oră?"

„Ați... ah... ați spus că vreți să fiți informat în minutul în care Wheeler vă dă un răspuns, domnule". Bărbatul îl privi în sfârșit pe Roy în ochi, iar un mesaj tacit păru să treacă de la unul la altul. „S-a întors".

Meredith își ținu respirația în timp ce Roy se frământa ce să facă. Apoi el îi strânse ușor mâna, iar ea știu că i se va mai da un răgaz.

„Îmi pare rău, draga mea, dar asta chiar e o problemă urgentă. Promit să nu dureze mult".

„Stai cât timp e nevoie". Meredith își trase mâna din mâna lui și se îndreptă spre vitrina magazinului. „Voiam oricum să mă uit mai atent la pălăriile cele noi".

Roy îi oferi un zâmbet de apreciere și-i făcu semn domnului Barkley să meargă spre capătul trotuarului. Cei doi se întâlniră la colțul magazinului cu pălării și se retraseră pe aleea care se întindea alături.

Meredith tocmai se gândea la un mod de a-şi amâna răspunsul la cererea lui Roy când vocea bărbatului ajunse la urechile ei, de după colţ.

„S-a întors deja de la terenul lui Archer? Ăsta nu e un semn bun".

Terenul lui Archer? Adică *Travis* Archer? Meredith îşi ciuli urechile ca să audă mai multe, dar vocea lui Roy se auzi din ce în ce mai slabă pe măsură ce bărbaţii înaintau pe alee.

Meredith se îndreptă agale spre celălalt capăt al vitrinei, fiind atentă să-şi ţină ochii aţintiţi pe pălăriile din vitrină în timp ce îşi rezervă întreaga atenţie la ceea ce auzea. O trăsură trecu pe lângă ea, iar copitele cailor tropăind o făcură să strige de frustrare în timp ce dialogul celor doi bărbaţi se pierdea în larma de pe stradă. Renunţând să mai studieze pălăriile din vitrină, Meredith se mută spre colţul clădirii şi-şi rezemă umărul de zid, apropiindu-se de marginea magazinului atât cât putea fără a fi văzută. Din fericire, trăsura zgomotoasă intră pe o stradă alăturată, iar ea putu din nou să prindă frânturi din conversaţie.

„...nu poate fi convins să vândă?"

„Wheeler i-a oferit de două ori valoarea pământului lui... tipul l-a ameninţat că-l împuşcă... nu vrea să vândă, şefu'".

„...face legătura cu proprietăţile din nord spre calea ferată... investitorii mei se vor retrage. Trebuie să... într-un fel sau altul".

„Credeam că... şi terenul lui Hayes".

„De ăsta pot fi sigur. Fata aia şchioapă e moartă după mine. Cred că voi reuşi să-mi ating obiectivul până la sfârşitul lunii. Nu, Archer... singurul obstacol serios".

Meredith trase aer în piept, indignată. *Fata şchioapă?* Cât tupeu. Dacă el credea că îşi poate pune labele lacome pe moştenirea tatălui ei atât de uşor, nu putea greşi mai mult. Desigur, avea îndeajuns de multă minte cât să...

„...să trecem la fapte?"

Fapte? Despre ce fapte să fie vorba? Meredith îşi înfrână indignarea şi se concentră din nou asupra discuţiei de pe alee a celor doi bărbaţi.

„Da. Wheeler i-a avertizat... că dacă nu vor vinde, vor fi consecinţe".

„Foarte bine. Dați-le foc... în seara asta. La hambar. Apoi... oferiți-le jumătate din prețul de dinainte..."

Lui Meredith i se tăie respirația. Roy tocmai ceruse o incendiere premeditată cu aceeași nonșalanță cu care comandase mai devreme mușchiul de vită la restaurant.

Dumnezeu îi dăduse un semn și-i spunea foarte clar: *Stai cât mai departe!*

Dar ce era de făcut cu Travis? Incendiul putea face victime. Trebuia să facă ceva ca să-l ajute.

O pereche de pași se retraseră în timp ce a doua se auzea din ce în ce mai tare. Meredith se grăbi să ajungă înapoi în fața vitrinei. Inima îi bătea tare în piept.

„Te-ai hotărât care-ți place cel mai mult?" Roy se opri lângă ea, asumându-și din nou postura cavalerului galant. Repulsia puse stăpânire pe Meredith, dar ea se abținu să se depărteze de el.

Voia să-l scuipe sau să-l pălmuiască sau să-l împingă de pe trotuar direct în noroiul unde îi era locul, dar nu putea face niciunul dintre acele lucruri fără să-i dea de înțeles că auzise planurile lui. Așa că zâmbi, în schimb, cu promisiunea să-l învingă prin propriile lui metode.

„Îmi place mai mult cea albastră cu floricele. Tu ce părere ai despre ea?"

„Cred că ți-ar sta de minune. Tu oricum ai un fel de a face orice să arate încântător pe tine". El îi zâmbi și ridică un deget ca să-i mângâie obrazul.

Stomacul lui Meredith scoase un chiorăit.

„Vai, îmi cer scuze". Ea își duse repede o mână la gură, iar cealaltă pe stomac, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru scuza de a scurta timpul petrecut împreună. „Cred că ceva de la masa de prânz nu mi-a priit". Acel ceva era, de fapt, Roy Mitchell.

O încruntătură întunecă fața lui Roy înainte ca el să afișeze o privire plină de preocupare. „Nu vrei să ne așezăm undeva ca să te odihnești puțin? Este o bancă în fața drogheriei de vizavi".

„Nu, cred c-ar trebui să stau întinsă". Ea se aplecă în față și se prefăcu că geme. „Mă poți conduce acasă, te rog?"

„Ești sigură?"

Meredith dădu repede din cap, ținându-și mâna la gură.

„Cum dorești".

Roy o luă de braţ şi o ajută să meargă cele câteva sute de metri până la casa unchiului ei. Când ajunseră la poarta din faţă, totuşi, el îşi folosi puterea ca s-o oprească din mers.

„Îmi pare rău că am stricat după-amiaza noastră", zise ea, nedorind să-i dea şansa să spună ceva. De asemenea, cu cât se gândea mai mult la ceea ce plănuise el împotriva lui Travis, cu atât i se făcea cu adevărat mai rău. Se uită spre casa din cărămidă, tânjind după scăparea pe care i-o promitea aceasta.

„Meredith, draga mea", zise Roy, întorcând-o cu faţa spre el, „te rog, spune-mi că pot continua cu planurile noastre de nuntă".

Ideea îi provoca atâta greaţă lui Meredith încât ea nici nu mai avea nevoie să se prefacă. Stomacul începu să-i bolborosească. Cu siguranţă Roy văzu realitatea în ochii fetei în timp ce ea se aplecă în faţă, căci ochii lui se măriră brusc şi el făcu repede un pas înapoi. Meredith îşi acoperi gura cu mâna şi o luă la fugă spre casă.

„Am să trec mai târziu pe la voi", strigă Roy în urma ei, dar Meredith nu se opri până nu ajunse înăuntru.

Bucătăria era goală, aşa că Meredith se duse la chiuvetă, sperând că un pahar cu apă rece o va ajuta să-şi liniştească stomacul. Trebuia să-şi calmeze trupul pentru ca mintea ei să găsească un mod de a-l ajuta pe Travis. Dacă oamenii lui Roy plănuiau să dea lovitura în seara asta, îi mai rămăsese atât de puţin timp ca să se gândească la o strategie. Ferma lui Archer era la mai bine de două ore şi jumătate de mers înspre nord. Cu un cal puternic putea ajunge chiar şi în două ore, dar şi aşa îi rămânea mai puţin de o oră să pună la cale un plan de acţiune.

„Vai de mine, domnişoară Meri. Arăţi de parcă nu te simţiţi bine. S-a întâmplat ceva?" Eliza, bucătăreasa pe care mătuşa lui Meredith o angajase, intră în bucătărie ţinând o grămadă de morcovi, cepe şi cartofi în şorţul ei.

Meredith schiţă un zâmbet slab. „Din păcate, nu mă simt prea bine. S-a întors cumva unchiul Everett din Neches? Trebuie să vorbesc cu el".

Nu era pentru prima oară când Meredith tânjea după sfatul propriului ei tată în loc de cel al unchiului ei. Îi era dor de zilele când ocazional mergea cu el în trăsură spre şcoala oamenilor liberi pe care el a continuat s-o conducă şi după ce Biroul sclavilor

cliberați se închisese – îi era dor de conversațiile pe care le aveau și de visurile pe care le împărtășeau ei doi.

Tata ar fi știut ce este de făcut în legătură cu Roy și Travis. Dar tata nu mai era.

Eliza trânti legumele într-un castron, apoi își scutură șorțul deasupra chiuvetei. „Doamna Hayes mi-a zis să-l aștept în jur de ora cinei".

Umerii lui Meredith se încovoiară. Ora cinei era prea târziu.

„Domnișoară Meri, ai face bine să te bagi în pat și să te odihnești. Arăți extenuată".

„N-am nevoie". Meredith se opri brusc când își aminti de promisiunea lui Roy de a reveni. „Sau poate că așa o să fac". N-ar fi vrut să dea ochii nici cu mătușa ei. „De fapt, având în vedere cât de deranjat este stomacul meu, cred că voi sări peste cina de diseară. Vrei te rog să-i spui mătușii Noreen să nu mă trezească?"

„Desigur, copilă. Mergi și te odihnește".

Oare de ce atunci când mătușa Noreen îi spunea „copilă" se simțea ofensată, dar când Eliza o numea așa, se simțea răsfățată? Meredith puse paharul pe jumătate gol pe masă. Stomacul ei părea că nu mai este atât de deranjat.

„Iar în caz că ți se face foame mai târziu", zise Eliza, arătând spre cuptor, „am să-ți las niște tocană caldă. Trebuie doar să te servești singură. Ai înțeles?"

Meredith zâmbi și o îmbrățișă pe bătrână. Eliza își scutură mâinile și o trimise repede de-acolo, jenată de gestul ei de afecțiune. „Acum, du-te".

Meredith urcă scările și se închise în camera ei. Cel puțin mătușa Noreen nu era acasă ca s-o bată la cap. Ea și Cassandra mergeau mereu în vizite marțea după-amiază. De obicei, Meredith le însoțea, însă invitația la prânz a lui Roy înlocuise tortura săptămânală de priviri dezaprobatoare și de pufăitul mătușii Noreen și al prietenelor ei care găseau plăcere în a-și prezenta opiniile plicticoase. Din nefericire, asta însemna că Meredith nu putea să-i povestească nici Cassandrei. Rămânea doar o singură persoană la care se putea gândi și care ar fi fost dispusă și capabilă s-o ajute.

Schimbându-se de rochia elegantă, Meredith îmbrăcă o rochie mai practică, din stambă verde. În caz că cineva ar fi intrat să se

uite după ea, puse o pătură în plus sub plapuma ei ca să arate de parcă ar dormi, apoi coborî scările în vârful picioarelor și ieși tiptil pe ușa din dos.

Meredith o luă pe ocolite spre piața tribunalului, evitând cu grijă orice stradă pe care ar fi dat nas în nas cu mătușa ei. Ajunse într-un final la biroul șerifului și intră.

Bărbatul care lenevea în spatele biroului dădu să se ridice. Își sprijini palmele de marginile scaunului pentru a se ridica până când ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

„Ia te uită, este chiar Meri Hayes. Ai venit să mă chemi la întâlnirea de la biserică?"

Hiram Ellis. Ce ghinion! Omul era la fel de insuportabil ca atunci când era copil.

„Îl caut pe șeriful Randall". Meredith ignoră rânjetul arogant al lui Hiram și se uită prin cameră ca și cum el nu merita atenția ei. „Știi cumva unde-l pot găsi?"

„Văd că ești la fel de dificilă ca de obicei". Hiram își umflă pieptul ca să scoată în evidență insigna de ajutor de șerif, prinsă de haina lui. „Șeriful a escortat un prizonier în districtul Rusk pentru a fi judecat acolo, așa că se pare c-ai rămas doar cu mine, dragă".

Putea ziua asta să meargă mai rău? Hiram Ellis era ultima persoană în care să aibă încredere ca să-și împărtășească problemele. E-adevărat, nu erau problemele *ei*. Travis Archer și frații lui erau cei aflați în pericol. O scânteie și o rafală de vânt puteau cu ușurință să le aprindă casa, omorându-i în paturile lor.

Meredith scrâșni din dinți. Dacă Hiram era singura ei opțiune, fie ce-o fi!

„Am auzit o conversație amenințătoare azi". Ezitând să divulge amestecul lui Roy în complot din cauza legăturii cu afacerile unchiului ei, Meredith ținu povestea cât mai anonimă. „Doi bărbați discutau despre pământul lui Travis Archer și despre cum acesta refuză să vândă. Unul dintre ei i-a ordonat celui de-al doilea să incendieze hambarul lui Archer ca să-l facă să se răzgândească".

Hiram se sprijini cu șoldul de marginea biroului. „Și ce dorești să fac eu în privința asta? Nu-i o crimă să dai din gură. Și poate că nici tu n-ai auzit bine. Cât de aproape erai de acești tipi?"

„Eram după colț", recunoscu Meredith, „dar i-am auzit destul de clar. Și te pot asigura, astea nu erau vorbe goale. Erau

amenințătoare și autoritare. Trebuie să mergi la Archer și să împiedici să se întâmple vreo grozăvie. Cel puțin, avertizează-l pe domnul Archer de pericolul care-l așteaptă".

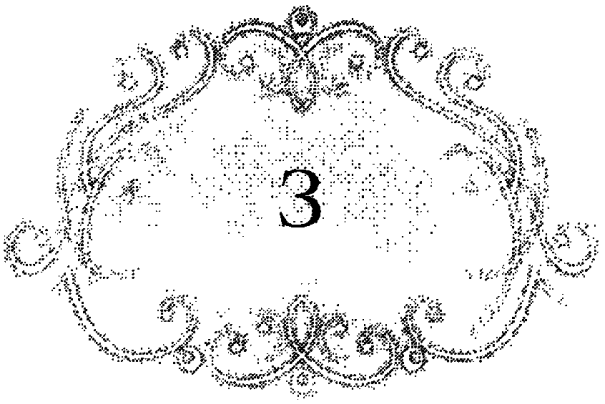
Hiram scutură din cap. „Ba n-am să merg până acolo din cauza unor vorbe în vânt ale unei muieri care nici nu știe sigur ce-a auzit. Întotdeauna ai fost genul care se alarmează din cauza unui lucru sau altul, fără niciun motiv. În plus, trebuie să rămân aici în Palestine ca să-i protejez pe cetățenii orașului cât timp șeriful este plecat. Putem vorbi cu Archer când se întoarce Randall".

„Atunci va fi prea târziu!"

Hiram dădu din umeri. „O să notez în registru c-ai venit să faci o reclamație. Asta-i tot ce pot face".

Dintre toți oamenii leneși, aroganți și înfumurați pe care a avut ghinionul să-i întâlnească, Hiram Ellis era în capul listei.

În timp ce Meredith ieșea din biroul șerifului, un lucru deveni extrem de clar. Dacă era vreo șansă ca Travis Archer să fie avertizat la timp, trebuia să-l anunțe chiar ea.

3

O jumătate de oră mai târziu, Meredith începu să scrie un bilet verişoarei ei.

Cass,

Am nevoie de ajutorul tău. Roy Mitchell nu este gentlemanul care pretinde că este. Cu propriile mele urechi, l-am auzit cerând incendierea hambarului lui Travis Archer din cauză că omul a refuzat să-şi vândă pământul. Din fericire, Roy nu ştie că l-am auzit. Totuşi, el are de gând să vină în vizită la noi diseară, aşa că am nevoie să-i spui că nu mă simt prea bine şi că m-am culcat devreme, pentru că am de gând să merg la Travis ca să-l avertizez.

Mâine îi poţi spune unchiului Everett că m-am decis să vizitez vechea fermă, căci asta am şi plănuit să fac după ce trec pe la Archer. Voi rămâne la vechea fermă câteva zile, făcând curăţenie şi pregătind casa pentru iarnă, după care mă voi întoarce în oraş, la sfârşitul săptămânii.

Îmi pare rău că te pun într-o situaţie neplăcută, dar oamenii lui Roy se îndreaptă spre ferma lui Archer în seara asta, aşa că nu mai puteam întârzia. Ştiu că vei înţelege.

Se semnă la final, convinsă că verişoara ei o va acoperi. În ea avea cea mai mare încredere. Totuşi, când Meredith se va întoarce, nimic nu va mai fi la fel. A refuza cererea în căsătorie a lui Roy însemna să saboteze afacerile familiei Hayes. Mătuşa ei o va urî şi mai mult decât o ura deja, iar dezamăgirea unchiului Everett va fi greu de îndurat. Poate că era bine să petreacă vreo câteva zile în casa cea veche. Şi poate c-ar face bine chiar să se mute din nou acolo în curând.

Oftând, Meredith împături hârtia albă şi se duse în dormitorul verişoarei ei. Aşeză bileţelul în coşuleţul în care Cassandra îşi ţinea panglicile de păr. Era locul în care verişoara ei îl va găsi cu siguranţă, dar care va trece neobservat de alţii. Îşi luă valijoara din piele în care-şi împachetase o rochie, cămaşa de noapte şi câteva articole de toaletă şi se furişă pe uşa din dos, unde îşi priponise calul.

Bărbatul care lucra la grajdul unde Meredith o ţinea pe Ginger fusese foarte amabil şi înşeuase iapa pentru ea. Meredith pusese deja şi nişte merinde pentru câteva zile în buzunarele de la şa. Tot ce-avea acum de făcut era să încalece şi să plece. Şi totuşi, când se uită înapoi spre casa din cărămidă roşie ce fusese căminul ei de când îşi pierduse părinţii, o ezitare ciudată puse stăpânire pe ea. Era de parcă şi-ar fi luat rămas-bun.

Dar apoi, imaginea unui tânăr cu părul castaniu deschis şi ochi plini de compasiune îi reaminti despre misiunea ei. Va căuta un mod ca să-l avertizeze pe Travis Archer şi se va confrunta cu repercusiunile mai târziu. Măcar atât îi datora.

Soarele începuse să coloreze cerul în portocaliu când Meredith ajunse la marginea proprietăţii lui Travis. Umbra deasă a copacilor o făcu să tremure sub pelerina ei în timp ce Meredith o mână pe Ginger de pe drumul principal pe poteca mai puţin umblată, ce şerpuia printre pinii de pe pământul lui Archer.

La doar câţiva metri mai încolo, o poartă din lemn o împiedică să înainteze. Două indicatoare, cu scris de mână, ţintuite în şipca de sus a porţii o priveau sfidător. Pe indicatorul din stânga scria *Intruşii vor fi împuşcaţi pe loc.* Nici cel de-al doilea n-avea un mesaj mai prietenos. *Dacă aţi venit cu treburi, trageţi două focuri în aer şi aşteptaţi.*

Era evident că proprietarii nu puneau mare preţ pe ospitalitate, dar ce-o îngrijora cu adevărat era lacătul care ţinea poarta ferecată. Cu sârma ghimpată ce împrejmuia terenul, de-o parte şi de-a alta cât vedeai cu ochii, era imposibil să intre cu Ginger pe proprietate. Iar fără un pistol, ea n-avea cum să-i anunţe pe cei din familia Archer.

Pentru prima oară de când plecase din Palestine, urgenţa cedase locul nesiguranţei. Meredith ştia că Travis şi fraţii lui erau nişte

singuratici, însă e pare că erau şi ostili când venea vorba de străini. Era destul de evident că nu-şi doreau ştiri sau vizite din lumea exterioară.

Dar nici n-aveau habar de pericolul care-i păştea.

Meredith trase aer în piept şi descălecă. Reuşise să ajungă până acolo. Doar nu va renunţa acum! Cu mâini tremurânde, strânse frâiele lui Ginger în jurul stâlpului porţii şi mângâie gâtul iepei.

„Mă întorc repede. Merg doar să duc un mesaj. N-o să dureze mult. Stai liniştită, nu ţi se va întâmpla nimic".

Ginger se aplecă după nişte iarbă, aparent netulburată de perspectiva de a rămâne singură. Dar în clipa în care Meredith îşi ridică poala fustei şi-şi propti piciorul stâng pe stinghia porţii, încrederea pe care ea o declamase în acel mic discurs se evaporă brusc.

Se căţără repede pe poarta din lemn şi se opri în vârf ca să-şi treacă piciorul peste stinghie. Închizându-şi ochii pentru o clipă, şopti o scurtă rugăciune.

„Te rog, nu-i lăsa să mă împuşte".

Înainte de a se mai putea convinge să dea înapoi, coborî de partea cealaltă a porţii şi începu să se îndrepte spre fermă.

Ultima oară când s-a aventurat pe pământul lui Archer, s-a ales cu un picior rupt şi cu o cicatrice urâtă. Atunci a avut o scuză şi nici nu existau acele garduri. De data aceasta nu mai avea inocenţa copilăriei ca s-o protejeze. Era oare Travis acelaşi om cu inimă bună de care-şi amintea ea, cel care-şi ascundea latura delicată în spatele unei reputaţii de bărbat aspru şi al unui zid de secrete, sau se transformase în omul neînduplecat şi cu inimă de gheaţă, aşa cum credea lumea că este?

Meredith îndepărtă acel ultim gând. Refuza să creadă asta. Îi văzuse adevărata faţă în ziua aceea. Travis se putea preface că este nemilos, dar blândeţea era prea întipărită în caracterul lui ca să dispară cu timpul.

Doar din motive de siguranţă, ea mergea cu mâinile depărtate de corp şi cu palmele îndreptate în faţă, pentru a da de înţeles că este complet inofensivă. N-avea rost să-şi testeze propria teorie când nu era cazul.

Miros de lemn ars îi gâdilă nările, iar inima începu să-i bată tare în piept. Casa trebuie să fie prin apropiere. Un ciripit ciudat se

auzi în depărtare, undeva în stânga ei. Își întoarse capul într-acolo. Apoi o altă pasăre îi răspunse de undeva de sus, în dreapta ei. O trecu un fior. În toți anii de când locuia în districtul Anderson nu auzise vreo pasăre care să cânte precum acelea care o înconjurau acum. E-adevărat, locuise în oraș de ceva vreme. Poate că uitase.

Copacii începură a se rări, iar Meredith observă în față o poieniță. Grăbi pasul, nerăbdătoare să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Dar înainte ca ea să facă mai mult de câțiva pași, patru bărbați ieșiră din spatele copacilor și o înconjurară, fiecare îndreptându-și arma spre ea.

Oare ce-ar căuta o femeie, rătăcind pe pământul Archerilor, la lăsarea întunericului?

Aflat în spatele ei, Travis nu-i prea putea vedea fața, așa că se abținu să facă aprecieri în privința inteligenței ei. Dar orice persoană destul de țicnită ca să vină pe pământul unui Archer neinvitată era cu siguranță imprevizibilă, așa că el nu putea risca.

Femeia își ținea mâinile la o distanță considerabilă de corp, iar el îi putea vedea degetele tremurând. Totuși, în ciuda emoției evidente, ea se uită atent la fiecare dintre frații lui și chiar se întoarse puțin ca să-l studieze pe Neill, când într-un final...

Travis lăsă pușca jos, iar șocul puse stăpânire pe el. Ochii aceia. Un albastru atât de intens. De parcă i-ar mai fi văzut înainte. Era imposibil însă. Femeile nu obișnuiau să vină în vizită pe acolo.

Dregându-și glasul, își duse din nou pușca la ochi. „Noi nu ne înțelegem bine cu intrușii, domnișoară. Ai face bine să te întorci de unde ai venit".

„Așa voi face. Dar nu înainte să spun ce-am de zis". Ea se îndreptă spre el ca să-l privească direct în față, coborându-și genele doar pentru o clipă înainte ca să-l privească din nou în ochi.

Deși știa ce avea să urmeze, Travis nu putu ține sub control șocul care-i străpunsese pieptul când acei ochi pătrunzători îl țintuiră.

„Am venit să te previn, Travis".

Travis? Știa cine e el? Majoritatea celor care veneau să se întâlnească cu toți cei patru frați Archer nu-l puteau deosebi de Crockett sau de Jim. Totuși, ea îi rostise numele cu siguranța unei persoane care-l recunoscuse.

Se uită pieziş spre ea. „Uite ce e, domnişoară. Nu ştiu ce urmăreşti, dar chiar n-am chef de glumele dumitale".

„Dar nu sunt glume. Te rog, Travis. Ascultă-mă".

„O cunoşti pe fata asta, Trav?"

Cu coada ochiului, îl văzu pe cel mai mic dintre fraţii lui coborându-şi arma. „Taci din gură, Neill, şi du-ţi arma la ochi". Băiatul îl ascultă fără să comenteze, încleştându-şi mâna pe armă.

„Bărbatul care vrea să-ţi cumpere pământul va trimite nişte oameni diseară care să te facă să te răzgândeşti. Au de gând să dea foc locului în timp ce voi dormiţi, ca să te forţeze să le accepţi următoarea ofertă pentru a-ţi mai recupera din pierderi".

Anunţul ei îl făcu pe Travis să-şi simtă inima strânsă ca într-o menghină. De ce lumea nu-i lăsa în pace? Fie că era vorba de persoanele binevoitoare din urmă cu paisprezece ani, care credeau că ştiu mai bine şi încercaseră să-i ducă pe fraţii lui la un orfelinat, sau de bărbaţii care au năvălit după aceea, încercând să profite de un copil ce moştenise o bucată bună de pământ, îi era lehamite de oamenii care se tot amestecau în treburile lui.

Mai erau şi alte pământuri, la urma urmei – deşi niciunul n-avea o casă şi acareturi construite deja, sau vreun pârâu care nu seca vara. „Hienele" mai onorabile au încercat să-i ofere un preţ cu mult sub cel de pe piaţă, crezând că avea prea puţină experienţă ca să ştie cum stau lucrurile. Cele mai puţin onorabile au încercat să-i ia terenul cu forţa.

Încă se mai cutremura gândindu-se la glonţul din umărul lui Jim – cel pe care Crockett i l-a scos – în timp ce Travis îi gonea pe restul atacatorilor de pe pământul lor. Jim era încă un copil de cincisprezece ani. Crockett avea şaptesprezece. Iar Neill, care avea nouă ani, fusese lăsat să stea de veghe. S-au temut că îl vor pierde atunci pe Jim din cauza febrei, dar în final Dumnezeu i-a salvat viaţa.

Iar acum, dacă femeia spunea adevărul, încă o nenorocire era pe cale să se întâmple.

Travis se uită pe rând la fraţii lui. Bine instruiţi, niciunul nu lăsase garda jos, dar le putea simţi neliniştea şi le putea auzi întrebările nerostite.

„Te rog, Travis. Trebuie să mă crezi", stărui femeia. „Tu şi fraţii tăi sunteţi în pericol".

„Domnișoară", șuieră Travis printre dinții încleștați, „nu știu ce pui la cale, dar știu că dacă cineva plănuia să ne atace, cu siguranță n-ai fi mers să spună asta în public. Asta mă face să cred că, dacă ceea ce spui este adevărat, ai luat cumva parte la complotul ăsta și nu pot avea încredere în tine".

Durerea se putea citi în ochii femeii, dar ea o alungă repede înainte să-și ridice bărbia. „Bărbatul cu care mătușa și unchiul meu vor să mă mărit este cel care vrea să-ți cumpere pământul. În timp ce eram în compania lui astăzi, am putut s-aud o conversație privată între el și unul dintre oamenii lui. Am fost îngrozită de ceea ce am auzit și am știut că trebuie să te previn. După bunătatea cu care m-ai tratat, nu puteam sta cu mâinile încrucișate fără a face ceva".

Travis se dădu înapoi. „Ce *bunătate*? Nici măcar nu te-am văzut vreodată". Dar familiaritatea care continua să-i dea târcoale subconștientului său îl făcea să se întrebe dacă afirmația lui era adevărată.

„Ba m-ai văzut". Femeia cea țicnită făcu un pas spre el, ignorând complet arma care încă era ațintită spre pieptul ei. „Și atunci eram o intrusă, doar că eram mult mai mică".

Ea își duse mâna spre fustă dând s-o ridice ușor. Travis își armă pușca. „Domnișoară, nu te mișca! Nu vreau să te împușc".

„Știu".

În loc să se depărteze de el, ea se uită țintă în ochii lui. El văzu în ochii ei încredere. N-avea niciun sens. Poate femeia chiar *era* nebună.

„În ziua când m-ai ajutat, mi-ai spus că trebuie să țin totul secret. Îți amintești? După ce mi-ai scos piciorul din capcana aceea, m-ai pus să promit că nu voi povesti nimănui că m-ai ajutat. Ai spus c-ar fi mai bine pentru frații tăi dacă toți continuau să creadă că ești un om rău la suflet, gata oricând să apese pe trăgaci. Mi-am respectat promisiunea. Iar acum m-am întors să-ți răsplătesc bunătatea pe care mi-ai arătat-o în urmă cu doisprezece ani".

Meredith se aplecă spre poala fustei și o ridică ușor. Dumnezeu să-l ierte, tot ce făcu el a fost să-și coboare arma ca s-o privească mai bine. Își aminti despre fata aceea și despre capcanele acelea îngrozitoare. Cât de curajoasă a fost! Și cât de încrezătoare în bunătatea lui! Dar nu putea fi ea, nu-i așa? Cu siguranță timpul

n-a trecut atât de repede. Era doar o copilă. Această femeie nu putea fi aceeaşi persoană.

Travis îşi stăpâni orice urmă de sentiment faţă de ea şi-şi reluă poziţia. „Asta e un fel de truc – ca să-mi intri în graţii pentru ca logodnicul tău să poată veni să-mi fure pământul".

Ochii ei se îngustară. „Nu e niciun truc, iar bărbatul acela nu va fi niciodată logodnicul meu". Ea îşi apropie din nou mâna de fustă. „Pot dovedi cine sunt, Travis, dacă mă vei lăsa". Fata îşi coborî privirea spre pământ. „Uită-te la piciorul meu".

Poate că era rupt de lume, dar până şi el ştia că ceea ce-i ceruse ea nu se cuvenea. Însă, aparent, Neill era prea tânăr ca să simtă vreo jenă.

„A, cicatricea aia micuţă e floare la ureche. A lui Jim e mai mare".

Un bombănit în surdină se auzi dinspre Jim, iar Crockett începu să râdă. Travis îi aruncă o privire aspră tânărului din stânga lui. Crockett se opri din râs.

Obosit de poveştile fetei, Travis aruncă în sfârşit o privire spre glezna ei, la mică porţiune de piele dezvelită, de deasupra pantofului ei şi de sub tivul fustei. Se putea vedea o cicatrice mică pe pielea ei palidă.

Dintr-odată, avea din nou şaptesprezece ani, îngrijindu-i rana şi ducând-o pe fetiţă în braţe până acasă. Se gândise la ea deseori – întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu ea. Travis îi studie din nou faţa. Părul ei avea o culoare mai închisă acum, dar îi mai rămăseseră câteva şuviţe aurii, amintindu-i de fetiţa blondă pe care o întâlnise cu multă vreme în urmă. Ochii ei de un albastru intens îl străpungeau, aşa cum o făcuseră şi atunci, când erau plini de lacrimi. Formele pe care le avea ea acum erau cu totul altele, însă determinarea şi curajul de care-şi amintea el n-o părăsiseră.

Acea fetiţă slăbuţă devenise o femeie frumoasă.

Travis îşi coborî puşca. „Mă bucur să te revăd, Meredith".

4

Îşi *adusese* aminte. Până şi numele ei. Meredith nu se putu abţine să nu zâmbească.

„Deci, frate... cum se face că nu ne-ai spus niciodată despre această prietenă a ta?" Tachinarea rostită de bărbatul din stânga lui Travis îi atrase atenţia lui Meredith. Acesta se uită lung la ea, apoi la Travis şi din nou la ea. Îi făcu apoi cu ochiul. Lui Meredith nu-i venea să creadă. Muşcându-şi buza ca să-şi ascundă jena şi să nu zâmbească prea tare, ea îşi coborî privirea în pământ.

„Taci din gură, Crockett", bombăni Travis în timp ce făcu câţiva paşi spre fată. „S-a întâmplat cu mult timp în urmă". O prinse pe Meredith de braţ şi o conduse spre poieniţă. „Se rătăcise, iar la un moment dat a călcat într-una din capcanele pe care obişnuiam să le punem pe proprietate. Am ajutat-o să-şi elibereze piciorul şi am dus-o acasă. Asta-i tot".

După ce trecură de ultimul rând de copaci, casa se putu zări spre dreapta. Cabana primitoare, cu fumul care ieşea din hornul de piatră, o întâmpină cu căldură pe Meredith, spre deosebire de cei patru pe care-i întâlnise în drumul ei, care o ameninţaseră cu puştile.

„Aşteaptă o clipă". Crockett alergă până în dreptul lor şi se puse în faţa ei.

Travis încercă să-l ocolească pe fratele lui, dar schimbarea bruscă de direcţie o făcu pe Meredith să se împiedice un pic din cauza piciorului ei mai slab. Şchiopătatul ei deveni mai pronunţat. Travis se uită încruntat spre piciorul fetei şi o opri din mers.

„Spuneai că ai dus-o acasă? Înseamnă c-ai plecat de pe proprietatea noastră?"

„Avea piciorul rupt. Ce te aşteptai să fac?" zise Travis. „S-o las în seama coioţilor?"

„Sigur că nu. Doar că..." Crockett se holbă la el, cu o privire neîncrezătoare, aproape caraghioasă. „Nu credeam că vei trece vreodată linia aceea".

„S-a întâmplat doar o dată. Nu face atâta caz dintr-un nimic".

Un sfat bun şi pentru ea, îşi dădu seama Meredith în timp ce Travis trecu pe lângă Crockett şi continuă s-o însoţească spre poieniţă. Faptul că Travis ţinuse secretă întâlnirea lor şi că nu le pomenise de ea nici fraţilor lui nu însemna că ceva intim şi personal era între ei. Foarte probabil, nu însemna decât că nu voia să le dea vreun pretext ca ei să-i urmeze exemplul şi să rătăcească prea departe de casă. Ar fi o neghiobie din partea ei să se lase stăpânită de emoţii care să-i afecteze raţiunea.

Păcat că mâna lui se simţea atât de bine pe braţul ei, iar prezenţa lui puternică la dreapta ei îi confirma toate acele vise eroice pe care şi le imagina când era copilă. Făcea ca sensibilitatea să fie atât de neatractivă.

Nechezatul unui cal se auzi de undeva din spatele casei şi-o făcu să-şi amintească de Ginger care rămăsese priponită de gard. Amintindu-şi şi de comentariile lui Travis despre coioţi, Meredith îşi dădu seama că misiunea ei durase prea mult.

Înainte ca el s-o conducă spre veranda casei, Meredith îşi trase cotul şi se opri în loc. „Vă mulţumesc pentru ospitalitatea de a mă invita în casă, dar eu ar trebui să plec. Mi-am lăsat iapa legată de gardul vostru, iar ea obişnuieşte să se neliniştească dacă stă singură prea mult timp".

Travis o ţintui cu privirea. Compasiunea de care se bucurase când era copilă dispăruse. Şi nici recunoştinţa pe care se aştepta s-o vadă nu dădea semne să apară. Singurul lucru care se putea citi în acei ochi brun-verzui era determinarea de fier.

„Nu te conduc în casă din ospitalitate, Meredith". Travis se apropie de ea. „Doar ca să ne poţi povesti tot ce ştii despre acest fost logodnic al tău şi despre planurile lui cu privire la ferma noastră".

„Dar..." Meredith se uită de la un frate la altul. Chiar şi glumeţul Crockett părea de neînduplecat. „Ţi-am spus deja tot ce ştiu", insistă ea.

Bărbații Archer o înconjurară din nou și începură s-o împingă ușor în față. Înainte să-și dea seama, urcă treptele verandei și intră pe ușa din față.

Nu așa trebuia să se petreacă lucrurile. Eroul Travis din visele ei nu i-ar fi dictat niciodată ce să facă, în modul acesta.

„Aproape că s-a întunecat. Chiar trebuie să plec. Nu se cade să fiu aici". Protestele ei trecură pe lângă urechile lor în timp ce-o conduceau spre bucătărie. Căldura ce răzbătea dinspre cuptor se simțea în aer, împreună cu un miros de carne la cuptor.

Travis trase un scaun de la masa din bucătărie și se uită încruntat la ea până se așeză. Își propti pușca de perete și se apropie de fața ei, cu o mână sprijinită de masă și cu cealaltă de spătarul scaunului ei. „Îmi pare rău, Meredith, dar nu pot risca. Să-mi protejez frații și pământul e cel mai important lucru pentru mine. Întotdeauna". Cuvintele lui o făcură să înțeleagă că era de neînduplecat. „Vei rămâne aici și îmi vei răspunde la întrebări până voi fi sigur c-am aflat tot ce se putea de la tine".

Meredith se enervă, deși nu știa dacă era mai supărată pentru că era obligată să rămână acolo sau pentru că eroul ei se purta atât de necavaleresc. „Să mă aștept, deci, la un interogatoriu?"

„La unul prietenos. Îți promit". Zâmbi și, pentru un moment, fața lui se destinse, iar un strop de bunătate se putu observa. Dar, mult prea repede, dispăru. „Nu mi-aș face griji pentru decență, dacă aș fi în locul tău. Bănuiesc că nimeni nu știe că ești aici, așa că reputația ta nu e în pericol".

„Verișoara mea știe". Argumentul era slăbuț, chiar și pentru ea, și probabil l-ar fi făcut să se răzgândească la fel de mult cum l-ar fi făcut dacă scotea limba la el, dar ea nu se putu abține să nu-l contrazică în presupunerea lui îngâmfată.

„Verișoara ta, spui? Mă îndoiesc că un membru al familiei ar risca să-ți strice reputația".

Pași apăsați se auziră în spatele ei în timp ce ceilalți frați se îndreptară spre masă. Ea nu se simțea amenințată de ei, dar nici faptul că patru bărbați aplecându-se spre ea într-un spațiu îngust nu-i sporea prea mult încrederea. Travis trebuie să fi observat nesiguranța ei, pentru că se așeză pe un scaun lângă ea și o atinse ușor pe umăr.

„N-are de ce să-ți fie teamă de noi, Meredith. Ai cuvântul meu". Privirile lor se încrucișară și ceva invizibil păru să-i apropie. Să fi fost legătura afectivă care se înfiripase în timpul acelei întâlniri din copilărie? Nu era sigură, dar ea știa că putea avea încredere în el.

Meredith își îndreptă spatele și-și ridică bărbia. „Și calul meu?"

Travis zâmbi și se întoarse spre cel mai mic dintre frați. „Neill, du-te și adu calul domnișoarei".

Băiatul stătea lângă cuptor și tocmai ducea la gură o lingură plină cu fasole. Fără a se opri, își vârî lingura printre buze și vorbi cu gura plină în timp ce puse lingura înapoi în oală. Meredith strâmbă din nas.

„Nu vreau să pierd discuția asta, Trav. Calul mai poate aștepta".

„Dacă te grăbești, ai putea să ajungi înainte să mâncăm toată mâncarea".

„Să mâncați...? N-o să îndrăzniți!", se încruntă Neill, apoi aruncă o privire îngrijorată spre cuptor. Meredith își lăsă capul în jos pentru a-și ascunde zâmbetul. Uimitor cât de mult poate conta mâncarea pentru un băiat.

Travis ridică din umeri. „Avem un musafir, ceea ce înseamnă că porția va fi mai mică. S-ar putea să nu te alegi cu nimic dacă nu te grăbești".

Neill mârâi încet, ca un animal încolțit, și după ce-i aruncă o ultimă privire lui Travis, își luă pușca și ieși din bucătărie.

Travis scutură din cap și zâmbi în spatele băiatului, afecțiunea lui fiind evidentă în ciuda fermității cu care-l trata. Dar în timp ce-și îndreptă din nou atenția asupra lui Meredith, zâmbetul îi pieri, lăsând să se vadă că rămâne neclintit pe poziție.

Fără vreun alt cuvânt, Crockett și celălalt frate, care încă nu vorbise, se așezară și ei pe scaune, față în față cu ea și cu Travis, și începură a se holba la ea. Instinctiv, Meredith se depărtă de ei și se trase mai spre Travis.

„Ce și-au propus să atace?" Travis încercă să alunge sentimentul de protecție ce apăru înăuntrul lui atunci când Meredith se apropie de el, pelerina ei atingându-i brațul. Nu-i plăcea deloc să se poarte atât de dur, dar era important să afle tot ce se putea despre atacatorii

lui. Și asta cât mai repede. Poate că femeia deținea informații valoroase sau un indiciu despre complotul unui dușman, fără ca măcar să fie conștientă de importanța acestuia. Informațiile puteau fi vitale când era vorba să-și apere casa. Nu era momentul potrivit să se poarte delicat.

„Meredith?"

Ea se uită în spatele lui, spre ușă și, pentru o clipă, el crezu că ea va fugi spre ieșire. Totuși, fata dădu dovadă de inteligență, o caracteristică pe care el o apreciase la ea și acum doisprezece ani. Meredith își sprijini mâinile de masă, într-o poziție de rugăciune, și-și ținu privirea ațintită spre ele în timp ce vorbi.

„Hambarul".

Era logic. Deja depozitaseră acolo cea mai mare parte a proviziilor de iarnă. Șura de fân și porumbarul erau pline ochi, iar odată cu nopțile ce începuseră să fie din ce în ce mai reci, ei hotărâseră ca o mare parte din recoltă s-o depoziteze în hambar. Să-l piardă, asta i-ar da peste cap în timpul iernii. Nu că așa ceva ar putea să-l convingă să vândă. Nimic n-ar putea face asta.

„Câți oameni vor veni încoace?" întrebă Crockett.

„Nu știu".

Travis încercă să reformuleze întrebarea.

„Câți oameni lucrează pentru acest logodnic al tău?"

Meredith scutură din cap, iar ochii ei albaștri îl priviră încruntați. „*Nu* este logodnicul meu – n-a fost niciodată. Și aș aprecia dacă nu te-ai mai referi la el așa".

Travis își ridică mâinile, scuzându-se. „Bine".

Ea inspiră încet și-și concentră atenția asupra mâinilor. „Numele bărbatului este Roy Mitchell și n-am nicio idee câți oameni lucrează pentru el. Se ocupă de o afacere cu cherestea, așa că îmi imaginez că sunt destui angajați".

Probabil oameni cu o constituție solidă. Care s-ar descurca la tăiatul și căratul buștenilor. Nu o șleahtă de filfizoni crescuți la oraș. Travis începu să bată ușor cu degetul mare în masa din lemn de pin în timp ce mintea lui analiza informațiile auzite.

Crockett își drese vocea. „Va trebui să mutăm proviziile".

Travis dădu din cap. „Dar nu le putem duce pe toate în grajd. Dacă oamenii lui Mitchell se apropie destul de mult ca să vadă

că proviziile sunt în siguranţă, vor suspecta că ştim de ei şi vor incendia, în schimb, casa".

„Putem priponi caii lângă pârâu".

„Bună idee, Jim. Ar sta mai liniştiţi lângă apă dacă focul chiar s-ar aprinde". Travis îşi ridică capul ca să se uite la o grindă din tavan, priveliştea obişnuită ajutându-l să se concentreze. „Fiecare din noi poate avea un cal înşeuat lângă locul unde vom forma un perimetru. Asta ne va ajuta să salvăm şeile şi caii şi să găsim un mod de a alunga animalele dăunătoare".

„Ce facem cu catârul?" întrebă Crockett. „Ştii cât de irascibil devine Samson noaptea. Dacă încercăm să-l ducem până la albia pârâului, va începe să scoată răgete şi ne va da de gol".

Travis încuviinţă. Bătrânul Samson era arţăgos din cale-afară. Dacă nu era în grajdul lui când se lăsa noaptea, îl apucau pandaliile mai rău decât cum obişnuia să facă Neill când venea timpul pentru îmbăiere. „Atunci, ar fi mai bine să-l lăsăm în grajd. Poate dacă o legăm şi pe Jochebed acolo o să se liniştească". Vaca de lapte ocupa staulul de lângă cel al lui Samson, deci dacă ar ţine-o aproape de el, poate că măgarul ar rămâne liniştit. Dar Travis trebuie să se gândească şi la faptul că şi-ar putea pierde sursa lor de lapte. Nu prea aveau însă de ales. „Două animale ţinute în afara hambarului n-ar trebui să trezească prea multe bănuieli".

„Ce facem cu nutreţul?", întrebă Crockett. „Mă gândeam că putem muta ceea ce este în porumbar în şură". Se întoarse spre Jim. „Dacă n-ai nimic împotrivă".

Şura era locul în care Jim îşi încropise un atelier pentru mobilierul pe care-l meşterea din nucii, pinii sau stejarii care creşteau pe pământul lor. Era protectorul acelui spaţiu la fel cum era o veveriţă cu o grămadă de nuci. Dar el fu de acord, aşa cum Travis ştia că va face. Nevoile familiei aveau întâietate.

„Am să eliberez acolo un loc".

„Bine". Cu fiecare soluţie pe care o găseau, Travis recuperă o parte din controlul pe care-l pierduse când aflase de iminentul atac. Cu şi mai multă încredere în sine, abordă ultima problemă. „Cum rămâne cu fânul? Aveţi vreo idee unde să-l păstrăm?"

Încăperea pentru afumatul cărnii era prea mică, la fel cum erau şi celelalte acareturi. Dacă-l lăsau sub cerul liber, era o ţintă sigură pentru o torţă aprinsă. Se uită spre Crockett, apoi spre Jim, dar

după expresia feţelor lor Travis pricepu că cei doi n-aveau nicio idee. La fel ca şi el. Liniştea se aşternu peste ei. Controlul pe care-l avusese îi scăpa din nou printre degete.

„Căruţele care transportă fân spre grajdurile din oraş sunt mereu pline ochi. De ce nu încărcaţi cât puteţi în căruţa voastră, ca după aceea s-o duceţi până la albia pârâului sau undeva în pădure? Puteţi s-o acoperiţi cu o prelată pentru mai multă protecţie".

Trei perechi de ochi se întoarseră pentru a o privi pe femeia din mijloc – o femeie de care uitaseră că era acolo. Cel puţin Travis uitase. Dar uitându-se la ea acum, nu-şi putu da seama cum se întâmplase.

„E o idee bună", zise Crockett.

Travis era pe cale să încuviinţeze, când mai multe tropăituri se auziră dinspre curte. Într-o clipită, sări în picioare cu puşca în mână. Îi simţi pe fraţii săi în spatele lui în timp ce o zbughi afară pe hol.

5

Travis își duse la ochi pușca Winchester. Un călăreț pe un cal alb cu castaniu, pe care Travis nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată, se îndrepta furtunos spre verandă. Travis răsuflă nervos și-și fixă ținta. Semiîntunericul amurgului făcea dificilă distingerea trăsăturilor, așa că el hotărî să mizeze pe împușcătura cu cea mai mare șansă de reușită și ținti spre pieptul bărbatului. Totuși, în timp ce-și mișcă degetul pe trăgaci, simți că recunoaște ceva. Călărețul avea o figură familiară. Travis își îndepărtă de umăr pușca Winchester, inima bătându-i cu putere în timp ce se gândi cu groază la ce s-ar fi putut întâmpla.

Neill smuci hățurile în dreptul verandei și sări de pe spatele calului înainte ca acesta să se oprească complet. „N-am întârziat la cină, nu-i așa?"

Travis coborî furios treptele și-l îmbrânci pe fratele lui mai mic atât de tare încât acesta căzu cu fundul în țărână. „Unde ți-a fost mintea, băiete, venind până aici călare fără să dai semnalul? Puteam să te împușc!"

Într-o fracțiune de secundă, fața șocată a lui Neill deveni una stânjenită. „Îmi pare rău, Trav. Credeam că știi că sunt eu, dacă tot m-ai trimis după calul domnișoarei Meredith".

„Ai uitat că mai așteptăm alți vizitatori în seara asta? Musafiri nepoftiți?" Travis îi întinse mâna fratelui său și-l trase brusc de jos. „Cu întunericul ăsta, iar tu călare pe un cal străin, pentru o clipă, am crezut că ești unul dintre ei. Trebuie să gândești și cu altceva decât cu stomacul, Neill".

„Data viitoare mă voi descurca mai bine. Jur".

Travis îl bătu pe umăr, încurajându-l. „Știu că așa vei face. Ești un Archer".

„Jim", îl strigă Travis pe tânărul care aștepta pe verandă lângă Crockett, „pune mâncarea în farfurii. Nu ne putem permite ca băiatul ăsta să fie distras, cu mintea în altă parte. Avem prea multe de pregătit".

Zâmbetul lui Neill reapăru și tensiunea lui Travis se risipi. Doar un pic.

În timp ce Jim se grăbi spre bucătărie, Travis rămase în urmă și studie atent pădurea întunecată, întrebându-se din ce direcție va veni nenorocirea.

Doamne, Îți voi rămâne îndatorat dacă ne ajuți să trecem cu bine și teferi de noaptea asta.

Privindu-i pe frații Archer mâncând era de parcă ar fi privit o tornadă răvășind camera. Meredith stătea cu coatele apropiate de corp, speriată să mai facă altceva decât să-și ridice ocazional mâna ca să ducă furculița la gură, de teamă să nu fie bruscată de un braț întins după vreuna din chiflele de pe masă. Tocana din carne de vânat era arsă, fasolea era cleioasă, iar chiflele erau la fel de uscate ca pâinea prăjită fără pic de unt, totuși bărbații Archer au luat cu asalt oala de mâncare precum o haită de câini care se bat pe o pradă proaspătă. Niciunul din ei nu vorbea. Doar mâncau.

De fapt, nu toți. Cel pe care-l chema Jim se opri din mâncat și o privi încruntat. Bombăni apoi în timp ce se chinuia să mestece o bucată, probabil foarte tare, de carne, dându-i impresia clară că el o socotea vinovată pentru felul cum ieșise tocana. Ceea ce probabil era adevărat. Sosirea ei într-adevăr le întârziase cina. Iar cu amenințarea oamenilor lui Roy atât de iminentă, ea presupuse că graba era mai importantă decât eticheta. Totuși, era un pic neliniștitor să fie înconjurată de oameni cu un apetit nesățios. De aceea, când Travis se ridică de la masă și începu să dea ordine, la nici cinci minute de când începuseră să mănânce, Meredith se trezi atât ușurată cât și uimită.

„Jim, te ocupi de porumbar. Crockett, adu căruța și apucă-te să încarci fânul. Nu vom putea să-l încărcăm pe tot, dar ar trebui să putem salva o mare parte din el. Am să vin să te ajut și eu de îndată ce-i spun lui Neill ce să facă în legătură cu proviziile".

Picioarele de la scaunele care zgâriau podeaua se auziră în cor în timp ce fraţii Archer terminau de înghiţit ultimii dumicaţi şi se ridicau să-l urmeze pe Travis. Niciunul dintre ei nu-i aruncă nici măcar o privire, toate feţele lor fiind încordate.

Simţindu-se exclusă, Meredith sări în picioare. „Eu ce pot face?"

Travis se opri, măsurând-o rapid din cap până-n picioare, dar ezitând în final să-i dea vreo misiune, din cauza piciorului ei slab. „Tu rămâi înăuntru. Imediat ce terminăm aici, te conduc acasă". Şi cu asta, se grăbi să iasă pe uşă, gata să se apuce de treabă.

Meredith însă alergă după el şi-l prinse de braţ. „Pot să vă ajut şi eu, Travis".

Travis se întoarse cu faţa spre ea. „Asta nu e lupta ta. Rămâi în casă şi ţine-te la adăpost. Tu nu cunoşti locurile pe aici şi nu vei face decât să mă încurci răspunzându-ţi la întrebări".

Chiar dacă n-o spusese, ea îşi putea imagina cu uşurinţă ce gândea el. Acea privire spunea totul. O credea slabă. O povară.

Meredith nu mai insistă. Îl urmări cum se îndreaptă grăbit spre hambar, dar în timp ce ea se întoarse în casă, îşi jură să-i arate că era mai mult decât o fată cu un mers şchiopătat. Era deşteaptă, puternică, capabilă, şi orice bărbat care credea altfel despre ea trebuia să-şi schimbe părerea.

Intră pe uşa din faţă şi străbătu holul până în bucătărie. O masă plină de farfurii murdare şi un aragaz stropit de mâncare păreau să-i arunce o provocare. Meredith îşi dădu jos pelerina. Suflecându-şi mânecile, se îndreptă spre masă şi strânse farfuriile şi tacâmurile murdare. Poate nu era cea mai captivantă dintre treburi, însă avea de gând să le facă bucătăria mai strălucitoare decât un ceainic nou din aramă până când acei bărbaţi Archer înguşti la minte aveau să se întoarcă.

În plus, se putea gândi cel mai bine în linişte în timp ce va spăla vasele. Şi avea multe lucruri la care să se gândească. Bărbaţii se concentrau pe salvarea proviziilor din hambar, dar ei nu s-au gândit deloc să facă o strategie ca să salveze hambarul. La asta se va gândi ea.

Îndată ce vasele au fost spălate, iar aragazul curăţat, Meredith puse în aplicare prima parte a noului ei plan. Mai întâi, scoase fiecare oală, găleată şi lighean pe care le putu găsi. Căută apoi prin bufet după pansamente şi alte provizii medicale. Ea se rugă ca

Travis și frații lui să nu fie răniți, dar se asigură că totul era pregătit pentru orice eventualitate. Căută apoi prin dormitoare, strângând păturile vechi. Erau mai multe moduri de a lupta împotriva focului și ea încerca să adune cât mai multe „arme".

Meredith îngrămădi păturile în cel mai mare lighean și apucă de mânerele de la trei găleți. Ridică de jos ligheanul și se îndreptă spre ușa din spatele casei. Exploră întreaga curte și scrută cu privirea umbrele întunecate până zări o formă care se potrivea cu cea ce avea ea de gând să facă. Îndreptându-și umerii, porni spre țâșnitoarea de apă.

Bărbații avuseseră mult de lucru. Catârul și vaca erau deja în țarc împreună cu patru cai înșeuați, iar ea zări spatele căruței de după colțul hambarului. Auzi voci de bărbați care se strigau unii pe alții dinăuntrul clădirii, iar Meredith se gândi că ei terminau cu încărcatul fânului. Trebuia să se grăbească dacă voia să fie înapoi în casă până vor intra din nou bărbații ca să se schimbe de haine.

Meredith apucă de mânerul țâșnitorii și apăsă energic pe el, iar apa țâșni din furtun direct în troaca pentru cai. O umplu cu vârf ca să aibă destulă apă la îndemână pentru găleți, în caz că vor avea nevoie să stingă focul. Umplu apoi ligheanul și toate cele trei găleți. Dosi păturile sub troacă pentru a nu le lua vântul și se întoarse în casă după alte oale. În final, un întreg șir de oale stăteau pregătite a fi folosite la stingerea focului. Meredith dădu satisfăcută din cap și se îndreptă înapoi spre bucătărie.

De la geam, abia putea deslușI conturul troacei și al șirului de găleți pe care le așezase una lângă alta, dar știind că erau acolo avu sentimentul că făcuse o treabă bună. Era chiar ciudat sentimentul de protecție pe care-l simțea ori de câte ori se gândea la hambar că va lua foc. Era pe proprietatea familiei Archer de nici două ore, însă avea un sentiment straniu de apartenență când se uita afară în curte.

„Știu că oamenii tăi vor veni, Roy", zise ea în șoaptă, „dar am să lupt împotriva ta cu orice mijloc voi avea la îndemână".

Sunetul ușii din față deschizându-se și bocănitul greu al picioarelor încălțate în ghete o făcu pe Meredith să se depărteze de fereastră. Luând ibricul de cafea de pe foc, începu să toarne băutura fierbinte în căni.

În timp ce umplea și cea de-a patra cană de cafea, Meredith își dădu seama că niciun zgomot nu se auzea dinspre ei. Așeză

ibricul pe masă și-și ridică privirea. Toți cei patru Archeri stăteau îngrămădiți în ușă, holbându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut vreodată o femeie turnând cafea în căni.

„M-am gândit că vreți să beți ceva cald înainte să ieșiți din nou. Noaptea va fi rece și nu se știe cât veți sta afară". Ea zâmbi, încercând să-și stăpânească senzația ciudată din stomac.

Într-un final, Travis intră în bucătărie și luă o cană de pe masă. „Mulțumesc". Privirile li se încrucișară. Meredith se simți pătrunsă de o căldură care nu avea nimic în comun cu cafeaua. Își plecă repede capul și luă o cană de pe masă, oferindu-i-o lui Crockett, apoi făcu la fel cu Jim și Neill. Fiecare dintre frați murmură o mulțumire și-și înclină capul în semn de respect, dar niciunul dintre ei nu-i inspira aceleași sentimente puternice precum fratele lor.

Ai grijă, Meredith. Vei merge acasă după asta. Nu-ți lăsa inima unui cowboy singuratic care n-are loc pentru tine în viața lui!

„Am adus-o pe Sadie să-ți țină de urât în timp ce noi vom fi afară". Travis fluieră scurt și un câine mare și negru își făcu loc printre picioarele bărbaților care blocau ușa. Ghearele ei zgâriau podeaua din lemn și privirea ei prostuță trezi simpatia lui Meredith. Câinele se duse până în dreptul lui Meredith și se așeză.

„Ea este Sadie? Cățelușa fioroasă care credeam că mă va mânca dintr-o înghițitură?" Meredith zâmbi spre câinele care avea o ușoară artrită și se aplecă s-o mângâie pe cap. Sadie dădu din coadă, semn c-o îndrăgise deja. „Acum că eu am mai crescut, iar tu ai îmbătrânit, nu mai ești la fel de înfricoșătoare".

„Înfricoșătoare? Sadie?" pufni Neill. „E doar un câine de vânătoare ieșit la pensie. Cui i-ar fi frică de *ea*?"

„Neill". Travis îi rosti numele ca pe o avertizare.

Meredith râse ușor. „E-n regulă". Ea se ghemui și începu s-o mângâie pe Sadie pe gât și pe spate. „Oricine își poate da seama că Sadie e un animal loial și simpatic. Dar pentru o fată de zece ani cu o imaginație prea bogată, care auzise povești despre dulăii fioroși ai familiei Archer, ce mănâncă oameni, entuziasmul lui Sadie a fost interpretat greșit".

„Dulăii fioroși ai familiei Archer, ce mănâncă oameni? Ce fel de prostii..."

„Lasă asta, Neill", i-o reteză Travis. „Avem alte treburi pe cap. Ia-ți haina și urcă-te pe cal".

Neill se supuse, urmat de Jim și Crockett, lăsând-o pe Meredith singură în bucătărie cu Travis. El își târșâi picioarele pentru o clipă, apoi lăsă grăbit pe masă cana cu cafea. „Sadie o fi ea bătrână", spuse el, ezitând s-o mai privească în ochi, „dar e un câine bun de pază. O să latre dacă aude ceva, așa că ține-o aproape de tine".

„Așa voi face". După ce-o mângâie pe Sadie încă o dată, Meredith se ridică în picioare.

Travis apucă spătarul scaunului cel mai apropiat de Meredith, mâinile lui frecând ușor lemnul de parcă nu știa ce altceva să facă cu ele. Un gest ciudat pentru un bărbat căruia autoritatea îi venea ca o mănușă. Vulnerabilitatea din gesturile lui o făcu pe Meredith să simtă că inima i se oprește în loc.

„Rămâi în casă", îi zise el. „Vei fi în siguranță aici". Ochii lui îi priviră într-un final pe ai ei. „Dacă mi se întâmplă ceva, băieții au ordin să te protejeze, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic".

Ea își coborî privirea și se uită spre Travis printre gene. „Ai grijă".

El își drese glasul și se uită în altă parte. „O să am", murmură el, apoi își luă haina din cuier și se îmbrăcă. „O, și... Meredith..."

„Da?"

„Îți mulțumesc".

În timp ce Travis ieșea din cameră, Meredith zâmbi. Orice avea să le rezerve noaptea, drumul până la ferma familiei Archer meritase cu siguranță.

Fiecare frate se îndreptă călare spre poziția stabilită, având nevoie de desișul pădurii ca să le ascundă prezența. Se gândiseră inițial să se ascundă în hambar, dar asta le-ar fi asigurat doar două poziții favorabile în loc de patru. Dacă oamenii lui Mitchell ar fi venit dinspre răsărit sau dinspre apus, lor le-ar fi fost aproape imposibil să-i observe din timp. Afară, printre copaci, el și frații lui aveau mai multe șanse să-i oprească pe atacatori înainte să se apropie prea tare de hambar ca să arunce o torță.

În plus, voia să nu piardă din ochi casa. Și pe Meredith. Încă nu-i venea să creadă că ea se aventurase până acolo ca să-i avertizeze. O fată atât de frumoasă ar fi trebuit să aibă lucruri mai bune de făcut

decât să înfrunte bârlogul unor bărbaţi deplorabili, ce pierduseră contactul cu civilizaţia cu ani în urmă.

Dar ea venise. Pentru că se simţea îndatorată. Travis scuturã din cap în timp ce descălecă şi scoase puşca din teacă. Observase că femeia avea o problemă la piciorul drept, o rană de care fără îndoială era vinovat, dar în loc să-l învinuiască, ea s-a dat peste cap ca să-l ajute. Nu era chiar o femeie obişnuită.

Nu c-ar fi avut multă experienţă cu femeile. Se lăsase de şcoală după clasa a opta ca să aibă grijă de fermă împreună cu tatăl lui, iar după câţiva ani îşi creştea fraţii de unul singur. În afară de câteva ieşiri la biserica la care mergea pe când avea vreo paisprezece ani, el n-avusese nicio experienţă cu sexul frumos. Asta nu însemna că era prea neştiutor ca să observe efectele uneia, totuşi.

Travis îşi frecă bărbia şi se încruntă, întrebându-se pentru prima oară ce fel de impresie îi lăsase. Probabil îl considera pe jumătate sălbatic, aţintind arme spre femei inocente şi dând ordine precum un general. Totuşi, când el şi băieţii intraseră în casă după ce eliberaseră hambarul şi o găsiseră pe Meredith într-o bucătărie lucind de curăţenie, turnând în căni cafea fierbinte şi cu un zâmbet binevoitor, stomacul i se strânse de dorinţă. Şi nu era singurul care simţise reacţia aceea. Crockett şi Jim simţiseră şi ei. Putea să-şi dea seama după tensiunea ciudată pe care o emanau. Chiar şi tinereţea lui Neill nu-l ţinuse imun.

În timp ce Travis scruta întunericul cu privirea, uitându-se după orice mişcare nefirească, întrebările îi apăreau în minte, distrăgându-i atenţia. Oare ar fi avut aceeaşi reacţie pentru orice femeie care ar fi stat în bucătăria lui, arătând agreabilă şi primitoare, sau era ceva special la Meredith care-i trezea aprecierea şi instinctele protectoare?

Travis îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu umărul de trunchiul unui copac. Păcat că ea va pleca atât de curând. I-ar fi făcut plăcere să încerce s-o descopere.

6

Meredith își ridică bărbia și clipi de câteva ori, încercând să se dezmeticească. Se holbă în întuneric, stând pe balansoarul de pe verandă, dar nu văzu ceva în neregulă. Se acoperi cu pledul gros pe care și-l adusese din casă și-și rezemă capul de spătarul balansoarului, închizându-și din nou ochii.

Un mârâit se auzi lângă picioarele ei, sfârșindu-se într-un lătrat ascuțit.

Ochii lui Meredith se deschiseră și ea își îndreptă spatele. „Ai auzit ceva, Sadie?", șopti ea. Meredith își scoase mâinile de sub pled și se întinse după pistolul vechi pe care-l găsise în casă.

Sadie se ridică de jos, dar rămase nemișcată și cu urechile ciulite. Meredith se ridică și ea. Ținând pistolul cu mâini tremurânde, scrută întunericul, încercând cu disperare să vadă silueta în mișcare a unei persoane care n-avea ce căuta acolo. Dar hambarul nu era altceva decât o formă întunecată și nedeslușită pe un fundal negru și cenușiu.

Apoi o umbră se distinse de celelalte. Și se împărți în două... ba nu... trei siluete mai mici. Meredith își simți inima bătându-i tare în piept. Se îndreptă cu multă atenție spre balustrada verandei. Oare se întorseseră Travis și ceilalți ca să verifice cum mai stau lucrurile, sau oamenii lui Roy se furișaseră până la hambar fără a fi observați?

În timp ce se gândea ce să facă, o briză îi răvăși șuvițele de păr din jurul feței – o briză ce aducea un miros familiar și dulceag.

Kerosen!

Meredith străbătu veranda și ridică pușca la umăr. Îndreptând țeava dublă în aer, se pregăti pentru recul și apăsă pe trăgaci. Bubuitul risipi liniștea, alarma răsunând în tăcerea din jur.

Asta ar trebui să-i facă pe Archeri să se întoarcă imediat!

Meredith lăsă arma jos, satisfăcută că umbrele din jurul hambarului începură a se împrăștia. Apoi o împușcătură se auzi. Meredith gemu în timp ce un glonț nimeri la vreo treizeci de centimetri în fața ei. Se retrase în întunericul verandei și se ghemui în spatele balansoarului în care moțăise cu câteva minute mai înainte. Sadie o urmă, flancând-o protectoare în dreapta.

„Bravo, fetițo". Meredith o apucă de grumaz și o trase lângă ea jos, în spatele balansoarului.

Nemaifiind nevoiți să se ascundă, oamenii lui Roy înconjurară în fugă hambarul. Unul dintre ei aprinse în cele din urmă un băț de chibrit.

Micuța scânteie o îngrozi pe Meredith. Căci aceasta nu rămase mică pentru mult timp. A aprins o torță. Apoi a doua. Și a treia.

Sadie lătră în ciuda eforturilor lui Meredith de-a o face să tacă. Măgarul din grajd zbiera și lovea gardul cu lovituri ascuțite care se auzeau până la casă. Meredith își închise ochii și se rugă până când zgomotul copitelor care se îndreptau spre hambar îi întrerupse rugăciunea.

Travis!

Doi călăreți ieșiră din pădure lângă intrarea în hambar, cu puștile în mână. Se auziră focuri de armă, dar și strigăte de bărbați. Să fie Travis unul din călăreți? Și unde erau ceilalți frați? Erau în cealaltă parte a hambarului, de unde nu puteau fi văzuți? Câți dintre oamenii lui Roy erau acolo? Meredith privi prin grilajul spătarului balansoarului, ținând-o strâns lângă ea pe Sadie. Dacă ar putea vedea ce se întâmplă!

Îndată, și ceilalți doi frați apărură călare, iar torțele fură îndepărtate din luptă, armele și caii devenind acum mai importanți. Pentru câteva minute, Meredith crezu că hambarul va fi cruțat, dar când oamenii lui Roy încălecară și se împrăștiară prin pădure, iar Travis și frații lui îi fugăriră, mirosul fumului ajunse înapoi spre casă. Un miros mai puternic decât ceea ce putea fi explicat de câteva torțe fumegânde ce rămăseseră în țărână.

Meredith ieși din spatele balansoarului și înainte cu grijă spre treptele verandei. Cu una din țevile puștii încărcată încă, își puse pe umăr arma și se furișă în curte. Privi atentă de la hambar până la țarc și apoi înspre copaci după orice mișcare a vreunui om. Tocmai când hotărî că totul era în regulă, Sadie trecu în fugă de ea, se

ghemuit sub cea mai joasă stinghie a gardului țarcului și începu să înainteze spre intrarea în hambar.

Ținând arma strâns în mână, Meredith își mușcă buza și făcu un pas în față. „E cineva aici?" strigă ea.

Singurul răspuns veni de la măgar, Samson, care încă mai făcea o gălăgie infernală. Vaca era și ea agitată, mișcându-se în lateral și gemând când și când. În timp ce Meredith se chinui să audă orice indiciu de amenințare a vreunui om, urechile ei auziră un cu totul alt sunet – o trosnitură înăbușită din interiorul hambarului.

Grăbindu-se în față, Meredith își strecură corpul printre stinghiile gardului, apoi alergă lângă Sadie. Un suflu de căldură o lovi în față când trecu prin dreptul ușii.

Flăcările lacome se cățărau pe pereții interiori.

Nemernicii aprinseseră focul înăuntrul hambarului! Furia puse stăpânire pe Meredith în timp ce ea își sufleca fusta și alergă spre șirul de găleți. Travis și frații lui n-avuseseră nicio idee că hambarul lor luase foc atunci când porniră pe urmele oamenilor lui Roy, așa că nu se vor grăbi să se întoarcă. Prinderea celor responsabili avea întâietate. Ceea ce o lăsa pe Meredith singură să lupte împotriva flăcărilor.

În caz că Travis nu era prea departe ca să audă focul de avertizare și să-i înțeleagă sensul, Meredith trase ultimul glonț din pușcă și aruncă arma de cealaltă parte a troacei. Luă două oale din acelea pe care le pregătise mai devreme și o luă la fugă având grijă să nu verse prea multă apă.

„E un moment numai bun pentru un mers șchiopătat", bombăni Meredith. Dar chiar în clipa în care rostise cuvintele, piciorul ei drept lovi o movilită de pământ, vărsând apă peste pantoful ei. Cu o grimasă, ea își reluă drumul dar nu încetini pasul.

Ajunsă în hambar, se îndreptă spre peretele dinspre est, unde focul părea că se întețise. Aruncă apa din găleată peste lemnul ce ardea, bucuroasă să audă șuieratul flăcărilor stinse. Dar într-o clipită, altele noi se ridicau să le ia locul.

Meredith alergă înapoi la troacă. „Doamne, ajută-mă să răzbesc. Te rog. Nu e corect ca niște oameni buni să sufere din cauza capriciilor unui om rău".

Ea alergă înapoi spre hambar, apoi din nou la troacă. Aruncă apă până când troaca aproape că se goli. Își simțea brațele ca de

cauciuc, iar spatele o durea cumplit. Plămânii îi ardeau de la fum şi căldură, dar ea renunţă să se dea bătută.

Ştergându-şi fruntea cu o mână acoperită de funingine, se întoarse cu spatele la hambar ca să inspire aer curat. Ignorând oboseala ce ameninţa să pună stăpânire pe ea, Meredith aruncă în troacă o pătură care absorbi ultimele picături de apă. Stinse câte flăcări putu, apoi reumplu găleţile la pompa de apă. Cu siguranţă Archerii se vor întoarce curând.

Ţinându-se cât mai departe de copitele lui Samson, Meredith îşi târî picioarele înapoi în hambar şi-şi concentră atenţia la peretele dinspre vest. Plesni flăcările cu pătura udă, dar acestea păreau că râd de ea, mişcându-se în sus, unde ea nu putea ajunge.

Apoi, de parcă uşa de la un cuptor s-ar fi deschis larg, o lumină fulgeră deasupra capului lui Meredith, iar un val puternic de căldură se năpusti peste ea.

Doamne, ai milă.

Focul izbucnise în podul pentru fân.

Oamenii lui Mitchell scăpaseră. Absolut toţi. Travis privi încruntat spre sârma tăiată care lăsase o gaură în gardul ce împrejmuia proprietatea. Dacă nu era aşa întuneric, lucrurile ar fi stat altfel. Dar cei din familia Archer erau prea deştepţi ca să pună un cal în pericol, călărind pe terenul abrupt noaptea.

Oare va mai fi încă o încercare? Fără Meredith care să-i avertizeze data următoare, Travis avea puţină încredere că vor avea la fel de mult succes în a zădărnici eforturile lui Roy Mitchell.

„Priveşte partea bună – n-au făcut nimic hambarului şi niciunul din noi n-a fost rănit în luptă". Afirmaţia calmă a lui Crockett se strecură în mintea lui Travis. Îşi îndreptă atenţia de la gardul deteriorat la cei trei fraţi nevătămaţi adunaţi în jurul lui.

„Da, ai dreptate". Travis îşi drese glasul, trăgând de timp ca să scape de propria lui dezamăgire şi să schiţeze un zâmbet forţat spre băieţi. „Lucrurile cu siguranţă puteau fi mai dramatice. După felul cum zburau gloanţele alea, e un miracol că n-a fost vărsat sânge".

„Tot nu înţeleg cum neghiobii ăia au reuşit să treacă de noi mai devreme", bombăni Neill. „N-am adormit, Travis. Îţi jur!"

„Știu că n-ai făcut asta, frățioare. Nu jura. Ce-a fost a trecut". Travis își mână calul castaniu până ajunse lângă Neill. „Era un spațiu prea mare pentru patru oameni să-l supravegheze și prea puțină lumină ca să vezi la mai mult de o aruncătură de băț în orice direcție. Știam că cea mai bună șansă a noastră era ca ei să dea de unul dintre noi în timp ce se îndreptau încoace, având în vedere că se așteptau să fim în casă, dormind buștean în paturile noastre. Dar n-a fost să fie așa".

„Că tot veni vorba de dormitul în paturile noastre..." Crockett trase de hățuri până când calul lui se îndreptă înspre casă. „Sunt mai mult decât pregătit să fac exact asta. Hai să ne întoarcem".

Travis încuviință, propria lui energie cedând în fața oboselii, acum că primejdia trecuse. „Ia-o înainte".

O luară printre copaci, urmând cărările bine știute care le-ar fi cauzat cailor cele mai puține bătăi de cap. Nimeni nu vorbea, erau prea obosiți și abătuți ca să facă altceva decât să stea drepți în șa. Dar în timp ce urcau dealul ce ducea spre casă, Neill rupse tăcerea.

„A fost un lucru bun c-ai tras acel foc de avertizare, Trav, altfel n-am fi avut nicio șansă să-i oprim".

„N-am fost eu". Travis mână calul în jurul unui pietroi, ținându-și privirea ațintită pe drumul dinaintea lui. „Am văzut țeava unei arme lângă casă. Cred că Meredith a tras focul".

„Meredith?" Neîncrederea se simți în vocea lui Neill. „Nu i-ai spus să stea în casă? Ce făcea ea afară și de unde a luat pușca? Nu crezi că-i ajuta pe ceilalți, nu?"

„Normal că nu-i ajuta", i-o reteză brusc Travis. „Dacă-i ajuta, n-avea niciun rost să se străduiască atât de tare să ne întoarcă din pădure ca pe un corp de cavalerie, nu crezi?" Travis își stăpâni restul cuvintelor ce-i stăteau pe limbă, șocat de reacția lui vehementă. Neill n-o cunoștea pe Meredith. De fapt, niciunul dintre ei n-o cunoștea. Inclusiv el. Să-i pună la îndoială loialitatea era normal – mai normal decât să-i apere prosteşte caracterul, bazându-se pe două întâlniri ce însemnau mai puțin decât o zi în compania ei.

Travis făcu o grimasă. Oare era el atât de vulnerabil în fața a doi ochi albaștri sclipitori și a unui zâmbet frumos? Ar fi bine să-și controleze reacțiile înainte să facă ceva stupid.

„Probabil c-a găsit una din armele de vânătoare ale tatei", zise Crockett. „Ușa camerei nu e încuia..."

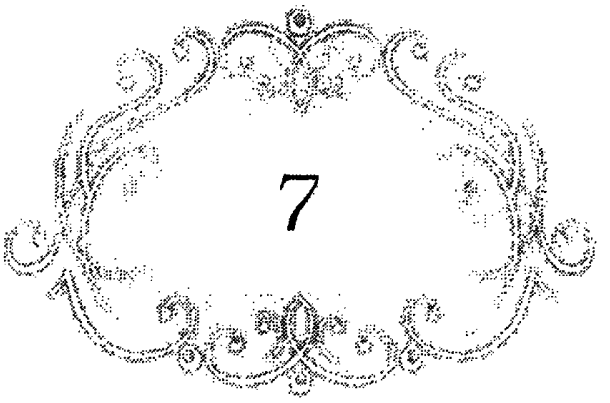
„Liniște!" Vocea ascuțită a lui Jim îl făcu pe Travis să-și ridice capul. „Miroase a fum".

Fum? Travis adulmecă aerul și se alarmă. Și lui îi mirosea.

Reușise o scânteie de la una din torțele căzute să se aprindă? Nu văzuse nici urmă de foc când le-a spus băieților să-i urmărească pe atacatori. Lăsase casa lor neprotejată?

O lăsase pe Meredith neprotejată?

„Dii!" Dându-i calului pinteni, Travis porni glonț spre casă.

7

Pe măsură ce copacii se răreau, mirosul fumului devenea mai puternic şi o lumină portocalie stranie se zărea printre pini. Travis prinse mai tare hăţurile şi se lăsă jos în şa, călărind cu o viteză cam riscantă. Era totuşi foarte aproape de casă şi cunoştea destul de bine terenul, aşa că armăsarul lui, Bexar, se avântă fără ezitare într-un galop ameţitor.

Hambarul apăru la orizont, iar Travis scrâşni din dinţi. Strălucea dinăuntru ca un felinar scobit într-un dovleac, un licăr ocazional de flacără strecurându-se prin uşa podului pentru fân ca să escaladeze în voie pereţii exteriori.

Cum de-a putut să fie atât de neghiob? Nici măcar nu se gândise să verifice interiorul hambarului înainte să gonească după oamenii lui Mitchell. A presupus doar că i-a întrerupt la timp. Setea lui de dreptate i-a afectat judecata.

Travis îşi mână calul spre marginea hambarului cea mai apropiată de pompa de lângă troacă şi opri. O grămadă de găleţi, albii şi chiar oale goale stăteau împrăştiate pe lângă troacă, imaginea flăcărilor lucind pe suprafeţele lor de tinichea.

Cu siguranţă ea nu...

Travis coborî din şa şi sări peste gardul ţarcului. „Meredith!"

Sadie ieşi din hambar şi i se învârti printre picioare, aproape să-l împiedice. Lătra şi alerga către hambar. Travis alergă în urma ei.

Un fum gros şi negru plutea pe lângă grinzi, iar duhoarea de lemn şi fân ars îl învălui. Se uită chiorâş prin fumul gros, uitându-se după Meredith. Când zări o figură feminină luptându-se cu flăcările de pe peretele dinspre vest, uşurarea îl lovi cu atâta forţă încât genunchii lui mai aveau un pic şi cedau. Apoi, furia îi întări articulaţiile şi-l împinse spre femeia a cărei rochie verde închis se transformase în gri fumuriu.

„Ce faci aici?" Travis smulse pătura umedă din mâna lui Meredith în timp ce ea o învârtea în spatele umerilor ei. Pătura îi scăpă din mână fără a opune rezistență. Oboseala ei evidentă îl înfurie și mai tare. „Ți-am spus să aștepți în casă".

Meredith se întoarse cu fața spre el și clipi de parcă nu putea înțelege pe deplin ceea ce vedea. „Travis?" O sclipire de claritate îi luci în ochi înainte să se repeadă spre el, încolăcindu-și brațele de mijlocul lui. „Ce bine că ai venit".

Contactul fusese atât de neașteptat încât aproape că-l făcu să-și piardă echilibrul. Travis nu prea știa ce să facă. Cu câteva secunde în urmă țipase și o privea furios, iar acum avea o femeie recunoscătoare, îmbrățișându-l. Cum se întâmplase asta?

„Am făcut tot ce mi-a stat în putință, Travis. Crede-mă". Își ridică fața ca să-l privească. Funinginea de pe obrajii și fruntea ei îi făceau albastrul ochilor chiar mai strălucitor. „Am stins focul de pe peretele dinspre est și începusem cu cel dinspre vest când flăcările au ajuns în pod. Crezi că mai poți face ceva?"

„Nu știu. Dar eu și băieții o să încercăm". Se îndepărtă ușor de ea și-o luă de mână. „Mai întâi trebuie să te scoatem de aici".

Meredith îl urmă cu pași poticniți în timp ce el se îndreptă împreună cu ea spre țarcul animalelor. Crockett începuse deja să umple cu apă troaca, în timp ce Jim și Neill rânduiau gălețile.

„Focul a pornit din șura pentru fân", strigă el spre frații lui. „Faceți ce puteți și nu vă expuneți la pericole inutile. Dacă se aprinde și acoperișul, ieșiți imediat de-acolo. Aveți grijă să nu se aprindă casa".

Travis nu-i dădu deloc drumul lui Meredith până când ajunse la gardul din capătul cel mai îndepărtat. „Du-te sus în casă".

„Pot să vă ajut și eu".

„Nu, Meredith! Nu vreau să stai nicăieri în preajma pârjolului ăsta". Chiar gândul acela îl făcu să se scuture în ciuda căldurii care emana dinspre hambar.

„Am reușit să nu mă ard scrum în timpul celor treizeci de minute cât ți-a luat ca să ajungi aici". Ea își încrucișă brațele la piept și-i aruncă o privire încruntată, revenindu-i curajul. „Cred că pot găsi un mod de a depăși acel record".

„Răspunsul este nu". Îi întoarse spatele și se depărtă de ea, rugându-se în gând să-l asculte. Dacă ea ar fi unul dintre frații lui,

ordinul ar fi fost executat fără nicio obiecție. El era capul familiei, iar cuvântul lui era lege. Dar ea nu era un Archer. În plus, habar n-avea cum să procedeze cu ea dacă nu reușea s-o facă să asculte de el printr-un ordin direct.

Meredith se băgă în fața lui, forțându-l să se oprească. „Lasă-mă pe mine la pompa de apă".

„Ești prea obosită să ridici de mânerul pompei". Travis îi reteză o eventuală replică pe care ar fi putut-o avea ea atunci când deschise gura să protesteze. „N-am timp să discut în contradictoriu acum. Hambarul meu e-n flăcări". O ocoli și continuă să înainteze cu pași mari. De data aceasta, ea îl lăsă în pace.

Travis și frații lui s-au luptat cu flăcările cât de bine au putut. Cu scări sprijinite înăuntru și în afară, ei au aruncat apă simultan, din centrul hambarului, peste șura pentru fân, dar și prin fereastra șurei, însă nu după mult timp focul a ajuns la acoperiș.

Când Neill îi aduse o altă găleată cu apă, Travis îi făcu semn cu mâna. „Du-te afară și ajută-i pe Jim și pe Crockett". El coborî clătinându-se pe scară, cu vocea răgușită de la fum și cu fața opărită ca dosul unei vite după însemnarea ei cu fierul înroșit. „Voi lua animalele și le voi pune la adăpost. Ne vedem acolo".

Neill dădu din cap și sări să asculte ordinul, dar hotărârea din ochii lui păli. Chiar și la vârsta de șaptesprezece ani, băiatul putea recunoaște înfrângerea atunci când o vedea. Iar Travis se gândea că tocmai acel lucru îl înțelesese puștiul atunci când s-a uitat în ochii fratelui său mai mare.

Faptul că pierduse de două ori într-o singură noapte îl dărâmase sufletește pe Travis. I-a fost destul de greu să accepte că incendiatorii au scăpat fără a fi prinși, însă gândul că hambarul fusese cruțat îl făcea să treacă mai ușor peste eșecul acela. Acum totul era foarte greu de suportat.

Trase în jos scara și aruncă niște țărână cu vârful bocancului peste cele câteva flăcărui ce se aprinseseră pe vergele de sus. Sprijini apoi scara de gardul țarcului. Aerul rece îi răcorea fața care-l ustura. Nu voia altceva decât să-și închidă ochii și să se bucure de răcoarea aerului, dar tot ce putu să facă fu să tușească afară niște fum și să se întoarcă imediat la treaba pe care o avea de făcut.

Ceea ce, se pare, includea și mustrarea unei anume femei încăpățânate care nu i-a urmat instrucțiunile. Meredith îi aruncă o

privire încruntată din locul unde se afla scoțând apă cu pompa și strângând-o în troacă, nici gând să se scuze pentru comportamentul ei. „Am crezut că ți-am zis să urci sus în casă", îi spuse Travis trecând în grabă pe lângă ea și încercând să înnoade frânghia cu care era legară Jochebed.

Brațul pompei scârțâi în timp ce ea îi dădu câteva lovituri zdravene, apoi amuți și apa țâșni în troacă. „Din câte-mi amintesc", zise ea, frecându-și palmele de fustă, „nu mi-ai interzis niciodată să mânuiesc pompa de apă. Pur și simplu ți-ai exprimat îndoielile în ce privește abilitatea mea de a face acest lucru".

Travis strânse bine de nodul frânghiei din jurul gâtului vacii. „Nu face jocuri de cuvinte cu mine, Meredith. Știi prea bine ce-am vrut să spun".

„Chiar așa?" Ea se întinse după o oală și o cufundă în troaca plină de apă. „Mie mi se pare că un bărbat care pretinde că protejarea fraților lui și a pământului său are totdeauna prioritate, n-ar trebui să refuze atât de repede un ajutor capabil doar pentru că acea persoană e femeie", zise ea punând oala jos, pe pământ, și încrucișându-și brațele la piept.

Ochii lui Travis îi urmăriră mișcarea, observându-i formele feminine bine conturate. Da. Cu siguranță, era vorba de o femeie. La afirmația aceea n-ar putea obiecta.

Crockett ocoli hambarul cu mers tărăgănat, târând după el o albie de rufe goală care-l lovea peste picior. Meredith își desfăcu brațele și începu din nou să dea la pompă.

Travis nu făcu nicio mișcare ca s-o oprească, hotărând că nu merita să piardă timp sau efort ca să discute în contradictoriu cu ea. Faptul că și ea era acolo, îi ajuta într-adevăr, și chiar dacă lui nu-i plăcea ca ea să fie atât de aproape de incediu, ea nu se afla probabil într-un pericol imediat.

Cel puțin Jochebed îl asculta orbește. Mai mult decât dornică de a se depărta de hambarul în flăcări, vaca se mișcă agale pe lângă el până în spatele țarcului, unde Travis o lăsă să umble în voie.

Travis se duse apoi după Samson, dar bătrânul catâr era prea ocupat să dea dovadă de proverbiala încăpățânare ca să recunoască ce era bine pentru el.

„Potolește-te", îl dojeni Travis apucând strâns de căpăstrul catârului, forțând animalul să-și țină capul în jos. Samson încercă

să se smucească, dar Travis îl ținu strâns până când animalul se liniști. „Gata. Potolește-te, acum!" Travis bătu ușor grumazul lui Samson și-i desfăcu încet căpăstrul. În același moment, o pocnitură asurzitoare explodă dinăuntrul hambarului.

Samson se sperie grozav și cu o putere bruscă, demnă de numele lui, țâșni direct spre țarcul animalelor. Travis o luă la fugă după el ca să-l ajute să intre prin poarta ușor întredeschisă, dar bătrânul catâr fie că era prea orb ca să vadă deschizătura prin care să intre, fie prea îngrozit ca să priceapă ce-avea de făcut. În schimb, neghiobul animal se repezi direct spre hambar și intră înăuntru.

Buimăcit, Travis rămase cu ochii holbați la intrarea în hambar. Ce l-o fi apucat să fugă exact în foc? Gândindu-se că animalul acela încăpățânat va ieși grabnic de-acolo, Travis își desfăcu picioarele și se pregăti să-l înhațe de îndată ce-o va zbughi afară. Numai că bietul dobitoc nu mai ieșea. Bătrânul catâr se băgase în boxa lui – cea de-a treia pe dreapta, sub șura cu fân – prea încăpățânat ca să plece.

„Creatură stupidă", bodogăni Travis în barbă. Îl bătea gândul să-l lase acolo. Desigur că nu putea să accepte gândul ca vreo ființă vie să sufere vreodată. Mai ales dacă stătea în puterea lui să facă ceva în privința aceea.

Scoțându-și batista din buzunarul hainei, Travis se apropie cu pași mari de intrarea în hambar. Flăcările îi ardeau pielea. Făcându-și curaj, își întoarse capul și trase de două ori aer în piept, apoi își legă batista cea roșie peste nas și gură.

„Nu, Travis!" Vocea lui Meredith abia dacă se mai auzea în vuietul incendiului. „Nu te duce înăuntru!"

Dar el n-avea de ales. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai periculos devenea. Ignorându-i strigătele, intră grăbit în hambar.

Travis își ridică brațul ca să-și protejeze fața de căldură și capul de molozul ce putea cădea în timp ce-și croia drum spre boxa lui Samson.

Neîndrăznind să se apropie de copitele catârului, intră în boxa alăturată și urcă jumătate de perete apropiindu-se de capul lui Samson. „Ușurel, băiete". Catârul zvâcni, dar Travis înhăță căpăstrul și prinse capul animalului. „Înapoi", îi strigă el, „mergi înapoi".

Samson își plecă urechile și-l mușcă pe Travis de braț. Cu o mișcare rapidă din cot, Travis îl pocni peste gură, apoi îl plesni peste ceafă cu palma. „Încetează!"

Catârul clipi din ochi și se dădu un pas în spate, dar Travis trase capul catârului după el până când Samson ajunse cu fața către ușa ce ducea spre țarcul animalelor. Focul se dezlănțuise în șura cu fân. Sudoarea și fumul îi provocau usturimi în ochi și-i încețoșau vederea. Aerul încins îi ardea gâtul, făcându-l să respire cu greu. Dacă nu scotea animalul de acolo cât mai repede, se vedea silit să-l lase înăuntru.

Travis îl trase pe catâr un pas în față, iar Samson se supuse în cele din urmă. Travis reuși să facă doar câțiva pași, când podeaua șurei se prăbuși. Moloz în flăcări căzu brusc de sus. Scânduri din lemn îl loviră peste umeri și fân aprins îi căzu pe haină. Speriat, dar nevătămat de prăbușirea șurei, Samson scoase un răget și se smulse din strânsoarea lui Travis, încercând să se afunde și mai mult în hambar.

„Nu, stai potolit. Nu ne mai întoarcem acolo". Travis scutură ce putu de pe spatele său și-l pocni pe Samson peste ceafă a doua oară. Catârul scutură din cap, dar se supuse ascultător. Totuși, Travis se confruntă cu o nouă problemă – o fierbințeală radia din spatele hainei lui, iar el se temu că niște bucăți de moloz arzând îi aprinseseră haina.

„Ridică-te, *acum*, catârule". Travis făcu câțiva pași cu spatele, ținând cu o mână căpăstrul lui Samson în timp ce încercă să-și desfacă nasturii de la haină cu cealaltă. Trebuia să scape cât mai repede de haina aceea.

Căldura care-l ardea în spate devenea tot mai dureroasă, iar panica îl făcu să se precipite. Îndepărtă grăbit haina ce i se lipise de spate ca o gheară și fu pe punctul de a-i da drumul lui Samson și de a-și sfâșia cămașa cu ambele mâini când se simți dintr-odată răcorit în spate de un jet de apă rece.

„Mulțumesc". Se răsuci să vadă care dintre frați tocmai îi salvase pielea, ca s-o zărească în schimb pe Meredith stând acolo și ținând în mâini o oală goală. Recunoștința lui se evaporă brusc.

„Ieși repede de-aici!" îi strigă el.

Femeia era la fel de încăpățânată ca Samson.

Încercă din nou să-i poruncească să iasă, dar o tuse ruptă din piept îl împiedică să mai rostească vreun cuvânt. Spatele i se arcui, iar Meredith profită de starea lui slăbită. Trânti oala la pământ și ridică ceva de sub brațul ei în timp ce-o luă la fugă spre el. Plescăind din limbă, Meredith apucă celălalt capăt al căpăstrului lui Samson și lovi ușor picioarele din spate ale catârului cu capătul unui băț lung.

Catârul sări și dădu din picior, dar mișcarea îl duse mai aproape de ușă, așa că Travis se abținu să mai protesteze. Aproape că ei reușiră să iasă când acoperișul se prăbuși. Cam la vreo șase metri în spatele lor, niște bârne din lemn făcură țăndări podeaua slăbită a șurei de fân și se prăbușiră peste fundația hambarului cu o bubuitură asurzitoare. Meredith scoase un țipăt. Samson se zbătu și se răsuci. Meredith scăpă din mână căpăstrul și se împiedică, căzând într-o parte. Travis se sforță să ia din mâna ei căpăstrul animalului, dar Samson pricepu în final pericolul pe care-l reprezenta hambarul și începu să dea sălbatic din picioare ca să se elibereze.

Travis slăbi strânsoarea căpăstrului. „Fugi!", îi strigă animalului.

Catârul panicat dădu din picior pentru ultima oară și o zbughi spre țarcul animalelor.

Travis se răsuci spre locul unde o văzuse ultima oară pe Meredith și o nouă groază îl paraliză. Femeia zăcea ghemuită pe podeaua hambarului.

„Oh, Doamne, nu". Alergă într-un suflet la ea. Se prăbuși în genunchi lângă ea și-și aruncă mănușile din mâini. „Meredith?"

Ea nu-i răspunse. Nu scoase nici măcar un geamăt. Își vârî mâna sub capul ei ca să i-l susțină în timp ce-o ridică în brațe, cu singurul gând s-o scoată din vâlvătaia aceea. Dar degetele lui simțiră ceva umed și lipicios.

Sânge.

8

Travis o strânse la pieptul lui şi ieşi în grabă din hambar. Nu se opri până ce ajunse în dreptul pompei de apă. Neill era lângă troacă şi umplea de zor o găleată. Îşi îndreptă spatele când îl văzu pe Travis apropiindu-se de el.

„Ce s-a întâmplat?" Ochii băiatului rătăciră peste trupul inert al lui Meredith, iar faţa lui păli brusc.

„Adu-l încoace pe Crockett". Pentru că Neill înţepenise acolo, holbându-se cu ochii măriţi de groază, Travis ţipă spre el. „Neill, du-te acum!"

Băiatul tresări şi ţâşni din loc, lăsând în urmă găleata.

Ţinând cu grijă capul lui Meredith în adâncitura braţului lui, Travis îngenunche încet şi o lăsă jos, pe un petec uscat de pământ. Îi îndepărtă şuviţele de păr căzute pe faţă. Simţi pe palmă o pală uşoară ca fâlfâitul unei pene. Meredith respira.

„Îţi mulţumesc, Doamne", murmură Travis.

Îşi scoase cămaşa de pe el, o împături şi i-o aşeză cu grijă sub cap. Cu mare atenţie la rana ei, îi poziţionă faţa aşa încât capul ei să se sprijinească pe partea dreaptă, lăsându-i partea stângă descoperită pentru ca fratele lui, Crockett, să se poată uita la rană.

Îl durea să se uite spre Meredith şi s-o vadă cum zace atât de neputincioasă.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Ar fi trebuit s-o lase să plece de îndată ce le-a dat de veste că urmează să fie atacaţi. Unde i-a fost mintea, băgând-o în încurcătura asta?

Disperat să facă ceva – orice – ca s-o ajute, Travis îşi desfăcu batista înnodată în jurul gâtului şi o înmuie în jgheabul cu apă. Îngenunche lângă ea şi-i curăţă funinginea de pe faţă, timp în care se rugă ca ea să-şi deschidă ochii.

Era atât de concentrat asupra ei încât nu-și dăduse seama că frații îl înconjuraseră, până când Crockett se ghemui și-l atinse pe umăr.

Emoția îl gâtui. Își drese glasul tușind răgușit. „Cred c-a lovit-o cu ciocanul". Îi înclină ușor capul ca să-i arate partea rănită și plină de sânge. Fratele lui nu era doctor, dar dintre ei toți el se pricepea cel mai bine în astfel de situații. Din ziua în care Jim fusese împușcat, Crock și-a asumat sarcina de a învăța pe de rost cele două cărți de medicină din biblioteca tatălui lor, *Gunn's New Domestic Physician* și *A Dictionary of Practical Medicine*. Travis începu să se roage ca măcar câteva cunoștințe din cărțile acelea s-o poată ajuta pe Meredith.

Crockett își scoase repede mănușile și se uită atent la rană. Meredith gemu și-și mișcă brusc brațele, dar rămase cu ochii închiși. Travis îi luă mâna într-a lui, dorindu-și să poată face mai multe pentru ea.

„Înseamnă că poate simți durerea", observă Crockett. „Ăsta-i semn bun. Trebuie însă s-o ducem în casă, unde lumina e mai bună, înainte să pot spune mai multe".

Crockett dădu s-o ia în brațe, dar Travis îl înghionti ușor cu cotul. „O iau eu în brațe". Fratele lui îi aruncă o privire încurcată. Travis îl ignoră. Meredith era rănită din cauza lui. Ea era responsabilitatea lui.

O ridică de jos și făcu câțiva pași purtând-o în brațe, apoi se îndreptă spre Jim și Neill. „Acoperișul s-a prăbușit, așa că lăsați hambarul să ardă până se stinge focul. Totuși, fiți cu ochii pe văl vătaie și nu lăsați vreo scânteie să se împrăștie spre casă sau șopron. Jim, tu ocupă-te de hambar. Oh, și unul dintre voi să fie cu ochii-n patru în caz că oamenii lui Mitchell decid să se întoarcă. Voi veni și eu să dau o mână de ajutor îndată ce voi putea".

„Tu ai grijă de fată", zise Jim. „Ne ocupăm noi de ce se întâmplă pe-afară".

Travis dădu din cap și se îndreptă grăbit spre casă.

Crockett reușise să aducă toate lămpile în sufragerie în momentul în care Travis intră în casă. „Așeaz-o pe sofa", îi zise el. „Trebuie mai întâi să-i spăl și să-i curăț rana, apoi să văd dacă vreun os sau chiar țeasta i-a fost zdrobită de lovitură".

Travis o aşeză pe sofa şi-i aranjă capul lângă măsuţa pe care Crockett îngrămădise mai multe prosoape.

Când Crockett se apropie cu un lighenaş şi un burete, Travis făcu un pas în spate şi începu să se plimbe îngrijorat prin odaie.

Oare de ce de fiecare dată când drumul lui Meredith se încrucişa cu al lui, ea ajungea să fie rănită? Mai întâi piciorul ei prins într-una din capcanele lui, iar acum capul ei fusese zdrobit de catârul lui. Şi într-un caz şi în celălalt au fost accidente, desigur, dar Travis nu se putea elibera de un sentiment tot mai puternic de vinovăţie. Dacă ar fi luat cu totul alte decizii, niciunul dintre incidentele acelea nu s-ar fi întâmplat.

Îşi plecă bărbia şi frecă uşor locul dureros de deasupra ochilor lui. *Doamne, ajut-o să-şi revină. Te rog. N-o lăsa pe ea să plătească preţul greşelilor mele.*

Trecu pe lângă şemineu, balansoarul mamei şi raftul cu cărţi al tatei, apoi ajunse din nou lângă piciorul canapelei. Se uită atent la faţa ei. Genele-i negre fluturau delicat peste obrajii ei palizi. Mici încreţituri îi apărură pe frunte în timp ce Crockett apăsa uşor peste rana ei de la cap. Meredith începu a geme înăbuşit. Travis îşi reprimă îndemnul nebunesc de a-l îndepărta pe fratele lui de lângă ea, pentru a-i curma durerea. Îşi strânse palmele în pumni şi se abţinu să intervină.

După alte câteva minute în care Crockett curăţă şi examină atent rănile, puse deoparte lighenaşul şi se ridică în picioare. Travis se uită în ochii lui, căutând în tăcere răspunsuri.

„Nu mai sângerează aşa tare, iar ea continuă să reacţioneze la durere – două semne bune. Tăieturile sunt destul de minore şi nu va fi nevoie de cusături. Le-am tratat cu o alifie. Sunt mai degrabă îngrijorat de lovitura de la cap, însă tot ce pot spune acum este că n-are fractură de craniu".

Printr-o uşoară aplecare a bărbiei, Travis îi arătă c-a înţeles ce i-a spus, apoi îşi încleştă mâna pe spătarul canapelei, întărindu-se pentru restul veştii.

„Faptul că nu s-a trezit ar putea fi o problemă. N-avem cum să ştim în ce măsură i-a fost afectat craniul. Singurul lucru pe care-l pot recomanda acum este s-o aşezăm cât mai confortabil. S-o lăsăm să se odihnească şi să-şi revină în ritmul ei".

La început, Travis nu zise nimic, doar medită în tăcere la verdictul tocmai auzit. Atât de mult din viața lui se învârtea în jurul dorinței lui de a controla tot ce se întâmplă în preajma sa. Controlul însemna siguranță. Acela a fost și motivul pentru care Archerii nu și-au părăsit vreodată pământul și pentru care atât de puțini oameni au primit permisiunea de a le călca proprietatea. Controlul reducea riscurile la minimum. Însă toate eforturile lui de a reduce riscurile eșuaseră în seara aceea. Oamenii lui Mitchell scăpaseră nepedepsiți, hambarul fusese mistuit de flăcări, iar Meredith – care încercase pur și simplu să facă o faptă bună – zăcea inconștientă pe sofaua mamei lui, iar el nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile.

Travis împinse cu degetele în marginea din lemn a canapelei și-și îndreptă spatele. „Camera mea e cea mai apropiată", îi zise el. „S-o ducem acolo. Eu pot dormi cu Neill".

„Probabil că cineva va trebui s-o vegheze până devine din nou conștientă". Crockett ridică o sprânceană și-i aruncă lui Travis o privire ce părea să sugereze că dorește să-i mai pună o întrebare. „Mă pot oferi eu să..."

„Nu. Mă ocup eu de asta". Travis se aplecă peste Meredith și-o ridică de pe sofa. „Ea a venit aici din cauza mea. S-ar cuveni ca eu să fiu acela care să aibă grijă de ea".

Crockett dădu din cap, iar un zâmbet slab îi arcui buzele. Travis îi aruncă o privire aspră, stânjenit de expresia cu subînțeles a fratelui său. Rânjetul lui Crockett se lărgi și mai tare văzându-i reacția, însă acesta fu destul de înțelept să nu mai comenteze și, în schimb, străbătu holul cu pași grăbiți, deschise ușa dormitorului și dădu cuverturile de pe pat la o parte. Travis îl urmă și o așeză pe Meredith pe pat.

„Ar trebui probabil... să... să încercăm s-o facem să se simtă cât mai confortabil". Crockett aruncă o privire spre Travis din celălalt capăt al patului, iar fața i se îmbujoră.

Travis simți cum gura i se usucă brusc. Privi spre Crockett, apoi spre Meredith și din nou spre Crockett.

„Nu putem..." Tuși ca să-și dreagă glasul. Gulerul cămășii păru că-l sufocă. În niciun caz nu se va apuca acum s-o dezbrace. Mai ales cu Crockett de față.

„Eu nu sugerez să facem ceva indecent". Crockett răsuflă adânc. „Mai bine zis, nu *prea* indecent. Ăăă... ce mai încolo şi-ncoace, Travis, încerc să fiu cât mai practic. Ea respiră foarte greu, iar dacă o eliberăm de hainele care o ţin încorsetată, asta o va ajuta. Dacă-i scoatem şi pantofii din picioare, se va putea odihni mai bine. La astfel de lucruri mă refeream eu".

Pantofii. Da, putea încerca să-i scoată pantofii din picioare. Înghiţi în sec şi se îndreptă spre tăblia patului, unde picioarele ei atârnau inerte de marginea saltelei. Era adevărat că ea nu părea că stă foarte confortabil, cu picioarele aşezate într-un unghi ciudat. Dacă el ar fi zăcut întins acolo, cu siguranţă ar fi vrut să-i fie scoşi din picioare bocancii. Prin urmare, de ce se simţea precum un mitocan de cea mai joasă speţă atunci când i-a atins glezna?

„Înveleşte-i picioarele cu pătura", mormăi Travis printre dinţii încleştaţi. Ce-i drept, ea le arătase tuturor cicatricea de deasupra gleznei când a ajuns prima oară acolo, dar aceea fusese alegerea ei. Nici el şi nici Crockett n-aveau nevoie să vadă ceva acum în afară de pantofii ei din piele. Odată acoperită cu pătura, Travis îi făcu semn lui Crockett să vină lângă el, la capătul patului. „Du-te şi descalţ-o de celălalt pantof". Cu cât mai repede terminau treaba aceea, cu atât mai bine.

Amândoi îi desfăcură şireturile de la pantofi şi-i scoaseră cu delicateţe din picioare.

„Exact aşa făceam cu Neill când era doar un ţânc, nu-i aşa?", zise Crockett.

„Ai dreptate", îi răspunse Travis. Doar că nu simţi deloc că aşa făceau cu Neill la ora de culcare atunci când degetele lui atinseră ciorapii de damă în momentul în care el îi înveli cu pătura degetele de la picioare. Şi nici nu şi-l putu imagina pe somnorosul băieţandru Neill, atunci când veni momentul să se îngrijească de cea de-a doua treabă ce trebuia făcută.

Travis aruncă o privire spre Crockett. Fratele lui ridică din umeri.

„Trebuie s-o facem şi pe asta, Trav. Ea are nevoie să respire mai uşor. Dacă te simţi stânjenit, fac eu asta".

Într-adevăr, nu se prea simţea în largul lui. Dar simţea şi o mai mare stânjeneală să lase pe altcineva să facă acel lucru.

Travis se așeză pe marginea patului și-și întinse mâna spre nasturii de la mijlocul rochiei lui Meredith. Nici n-apucă bine să-l desfacă pe primul că se opri brusc. Travis privi fața ei. „Meredith", zise el cu voce tare, hotărâtă. „Meredith, mă auzi?"

Capul ei se mișcă ușor pe pernă, dar nu dădu vreun semn că se va trezi.

„Meredith, am să încerc acum să... să-ți desfac nasturii ca să te ajut să respiri. Îți jur că asta-i tot ce voi face. Bine?"

Ea gemu foarte slab, apoi tăcu. El va trebui să înțeleagă asta ca un gest de permisiune din partea ei. Încleștându-și maxilarul și concentrându-se strict asupra sarcinii pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire, se grăbi să desfacă nasturii. Crezând c-a scăpat repede, dădu, din nefericire, de un alt articol de îmbrăcăminte. Unul cu volănașe albe și cu un al doilea set de nasturi. Travis își înăbuși un geamăt, dar depăși obstacolul cu precizie și multă stăpânire. În final, dădu de corsetul rigid.

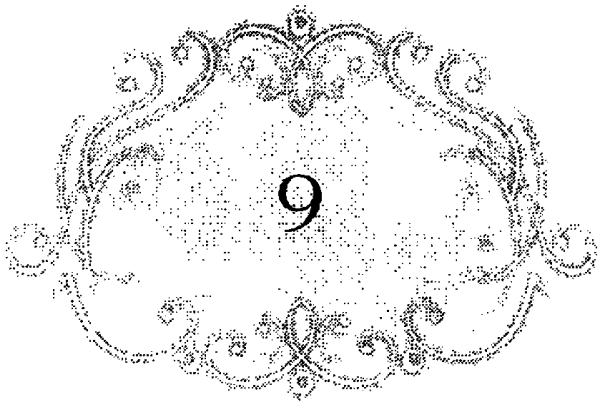
De ce nu putea o femeie pur și simplu s-arunce o cămașă pe ea, așa cum face un bărbat? Lucrul acela era ridicol. Dar cel puțin avea niște fermoare pe care le putea desface.

„Jur că dacă mai există un alt rând de nasturi sub corset, mă duc după briceag și-l tai", mormăi el în barbă. Nu-i de mirare că ea nu putea respira prea bine. Era înfășurată mai ceva ca un vițel legat cu lunii în momentul în care e însemnat cu fierul roșu.

Totuși, când termină cu ultimul fermoar, iar corsetul se desfăcu pentru a scoate la iveală un alt strat de țesătură de culoare albă, Meredith suspină. Respirația ei se adânci, iar frustrarea lui Travis dispăru. O acoperi repede cu pătura până la bărbie.

„Acum se va odihni mai bine", zise Crockett din spatele lui, „iar asta îi va da cea mai bună ocazie să-și revină".

Travis dădu din cap. Recuperarea ei era mai importantă decât orice stânjeneală sau jenă cauzată de acțiunile lui. Spera doar ca și ea să gândească la fel când se va trezi.

9

Meredith se răsuci pe o parte și se schimonosi de durere când aceasta o săgetă în spatele urechii. Strânse tare din ochi, apoi îi deschise delicat. Simți o jenă puternică sub coaste. Probabil c-adormise din nou citind. Întinse mâna după cartea ce ajunsese probabil sub ea, dornică să îndepărteze impedimentul și să adoarmă la loc. Totuși, când scoase de sub ea obiectul care o tot înțepa și o incomoda, îl simți nu ca pe o carte, ci mai degrabă ca pe un... corset? Dar ce căuta corsetul în pat? Mereu îl păstra cu grijă în sertarul dulapului în timpul nopții.

Cu un an în urmă, când Meredith și-a sărbătorit ziua de naștere, Cassandra îi dăruise în secret lenjeria din satin de culoare roz, lăsând-o pe mătușa Noreen să creadă că darul ei fusese doar pachetul cu coli de scris și plicuri, pe care i l-a dat în dar la cina familiei din seara aceea. Mai târziu, însă, Cassandra a luat-o de mână și-au urcat împreună în odaia ei, închizând ușa în urma lor. A scos apoi din dulap un pachet învelit într-o hârtie de culoare maro și i l-a oferit cu multă încântare. Corsetul roz din satin, cu căptușeală din dantelă albă și trandafiri brodați, fusese cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată Meredith. Ea prețuia lucrul acela și nu l-ar fi aruncat vreodată la întâmplare. De ce să fi fost acum corsetul aruncat prin pat?

Gândurile lui Meredith zburară de la amintiri frumoase despre verișoara ei la nedumerirea circumstanței în care se afla acum. Totuși, cu cât încerca să priceapă rostul lucrurilor, cu atât mai mult o durea capul. O altă durere își făcu simțită prezența – nevoia urgentă de a folosi oala de noapte. Meredith își înăbuși un geamăt, căci nu voia să-și strice somnul. Dacă se va grăbi, se va putea vârî din nou sub pături înainte ca mătușa Noreen să bată la ușă.

Proptindu-și palmele de saltea, dădu să se scoale din pat, dar când își ridică capul de pe pernă, simți niște dureri ca și cum multe cuțite îi împungeau țeasta. Scânci ușor.

„Ușurel". O voce gravă răsună lângă urechea ei. Mâini puternice îi susținură umerii și așeză o altă pernă sub ea. „Te-ai trezit, Meredith?" Un vârf de deget cald îi mângâie fruntea și-i dădu delicat după ureche o șuviță de păr. „Te rog, Doamne, ajut-o să se trezească", murmură vocea.

Meredith se forță să deschidă ochii, ca să-și dea seama a cui era vocea aceea. Era o voce bărbătească familiară. Totuși, nu semăna deloc cu vocea unchiului Everett.

Genele ei se desfăcură greu. O față stătea aplecată deasupra ei. Meredith clipi, încercând să vadă clar cine era acolo. Trăsături aspre, un maxilar puternic și ochi... ochi ce păreau foarte cunoscuți.

„Travis?" Vocea ei se auzi pițigăiată și răgușită. „Ce cauți în camera mea?"

Acei ochi – nici complet verzi, dar nici complet căprui – se încrețiră la colțuri. „Nu sunt în camera ta, draga mea. Tu ești în camera mea".

Cum? Poate că ea încă mai visa. Asta ar explica de ce Travis se afla acolo și de ce nimic nu părea c-ar avea sens. Dar zvâcnirile din spatele urechii păreau îngrozitor de reale.

„Mă doare rău capul".

„Catârul te-a lovit cu copitele".

Un catâr? Meredith se încruntă. Unchiul Everett n-avea niciun catâr. Fusese ea lovită în grajd când a dus-o înapoi pe Ginger? Și de ce Travis îi zâmbea? Nu trebuia să fie mai îngrijorat?

„Nu-i prea eroic să te bucuri de suferința mea". *Chiar așa.* Acesta era visul ei, la urma urmei. Eroul ei ar trebui să fie mai preocupat. Desigur, în visurile ei, Travis o salva, de obicei, înainte să i se întâmple ceva rău. Imaginea bărbatului începea să devină tot mai neclară. El îi atinse fruntea cu dosul mâinii ca să vadă dacă avea febră. Atingerea delicată făcu ca supărarea lui Meredith să dispară.

Travis își luă mâna de pe fruntea ei și-o privi în ochi. „Zâmbesc pentru că mă bucur să te văd trează. Am fost îngrijorați în privința ta".

„Trează?" Meredith își împreună sprâncenele, dar senzația de presiune din jurul capului ei o forță să se relaxeze. „Travis, nu pricep o iotă din ce-mi spui. Nu pot fi trează. Tu apari doar în visele mele. Deși ești, de obicei, mai tânăr și... mă rog... mai îngrijit, și chiar bărbierit".

„Nu mă înțelege greșit, totuși", se grăbi ea să-l consoleze. Nu folosea la nimic să-și insulte eroul. „Ești la fel de chipeș cantotdeauna. Nici măcar nu-mi pasă că nu m-ai salvat de data aceasta. Important e că te afli aici".

Ea îi zâmbi, dar zâmbetul ei păli și linii încruntate apărură deasupra ochilor lui.

„Nu-ți amintești c-ai venit aici călare să mă avertizezi despre Mitchell? Focul, Meredith. Îți amintești de el? Tu singură te-ai luptat cu flăcările până ce eu și băieții ne-am întors".

Ceva important apăru într-un colț al amintirilor ei, ceva ce ea ar trebui să știe. Ceva despre care Travis se aștepta ca ea să-și amintească. Meredith deveni tulburată sub privirea lui insistentă. Părea dezamăgit de ea, iar ea putea să-și dea bine seama de asta. Era dezamăgit că ea nu-și putea aminti. Ea *trebuia* să-și amintească. Poate că Travis o va părăsi dacă ea nu-și amintește. Nu dorea ca el să plece.

Deși capul o durea îngrozitor, scormoni și mai adânc în cotloanele cețoase ale minții ei. Dintr-odată niște imagini îi apărură prin fața ochilor. Flăcări. Un șir de găleți. O pătură gri în mâinile ei. Frânturi de imagini se învălmășiră într-o obscuritate confuză. Văzu apoi o clădire. Mare. Deschisă. Flăcări cățărându-se pe zidurile ei.

„Un hambar!" strigă ea, triumfătoare. „Hambarul tău era în flăcări, iar eu te ajutam să stingi focul. Nu-i așa?" Meredith îi găsi mâna și se ținu strâns de ea. „Așa s-a întâmplat, nu? Vezi, nu trebuie să mă părăsești, Travis. Îmi pot aminti ce s-a întâmplat. N-am să te dezamăgesc. Îți promit."

Fața lui Travis începu să apară tot mai neclară, iar genele ei deveniră ca de plumb, prea grele ca să rămână deschise. Degetele ei începură să-și slăbească strânsoarea asupra mâinii lui, așa că teama ei îi strânse pieptul ca o gheară. El o va părăsi!

„Nu pleca, Travis. Te rog!" abia reuși ea să îngaime, căci limba începu să i se împleticească în timp ce văzu iar negru în fața ochilor. „Nu mă părăsi".

O mână fermă, caldă, îi atinse creștetul. „Nu plec nicăieri, Meredith. Încearcă să te odihnești. Voi fi aici când te trezești".

Se simți cuprinsă de pace și în timp ce se cufundă înapoi în somn spiritul ei zâmbi.

Travis o ținu pe Meredith de mână câteva minute și rămase acolo până ce ea adormi. Poate că era doar impresia lui, dar ea părea să se odihnească acum mai liniștită decât înainte, de parcă era consolată de faptul că știa că el era acolo lângă ea. Sau poate că mai prezența *lui* o liniștise. N-o cunoștea mai deloc, la urma urmei. Mai mult ca sigur, ea nu dorea pur și simplu să fie singură, iar el s-a nimerit să fie acolo lângă ea. Crockett, sau chiar Neill, s-ar fi descurcat la fel de bine.

În ciuda logicii acelei observații, Travis nu se putea descotorosi însă de sentimentul că argumentul nu suna prea convingător. Lucrurile pe care Meredith le spusese în timpul scurtei lor, și complet bizarei conversații, sunaseră personal. Atât de personal încât ele îl bulversaseră. În plus, se stârnise în el o căldură ciudată.

Visase ea într-adevăr despre el?

Travis își sprijini din nou spatele de scaunul pe care-l așezase la capătul patului și-i eliberă încet mâna lui Meredith. Își frecă încet ochii, încercând să îndepărteze oboseala din ei, apoi își frecă ușor fața cu palmele. Țepii bărbii nerase îi zgâriară pielea, făcându-l să zâmbească trist.

Meredith avusese dreptate. El chiar avea nevoie de un bărbierit.

O scândură din podea scârțâi în hol, iar Travis își ridică privirea ca să-l descopere pe Crockett – desculț, cu pantalonii trași pe el la repezeală și cu cămașa atârnându-i pe afară – stând în pragul ușii. „Mi s-a părut c-aud voci".

„Nu ți s-a părut". Travis se ridică în picioare și-i făcu semn să intre. „Meredith s-a trezit acum câteva minute. Era dezorientată și confuză și cam tot ce-a spus ea nu prea avea sens". El își îndreptă atenția de la fratele lui la femeia ce dormea întinsă pe patul lui. „Credea că se află acasă în camera ei și nu și-a amintit despre foc până când n-am pomenit eu despre el. Chiar și atunci, mi s-a părut că ea a trebuit să se străduiască din greu ca să-și adune laolaltă toate amintirile".

Travis își mișcă maxilarul înainte și înapoi, încercând să-și adune destul curaj ca să pună întrebarea la care se temea să afle răspuns. „Crezi că i-a fost afectată memoria?"

„Nu cred că i-a fost afectată permanent". Crockett se aplecă peste pat și verifică dacă Meredith avea febră, exact așa cum Travis făcuse mai devreme, după care se răsuci pe călcâie ca să-l privească în ochi. „Trebuie să ne așteptăm la confuzie și pierderea memoriei. Ea a fost lovită puternic la cap. Nu m-aș îngrijora totuși dacă ea n-ar arăta semne de progres pentru o zi sau două".

„Deci, o să rămână cu noi pentru o vreme?"

„Da". Un ton defensiv se simți în vocea lui Crockett, de parcă acesta s-ar fi așteptat ca Travis să se opună. „Nu vreau ca ea să se dea jos din pat până când nu suntem siguri că e deplin recuperată. Dacă o trimitem acasă prea devreme, e posibil s-o ia amețeala și să cadă de pe cal sau să se dezorienteze și să se rătăcească prin pădure. Știu că nu-ți place ideea de a avea străini în casă, Travis, dar mă simt obligat să insist".

„Meredith s-a dovedit un aliat seara trecută", recunoscu Travis. „Poate rămâne oricât va fi nevoie".

Tuși ca să-și dreagă glasul, temându-se că Crockett va simți cât de ușor era pentru el să-și încalce propriile reguli când venea vorba despre Meredith. „Dar îndată ce se înzdrăvenește, trebuie să plece. Nu vreau ca unii din oraș să dea târcoale pe-aici pentru că cineva de-al lor a fost dat dispărut. Și nici ei nu i-ar face bine să fie găsită singură la o fermă în compania a patru bărbați". Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i cauzeze lui Meredith și mai multă suferință. Îi provocase deja prea multă.

„De-acord". Crockett îl bătu ușor peste spate. „De ce nu te duci acum să dormi câteva ore înainte ca soarele să răsară. Rămân eu lângă ea pentru o vreme".

Travis scutură din cap. „Nu. I-am promis c-o să fiu aici când se va trezi și vreau să mă țin de cuvânt". Se scărpină în bărbia aspră, nebărbierită, și se zări pentru o clipă în oglinda de deasupra dulapului cu sertare. *Tras la față* era o descriere oarecum blândă la ceea ce zărise în oglindă. *Un călăreț vagabond și nespălat* putea fi o imagine mai reală. „Mă duc totuși câteva minute să mă spăl și să mă schimb de haine".

„Da, ar cam fi nevoie". Crockett strâmbă ușor din nas, prefăcându-se dezgustat, dar apoi schiță un zâmbet larg. „Hai,

du-te odată". Îl împinse ușor pe Travis spre sertarele în care erau păstrate perechi curate de pantaloni și cămăși curate. „Probabil că ea nu se va trezi decât peste vreo două ore. Ai destul timp să te faci prezentabil".

Travis își scoase repede de pe el cămașa transpirată și-o aruncă în direcția lui Crockett. Glumețul își feri capul, iar Travis auzi în urma lui râsul înfundat al fratelui său în timp ce el ieși pe hol.

Când Meredith se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer. Travis moțăia în scaun când geamătul ei slab îl trezi. Se apropie încet de pat. Oare va fi mai conștientă de această dată?

„Nu te mișca așa brusc", o avertiză el în timp ce ea se răsuci într-o parte și dădu să se sprijine pe un cot ca să se ridice în șezut. „O să te doară mai rău capul". Travis încercă s-o oprească punându-i mâna pe umăr.

„Travis?" Meredith clipi și se forță să-și deschidă larg ochii.

„Sunt aici, Meredith".

Ea îi zâmbi, iar gestul îl făcu să se amuze în sinea lui. Nedorind să examineze îndeaproape fenomenul acela, Travis își drese glasul și se întinse după paharul cu apă pe care-l adusese după ce se spălase și se schimbase de haine.

„Ți-e sete?"

Ochii ei își pierdură instantaneu strălucirea calmă. Ea își mușcă ușor buza de jos și dădu slab din cap. „Va trebui să pleci", îi zise ea cu voce împleticită.

„Să plec? De ce?" Mai devreme îl implorase să rămână, iar acum dorea ca el să plece. Travis scoase un oftat și-și trecu mâna prin păr. Confuzia femeii îl va face și pe el să-și piardă mințile.

Fața lui Meredith se făcu purpurie, iar privirea ei coborî undeva sub bărbia lui. „Trebuie să mă ocup de... de ceva intim". Vocea i se auzi atât de slab spre final, încât el se forță s-o audă. Dar odată ce desluși cuvintele ei, o fierbințeală inconfortabilă i se furișă în sus pe gât.

„Oh".

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar trebui să facă el acum? Ea abia dacă se putea mișca în pat din cauza durerii provocate de rană.

Cum se va descurca să se ridice şi să stea în picioare? Dacă va ameţi şi va cădea?

Travis scrâşni din dinţi. O va ajuta să se ridice, dar pentru Dumnezeu!, ea va trebui să găsească o cale prin care să facă restul singură. Dumnezeu s-o ajute!

Fără a mai spune o vorbă, Travis trase de sub pat oala de noapte şi o aşeză lângă piciorul patului astfel încât Meredith să se poată sprijini de tăblie ca să-şi ţină echilibrul. El scrută odaia după orice alt obiect care-i putea fi de ajutor, iar ochii lui sclipiră la vederea micii genţi pe care Neill o recuperase seara trecută când a deşeuat calul lui Meredith. Fără să mai ceară permisiune, Travis începu a scotoci prin geantă. Găsi o cămaşă de noapte din bumbac de culoare albă şi o aşeză de-a curmezişul patului, apoi lăsă geanta jos pe podea, la îndemâna ei. Dacă avea nevoie de ceva din geantă, Meredith se putea întinde până acolo.

Când se întoarse spre ea, o văzu stând deja în capul oaselor, iar picioarele ei se bălăbăneau peste marginea saltelei. Linii adânci brăzdau fruntea ei, iar mâna ei stângă îi susţinea delicat tâmpla, însă bărbia ei era ridicată, iar spatele drept.

Femeia arăta multă tărie. Dacă el nu descoperise adevărul acela încă de seara trecută, urmărindu-i puterea cu care-şi suporta durerea, în dimineaţa aceasta s-ar fi convins.

Travis se grăbi s-o ajute şi-i susţinu mijlocul cu braţul lui. Ceva roz şi dantelat îi făcu cu ochiul dintre aşternuturi. Recunoscându-i corsetul, el îşi slăbi strânsoarea cu care o ţinea pe Meredith pentru a apuca obiectul acela dantelat şi a-l împinge în capătul celălalt al patului. Poate că dacă-l va găsi împreună cu celelalte lucruri ale ei, el nu va fi bănuit, iar mintea ei confuză ar presupune că şi l-a scos singură de pe ea.

Travis îi înconjură din nou mijlocul cu braţul lui şi-o ridică încet în picioare. „Uşurel", zise el. „Am să te ajut s-ajungi la capătul patului".

Ea se sprijini de el în timp ce amândoi se îndreptară încet spre ţinta lor, braţul ei stâng ţinându-l de mijloc. Când ajunseră la capătul patului, Meredith îi dădu drumul şi se prinse de tăblia din lemn de stejar. Travis o mai susţinu câteva secunde până se asigură că ea este în siguranţă. În final, îi dădu drumul.

„Voi fi lângă uşă. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva".

El se hotărî să-şi ţină privirea aţintită în podea, mai ales că ea era pe jumătate îmbrăcată, însă auzi un „mulţumesc" slab în timp ce el se îndreptă spre uşă.

Închizând uşa în urma lui, îşi rezemă spatele de perete şi răsuflă adânc.

Cincisprezece minute mai târziu, Meredith îl chemă înapoi în odaie. Ea reuşise să se schimbe şi se vârâse din nou în pat. Cu păturile ridicate până în dreptul bărbiei, Meredith îşi muşcă uşor buza şi-şi feri privirea de el în dosul genelor plecate.

„N-am vrut să te deranjez", zise ea slab, „dar n-am putut să-mi scot toate acele din păr. M-a durut prea mult ca să-mi întorc capul în stânga şi-n dreapta".

Travis străbătu camera şi, aşezându-se lângă ea, se întinse după primul ac de păr pe care-l văzu. Ea gemu uşor când o şuviţă de păr încâlcit o făcu să simtă durere pe scalpul ei rănit. Travis se încruntă. Degetele lui de fermier erau prea butucănoase pentru treaba aceea delicată. Dar cine altcineva să facă asta? Strângând din dinţi, se întinse după un alt ac de păr. De data aceasta, ea nu mai scoase niciun sunet în timp ce el îi îndepărta din păr sârmuliţa neagră şi subţire. Căpătând încredere, Travis începu să le caute şi pe celelalte. În momentul când îl găsi pe ultimul şi-l adăugă la grămada strânsă lângă şoldul lui, ochii lui Meredith se închiseseră, iar spatele ei se lipise de pieptul lui.

Travis o lăsă uşor pe spate şi-i aşeză capul pe pernă. Strângând în palmă grămada de ace de păr, se ridică în picioare, dar patul scârţâi uşor. Meredith deschise ochii.

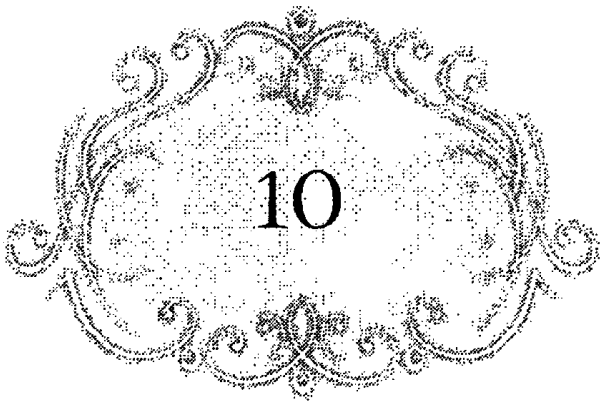
„Travis?" şopti ea, cu voce slabă.

„Da?"

„Eşti cel mai bun erou pe care l-am visat vreodată".

În momentul acela, Travis îşi dori să fie pentru ea mai mult decât un erou de pe tărâmul visurilor copilăriei ei. El voia să fie eroul ei în realitate.

Dar dorinţele lui n-au avut niciodată întâietate. Fraţii lui, pământul – acelea erau lucruri pe care jurase să le apere. Iar în privinţa legăturii dintre Meredith şi Mitchell, el nu-şi permitea să se complacă în capricii egoiste. Nu, când Meredith îşi va reveni, el va avea grijă ca ea să se întoarcă de unde venise – adică departe de el.

10

Meredith s-a trezit şi a adormit la loc de câteva ori în ziua aceea. De fiecare dată când se trezea, ea punea aceleaşi întrebări: „Unde se află? Ce se întâmplase?" De fiecare dată, Travis îi dădea aceleaşi răspunsuri. Deşi problema ei cu memoria persista, ea nu mai era la fel de dezorientată, totuşi. N-a mai pomenit deloc despre vise sau eroi, fapt pentru care el a fost extrem de recunoscător. Dacă Crockett ar fi auzit vreuna din afirmaţiile acelea, nu l-ar mai fi slăbit niciodată pe Travis. În plus, cu cât el se gândea mai puţin la acele conversaţii, cu atât mai bine. N-avea nevoie să fie eroul nimănui. Avea destule lucruri de care să-şi facă griji.

Cum ar fi faptul că cineva încerca să-l alunge de pe pământul lui. Iar din această cauză rămăsese fără hambar şi doar cu jumătate din proviziile de fân de care avea nevoie peste iarnă ba se mai pricopsise şi cu o femeie rănită a cărei prezenţă îl ţinea în casă, când el ar fi trebuit să-şi ajute fraţii să construiască un adăpost temporar pentru provizii. Travis se îndreptă spre fereastră şi-şi ridică braţul ca să-şi protejeze capul în timp ce se sprijini de perete.

„Îmi pare rău pentru hambarul tău, Travis". El se întoarse şi văzu că ea se ridicase pe perne fără ajutorul lui şi-l privea cu ochi remarcabil de senini.

Cum reuşise ea să-i ghicească gândurile atât de bine? Travis schiţă un zâmbet, nedorind s-o împovăreze cu grijile lui, şi se depărtă de fereastră. „Nu-i nevoie să-ţi pară rău pentru asta. Eu şi băieţii putem construi altul".

„Dar aveaţi şi aşa destule treburi. Poate dacă aş fi ajuns aici mai devreme...".

Expresia feţei lui se înăspri. „Tu n-ai nicio vină, Meredith. Mitchell este cel responsabil. Dacă nu veneai să ne avertizezi, lucrurile puteau sta şi mai rău".

Travis se așeză pe scaunul de lângă pat pregătindu-se să-i dojenească și pe alții, dar brusc își dădu seama că ea nu-i mai punea obișnuitele întrebări. „Îți amintești ce s-a întâmplat?"

Ea scuturã din cap. „Nu chiar. Îmi amintesc c-am venit aici și m am luptat cu focul, dar n-am nicio amintire cu tine și cu ceilalți întorcându-vă la fermă, sau despre orice alt lucru care s-a întâmplat azi-noapte".

„Îți amintești când ți-am explicat cum te-ai rănit?"

"Samson, nu-i așa?"

El încuviință, iar ea zâmbi ca un elev ce încearcă să-și impresioneze profesorul. „Mi-ai spus asta când m-am trezit, acum câtva timp".

„Și de patru ori înainte de asta". Un zâmbet sincer apăru pe fața lui Travis. Starea ei se îmbunătățea. „Mă bucur că în sfârșit ai reținut".

Sprâncenele ei se încruntară de uluire. „De patru ori? Dar cât timp am fost...?" Ea se uită spre pat, ca și când abia atunci își dădea seama unde se află și se întinse pe perne până ce pătura o acoperi până la bărbie.

Cam aici se sfârșiră încercările de a depăși orice urmă de stânjeneală.

„E aproape ora cinei. O să-i spun lui Jim să-ți aducă niște supă, dacă tu crezi că poți mânca".

„Ora cinei?" zise Meredith cu voce pițigăiată. „Am stat în pat toată noaptea și toată ziua?"

„Și probabil nu te vei da jos din pat prea curând". Judecând după privirea ei îngrozită, ideea n-o prea încânta. Până la urmă, faptul că era obligat să rămână într-o cameră cu ea când avea atâtea treburi de făcut pe-afară nu era nici prima lui alegere. Dacă el putea trece peste asta, cu siguranță și ea putea.

„Uite ce e, Meredith. N-avem de ales în privința asta. Umflătura de la cap nu este acolo de decor. Ești rănită grav. Crockett știe ce spune când e vorba de lucruri de genul acesta și el insistă ca tu să nu pleci până când nu-ți revii îndeajuns ca să nu existe riscul ca tu să-ți pierzi cunoștința în drumul spre casă sau să ajungi atât de amețită încât să cazi de pe cal. Până acum, nu-ți aminteai nici măcar unde ești. În niciun caz n-aveam de gând să te abandonez în

faţa porţii mele doar pentru că nu se cuvenea să fii aici. Cuviinţa n-a fost lovită în cap de un măgar".

Travis trase aer în piept şi încercă să se calmeze. Era normal ca ea să se alarmeze. Era într-o cămaşă de noapte în patul unui om străin. Orice femeie sănătoasă la minte ar fi protestat. Faptul că ea turuise despre cum el era chipeş şi că era eroul din visele ei nu dovedea decât în ce stare de delir fusese. Trebuia să fie recunoscător când ea dovedise că gândea limpede din nou.

Atunci de ce nu-i dispărea acel junghi în piept la gândul că ea trebuia să plece?

„Înţeleg". Meredith îl privi cu ochii ei mari şi făcu un efort să-şi ascundă tremurul de pe faţă. Dar când Meredith îşi muşcă buza de jos, el ştiu că ea încă îşi făcea griji.

„Văd că pacientul nostru s-a trezit din nou". Crockett se sprijini cu umărul de tocul uşii. Bluza şi pantalonii lui erau pătate de funingine, dar faţa şi mâinile lui erau mai luminoase de la o spălare recentă. „Cum te mai simţi, Meredith?"

„Mai bine, mulţumesc". Cu privirea coborâtă, îşi strânse şi mai mult pătura sub ea.

Travis se mută la capătul patului ca s-o acopere de privirea fratelui său. „Îşi aminteşte acum unele lucruri", zise el. „Nu totul, dar îndeajuns cât să nu trebuiască să-i repet explicaţiile".

„Păi, asta-i o veste bună". Crockett îşi înclină capul, peste umărul lui Travis, iar vocea lui răsună în toată camera. „Încă vreo câteva zile de odihnă şi vei putea să te ridici din pat".

Geamătul slab al lui Meredith fu impulsul de care avea nevoie Travis. Merse până în dreptul uşii şi, apucându-l pe Crockett de umăr, îl îndreptă spre bucătărie.

Crockett se împotrivi, îngrijorarea furişându-i-se în glas. „O doare ceva?"

„Doar dacă se mişcă". Travis îşi împinse fratele până în hol. „Ce-ar fi să-i aduci un pic din supa pe care o încălzeşte Jim? N-a mai mâncat nimic de ieri".

Crockett se eliberă din strânsoarea lui Travis şi se întoarse spre el. „Ce te-a apucat?" şuieră el. „Te porţi de parcă ai gândi c-o să-i fac vreun rău".

„Nu-i vorba de asta. Doar că..." Travis oftă lung. „Nu-i prea place că trebuie să mai rămână, iar ceea ce-i spui tu n-o liniștește deloc".

Crockett își ridică bărbia. „Păi, va trebui să se obișnuiască cu ideea, pentru că n-o voi lăsa să plece până nu sunt sigur că..."

„Deja i-am spus asta", îl întrerupse Travis. „Și începe să înțeleagă. Îi trebuie totuși ceva timp ca să se obișnuiască cu ideea". Aruncă o privire în spate, spre ușa deschisă. „Meredith e puternică. Va înfrunta orice furtună se va abate asupra ei".

„Ea dă într-adevăr dovadă de multă tărie".

Auzind admirație în vocea fratelui său, Travis se întoarse și se încruntă spre el. „Adu odată supa aceea".

Privirea lui Crockett se îndreptă spre ușa de la camera lui Meredith, dându-i lui Travis impresia că băiatul își amintea chiar foarte bine cum arăta ea în pat, învelită până sub bărbie.

Îl înghionti pe fratele lui, zicându-i: „Du-te odată".

„Bine. Bine". Crockett își recăpătă echilibrul și se îndreptă în final spre bucătărie. „Îi voi fierbe și niște ceai din scoarță de salcie. O să-i mai calmeze durerea".

„Te rog".

Travis se întoarse în cameră și se îndreptă glonț spre dulapul cu sertare. Apucă prima bluză pe care puse mâna și o smulse din sertar. Tocurile bocancilor lui tropăiră pe podeaua din lemn, apoi scoaseră un zgomot înăbușit când el păși pe covorașul de la marginea patului.

Meredith îl privi cu sprâncenele ușor ridicate.

„Sus brațele", îi zise el de parcă ea era un copil și nu o femeie foarte frumoasă. „Crock o să-ți aducă niște supă și ceai în scurt timp și nu vei putea mânca dacă ții atât de strâns de tine păturile astea". Travis suflecă mânecile bluzei și lărgi cât mai mult deschizătura acesteia. „Pune asta pe tine. Te va acoperi și vei putea mânca".

Ea ezită pentru o clipă, apoi dădu drumul păturilor și-și vârî mâinile în mâneci, expresia ei iritată făcându-l să zâmbească.

Condiția lui Meredith nemaifiind una critică, Travis își însoți frații afară în următoarea dimineață. El și Crockett aveau cu schimbul grijă de ea, iar la insistențele ei, o verificau doar când

puteau să ia o pauză de la munca lor. Încă o durea capul, deşi ceaiul din scoarţă de salcie o mai ajuta, dar din cauza ameţelii ea era încă imobilizată în pat. Travis îi adusese o carte să citească, *The Wild Man of the West* („Omul sălbatic al Vestului", n.t.) de Ballantyne, şi, deşi el se gândea că o carte mai puţin feminină nu fusese scrisă vreodată, ea-l asigură că aceasta îi ţinea de urât.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Travis se îndreptă spre pompa de apă. Era rândul lui să mai treacă pe la Meredith. Îşi dădu jos mănuşile de muncă, le băgă în buzunarul de la haină şi-şi spălă mâinile în apa rece ce ţâşnea prin burlan. Îşi umezi batista şi-şi şterse fruntea de sudoare. În timp ce îşi ştergea ceafa cu batista înmuiată în apă rece, două focuri de armă se auziră aproape succesiv dinspre drum.

Musafiri nepoftiţi.

Într-o clipită, îşi duse mâna la tocul pistolului. După atacul lui Mitchell, el şi băieţii purtau asupra lor arme chiar şi când erau aproape de casă.

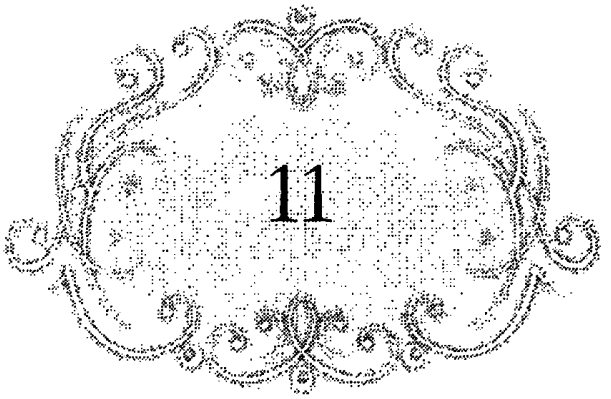
„Neill, du-te şi ocupă-ţi poziţia lângă şopron!", strigă Travis în timp ce se îndreptă în fugă spre ţarc. Trecu pe sub gard şi luă şaua de unde stătea atârnată de drugii înalţi. Îl zări pe Jim ieşind în fugă de după şopron şi-i strigă să supravegheze drumul.

Crockett veni spre ţarc cu o pătură pentru cal, iar Travis fluieră după armăsarul lui. În timp ce amândoi pregăteau calul, Travis îi ordonă lui Crockett să aibă grijă de Meredith.

„Ne-a avertizat că omul lui Mitchell se va întoarce cu o altă ofertă după incendiu. Lucrurile ar putea deveni urâte când îl voi scuipa drept în faţă". Travis încălecă, iar Crockett se duse să deschidă poarta.

„O să am grijă de ea, Trav. Tu ai grijă de tine acolo".

El dădu din cap spre fratele său şi-l mână pe Bexar tot într-un galop, aruncând în fugă o privire spre geamul de la dormitorul lui în timp ce trecu pe lângă casă.

11

Meredith tremură când o adiere dinspre geamul deschis ajunse la ea, însă tremuratul ei era mai mult din pricina grijii pentru Travis decât din cauza frigului. Crockett o asigurase că prezența lui în camera ei era doar o măsură de precauție, dar arma pe care o ținea în mână și felul cum scruta mereu copacii de afară de parcă se uita după intruși n-o liniștea deloc.

Ce va face Roy când Travis încă va refuza să vândă? Pentru că el *va refuza*. Era sigură de asta. Va fi un alt incendiu? Va fi casa următoarea țintă? Sau Roy va renunța, în sfârșit?

Te rog, Doamne, fă-l să renunțe.

Dar în sinea ei știa că el nu va renunța. Ambiția lui Roy era aproape la fel de mare ca loialitatea lui Travis. Ceva drastic trebuia să se întâmple înainte ca oricare din ei doi să cedeze.

Ceva drastic... Meredith începu să respire sacadat.

„Nu crezi că i se întinde o cursă?"

Crockett îi aruncă o privire fugară înainte să se pună din nou de veghe. „Travis e deștept. Va analiza situația înainte să se dea în vileag și, chiar și atunci, o să-și țină pușca îndreptată înspre oricine ar fi acolo. Se poate descurca singur".

Dacă Crockett era atât de încrezător în abilitățile lui Travis, de ce își ținea arma la fel de strâns ca un soldat care e pe cale să fie chemat pe câmpul de luptă?

„Dacă Roy a trimis mai mult decât un singur om? Și dacă l-au ademenit cu focurile lor de armă, apoi au tăiat gardul și l-au prins pe nepregătite? Cineva ar trebui să meargă după el. E plecat de prea multă vreme".

„E-n ordine. Acum nu mai vorbi". Mustrarea blajină avu efectul dorit, dar temerile ei trebuie să-i fi fost măcar puțin transmise, pentru că atunci când Crockett își concentră atenția asupra

ferestrei, degetele începură a-i tremura pe mânerul armei, iar el își schimbă poziția de trei ori până să se liniștească.

Meredith se abținu să mai vorbească, dar temerile o măcinau. Îl privea pe Crockett cum se uită în curte. De fiecare dată când privirea lui se ațintea spre un reper nou, ea își ținea respirația.

Chiar când credea că va înnebuni de la atâta așteptare, un sunet distinct se auzi dinspre fereastră – unul pe care ea își aminti vag că-l auzise în după-amiaza când venise. Crockett se relaxă imediat și se întoarse să-i facă cu ochiul. „Ți-am spus eu că e-n ordine".

Îți mulțumesc, Doamne!

Meredith se lăsă pe perne, ușurarea redându-i liniștea de care avea atâta nevoie. Îi zâmbi și ea lui Crockett, dar înainte să-l poată întreba ceva, el închise geamul și ieși din cameră cu pușca în mână.

Ce însemna asta? Încă nu trecuse pericolul? Poate doar era nerăbdător să-și întâmpine fratele și să afle detaliile întâlnirii. *Hmmm*... Și ea voia să audă acele detalii, dar se îndoia că bărbaților li se va părea important să i le împărtășească și ei. Mereu îi spuneau să nu-și facă griji. O trăsătură destul de neplăcută.

De ce credeau bărbații că trebuie să le protejeze pe femei de realitate? N-o deranja să fie protejată de animale sălbatice sau de dușmani periculoși, dar de adevăr? Meredith se strâmbă în timp ce dădu la o parte așternuturile. Cu cât știa mai multe despre o situație, cu atât își făcea mai puține griji, nu invers. Dacă trebuia să mai stea cu ei o zi sau două, trebuia să știe ce se petrece.

Ținându-se cu o mână de cap, își duse picioarele la marginea patului și le dădu jos. Clipi în timp ce podeaua îi păru că se legăna înainte și înapoi și așteptă să-i treacă amețeala. Apucând partea de sus a tăbliei patului, Meredith se ridică încet în picioare.

O ușă se trânti undeva în depărtare și voci de bărbați se auziră în casă. Voci agitate de bărbați.

Mai curioasă și determinată ca niciodată, Meredith își sprijini piciorul de saltea și înaintă cu greu de-a lungul patului. Dacă ar putea măcar să ajungă la ușă! Așa putea asculta orice ar fi vorbit băieții Archer care se adunaseră în jurul mesei din bucătărie.

Ajungând la capătul patului, trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii și făcu primul pas fără a se sprijini de ceva. Piciorul ei întâlni podeaua dură de lemn și se clătină, dar Meredith văzu că, dacă își fixa privirea în jos la câțiva pași de picioarele ei, camera nu

se mai învârtea atât de tare. Se concentrase atât de mult să rămână dreaptă încât nu reuşi să audă paşii celor două perechi de ghete care se îndreptau înspre ea.

O icnitură de spaimă se auzi în cameră. Meredith îngheţă.

„Doamne, Dumnezeule. Ai compromis-o".

Meredith îşi ridică capul. „Unchiul Everett?"

Durerea îi săgetă scalpul din cauza mişcării prea bruşte. Se clătină într-o parte, fără să-şi poată ţine echilibrul, în timp ce podeaua părea că face valuri sub ea. Apoi, dintr-odată, se pomeni sprijinită de pieptul unui bărbat. *Travis*. O prinse de braţe şi o ţinu în timp ce ea stătea în strânsoarea lui sigură.

„Nu trebuia să cobori din pat", o dojeni cu voce blândă, apoi o ridică în braţe şi o duse înapoi pe pat.

„Dumnezeule mare! N-ai pic de ruşine, omule?" Vocea unchiului său ajunse la urechile ei. „Flirtezi cu nepoata mea chiar sub ochii mei?"

Îngrozită de reacţia unchiului ei, Meredith îşi întoarse privirea de la Travis în timp ce el o aşeza pe perne. Furia clocotea în el în timp ce-o aşeză pe pat, iar când ea îşi găsi curajul de a se uita din nou la el, văzu cum un muşchi i se zbătea la marginea mandibulei.

„E rănită, Hayes. Sau nu-ţi pasă de asta?" scrâşni Travis. „Credeam că ţi-am explicat destul de bine care este starea ei în drumul până aici".

Unchiul Everett intră în cameră, scoţându-şi mâinile din buzunarele hainei. Îndată ce-şi dădu haina jos, se repezi la marginea opusă a patului şi acoperi umerii lui Meredith, încheind-o sub bărbia ei.

„N-ai menţionat că starea ei includea o cămaşă de noapte şi un loc în patul tău!"

Travis se aplecă peste pat şi prinse încheietura unchiului Everett. „Dacă o mai insulţi o dată cu genul acesta de vorbe, te dau afară de pe proprietatea mea în focuri de armă".

Zgomotul unei puşti pregătită pentru tragere atrase atenţia tuturor înspre uşă. „Asta ar fi prea blând, Trav. Eu zic ca fiecare să-i ciuruiască fundul cu câte un glonţ de 44". Crockett stătea chiar în pragul uşii, fluturându-şi ostentativ arma Winchester. Jim şi Neill îl flancau, fiecare ţinându-şi mâna pe tocul pistolului de la şold.

Meredith își ațintì privirea în tavan, dorindu-și să poată dispărea între pături. Putea umilirea ei să fie mai mare?

Travis dădu drumul încheieturii mâinii lui Everett. Își îndreptă spatele, îl privi drept în ochi și-și încrucișă strâns brațele pe piept. Unchiul Everett își îndreptă și el spatele, dar nu înainte de a încheia trei nasturi de la haina pe care i-o așezase lui Meredith pe umeri. Cei doi se uitară lung unul la altul, înainte ca unchiul Everett să se uite într-un final spre ea și să scoată un oftat adânc.

„Meri. Ai dat cu piciorul la tot, draga mea. Cum ai putut fi atât de nesăbuită?" Dezamăgirea din ochii lui o făcură să treacă direct la subiect.

„Trebuia să-i avertizez, unchiule Everett. Dumneata erai plecat, șeriful era de negăsit, iar ajutorul lui a râs de îngrijorările mele de parcă nu știam despre ce vorbesc. N-am avut de ales, așa că am venit aici".

„Ar fi trebuit să rămâi acasă și să-i lași pe Archeri să aibă grijă de ei. La asta se pricep cel mai bine". Aruncă spre Travis o privire tăioasă înainte să ia loc pe marginea patului. „Oh, Meri. Va trebui plătit un preț mare pentru această nesăbuință". O mângâie pe mână. „Când mă gândesc la tot ce-am făcut împreună cu mătușa ta ca să-ți asigurăm o căsătorie convenabilă cu Mitchell, doar ca să arunci totul pe fereastră dintr-o pornire nebunească... Vai, inima mi-e atât de frântă! Ce-ar zice acum tatăl tău?"

„Tata ar fi mândru că mi-am ascultat conștiința". Meredith se aplecă în față, indignarea susținându-i discursul. „Nu mai vreau să am de-a face cu Roy Mitchell, unchiule. El este responsabil de incendiul care a distrus hambarul familiei Archer. L-am auzit personal dând ordinul".

„Prostii, fetițo. Ai înțeles greșit. Roy mi-a explicat totul aseară".

Travis se aplecă în față. „I-ai spus că ea e *aici*?"

„Bineînțeles. Ca logodnic al ei, avea dreptul să știe. Bietul om s-a simțit oribil în legătură cu tot. S-a învinuit pentru că n-a observat supărarea ta și că n-a clarificat situația imediat. E foarte îngrijorat pentru tine, draga mea".

„E îngrijorat pentru pământul meu, nu pentru mine", mormăi Meredith. Unchiul Everett nu păru să audă, dar Travis ridică o sprânceană spre ea înainte să-și îndrepte atenția asupra unchiului ei.

„Ce mai exact i-ai spus lui Mitchell despre Meredith?"

„La început, nimic. La urma urmei, habar n-aveam unde era ea". O mângâie din nou pe mână, de parcă era un copil ce trebuia împăcat, apoi i se adresă lui Travis, scoțând-o pe ea din conversație. „Am ajuns acasă la cină marți seara ca s-o găsesc pe nevastă-mea de neconsolat. Cassie îi spusese că Meredith se simțea rău, dar când Roy a venit în vizită la noi, nevastă-mea s-a dus s-o aducă oricum. Noreen e foarte hotărâtă în privința acestei căsătorii. Când a descoperit că Meri a noastră lipsea... ei bine... a fost cuprinsă de isterie".

Mai degrabă s-a înfuriat, se gândi Meredith în timp ce și-o imagină pe mătușa Noreen tunând și fulgerând prin casă.

„A luat-o la întrebări pe fiica noastră, Cassandra, până când fata a recunoscut că Meri se dusese până la ferma cea veche. Noreen a insistat s-o aduc înapoi la prima oră a dimineții. Totuși, când am ajuns la ferma cea veche ieri dimineață, n-am găsit nicio urmă c-ar fi fost pe-acolo. Până să ajung înapoi, Noreen a scotocit prin toată casa și a găsit bilețelul pe care Meri i-l lăsase Cassandrei. Mitchell a ajuns imediat după asta, iar când Noreen i-a arătat bilețelul, el a pus cap la cap toate informațiile și ne-a explicat situația".

„Orice ar fi spus el este o minciună", interveni Meredith. „Rămășițele carbonizate ale hambarului familiei Archer dovedesc asta".

„Nu, draga mea. Dovedesc vina unuia dintre rivalii lui". Unchiul Everett își dădu jos pălăria și o așeză pe marginea măsuței lui Travis cu o nonșalanță care o făcea pe Meredith să-și dorească să urle. „Roy mi-a explicat cum unul dintre oamenii lui a întrerupt timpul pe care voi îl petreceați împreună și cum probabil tu ai auzit frânturi din conversație și ai ajuns la o concluzie pripită. Nu dă vina pe tine, bineînțeles. E un adevărat gentleman. Am înțeles că era destulă gălăgie pe drum în ziua aceea și zgomotul cu siguranță te-a împiedicat să auzi bine conversația lor".

„Știu ce-am auzit". Cum putea unchiul ei să se îndoiască atât de ușor de inteligența și de judecata ei? Credea că ea și-ar fi riscat reputația și integritatea dacă nu era sigură?

„Mă tem că tu știi doar ce *crezi* c-ai auzit". Deși zâmbea, se simți tonul lui arogant. „Omul lui Roy venise cu știri despre un zvon legat de o mare companie din Houston. Ei plănuiau să-l scoată din

afacerea locală cu cherestea dând foc proprietăților tuturor celor care stăteau între el și calea ferată. Când proprietarii devastați erau forțați să vândă, cei din Houston le-ar fi oferit prețuri mai mari, asigurându-și astfel terenul necesar. Roy ar fi fost scos din ecuație. Nu cred că mai e nevoie să spun că el a fost dezgustat de asemenea tactici meschine și intenționa să-l avertizeze pe șerif imediat cum se întorcea acesta.

El m-a asigurat că te va lua de soție chiar și după aventura ta, dar acum când văd cât de departe s-a ajuns, nu mă aștept ca el să-și țină promisiunea. Un om ca el nu-și poate permite ca reputația lui să ajungă subiect de scandal".

„Dar, unchiule, te înșeli". Ochii lui Meredith începură să se umezească din cauza trădării unchiului ei. Era fratele tatălui ei. De ce el credea mai degrabă explicațiile viclene ale lui Roy Mitchell și nu explicațiile propriei lui nepoate? S-ar fi așteptat la așa ceva din partea mătușii Noreen, dar unchiul Everett fusese mereu binevoitor cu ea, în modul lui distant, ce-i drept. Nu-i folosea că, de fiecare dată când se uita la el, vedea trăsăturile ce-i aminteau de tatăl ei. „Dumneata vrei să-l crezi pe Roy pentru că ți-a promis că îți va tripla afacerea cu moara, dar el este în spatele acestui atac. Sunt sigură de asta".

Ea își mută privirea de la unchiul ei, ce scutura din cap, la Travis care avea o expresie stranie pe față. *El* o credea? Cumva gândul că el s-ar fi îndoit de ea o durea mai tare decât lipsa de încredere a unchiului Everett.

„Mă rănești, Meri", zise unchiul ei, ducându-și mâna la piept. „Niciodată nu voi pune profitul meu mai presus de binele tău. De fapt, intenționez să fac tot ce-mi stă în putere pentru a îndrepta beleaua în care te-ai băgat singură".

„Nu e nimic de îndreptat. Mă voi face bine într-o zi sau două și mă pot întoarce în oraș atunci". Nu că i-ar fi plăcut ideea de a fi sub acoperișul mătușii Noreen, dar măcar se va bucura de compania verișoarei ei.

„Mă tem că nu-i așa de simplu. Când mătușa ta a înțeles că aici ți-ai petrecut ultimele două nopți, m-a implorat să nu te aduc înapoi în casa noastră. Noreen e convinsă că astfel reputația Cassandrei ar fi afectată de scandal, compromițându-i șansa la o căsătorie convenabilă. Speram să-i liniștesc îngrijorările cu adevărul

circumstanțelor tale, dar dacă-i spun în ce condiții te-am găsit... ei bine... o cunoști pe mătușa ta. Nici nu vreau să mă gândesc". Îi aruncă o privire disperată, cea pe care o avea ori de câte ori o apucau pandaliile pe mătușa Noreen.

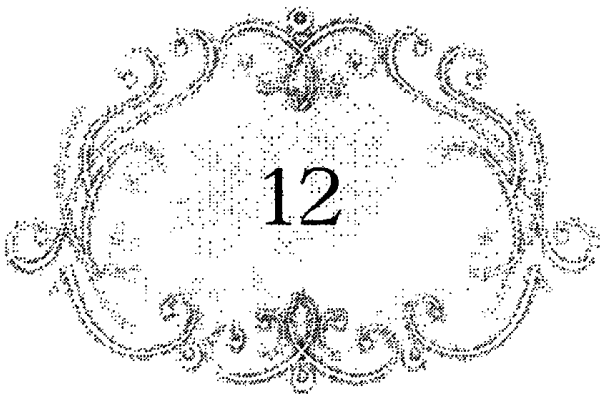
Meredith își mușcă ușor obrazul pe dinăuntru încercând să-și păstreze calmul în timp ce cuvintele unchiului ei îi pătrunseră adânc în minte. Ea trebuia să fie, deci, sacrificiul adus pe altar pentru a domoli furia mătușii Noreen. În loc să-și apere nepoata, unchiul Everett avea să facă ce-a făcut mereu – să aleagă calea minimei rezistențe.

„Zvonul despre mica ta... escapadă... se va afla cu siguranță", zise el, de parcă asta îi scuza comportamentul. „Lucrurile de genul ăsta se află mereu. Noreen m-a amenințat c-o va lua pe Cassie și se va muta la sora ei dacă nu-i respect dorința. Nu pot permite să se întâmple asta".

Meredith își ridică bărbia. Își imaginase un astfel de scenariu, deși în sinea ei nu crezuse vreodată că se va adeveri. „Atunci voi locui singură la fermă. Casa este într-o stare bună..."

„Nu", o întrerupse unchiul Everett. „Nu voi fi niciodată liniștit să știu că ești acolo singură. Tatăl tău te-a încredințat în grija mea, iar eu trebuie să respect dorința lui". Își împreună mâinile la spate și se legănă ușor pe călcâie. „După părerea mea, există un singur mod de a îndrepta această situație".

Se uită țintă la ea, apoi îi scrută pe toți cei din cameră cu o hotărâre neclintită, pe care ea n-o mai văzuse înainte la el. „Va trebui să te căsătorești cu unul dintre Archeri".

12

„Cum?" rostiră la unison Crockett, Jim şi Neill, de parcă era unul din imnurile pe care obişnuiau să le cânte duminica în sufrageria lor. Dar Travis nu zise nimic. Nu voia să-i dea satisfacţie lui Hayes că afirmaţia lui îl bulversase.

Aparent, Meredith nu se simţi stânjenită. „Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule. Nu poţi să mă arunci în grija lor ca pe un căţeluş abandonat. Archerii au fost foarte amabili cu mine. Ei nu merită un asemenea comportament din partea dumitale".

Travis scrâşni din dinţi. Foarte amabili? Ei au întâmpinat-o cu puştile şi au refuzat s-o lase să plece după ce i-a avertizat de pericolul iminent. Meredith a fost cea amabilă, nu ei. Până şi măgarul lui a lovit-o în cap.

Şi auzind-o vorbind despre ea într-un mod deloc măgulitor, de parcă o căsătorie cu ea ar fi o pedeapsă pentru oricine s-ar vedea nevoit să accepte, îl enervă şi mai tare. Îi venea să lovească ceva, de preferat pe unchiul Everett, de vreme ce bărbatul nu făcea niciun efort să corecteze prezumţiile ei.

„Nu se poate altfel, Meri. E singura opţiune onorabilă. Iar dacă Archerii sunt bărbaţi onorabili..." –unchiul Everett se uită cu subînţeles spre Travis – „îşi vor asuma responsabilitatea faţă de tine".

Travis mai degrabă îi simţi decât îi văzu pe fraţii lui intrând mai mult în cameră.

„Acum, *chiar* că mă faci să mă simt ca un căţeluş nedorit", bombăni Meredith. Îşi trase picioarele sub ea şi, sprijinindu-se de tăblia patului, îi întoarse spatele unchiului ei.

„Nu-l băga în seamă, Travis", îl rugă ea cu voce blândă. El se uită în ochii ei albaştri. „Am o casă destul de bună pe bucata de

pământ pe care mi-a lăsat-o tatăl meu și o sumă de bani cu care îmi voi asigura nevoile. Nu trebuie să cedezi insistențelor lui".

Lui Travis i se strânse stomacul la gândul că ea ar locui singură. Animale sălbatice, oameni și mai sălbatici... Nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Dar cum rămâne cu Mitchell? Auzise replica lui Meredith cum că omul ar fi interesat doar de pământul ei. Dacă ea nu s-ar căsători cu el, la ce mijloace ar recurge ca să se asigure că i l-ar vinde? Îi va da și ei foc? Nu, nici nu se punea problema ca Meredith să locuiască singură. Era unicul lucru cu care el și Hayes erau de acord.

Buza de jos a lui Meredith tremura ușor în timp ce el se gândea cum să procedeze. Era o ființă curajoasă, dar și vulnerabilă.

O apucă ușor de bărbie. „Nu-ți face griji, cățelușule. Găsim noi o soluție".

Ea strâmbă din nas la auzul cuvântului cățeluș, dar el aproape că izbucni în râs gândindu-se că ea chiar semăna acum cu unul. În timp ce-i zâmbea, un imbold straniu puse stăpânire pe el – acela de a-i mângâia părul și de a o strânge la piept ca pe unul din cățelușii lui Sadie. Dar era sigur că în clipa când o va atinge, cățelușii ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit el.

„Ei bine, Archer?"

Travis își schimbă expresia feței cu una mai gravă în timp ce-și concentră atenția asupra lui Everett Hayes. Amenințările omului erau deșarte. El nu avea nicio putere în negocierea asta – mai ales că era înconjurat de patru bărbați înarmați. Singura lui soluție era să apeleze la onoarea lor. Hayes își dorea protecție pentru nepoata lui, pentru asta Travis îl înțelegea, dar era prea laș ca să se ocupe singur de problemă, lăsând-o pe nevasta lui s-o dea pe Meredith afară din casă. Meredith merita mai mult.

„O să-ți spun mâine ce decizie am luat. Vino atunci". Travis îi făcu un semn lui Crockett. Fratele lui îi încredință lui Jim arma și făcu câțiva pași în față.

Hayes se retrase spre perete. „Mâine e târziu, Archer! Vreau..."

„Aici n-ai niciun drept să vrei ceva", spuse Archer, pierzându-și răbdarea. „Fratele meu te va conduce până la calul tău".

„Pe aici, domnule Hayes", rosti Crockett printre dinții încleștați în timp ce-l apucă de umăr și-l împinse ferm spre ușă.

Unchiul lui Meredith își luă pălăria în timp ce-și târa picioarele și-și răsuci gâtul pentru a-l privi pe Travis. „Cum rămâne cu nepoata mea?"

„Nu se simte destul de bine ca să călătorească. Va rămâne cu noi".

Omul se încruntă dar nu comentă nimic în timp ce Crockett îl împingea în hol. „Ține minte cuvintele mele, Archer". Hayes se prinse cu mâna de tocul ușii, reușind momentan să-și amâne ieșirea. „Mă voi întoarce de dimineață. Și voi aduce cu mine un preot".

Travis nu zise nimic, doar se holbă la om până când acesta își luă mâna de pe tocul ușii și se lăsă în ghidarea nu tocmai amabilă a lui Crockett.

„Travis?" Vocea timidă a lui Meredith îl făcu să-și întoarcă înspre ea capul și să fie mai sigur de decizia lui. Poate că ei nu i-a plăcut modul în care el îl tratase pe unchiul ei, dar politețea putea merge până la o anumită limită. El refuza să fie politicos cu un om care își insulta propria nepoată și care încerca s-o tragă pe sfoară servind interesele unui străin. Ar trebui să fie recunoscătoare că el...

„Unchiul meu va avea nevoie de haină". Meredith descheie nasturii și-și dădu jos haina greoaie. Apoi i-o întinse cu un zâmbet neforțat.

Când el luă haina, ea își suflecă mânecile prea lungi de la bluza lui maro cadrilată, cea pe care el i-o lăsase cu o noapte în urmă, și-și încrucișă brațele la piept. Dădu ușor din cap spre el, iar el nu se putu gândi decât că ea tocmai se desprinsese din protecția unchiului ei și se încredințase în grija lui.

Travis se uită pentru un moment la ea, apoi dădu și el scurt din cap.

„Neill". Travis se răsuci cu spatele la Meredith. „Ai grijă ca Hayes să-și primească haina". El aruncă haina, iar fratele lui mai mic o prinse în aer. „Jim, însoțește-l pe oaspetele nostru până la drum. Nu vrem să pățească ceva pe drum".

Jim dădu din cap, expresia lui asigurându-l pe Travis că nu vor mai fi alte surprize în ziua aceea.

Când cei doi plecară, Travis se întoarse încă o dată spre Meredith. Pleoapele ei erau lăsate în jos, iar umerii ei păreau că se cufundă în perne. Vizita încordată a unchiului ei o istovise.

„Încearcă să dormi, Meri", spuse el, apropiindu-se de pat.

Meri. Îi plăcea diminutivul. Îi amintea de fetița pe care o întâlnise în pădure acum câțiva ani, o fetiță cu un spirit îndrăzneț și ochi plini de încredere, o fetiță ce crescuse și devenise o femeie sigură pe ea și curajoasă, cu o frumusețe simplă ce trezea în el sentimente pe care nu le prea înțelegea.

Ridicând pătura, el o ajută să se întindă pe pat. „Eu și băieții ne vom ocupa de asta".

Ea zâmbi, obosită. „Știu".

Travis o înveli, apoi ieși din cameră și-l întâlni pe Crockett pe verandă. Cei doi stătură tăcuți câteva minute în timp ce-l priveau pe Everett Hayes îndepărtându-se pe calul lui, însoțit de Neill. Jim era și el pe undeva ascuns printre copaci. Crockett nu se întoarse spre el, dar Travis îi putea ghici întrebarea înainte ca el să rostească cuvintele.

„Știi că unul din noi va trebui să se însoare cu ea, nu?"

Travis trase aer adânc în piept, prelungind momentul în care viața lui se va schimba iremediabil. Apoi, cu un oftat, rosti: „Da".

Pe tot parcursul cinei, cererea lui Everett Hayes a atârnat deasupra mesei familiei Archer ca un bolovan cocoțat pe marginea unei prăpăstii. Nimeni nu vorbea despre subiectul acela, de parcă le era teamă că asta ar face ca bolovanul să le cadă în cap, dar toți știau că va trebui să se ia o decizie.

Travis duse la gură ultima îmbucătură de tocăniță de iepure din farfurie, exersând în mintea lui cum să le transmită fraților săi decizia lui.

Fiind cel mai mare, era de datoria lui să facă ce era cel mai bine pentru familie. Întotdeauna fusese așa. Prin urmare, el era cea mai logică alegere pentru a se însura cu Meredith. Până la urmă, din cauza lui venise ea pe pământul lor. Niciunul din frații lui nu merita să-și sacrifice libertatea pentru o mireasă neprevăzută doar pentru că...

„O voi face eu". Afirmația lui Crockett îi făcu țăndări argumentarea atent formulată și o zdrobi ca o piatră lovind un geam de sticlă.

Travis înghiţi dumicatul, apoi îl fixă cu o privire dură pe fratele său. „Cum adică, o vei face tu?"

„Mă însor eu cu ea". Crockett ridică din umeri şi se uită în jurul mesei, cu palmele ridicate înaintea lui. „De ce nu? E frumuşică şi a dovedit că se descurcă bine într-o situaţie de criză. Nu-i o alegere rea".

Nu-i o alegere rea? *Asta* era gândirea lui? Travis îşi putea imagina ce fel de soţ ar fi Crock cu atitudinea asta. Ce era în mintea lui? Nici nu se punea problema să...

„Mă voi lupta cu tine pentru ea". Jim îşi puse cotul pe masă, cu mâna întinsă pentru confruntare.

„Încetaţi!" Travis se ridică de pe scaun şi-şi sprijini mâinile de colţul mesei, lângă Crockett, pulsul ridicându-i-se brusc. „Nimeni nu se va lupta pentru Meredith de parcă ar fi ultima bucată din plăcinta de Crăciun. Dovediţi mai mult bun simţ! În plus, am decis deja că eu voi fi cel care se va însura cu ea. E vina mea că e aici. Ea e responsabilitatea mea".

În loc să pară stânjenit, Jim îi zâmbi îngâmfat. „Ţi-e frică să nu pierzi în faţa mea, frăţioare?"

„Te-aş învinge în orice confruntare, *Bowie*, ştii prea bine". Travis îl tachină pe Jim cu numele pe care acesta din urmă îl dispreţuia, pregătit, la nevoie, să se lupte nu doar cu forţa braţelor.

Jim dădu scaunul la o parte din calea lui şi se ridică în picioare, cu o privire furioasă. Cei doi stăteau pregătiţi de luptă, cu pumnii strânşi şi ochii îngustaţi, masa fiind singurul obiect care-i despărţea. Travis înconjură acea barieră. Jim îi imită mişcarea, nemaifiind fratele lui ci un rival – un om care-l ajungea la înălţime, lăţime şi, probabil, putere. Orice, în afară de experienţă.

Şi dorinţă.

Ieri se obişnuise cu ideea că Meredith se va întoarce acasă la unchiul ei şi poate se va mărita cu un farmacist sau bancher într-o bună zi, un bărbat pe care nu l-ar fi cunoscut şi nu l-ar fi întâlnit vreodată. Dar în niciun caz nu va suporta ca ea să trăiască în casa lui, aparţinând vreunuia din fraţii lui. Dacă vreun Archer ar pretinde s-o aibă de soţie, atunci, Dumnezeule mare, acela avea să fie el!

„N-ai de gând chiar să-l baţi, nu-i aşa, Trav?" Travis privi pieziş ochii măriţi ai lui Neill şi, ca un bulgăre de zăpadă ce-şi atinge

ținta, adevărul despre ceea ce era pe cale să facă îl lovi direct în față și-l lăsă pe gânduri.

Imediat, Travis se relaxă și-și deschise mâinile. „Nu, eu..." Oare chiar se gândise să se bată cu propriul lui frate? Degetele îi tremurară ușor în timp ce-și ridică mâna pentru a-și scărpina obrazul. „Scuze, Jim. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, nu prea sunt în apele mele".

Jim ridică sceptic dintr-o sprânceană, dar Travis continuă să-l privească fără a-i oferi alte scuze. Într-un final, Jim dădu din cap și se aplecă să-și ia scaunul. Tensiunea din cameră se risipise. Travis răsuflă adânc și se întoarse pe scaunul lui.

„Deci, cum propui să decidem care din noi trei o ia de nevastă?" întrebă Crockett, risipindu-i lui Travis speranța că ceilalți vor accepta pur și simplu dorința lui.

„Trei?" vorbi Neill. „Doar n-o să mă lăsați pe mine pe dinafară".

De parcă Crockett și Jim nu erau de ajuns.

Travis se holbă la cel mai mic dintre frații lui, tâmpla lui stângă începând să-i pulseze brusc. „Ești abia îndeajuns de mare ca să te bărbierești, Neill. Nici n-ai ști ce să faci cu o nevastă".

„Sunt la fel de bărbat ca voi ceilalți". Neill se ridică în picioare cu o încredere care cerea respect. „Fac aceleași munci, port aceleași haine. N-o să las să-mi scape șansa de a avea o fată a mea doar pentru că sunt cel mai mic dintre voi. Cât de absurd! Poate ea nici nu-și dorește un moș ca tine, Trav".

Un râset izbucni dinspre Crockett și Travis scutură din cap, simțindu-se mai bătrân ca niciodată.

„Puștiul are dreptate", zise Crockett când râsul i se potoli. „De regulă, aici nu prea intrăm în contact cu femei cu care ne-am putea însura. Cine poate spune în cât timp Domnul ne va aduce în cale o alta?"

Travis își sprijini antebrațele de masă, neavând cum să contrazică adevărul din acea afirmație. „Aveți vreo sugestie?"

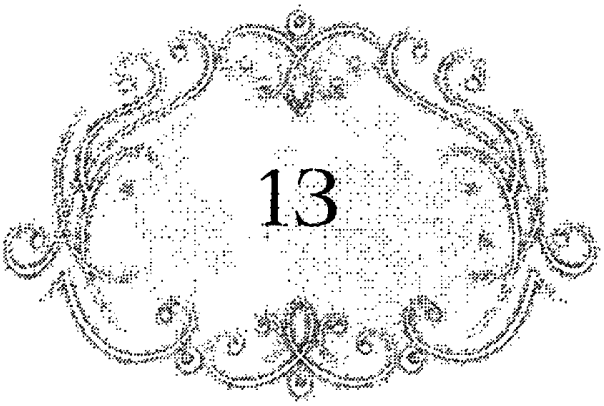
Crockett își frecă bărbia. Jim își încrucișă brațele. Neill stătea cu ochii în tavan.

Travis se uită în jur pentru inspirație, de parcă ideea perfectă s-ar fi ascuns în spatele ibricului de cafea sau sub cuptor. Avea nevoie de un mod de a-i tempera pe frații lui, în același timp asigurându-se că Neill nu va ajunge, tocmai el, mirele. Ca și cap

al familiei, putea pur şi simplu să spună că are întâietate, dar asta putea cauza un conflict. Şi ultimul lucru de care aveau nevoie în lupta lor cu Mitchell era o lipsă de unitate. Nu, trebuia să existe o cale mai bună.

Privirea lui se mută de la dulapul unde ţineau vesela mamei şi trecu de uşă spre baie. O măturică stătea în colţ. Travis se îndreptă în scaun, un germen de idee încolţindu-i în minte. Ar fi nevoie de un şiretlic din partea lui, dar el ar trebui să fie în stare să iasă cu bine din asta.

„Băieţi", zise el, lovind cu palma în masă. „O să tragem la sorţi cu paie".

13

Un zgomot puternic o trezi pe Meredith. Clipind, se ridică în capul oaselor şi-şi ciuli urechile, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

În bucătărie, bărbaţii Archer se certau în legătură cu ceva. Ceva care-i supărase destul de tare. Meredith se încruntă şi dădu la o parte pătura. Probabil avea legătură cu pretenţiile absurde ale unchiului ei. Îşi aminti întregul episod cu o umilitoare precizie. Singurul lucru bun din acea întâlnire a fost că unchiul Everett n-a mai considerat-o destul de bună pentru Roy Mitchell.

Niciodată n-a fost atât de recunoscătoare c-a fost găsită vinovată. Îşi dorea doar să nu fi durut-o atât de tare când el a spus lucrul acesta.

În timp ce Meredith îşi întinse spre podea degetele de la picioare şi apucă tăblia patului cu mâna, conflictul din bucătărie escaladă. Îşi auzi rostit numele şi ceva în legătură cu plăcinta de Crăciun. N-avea nici cea mai vagă idee ce legătură avea plăcinta de Crăciun cu toate astea, dar un lucru era cert – discuţia era despre ea.

Meredith se încruntă şi se ridică în picioare. Asta nu era problema Archerilor. Era a ei. N-ar fi trebuit niciodată să-l lase pe Travis să gândească altfel. Era atât de obosită după ce unchiul ei plecase încât părea un lucru prea bun pentru a rezista tentaţiei să-i cedeze lui povara ei.

Acum îşi recăpătase energia şi era timpul să stabilească faptul că problema era a ei. Meredith se îndepărtă de pat, determinarea depăşind senzaţia ei de ameţeală, bălăbănindu-se de-a lungul camerei. Inima ei poate s-ar fi bucurat la gândul că Travis ar deveni soţul ei, dar ce fel de femeie îşi dorea un bărbat forţat să se însoare? Nu. Trebuia să găsească un alt mod de a rezolva această problemă.

Când ajunse la uşă, un alt gând o făcu să se oprească. Dacă nu se va mărita cu niciun Archer, o va obliga unchiul Everett să se mărite cu Roy? Meredith trase aer în piept şi se sprijini cu spatele de perete.

Dacă Roy îşi dorea pământul ei măcar pe jumătate cât credea ea, el n-ar fi pierdut timpul spunându-i unchiului Everett că reputaţia ei compromisă nu însemna nimic pentru el. Probabil chiar ar sugera să grăbească nunta pentru a muşamaliza scandalul, reuşind în continuare să se facă iubit în ochii mătuşii şi unchiului ei şi făcându-i să nu-i vadă adevărata faţă – un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Mătuşa Noreen ar insista ca nunta să aibă loc şi dacă Meredith n-ar reuşi să-l convingă pe unchiul Everett – ceea ce era foarte probabil – ea n-ar avea o altă variantă decât să fugă. Departe de şiretlicurile lui Roy Mitchell. Departe de firea manipulatoare a mătuşii ei. Un nod i se puse în gât. Dar departe de Travis.

Simţi în piept o durere surdă. Toată viaţa ei a visat să se mărite cu Travis Archer. Dar el nu era un vis, nu mai era doar un vis. Era în carne şi oase şi chiar la capătul holului. Oare putea ea să renunţe la el când era atât de aproape?

Travis se aplecă după mătură şi rupse câteva paie dintr-un colţ deja jerpelit. După ce alese nişte paie aproximativ egale în lungime – strecurând unul dintre ele în mâneca bluzei lui – se întoarse înapoi la masă.

„Deci, toată lumea e de acord că aşa vom rezolva treaba?" Travis se uită la toţi fraţii lui şi aşteptă ca fiecare să încuviinţeze. „Bine". El aruncă patru paie pe masă. „Crockett, scurtează unul dintre paie".

Crockett rupse cam doi centimetri din capătul unui pai şi aruncă bucăţica ruptă pe podea. Apoi, înainte ca cineva să se poată oferi, Travis luă paiele şi se întoarse cu spatele.

Aranjă paiele în pumnul lui, asigurându-se că fiecare capăt era la o înălţime egală. Dar în loc să pună şi paiul mai scurt, el scoase cel de-al patrulea pai lung din mâneca lui şi-l puse laolaltă cu celelalte. Îşi simţi conştiinţa copleşită de vinovăţie. Întotdeauna a

avut pretenţia de sinceritate din partea fraţilor lui, iar el niciodată nu s-a lăsat mai prejos. Până acum.

Nedorind să-şi analizeze prea mult gândurile, Travis băgă paiul cel scurt în mâneca lui şi-şi spuse că ceea ce face e pentru binele familiei. Apoi, inspirând adânc, se întoarse cu faţa spre fraţii lui.

„În regulă. Cine e primul?"

Neill întinse mâna. „Acu-i acu!" Închise ochii şi luă un pai. Când văzu paiul cel lung, un zâmbet strâmb apăru pe faţa lui pentru o secundă înainte de a-l înlocui cu o expresie mai solemnă. „Se pare că nu voi fi eu, băieţi".

Sentimentul de vină a lui Travis se mai domoli văzând uşurarea evidentă a băiatului. Se întoarse către Jim şi, când şi el trase un pai lung, nu văzu în niciun fel vreun indiciu de sentiment puternic. El doar ridică o sprânceană spre Crockett şi Travis, apoi îşi propti un picior pe scaunul lui şi-şi puse cotul pe genunchi.

„Se pare c-o să fiu eu sau tu, Crock". Travis întinse ultimele două paie înspre fratele lui, ţinându-le strâns pentru a se asigura că al patrulea pai nu va cădea când al treilea va fi ales.

Crockett cântări ambele opţiuni şi se încruntă un pic în concentrare. Travis trebuia să se concentreze şi el ca să-şi ţină mâna nemişcată. Încerca Crock să aleagă paiul mai scurt sau mai lung? Oare chiar avea sentimente pentru Meredith? Propunerea lui de mai devreme de a se însura cu fata părea mai degrabă practică decât personală. Dar dacă era mai mult decât atât?

Travis strânse din dinţi, gândurile punând stăpânire pe el. Dacă într-adevăr *era* mai mult decât atât? Crock n-avusese vreo legătură în trecut cu Meredith şi cu siguranţă nu era bărbatul despre care Meri spunea că visa.

„Ţine-le mai puţin strâns, Trav", zise Crockett, întrerupându-i şirul gândurilor. „Nu pot să trag paiul".

Un fior de căldură străbătu gâtul lui Travis. „Scuze".

Crockett scutură din cap şi zâmbi în timp ce trase cel de-al treilea pai, dar zâmbetul îi păli când îl privi. „E unul lung".

„Presupun că asta înseamnă că e a lui Travis", declară Neill.

Crockett prinse încheietura lui Travis. „Să vedem mai întâi paiul".

Panica puse stăpânire pe Travis. Cum putea face schimbarea? Avea nevoie de o distragere – ceva neprevăzut, ceva...

„Trageți la sorți cu *paie*?" Meredith intră în bucătărie, cămașa ei de noapte strângându-se în jurul gleznelor, cu părul ciufulit și cu ochi furioși.

Toate perechile de ochi se ațintiră asupra femeii. Travis n-avu nicio idee câte secunde trecură până să realizeze că mâna lui Crockett nu-l mai ținea. Dădu repede drumul paiului lung, călcă cu bocancul peste el și-l împinse înapoi înspre perete în timp ce-l scoase pe cel scurt în palmă.

Când își ridică din nou privirea, furia ei aproape că-l străpungea. Totuși, rănirea din spatele furiei din ochii ei era ceea ce-l durea. „Meredith, eu..."

„Patru bărbați în toată firea și-au pus mintea la contribuție", spuse ea întrerupându-l, în timp ce se apropie de perete ca să se sprijine de el, „și *asta* e soluția pe care ați găsit-o? *Să trageți la sorți cu paiele?*"

„Jim voia chiar să-și măsoare forța brațelor pentru a câștiga". Explicația lui Neill fu întreruptă după ce Jim îl înghionti pe băiat cu un cot în stomac.

Meredith se uită tăios la cei doi, apoi își lăsă mâna să cadă lângă corp și se îndreptă spre Travis. Crockett se dădu la o parte.

„Deci așa rezolvați voi lucrurile? Cât de diplomatic din partea voastră să-mi lăsați soarta la mâna norocului. Mă mir că n-ați pus un pai în plus și pentru Roy Mitchell. Ați fi putut să-i dați și lui o șansă. Dar apoi ar avea pământul meu, ceea ce l-ar determina și mai mult să pună mâna și pe al vostru pentru a-și îndeplini visul, iar voi n-ați vrea asta. Până la urmă, pământul e cel mai important pentru voi. Nu-i așa, Travis? Pământul și frații tăi".

Cumva Travis reuși să nu tresară la valul de sarcasm. Se uită în ochii ei până când ea își coborî privirea. Mâna ei o prinse pe a lui. Travis simți de-a lungul brațului său un amestec de plăcere și teamă. Ea îi ridică pumnul între ei și luă cu blândețe paiul scurt din strânsoarea lui.

„Pământul și frații tăi", repetă ea încet. „Normal că tu ai luat paiul cel scurt. Cum altfel i-ai putea scuti pe frații tăi de povara de a fi legați de mine?"

„Nu-i așa, Meri". Travis încercă să-i ia mâna, dar ea o trase în momentul când degetele lui îi atinseră încheieturile.

„Mă așteptam la mai mult din partea ta, Travis". Cuvintele ei îl sfârtecară cum un topor ciopârțește un trunchi de copac. Încrederea pe care el începuse să se obișnuiască s-o vadă în ochii ei dispăruse, făcând loc dezamăgirii.

„Mă așteptam la mai mult din partea tuturor". Ea făcu un pas în spate, creând o prăpastie invizibilă între ea și bărbații care o dezamăgiseră. „V-ați gândit vreodată că poate eu aș vrea să am ceva de spus în legătură cu viitorul meu? Sau ați presupus că eu aș accepta supusă orice ați decide voi patru și v-aș mulțumi că mi-ați luat de pe umerii mei slabi de femeie greutatea de a gândi singură?"

Tăcerea umplu camera.

Travis alungă scuzele pe care și le încropise în minte – faptul că ea adormise, că ea se afla sub protecția lui, că păruse încântată când el îi promisese că se va ocupa de problemele ei.

Știa cum este ca norocul să-ți decidă soarta. Dacă ar fi stat acasă și ar fi avut grijă de frații lui așa cum îi spusese tatăl lui în urmă cu paisprezece ani, n-ar mai fi fost prins într-o furtună. Și dacă tatăl lui n-ar fi ieșit să-l caute, n-ar fi fost niciodată trântit de pe cal când a fulgerat. Și dacă tatăl lui n-ar fi fost trântit, nu s-ar fi ales niciodată cu rănile care aveau să-i grăbească sfârșitul.

Travis se agită în timp ce o vină mai veche ieși la iveală, amestecându-se cu cea nouă.

Joseph Archer obținuse un jurământ de la fiul său în ziua aceea. Un jurământ care punea o responsabilitate imensă pe umerii unui băiat de cincisprezece ani. Dar acel băiat a dus-o la îndeplinire fără să se plângă. Visurile și planurile lui Travis nu mai contau. Trebuia să se pocăiască pentru consecințele nesupunerii lui. Să păzească pământul și familia Archer devenise singura lui datorie – drumul lui spre ispășire.

Totuși, situația lui Meredith nu era din cauza nesupunerii. Numai bunătatea era cea care o adusese pe această cale. Spre deosebire de el, ea nu merita ca viitorul să-i fie luat din propriile mâini.

„Ai dreptate, Meredith". Travis își mută greutatea de pe un picior pe altul și se forță să-și ridice privirea înspre ea. „Ar fi trebuit să așteptăm și să discutăm problema cu tine".

„Da. Așa ar fi trebuit".

„Ai dori să discutăm asta acum?" Își deschise mâinile și făcu, precaut, un pas în față.

„Nu sunt un cal speriat care trebuie calmat". Tonul ei sec îl făcu să ezite. Își coborî mâinile, un zâmbet șovăielnic apărându-i pe buze.

El *chiar* a procedat așa, nu? Ciudat că nu și-a dat seama până ce ea n-a spus. Fata era ageră la minte. Și inteligentă. Poate era timpul să n-o mai trateze ca pe un copil, ci așa cum l-ar trata pe unul din frații lui.

Travis se sprijini cu șoldul de colțul mesei. „În regulă, Meredith. Fără trucuri și fără minciuni. Situația se prezintă în felul următor..."

Ea își încrucișă brațele și-și depărtă ușor picioarele ca un luptător dispus să negocieze, în același timp pregătit de luptă în caz că discuția ar fi ineficientă. Cu o sprânceană ridicată, ea dădu din cap ca el să continue.

Travis își numără argumentele pe degete. „Reputația ta e compromisă. Nu ai nicăieri unde să te duci în afară de o casă pe o bucată de pământ pe care Mitchell va face orice să pună mâna. Te poți mărita cu Mitchell și să trăiești pentru tot restul vieții tale cu un om pe care-l disprețuiești, sau îl poți refuza și poți vedea ce plan meschin va născoci pentru a-ți fura pământul. Îți poate da foc cum a încercat cu noi, sau te poate compromite pentru a te forța să mergi cu el la altar. Oricât de capabilă sau atentă ai fi, o femeie singură are puține șanse contra unui om ca el".

Meredith își ținu capul sus, iar fața ei nu trăda vreo expresie. Totuși, țesătura din jurul genunchilor ei tremura. Travis trase două scaune. Nu știa dacă îngrijorarea sau rana ei o făceau să tremure. Dar nu avea de gând s-o lase să cadă jos. Puse un scaun lângă ea și celălalt în fața lui și se așeză. Apoi își continuă discursul de parcă îi era indiferent dacă ea stă jos sau nu.

„Singura opțiune care-ți mai rămâne este să te căsătorești cu unul dintre noi". Făcu o pauză. „Cu mine". Subit, Travis simți nevoia să-și dreagă glasul. „Opțiunea asta ți-ar drege reputația, ți-ar oferi un loc unde să stai și protecția a patru bărbați foarte capabili. Doar dacă ai altceva de sugerat...?"

„De fapt, aș avea ceva". Afirmația ei liniștită îl uimi.

„Da?" Se uită înspre Crockett. Fratele lui ridică din umeri.

Meredith se așează încet pe scaun. „Aș putea părăsi districtul Anderson. Aș putea să mă îndrept înspre vest unde calea ferată va crea orașe noi, sau aș putea merge într-un oraș mare unde nu mă cunoaște nimeni". Își ridică bărbia. „Mi-aș putea găsi de lucru. Și aș putea lua viața de la capăt".

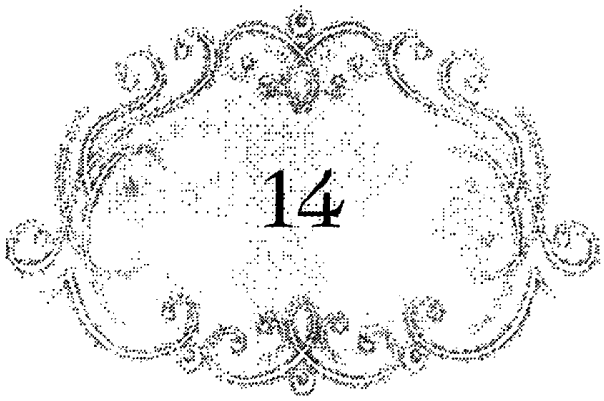
Să părăsească districtul Anderson? Travis se încruntă. Nu luase în calcul opțiunea aceea. Și nici nu prea voia s-o ia în calcul. Era necugetată. Periculoasă. Și, dintr-un motiv straniu... dezamăgitoare. În plus, deja se hotărâse cu această căsătorie. N-avea rost să mai agite apele.

„Ești un om bun, Travis. Un om de onoare. Ai tras paiul cel mai scurt și ești dispus să stai în fața unui preot pentru că te simți responsabil de mine. Dar nu ești. Eu am luat decizia să vin aici și voi suporta consecințele. Meriți să ai o nevastă pe care să ți-o alegi, nu una pe care ești silit s-o iei din cauza unor circumstanțe pe care nu le poți controla".

„Nu e așa, Meredith. E...". Travis oftă și-și scărpină obrazul. De ce nu spunea nimic despre ceea ce *ea* merita? Nu se prea pricepea el la cum funcționează mintea unei femei, dar știa un lucru – ea merita să aibă de ales.

„Nu te voi forța, Meredith. Dacă tu crezi că a pleca este cea mai bună opțiune, nu te voi opri. Dar dacă crezi că te poți simți ca acasă aici, cu niște bărbați necivilizați, nouă ne-ar plăcea să rămâi. *Mie* mi-ar plăcea să rămâi".

Întinzându-și mâna, el îi mângâie ușor obrazul. Apoi își lăsă mâna în jos. „Ești o femeie pe cinste, Meredith Hayes. Ești puternică și curajoasă și bună la suflet. Și dacă ai decide să-mi dai o șansă, aș fi onorat să te duc la altar".

14

Meredith apucă spătarul scaunului cu mâna stângă în timp ce o nouă senzaţie de ameţeală puse stăpânire pe ea. Travis Archer tocmai îi ceruse mâna. Îi ceruse mâna cu adevărat. Normal, n-a pomenit nimic despre dragoste, dar nu fusese în compania ei decât pentru trei zile – patru, dacă punea la socoteală ziua în care călcase în acea capcană în urmă cu doisprezece ani. Bărbatul avea nevoie să recupereze timpul. Până la urmă, ea fusese îndrăgostită de el de când avea zece ani. Era puţin în avantaj.

Dar oare o dorea cu adevărat? Dacă toate cuvintele lui frumoase erau doar o linguşeală? Travis nu i se părea genul care să manipuleze, dar dacă ea ar accepta să se mărite cu el, ea şi-ar risca tot viitorul pentru o impresie idealizată. Dacă se înşela?

„Meredith?"

Ea clipi şi-şi reconcentră atenţia asupra bărbatului din faţa ei. Bărbatul care i-ar putea fi soţ dacă ea ar fi de acord. Bărbatul pe care-l dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Omul care o putea răni mai mult decât oricine altcineva.

Ea îşi muşcă buza şi aruncă o privire la ceilalţi Archeri din cameră. Toţi ochii erau aţintiţi înspre ea. Aşteptând. Lăsând-o pe ea să ia decizia.

De unde putea să ştie ce trebuie să facă? Dacă se va căsători cu Travis şi el nu ar avea aceleaşi sentimente faţă de ea, ea ar fi nefericită pentru tot restul vieţii. Dar dacă ar fugi când *era* o şansă pentru ea şi Travis de a avea parte de dragoste, ar fugi departe de cea mai mare speranţă a ei.

„Meri? Te simţi bine?" Faţa lui Travis deveni îngrijorată. El îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă obrazul din nou, dar Meredith se ridică de pe scaun. Departe de atingerea lui. Simţi la cap o durere pulsându-i din cauza mişcării bruşte şi podeaua păru

că se mişcă sub picioarele ei, dar nu-l putea lăsa s-o atingă iar. Tandreţea lui i-ar putea afecta judecata.

Amintindu-şi cum Travis scăpase de unchiul ei mai devreme, Meredith făcu un mic pas în spate şi abordă aceeaşi tactică. „O să-ţi spun decizia mea mâine dimineaţă".

Ochii lui Travis îi întâlniră pe ai ei. Cei doi se priviră câteva clipe bune. Apoi el dădu din cap. „Mi se pare corect".

El nu se oferise s-o conducă în camera ei şi, deşi o mică parte din ea era dezamăgită, o parte mai mare era recunoscătoare. Travis părea să înţeleagă nevoia ei de a exercita puţinul control pe care-l mai putea avea asupra situaţiei şi îi respectă decizia.

Şchiopătând, se întoarse în dormitorul ei, aerul începând să fie din ce în ce mai rece cu cât se depărta de bucătărie. Motivul logic era lipsa căldurii cuptorului, dar Meredith se temea că avea mai mare legătură cu faptul că se îndepărta de Travis.

O lacrimă stingheră îi căzu pe obraz în timp ce închise uşa în urma ei. De ce se i se întâmpla asta? Cum de ajunseseră lucrurile atât de complicate? Tot ce-şi dorea ea era să-l ajute pe Travis, dar în schimb îl prinsese într-o capcană – o capcană a onoarei lui, ceva mai tare decât capcana din oţel care-i prinsese piciorul acum atâţia ani.

Ea ar trebui să-i redea libertatea. La fel cum el a eliberat-o din capcana aceea de oţel, ea ar trebui să-l elibereze de această responsabilitate pe care şi-a impus-o singur.

Încordându-şi spatele şi întărindu-şi hotărârea, Meredith se îndreptă spre pat. Dar când mâna ei atinse tăblia patului şi când ea se trânti pe saltea, atât spatele cât şi dârzenia ei slăbiră. Îşi deschise pumnul drept şi se holbă la paiul cel scurt din mâna ei. Dintre toţi fraţii, Travis sfârşise cu paiul cel scurt. Era oare un semn c-ar trebui să rămână? Era voia Domnului?

Meredith îşi propti fruntea de tăblia de lemn a patului şi suspină. De ce era atât de greu să ia o decizie? De ce nu putea Dumnezeu să-i arate mai clar dorinţa Lui?

„Alergaţi la Domnul şi la sprijinul Lui".

Meredith îşi înălţă capul. Cuvintele acelea. Erau dintr-unul din psalmii pe care tatăl ei o ajutase să-i memoreze în copilăria ei.

„Alergaţi la Domnul şi la sprijinul Lui".

Cuvintele îi veniră din nou în minte, eclipsând toate celelalte gânduri, atingând-o la suflet. Răspunsul la dilema ei imediată încă rămânea la fel de dificil, în schimb, ea își dădu seama de un adevăr. Căutase răspunsuri dinăuntrul ei, nu de la Domnul.

Nici nu-i de mirare că nimic nu are sens, Doamne. Doar Tu poți vedea ce-mi rezervă viitorul. Deci, doar Tu mă poți călăuzi în direcția cea mai bună. Te rog, luminează-mi calea pe care trebuie s-o urmez. Ajută-mă să iau decizia corectă.

Meredith apucă și mai strâns tăblia patului și se ridică înapoi în picioare. Travis pomenise ceva despre o Biblie pe care o ținea într-unul din sertarele măsuței, atunci când îi adusese cu o zi în urmă acea carte de aventuri din Vestul sălbatic – în caz că ea ar fi preferat Biblia în locul romanului de aventuri pentru bărbați. Ea nu se gândise la asta prea mult, dar, brusc, spiritul ei simțea nevoia de înțelepciunea pe care Biblia o conținea.

O găsi în al doilea sertar pe care-l deschise, lângă o cutiuță de suveniruri din lemn de mahon. Coperta neagră din piele era destul de uzată, cu crăpături de-a lungul cotorului și o parte din culoarea aurie ștearsă de pe litera *S* din cuvântul *Sfânta*. Îi venea perfect în mână, de parcă acolo era locul ei și, pentru prima oară de când se trezi, un sentiment de pace îi învălui inima. N-o liniști în totalitate, dar apropierea ei îi conferi un sentiment mult dorit de asigurare că era pe calea cea bună.

Strângând Biblia la piept, Meredith se rugă Domnului din nou pentru călăuzire și înțelegere, apoi se urcă în pat, ridică pernele mai sus și se pregăti pentru o noapte lungă de rugăciuni și căutări. De fiecare dată când un verset îi venea în minte, ea răsfoia Scriptura până ce-l găsea. Îl citea iar și iar, încercând să nu tragă concluzii, pur și simplu străduindu-se să asimileze ceea ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu. În mai multe ocazii, ea aţipise în mijlocul unei rugăciuni, totuși, chiar dacă se mai foia, degetele ei încă mai erau la pasajele unde o călăuzise Domnul. Îndată ce prima rază de soare lumină camera, ea reciti versetele pe care le marcase.

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia... Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți".

Frunzări paginile de la cartea Romani până la Epistola către Evrei.

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune: să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții..."

Meredith întoarse câteva pagini până la următorul pasaj. *„Stăruiți în dragostea frățească. Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri".*

Și, în final, versetele din Întâia epistolă a lui Petru care parcă-i schița un scop. *„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor".*

Pe parcursul nopții, un sentiment tot mai mare de siguranță îi umplea sufletul în timp ce ea medita la versetele la care Domnul o călăuzise. Un fel de asemănare le lega pe toate – tema slujirii, a dragostei, a ospitalității. Ea credea că decizia se baza pe ceea ce era mai bun pentru ea, dar pe când răsăritul iminent colora cerul în roz, ea înțelese în final că, de fapt, se baza pe ceea ce se potrivea cu planul Domnului. Un Dumnezeu care era loial, un Dumnezeu care-Și dorea de la copiii Lui să se ajute unii pe alții cu dragoste și să se îndemne unul pe altul la fapte bune, un Dumnezeu care Se putea folosi de o nevastă pentru a aduce, cu delicatețe, un bărbat la o viață plină de credință.

Chiar și atunci când somnul puse stăpânire peste ea în timpul nopții, ea visă în imagini și idei. Archerii legați, prizonieri pe propriul lor pământ. Semnul de la poartă speriindu-i pe toți vizitatorii. Singurătate. Izolare. *„Iubește-ți aproapele".*

Ea nu descoperise promisiunea vreunei altfel de iubiri decât cea frățească. Nu descoperise vreo dovadă de fericire mai mare decât cea născută din speranță. Dar ceea ce găsise era un scop și încrederea că Dumnezeu putea lucra prin ea pentru a-l aduce pe Travis pe o cale mai bună. Și justețea acestui lucru rezona în sufletul ei.

Meredith dădu din nou paginile la Epistola către Romani, unde pusese paiul scurt al lui Travis ca semn de carte. Citi încă o dată prețioasa promisiune scrisă în cel de-al optulea capitol. *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său".*

Inspiră adânc și-și închise ochii. „Nu știu dacă Travis mă va iubi vreodată, dar mă rog ca Tu să mă ajuți să am încredere în

promisiunea Ta, Doamne. Ajută-mă să cred că lucrurile vor ieşi bine pentru noi, ca eu să nu fiu victima amărăciunii sau nemulţumirii. Fac un salt prin credinţă, Doamne. Te rog, nu mă lăsa să cad".

Epuizată după noaptea cea lungă, dar, în mod ciudat, învigorată în acelaşi timp, Meredith se dădu jos din pat şi se îndreptă spre fereastră pentru a se uita cum răsăritul luminează copacii. Durerea de la cap îi aminti de lovitură, dar podeaua stătea nemişcată în loc să se clatine înainte şi înapoi cum se întâmplase ieri. Ea zâmbi şi Îi mulţumi Domnului pentru binecuvântările mărunte. Nu s-ar fi cuvenit ca în ziua nunţii o mireasă să meargă împleticindu-se ca un beţiv.

Travis privi în oglinda mică şi pătrată, care era atârnată în baie, spre linia gâtului său şi trecu cu lama de-a lungul obrazului. Tresări când lama îi crestă marginea urechii. Spălă săpunul de pe lamă şi o ridică pentru încă o mişcare. Degetele îi tremurau. Travis se încruntă. Lipsa de somn combinată cu un sentiment prelungit de incertitudine îl făcuse să-şi piardă îndemânarea.

Cum se putea pregăti un bărbat pentru ziua nunţii lui când nici măcar nu ştia dacă mireasa avea să apară? Nu c-ar fi învinovăţit-o pe Meredith de indecizia ei. O persoană avea nevoie de timp ca să se hotărască asupra unui lucru atât de important. Doar că era obişnuit ca el să fie cel care să rezolve lucrurile. Aduna informaţii de la fraţii lui, cântărea opţiunile, stabilea un verdict şi-l punea în aplicare. Simplu. Direct. Practic.

Meredith, pe de altă parte, îl împiedica să cântărească opţiunile, în timp ce ea încerca să-şi rezolve problema fără ajutorul lui. Fusese tentat de mai multe ori să bată la uşa ei şi s-o întrebe dacă a ajuns la vreo concluzie, dar bunul simţ învinsese şi el o lăsase în pace. Acum că soarele se ridica pe cer şi era dimineaţă, dorinţa lui de a-şi cunoaşte soarta îl puse din nou pe ghimpi.

Lama se agăţă de un punct de pe bărbia lui şi Travis se încruntă văzând o picătură de sânge pe gâtlejul său. *Minunat.* După cum mergeau lucrurile, avea să ajungă cu atâtea zgârieturi pe faţă încât Meredith se va gândi că una din pisicile din hambar l-a confundat cu un şoarece. Nu era exact impresia pe care să i-o lase unei femei care încă nu se hotărâse dacă el merita să fie partenerul ei de viaţă.

Deja făcuse o greșeală destul de mare seara trecută pentru a-și dori mai multă dojană în dimineața aceea.

„Cafeaua e gata", mormăi Jim cu o voce aspră și somnoroasă în timp ce-și târa picioarele prin baie, coșulețul de sârmă pentru ouă legănându-se în mâna lui.

Travis nu observase niciodată cât de caraghios arăta bărbatul acela solid cărând coșulețul cel subțire, având în vedere că Jim fusese însărcinat cu toate treburile și responsabilitățile pentru gătit de când avea doar zece ani. Dar în timp ce Travis ținu lama departe de gâtul său și-l privi pe fratele lui cum pleacă, nu putu să nu-și imagineze cum ar fi dacă Meredith s-ar strecura pe lângă el cu coșulețul, fusta ei atingându-i pantalonul, un zâmbet apărându-i pe buze în timp ce ochii lor s-ar întâlni în oglinda de la baie.

Usturimea lamei care-i zgârie gâtul îl aduse înapoi la realitate. „O, Doamne, ce este cu mine?" Nu mai fusese atât de neîndemânatic la bărbierit de când era de vârsta lui Neill.

„Ești agitat, Trav?" Crockett stătea în ușă, cu un umăr rezemat de toc. Băiatul arăta prea bine odihnit și bine dispus pentru Travis, iar privirea cu care-l tachina fratele lui îl zgâria ca un șmirghel.

„Îți faci griji că te va refuza, sau ți-e teamă că n-o va face?"

Travis îl privi sfidător în oglindă și-și dădu cu lama sub bărbie cu o ultimă mișcare. Ignorând chicotitul din spatele lui, Travis puse lama deoparte și-și spălă resturile de săpun de pe față înainte să se șteargă cu prosopul. Dacă era norocos, Crockett avea să plece până ce el își va fi șters fața cu prosopul.

Își dădu prosopul de pe față și se uită cu coada ochiului spre ușă. *Ei, drăcie!* Norocul niciodată n-a fost de partea lui.

„Să știi că îți pot ține locul dacă nu te simți în stare".

Cuvintele îl enervară pe Travis. Se întoarse spre fratele lui și-l împunse cu degetul în piept. „Încetează".

Aruncând prosopul, își făcu loc pe lângă Crockett și se grăbi spre aragaz ca să verifice cafeaua. Totuși, în timp ce deschise dulapul pentru a lua de acolo o cană, conștiința îl apăsa. Luând cana în mână, încercă să se calmeze. După un lung moment, se întinse după a doua cană.

Travis puse cafea în cele două căni și-i făcu semn lui Crockett să se așeze cu el la masă. „Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine".

Crockett ridică din umeri şi se aşează pe un scaun. „Ştiam că e un subiect sensibil când te-am tachinat".

Travis se uită încruntat spre el. „Atunci de ce-ai adus vorba de asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Crock, deja avem destule necazuri fără ca tu să mai tulburi apele. Decizia a fost deja luată. Dacă Meredith se decide să se căsătorească, se va căsători cu mine. Asta e tot".

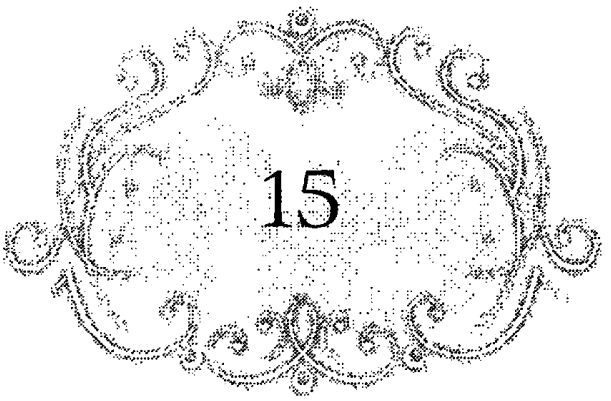
În loc să-i dea o replică, Crockett se uită la el peste cana lui de cafea în timp ce sorbea băutura fierbinte. Examinarea tăcută dură atât de mult încât Travis deveni stânjenit şi în final îşi coborî privirea, subit părându-i-se important să-şi răsucească în jos mânecile şi să-şi încheie nasturii de la fiecare mânecă.

Clinchetul cănii lui Crockett atingând masa îl făcu pe Travis să-şi ridice privirea. Licărul pe care era obişnuit să-l vadă în ochii fratelui lui luci din nou.

„Trebuia să mă asigur că Meredith se mărită cu bărbatul potrivit".

Travis ridică o sprânceană. „Şi?"

Crockett rânji şi duse cana la gură. „Să spunem doar că temerile mele s-au risipit".

15

Meredith se răsuci dintr-o parte în alta, studiindu-şi înfăţişarea în oglinda de deasupra măsuţei lui Travis. Ce mai mireasă era, îmbrăcată în haine de stambă îngălbenită! În visurile ei, purta mereu o rochie din brocart satinat de culoare albastră, cu dantelă la gât şi mâneci. Îşi imaginase părul ei prins într-o coafură elaborată. Poate chiar un pieptene cu perle sau nişte floricele în părul ei, în funcţie de perioada anului.

Dar cu jumătate din acele ei de păr pierdute după întâlnirea cu Samson, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era un coc jos, împletit la ceafă. Bretonul ei nu mai era aproape deloc ondulat şi era puţin încreţit pe fruntea ei. Înfăşură o şuviţă de păr în jurul degetului, numără până la cincizeci şi-i dădu drumul, dar şuviţa rebelă refuză să-şi păstreze onduleul. Îşi duse o mână la stomac încercând să-i liniştească tremurul, şi-şi ridică bărbia.

Şi ce dacă asta nu va fi nunta visurilor ei? Ea avea să se mărite cu *bărbatul* visurilor ei. Asta ar trebui să fie de ajuns. În plus, o nuntă era doar un eveniment. Viaţa împreună de după, asta era tot ce conta. *Maturizează-te, Meri. E timpul să pui sensibilitatea înaintea sentimentalismului.*

Umerii ei se lăsară uşor în timp ce-şi studie rochia bleumarin uzată şi şifonată, ce atârna de corpul ei. *Era prea sentimental dacă îşi dorea să poarte o rochie mai frumoasă?* Oftă. Cel puţin nu mirosea a fum. Rochia verde pe care o purtase în noaptea incendiului mirosea a fum, iar Meredith se temea că nu va fi în stare să scoată toate petele de funingine din ea. Un lucru era sigur – când se va ocupa de treburile casnice de acolo, spălatul hainelor avea să fie primul lucru de pe listă.

Un ciocănit se auzi în uşă. „Fluturii" pe care reuşise să-i liniştească mai devreme începură a-şi fâlfâi din nou aripile.

„Meri?" Era vocea lui Travis. „Micul dejun e gata".

„Mulţumesc. O... o să vin imediat". Se răsuci cu spatele la oglindă şi apucă tăblia patului pentru o ultimă oară, mai mult ca să-şi potolească emoţiile decât ca să se ţină pe picioare. Închizându-şi ochii, recită în minte versiunea ei asupra promisiunii din Romani 8:28. *„Toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Toate lucrurile lucrează împreună spre bine".*

Apoi, ridicându-şi bărbia, îşi deschise ochii şi merse către uşă. Apăsă clanţa şi trase uşa spre ea. Îl găsi pe Travis aşteptând-o. El se îndreptă de unde stătuse cu spatele rezemat de peretele opus, ochii lui măriţi privind-o de la faţă în jos, apoi iar în sus. Privirea lui o întâlni pe a ei.

Meredith simţi cum obrajii ei se îmbujorează, dar, destul de ciudat, ea nu simţi nevoia ca el să-şi ceară scuze. La drept vorbind, privirea pe care i-o oferise îi dădu speranţa că, în timp, ar putea fi între ei mai mult decât o relaţie din obligaţie.

„Arăţi... mai bine în dimineaţa asta", zise el, rupând în sfârşit tăcerea. „Cum mai este capul tău?"

Subit, lui Meredith i se păru greu să se uite la el. Privirea îi căzu în podea în timp ce ea se juca emţionată cu mâneca. Ce era în neregulă cu ea? Putea să se uite foarte uşor la el în timp ce el se holba la ea, dar acum când el conversa politicos, emoţiile puseseră stăpânire pe ea. Serios, acum. Era prea ridicol.

Tuşi încet şi se forţă să-şi ridice bărbia. „Ameţeala a dispărut atâta timp cât nu mă mişc prea repede şi, în afară de o durere vagă în spatele urechii, mă simt mai bine". Aruncând o privire în ochii lui verzui-căprui, ea adăugă. „Îţi mulţumesc c-ai întrebat".

El zâmbi, apoi se uită la peretele din spatele ei. „Mă bucur să aud asta".

Acum el era cel fără astâmpăr. Meredith aproape că chicoti în timp ce talpa bocancului lui hârşâia înainte şi înapoi pe podea. Şi ce era cu semnele acelea roşii de pe obrazul lui? Săracul om arăta de parcă se luptase cu un pui de găină mai nevricos. Se gândi la una din găinile mamei ei care mereu obişnuia s-o ciupească pe Meredith de mână. Fusese terorizată de acea pasăre până în ziua când mama s-a săturat de ea şi a gătit-o pentru cină. Lui Meri nu i-a făcut niciodată o plăcere mai mare să înfigă un cuţit într-o

pulpă de pui ca în seara aceea. Probabil ar fi o idee bună să adauge pui la cuptor în meniul Archerilor săptămâna aceasta.

„Ai...ăă...ai ajuns la vreo concluzie azi-noapte?" întrebă Travis, ridicând o mână pentru a-și acoperi semnele roșii de la gât.

Puii la cuptor din mintea lui Meredith dispărură.

„Da". Se forță să se uite spre Travis și aștepta până când el își ridică privirea ca să continue. „Dacă oferta ta încă mai e valabilă, Travis... accept".

Ea îl simți cum oftează, chiar dacă niciun sunet sau mișcare nu scotea în evidență un astfel de eveniment. Și deși ea nu putea neapărat descrie reacția lui ca fiind una extrem de bucuroasă, modul în care se ridică un colț al gurii lui, combinat cu felul cum i se încrețiră discret ochii sugerau o reacție pozitivă la răspunsul ei, care depășea simpla politețe.

„Bine". Dădu din cap o dată și îi făcu semn să continue să meargă spre bucătărie. „Jim ți-a păstrat niște omletă în tigaie și, dacă nu le-a mâncat Neill deja, ai putea să mai iei o bucățică de șuncă. Mă duc acum să-mi caut niște haine curate în timp ce tu mănânci". Travis arătă spre camera ei și se îndreptă în acea direcție.

De fapt, teoretic, era camera *lui*. Deși, după ce petrecuse atâta timp acolo în ultimele câteva zile, se simțea de parcă era a ei. Meredith străbătu bucătăria și luă farfuria goală care o aștepta pe masă. Când ridică în mână lingura pentru a-și pune ce mai rămăsese din omletă, un nou gând o făcu să rămână înlemnită, acolo unde era.

Avea să fie camera *lor* în seara aceea?

Meredith clipi și-și aminti să respire în timp ce luă resturile de omletă și o mică bucățică de șuncă pe farfuria ei. Cumva, în cana ei ajunsese cafea, iar ea ajunsese pe un scaun, în ciuda faptului că nu-și amintea să fi făcut acele lucruri. În timp ce-și aplecă capul pentru a se ruga, nici nu-i trecu prin minte să mulțumească pentru micul dejun.

Doamne, nu sunt sigură că sunt pregătită să devin soție. Acum mă simt mai intimidată că sunt pusă în fața faptului împlinit. Credeam că sunt pregătită, că dragostea mea pentru Travis *va face lucrurile mai ușoare, dar toate acele vise par atât de juvenile în fața a ceea ce va urma să fie. Te rog, nu mă lăsa să mă fac de rușine. Dă-mi curajul de a fi soția de care el are nevoie.*

În timp ce mestecă omleta călduță și cam arsă, Meredith își făgădui să fie precum femeia biblică Rebeca. Dacă ea a putut intra în cortul lui Isaac, în prima zi când s-au cunoscut, pentru a-i fi soție, cu siguranță și ea putea face același lucru. Ea îl cunoștea pe Travis deja de trei zile!

Dar... Rebeca a ajuns să aibă gemeni.

Bucata de șuncă pe care tocmai o înghițise i se poticni în gât. Meredith luă cana cu cafea și dădu pe gât o gură din băutura tare și amară, încercând să nu se înece.

Doamne, Dumnezeule. Faptul de a contempla realitățile vieții cu un soț era destul de înfiorător. Putea să mai aștepte puțin înainte să se gândească să devină mamă.

Cel puțin nu trebuia să se îngrijoreze că urma să dea ochii cu frații lui Travis. Meredith privi muntele de vase care o aștepta în chiuvetă cu un zâmbet crispat pe față. Se pare că ei deja abandonaseră casa în grija ei. Ori asta, ori faptul că era obiceiul lor să nu spele vasele până la sfârșitul zilei.

Poate că și pentru lucrul ăsta trăgeau ei la sorți cu paiele.

Travis trase de mânecile prea scurte de la costumul cel vechi al tatălui său și-și chirci umerii de teamă să nu rupă cusătura din spate. Tatăl lui a fost întotdeauna o figură solidă în mintea lui încât Travis nu-și imaginase vreodată că n-o să-l încapă sacoul lui. Haina era învechită ca pâinea veche de o lună, dar era singurul costum decent din casă. Travis și frații lui n-avuseseră nevoie de lucruri elegante și inutile, având în vedere felul cum trăiau. Sau n-avuseseră nevoie până azi.

Cam atât cu hainele de ocazie. Travis își dădu jos sacoul și-l așeză la loc în sertarul de jos al dulapului, unde probabil va rămâne nepurtat pentru încă alte câteva decenii. Cel puțin avea o cămașă curată pe care s-o ia. Bineînțeles, era cea albă din bumbac care-l cam zgâria și-i provoca mâncărimi la gât, dar probabil era mai potrivită pentru nuntă decât cămașa maro-închis, cadrilată, pe care obișnuia s-o poarte. Și putea s-o facă mai elegantă cu cravata neagră a tatălui său – singura parte a costumului ce-i venea bine.

Travis scoase cutia de amintiri a mamei lui și-și plimbă degetul de-a lungul modelului cu trandafiri, sculptat pe capacul din lemn

de mahon. După șaptesprezece ani fără ea, amintirile lui erau vagi. Își aminti zâmbetul ei, felul cum se simțeau mâinile ei în jurul lui când îl îmbrățișa înainte să-l trimită la școală, felul cum îl certa când aducea noroi în casă. Dar nu-și putea aminti cum suna vocea ei sau culoarea ochilor ei. Credea că erau verzi, dar poate erau mai degrabă căprui, ca ai lui.

Ce-ar spune ea despre căsătoria lui? Ar fi de acord? Nu se îndoia de faptul că ea ar fi plăcut-o pe Meredith. Mama a fost mereu o luptătoare, chiar și la sfârșit, când febra a doborât-o. Meredith avea din plin aceeași calitate.

Travis deschise cutia de mahon și atinse cu vârful degetelor mănunchiul de lucruri dinăuntru. Ceasul tatălui său, un pachet de scrisori vechi, cățelușul cu trei picioare pe care el îl cioplise în lemn și-l dăruise mamei lui cu ocazia unui Crăciun. Apoi pumnul lui se închise în jurul unei verighete subțirele pe care o căuta. Simplu și nu atât de strălucitor pe cât ar fi vrut, totuși inelul îi încălzea palma de parcă dragostea pe care o împărtășiseră părinții lui încă mai radia din acel inel.

Nu avea hainele potrivite sau o biserică fastuoasă în care să se căsătorească, dar mireasa lui va avea un inel – un inel simbolizând tot ceea ce el spera ca relația lor să devină într-o zi.

Înainte de a închide la loc cutia, luă panglica neagră ce se înfășurase în jurul comorilor dinăuntru și o trecu prin mijlocul inelului. După ce legă strâns nodurile din jurul inelului de aur, îl băgă adânc în buzunarul de la pantaloni. Cu cravata tatălui său și cu inelul mamei sale la îndemână, el va fi gata oricând domnul Hayes va ajunge acolo cu un preot. Între timp, avea treburi de făcut.

Travis își trase vesta maro de lână peste cămașa din bumbac. Încheie nasturii și-și luă pălăria, zărind o reflexie a lui în oglindă în timp ce se întoarse înspre ușă.

Meredith nu se alegea cu cine știe ce premiu în aranjamentul lor. Travis se încruntă la fața lui crestată de lama de ras și la hainele lui umile și se gândi cât de frumoasă arăta ea ieșind din camera lui cu părul prins și ochii strălucindu-i timid. Văzând-o doar într-o cămașă de noapte largă acele câteva zile, aproape că uitase ce forme frumoase avea. Rochia decolorată pe care o purta cu corsajul comod și talia cochetă îl făcură să-și reamintească acele lucruri.

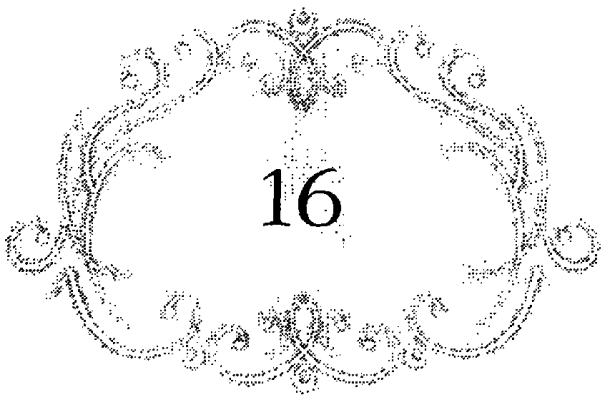
Meredith Hayes era o femeie frumoasă. Şi cândva mai târziu în acea zi, avea să fie a lui.

Un pungaş cu un rânjet drăcesc se uita la el din oglindă. Travis făcu cu ochiul reflexiei lui, îşi fixă pălăria pe cap şi se abţinu să nu fluiere în timp ce ieşi afară pentru a-şi vedea de treburi.

Cam două ore mai târziu, înainte ca soarele să fie în cel mai înalt punct de pe cer, zgomotul de armă aşteptat se auzi dintre pini. Travis îşi ridică privirea din grămada de cuie arse pe care le tria, simţind un nod în stomac. *Acesta este momentul.*

Bubuiturile ce se auzeau dinspre şopron, acolo unde băieţii reparau acoperişul, încetară. Neill şi Jim se iviră din partea dinspre vest, mutându-şi ciocanele din mâna dreaptă în cea stângă în timp ce se întindeau după pistoale. Chiar dacă ştiau cine putea fi musafirul lor, erau pregătiţi pentru orice pericol care putea să apară. Travis îşi îndreptă spatele şi-şi umflă pieptul de mândrie. Fraţii lui erau bărbaţi destoinici – Archeri până în măduva oaselor. Oricine ar fi intrat pe acea poartă, ei erau în stare să se ocupe de asta împreună.

Iar acesta era un lucru bun, căci atunci când Crockett putu fi zărit conducându-i pe musafiri, Travis observă că vehiculul pe care Everett Hayes îl conducea transporta un pasager ce nu semăna mai deloc cu un reverend. Respiraţia lui Jim se auzi tare în urechea lui Travis şi o privire asupra expresiei zăpăcite de pe faţa de obicei stoică a fratelui lui îi confirmă că într-adevăr era o încurcătură – şi tacticile lor obişnuite de apărare erau inutile.

16

În clipa în care Everett Hayes opri trăsura, tânăra de lângă el se ridică în picioare şi-şi strânse fusta roz de parcă voia să sară jos pe pământ chiar atunci şi acolo. Travis nu-l mai văzuse niciodată pe Jim mişcându-se atât de repede. De obicei, era cel mai domol dintre ei toţi. Mişcările lui erau acum precipitate, în timp ce el îşi puse pistolul în toc şi-şi aruncă ciocanul în noroi. Alergă apoi spre trăsură înainte că drăguţa blondă să poată sări de acolo singură.

„Vai, îţi mulţumesc", zise ea în timp ce-şi propti mâinile de umerii lui Jim şi-l lăsă s-o ridice ca apoi s-o pună jos. Ea îi aruncă un zâmbet care trebuie să-l fi orbit pe bietul tânăr, pentru că tot ce-a putut Jim să facă a fost să clipească după ce a lăsat-o jos. „Tu eşti Travis?"

Jim scutură uşor din cap, fără să-şi mute însă privirea de la faţa ei.

Travis îşi dădu sarcastic ochii peste cap văzând felul în care fratele lui rămăsese ca într-o transă în timp ce făcu câţiva paşi în faţă. Evident, o prezentare depăşea abilităţile lui Jim în acel moment. Travis ridică un deget la borul pălăriei sale când ajunse lângă Jim şi-şi aplecă uşor capul spre micuţa domnişoară cu faţa unei păpuşi de porţelan. „Eu sunt Travis, domnişoară. Travis Archer".

Ea îi studie atent faţa şi aruncă o privire spre restul trupului lui, dar inspectarea ei fu atât de inocentă încât el n-o prea putea numi îndrăzneaţă. Curioasă, mai degrabă.

„Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule. Sunt Cassandra Hayes, verişoara lui Meredith". Îi zâmbi la fel de luminos, dar vederea lui nu se lăsă afectată.

Da, era destul de drăguţă, şi era ceva anume în bucuria din zâmbetele acelea care-l făceau pe un bărbat să vrea să rămână lângă ea şi să vadă câte zâmbete îi putea fura, dar lui Travis nu-i trezi

niciun sentiment important atunci când ea îşi aţinti asupra lui ochii ei de un albastru azuriu. Erau şterşi în comparaţie cu cei ai lui Meri şi nu păreau la fel de plini de viaţă.

„Te vei însura cu verişoara mea, nu-i aşa?"

Tânăra cu siguranţă că era directă. Travis zâmbi şi se scărpină uşor pe obraz cu dosul degetului mare.

„Cassie, draga mea", murmură Everett Hayes în timp ce se mişca în jurul cailor pentru a se pune între fata lui şi băieţii Archer. „N-am fi adus şi preotul cu noi dacă nu avea să fie nicio nuntă".

Travis îşi aruncă privirea în spatele perechii din faţa lui pentru a-l vedea pe Crockett având o conversaţie chiar animată cu un om mai în vârstă ce cobora de pe un catâr.

„Da, tată, dar ai spus doar că se va căsători cu un Archer. N-ai specificat care dintre ei".

Când Jim continuă să se holbeze la Cassandra, Everett Hayes se încruntă spre el, apoi luă mâna Cassandrei şi o aduse pe fiica lui mai aproape de el înainte de a-i zâmbi într-un mod atât de indulgent încât păru aproape protector.

„Nu contează care dintre ei, dragă. Tot ce contează este că se va căsători".

Cassandra îşi retrase mâna şi se uită la tatăl ei, linii fine încreţindu-i fruntea. „Cum poţi spune asta, tată? Chiar contează. Meredith trebuie să se mărite cu Travis".

Zâmbetul lui Everett se stinse. „De ce?"

Travis îşi aplecă într-o parte capul, nerăbdător el însuşi să audă răspunsul. Dar până să spună Cassandra ceva, o altă voce se auzi dinspre verandă.

„Cassie?"

Distanţa nu împiedica să se vadă mirarea de pe faţa lui Meredith – mirare care se transformă rapid într-o bucurie atât de radiantă încât îl făcu pe Travis să-şi dorească să fi fost el cel responsabil pentru asta. Apoi ea lăsă să-i scape un ţipăt şi alergă în jos pe scări de parcă nici nu petrecuse două zile în pat după ce fusese lovită în cap de un catâr.

Verişoara ei se depărtă de Everett şi alergă în întâmpinarea lui Meredith, în mod surprinzător nepăsătoare de marginea frumoasei ei rochii roz pe care o târa acum prin noroi. Cele două femei se

îmbrățișară și, brusc, Travis realiză legătura dintre ele. Meredith își iubea verișoara la fel cum el își iubea frații.

„Cum de-ai convins-o pe mătușa Noreen să te lase să vii?" o întrebă Meredith în timp ce se desprinse ușor din îmbrățișare.

„Nu i-am cerut voie". Cassandra își flutură ușor mâna la vederea expresiei mirate a lui Meredith. „N-ar fi fost niciodată de acord, așa că nu avea rost".

„Dar va fi îngrozită când va afla că te-ai expus la scandalul situației".

„Sunt aici cu tatăl meu și cu un om din slujba bisericii – cu siguranță asta m-ar proteja de orice imoralitate imaginară. Nu puteam rata nunta ta. Mai ales după atâtea lucruri prin care am trecut împreună. Aș fi închiriat un cal și aș fi călărit până aici neînsoțită dacă era nevoie".

Meredith râse ușor. „Tu? Pe un cal? Asta ar fi fost ceva de văzut".

Cassandra se strâmbă și se cutremură. „O imagine înfiorătoare, sunt sigură. Dar aș fi făcut-o dacă tata n-ar fi cedat și n-ar fi fost de acord să mă lase să-l însoțesc în trăsură".

Impresia lui Travis despre mica prințesă deveni mai bună. Poate că până la urmă exista o femeie de caracter în spatele acelor zâmbete cochete. Dar privirea furișă pe care i-o aruncă lui Jim înainte ca ea s-o ia de braț pe Meredith dovedi că prezența ei încă mai cauza probleme.

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem", spuse ea în timp ce-o îndreptă pe Meredith spre casă, „e să-ți găsim o altă rochie. Nu te poți căsători în rochia asta veche".

„Dar nu am..."

„Ba da, ai. Ți-am adus lucrurile". Cassandra luă o pauză destul de lungă cât să arunce o privire rugătoare în direcția lui Jim. „Ar fi vreunul din acești puternici bărbați Archer destul de amabil cât să le aducă înăuntru?"

Drept răspuns, Jim se îndreptă spre spatele trăsurii. Travis îl urmă. Era destul de normal ca el să ajute la căratul lucrurilor viitoarei sale soții. Crockett se putea descurca cu Everett Hayes și cu preotul.

Femeile lăsară deschisă ușa în spatele lor și când el și Jim intrară în casă, un miros de scorțișoară și cocă îi învălui. Jim se întoarse spre bucătărie și ridică o sprânceană, dar nu se opri din drumul lui

spre hol. Travis, pe de altă parte, se opri pentru a adulmeca mirosul delicios. Nu mai mirosise așa ceva de când murise mama lui.

Cassandra îi arăta lui Jim unde să așeze primul cufăr atunci când Travis ajunse în dormitor, așa că profită de ocazie pentru a se furișa lângă Meredith. „Ce coci în bucătărie?"

„Rulouri cu scorțișoară. Tocmai le-am scos din cuptor". Ea își lăsă în jos bărbia, ca și când ar fi fost rușinată, deși el nu-și putu da seama de ce. „Sper că nu te superi. Știu că probabil pare prostesc având în vedere condițiile neobișnuite cu această nuntă, dar m-am gândit c-ar fi frumos să celebrăm ocazia într-un anume fel. Nu mai aveai foarte mult zahăr, așa că m-am decis să nu fac un tort. Am găsit o cănuță de scorțișoară în spatele cutiei cu cafea și m-am gândit că niște rulouri dulci ar putea fi un înlocuitor decent".

El zâmbi. „Abia aștept să le gust".

Ea îi zâmbi înapoi și un fior de plăcere îl străbătu. Ezitând, el se dădu înapoi și-și coborî de pe umăr cufărul pentru a-l rezema de perete lângă cel adus de Jim. Travis se întoarse spre Meredith, dar înainte să-și poată continua conversația, Cassandra se băgă între ei și-l dădu afară din propria lui cameră.

„Vă mulțumim, domnilor. Ce-ar fi să-i arătați tatălui meu împrejurimile în timp ce eu o ajut pe Meredith să se schimbe?"

Ea închise ușa înainte ca Travis să poată răspunde, ceea ce probabil era mai bine, de vreme ce ei sigur nu i-ar fi plăcut răspunsul. Cu niciun chip nu i-ar fi arătat lui Everett Hayes ceva pe pământul lui, poate doar scheletul ars al hambarului. Omul era mână în mână cu Mitchell și, în ciuda legăturii lui cu Meredith, el era un dușman.

„Am o surpriză pentru tine". Cassandra dădu drumul clanței de la ușă și se întoarse cu fața la Meredith, ochii ei strălucind a mister. „Vino să vezi".

Inima lui Meredith se strânse în anticipare în timp ce o urmă pe Cassandra. Verișoara ei desfăcu încheietorile primului cufăr și deschise entuziasmată capacul. „E muselină satinată în loc de brocart satinat, dar e albastră și are multă dantelă. Ce părere ai?"

Ea se întoarse, ținând pe silueta ei o rochie albastră cu bej.

Lacrimi apărură în ochii lui Meredith. „Mă lași să împrumut rochia ta de bal?" Mătușa Noreen comandase acea rochie de la o croitoreasă din zonă și, din câte își amintea Meredith, Cassie o purtase doar o singură dată.

„Nu, ți-o dau ție de tot. Consider-o un dar de nuntă. Am mai desfăcut din tiv azi-noapte, deci rochia n-ar trebui să fie prea scurtă". Își strecură brațul pe sub rochie și ridică tivul pentru ca Meredith să-l studieze. „Cusăturile mele nu sunt la fel de bune ca ale unei croitorese, dar nimeni nu se va uita la picioarele tale".

„O, Cass. E minunată". Abia rosti cuvintele când o bufni plânsul și nu mai putu să vorbească.

Cassandra așeză rochia pe pat și se duse lângă Meredith. „Ei, nu începe să plângi acum", o dojeni verișoara ei. „Nu trebuie să ai ochii roșii și umflați de plâns când îți vei spune jurămintele împreună cu Travis". Băgă mâna în buzunarul de la fustă și scoase o batistă, apoi se opri cu mâna pe jumătate întinsă. „Cu Travis te măriți, nu-i așa?"

Meredith dădu repede din cap în timp ce-și ștergea obrajii cu dosul palmei.

Cassandra scoase un oftat adânc și-i întinse batista dantelată. „Foarte bine. Pentru o clipă, mă îngrijorasem".

Meredith își șterse ochii și-și suflă nasul înainte să pună deoparte batista umezită și să-și ridice bărbia. Cassie avea dreptate. Travis n-ar fi vrut s-o vadă cu ochii roșii de plâns. El îi spusese că îi admiră curajul și tăria. Nu și-ar fi dorit o mireasă smiorcăită. Trase aer în piept și-și îndreptă umerii.

Cassandra dădu din cap și o împinse ușor spre pat, unde era rochia. „Acum, hai să te schimbăm de haine".

Meredith îi zâmbi verișoarei ei în timp ce-și desfăcea nășturei de la gât. „Deci, draga mea zână, mi-ai adus și condurii din sticlă?"

Cassandra râse. „N-ai auzit? Condurii din sticlă nu mai sunt la modă din secolul trecut. Toate zânele aduc acum pantofi din piele de ied". Îngenunchie din nou lângă cufăr și scotoci în el până când scoase pantofii cu tocuri ai lui Meredith pe care obișnuia să-i poarte duminica. „Vezi?"

Cele două chicotiră ca pe vremea când erau fetițe și se înghesuiau în patul lui Cassie, citind povestea lui Perrault, *Cenușăreasa*. Grijile

lui Meredith dispărură în timp ce râdea. Se simţea mai uşoară ca în ultimele zile.

Dându-şi jos rochia simplă de casă, Meredith întinse mâna spre rochia albastră dungată a lui Cassie. „Chiar eşti zâna mea, să ştii", spuse ea serios, potrivindu-şi rochia pe coapse. „Am încercat să fiu practică în legătură cu nunta aceasta neaşteptată, spunându-mi că lucruri mărunte cum ar fi o rochie sau un tort sau un buchet de flori nu contează cu adevărat, dar în adâncul sufletului meu îmi părea rău că nu le aveam. Apoi ţi-ai făcut tu apariţia cu tot ce-mi trebuia pentru a face această zi specială. Inclusiv prezenţa ta".

Cassandra o ajută să-şi prindă rochia la spate şi, de îndată ce termină, Meredith se răsuci şi o luă în braţe pe verişoara ei. „E destul de greu că mama şi tata nu sunt prezenţi la nunta mea, dar eram sigură că mătuşa Noreen te va ţine departe şi pe tine. Faptul că tu eşti aici e ca un miracol, Cass. Un miracol minunat care îmi dă speranţă pentru viitorul meu".

Cele două se îmbrăţişară strâns pentru un moment, apoi se desprinseră. Meredith trase cu ochiul spre oglinda de deasupra măsuţei. „N-am purtat niciodată ceva atât de frumos, Cass. Mă simt de parcă aş fi o prinţesă".

„Ei bine, aşa ar şi trebui". Ochii ei senini îi întâlniră pe ai lui Meredith în oglindă. „Prinţul tău e cu siguranţă chipeş. Nici nu-i de mirare că ţi-a plăcut de el toţi aceşti ani. Bărbaţii Archer sunt cu toţii atrăgători – cu fizicul lor robust şi cu aerul misterios din jurul lor. Ai aflat de ce sunt hotărâţi să rămână izolaţi?"

După doisprezece ani, Archerii erau bărbaţi în toată firea şi nu mai întâmpinau aceleaşi pericole care îi ameninţau când erau copii, dar chiar şi aşa, Meredith nu putu să împărtăşească puţinul pe care-l ştia. Nu părea loial faţă de Travis şi dacă el urma să fie soţul ei, merita loialitatea ei. Poate dacă ajungea să aibă încredere în ea, ajungea s-o şi iubească.

Meredith se întoarse cu spatele la oglindă şi-şi luă pantofii pe care Cassie îi scoase din cufăr. „Am stat întinsă în pat, Cass, încercând să mă fac bine de la o lovitură. N-am avut timp să descopăr secretele familiei Archer".

„Presupun că nu. Păcat". Ea se aşeză pe pat şi începu să desfacă împletiturile de păr ale verişoarei ei. „Cred c-am uitat de rana ta cu tot entuziasmul nunţii. Pari mult mai bine acum".

„Amețeala a trecut, în mare parte, dar încă mă mai doare puțin capul. O, și zona din spatele urechii mele stângi e destul de sensibilă", o avertiză în timp ce Cassandra scotea o agrafă aproape de locul unde copita lui Samson se ciocnise de craniul ei.

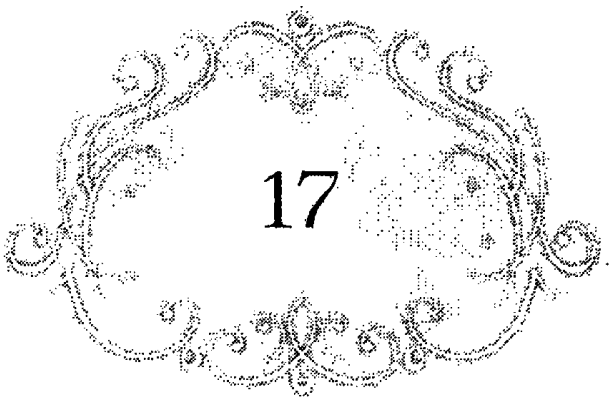
Mâinile Cassandrei deveniră imediat mai delicate. „O să am grijă".

Odată ce părul lui Meredith fu despletit, ea începu să-l perie, iar Meredith închise ochii în timp ce țepii moi ai periei îi masau scalpul, trimițând fiori de plăcere de-a lungul gâtului ei.

„E păcat că nu avem timp să-ți facem tot părul cârlionțat", spuse Cassie. „Arăți atât de bine cu părul cârlionțat. Dar volumul de la împletitură este îndeajuns pentru un coc franțuzesc. Și am și panglici pentru a-l face mai frumos. Travis nu-și va putea lua ochii de la tine când o să termin aici".

Meredith își îngădui un zâmbet în timp ce se lăsă pe mâinile capabile ale verișoarei ei. Știa că nu e cine știe ce frumusețe și nici cel mai frumos păr nu-i putea masca șchiopătatul sau nu putea compensa faptul că era o mireasă care se căsătorea de nevoie, nu din dragoste. Dar dacă Travis a putut s-o privească cu apreciere în ochi când tot ceea ce purtase ea era o rochie de casă ponosită, poate la vederea ei într-o rochie de mireasă i-ar risipi orice urmă de regret pe care putea s-o aibă că a ales paiul cel scurt.

Îi jurase Domnului noaptea trecută că va face tot ce-i stă în putință pentru a fi soția de care avea Travis nevoie, dar în adâncul inimii ei, își dorea cu disperare să fie soția pe care el și-o dorea.

17

Travis se tot plimba neliniştit încolo şi încoace prin faţa casei. De un ceas. Meredith şi verişoara ei erau în camera lui de o oră întreagă. Cât timp îi putea lua unei femei să-şi schimbe rochia, pentru numele lui Dumnezeu? Va pierde o zi întreagă de muncă în ritmul acesta.

Crockett îşi dădea toată silinţa pentru a-i face pe musafiri să se simtă bine. Cel puţin pe preot. Cei doi stăteau pe verandă discutând despre subiecte de predică şi despre cum să păzeşti turma Domnului, de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile.

Jim şi Neill se apucaseră din nou de repararea şopronului, cu promisiunea că se vor întoarce când femeile vor fi gata. Aşa că Travis rămăsese cu Everett Hayes, un om pe care-l respecta puţin şi în care avea încredere şi mai puţină. Intraseră în criză de subiecte de discuţie încă din primele cinci minute. Iar acum, Everett Hayes stătea pe verandă uitându-se la pini de parcă îi măsura pentru moara lui, în timp ce Travis străbătea curtea din faţa casei, devenind mai tensionat cu fiecare pas.

Până când uşa se deschise, într-un final...

Cassandra stătea în prag cu unul din acele zâmbete radiante pe faţă. „Vă mulţumim pentru răbdare, domnilor. Noi suntem gata. Vă puteţi ocupa locurile în sufragerie".

În timp ce ea intră înapoi în casă, Travis mormăi. „Era şi timpul".

Everett Hayes avu tupeul să-i facă cu ochiul. „Mai bine te obişnuieşti cu asta, Archer. Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel după ce aduci o femeie în casa ta".

„Asta-i foarte adevărat", zise preotul în timp ce se ridică de pe scaun, cu o privire uşor mustrătoare spre Everert. „Dar dacă în casă este adus şi Domnul, schimbările pot aduce binecuvântări unui

bărbat". Își îndreptă apoi atenția spre Travis. „Căsătoria este o uniune sacră, fiule, și nu ceva de care să-ți fie teamă. În Eclesiastul se spune: ‹Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor... și funia împletită în trei nu se rupe ușor›. Ține-l pe Domnul în această relație și această uniune te va face mai puternic. Însă dacă o tratezi ca pe o povară, va deveni o povară".

Travis se uită în ochii binevoitori ai preotului și dădu din cap. Nu era timpul să-și facă griji de munca ce rămăsese nefăcută sau să se enerveze cu Everett Hayes, ori de legătura lui cu Mitchell. Era timpul să se concentreze pe familie, cea veche și cea nouă. Căci, de astăzi, Meredith va deveni noua lui familie. Și din motivul acesta, ea merita atenția și răbdarea lui. Munca îl putea aștepta și mai târziu.

„Haideți, intrați", le zise el musafirilor. „Eu mă duc după Jim și Neill".

Travis se duse după ei, îi strigă și le făcu cu mâna.

Neill alergă spre el. „E timpul, Trav?"

„Da".

„Cu siguranță va fi ciudat acum că o fată va locui aici". Neill se rezemă de peretele șopronului, cu genunchii și coatele îndoite într-un unghi ciudat. „Presupun că va trebui să încep să-mi pun pantalonii pe mine când merg noaptea la toaletă, nu?"

Travis se strădui din răsputeri să rămână serios. Băiatul arăta cu adevărat nemulțumit de acest inconvenient. „Da, așa mă gândesc. Dar măcar nu va trebui să-ți mai faci griji cu spălatul vaselor".

Fața lui Neill se lumină considerabil auzind asta. „Jim mi-a zis că se va ocupa de gătit, dar n-a pomenit nimic de spălat". Se depărtă sprinten de atelier și începu să țopăie în drum spre casă. „Haide, Trav. Mișcă-te mai repede. Trebuie să te însurăm!"

Travis râse. „Du-te și spală-te la cișmea, ștrengarule. Vin și eu imediat". Neill se depărtă alergând, iar Travis se întoarse spre Jim. „Crezi că băiatul e bucuros că scapă de spălatul hainelor?"

„S-ar putea să se răzgândească atunci când toate hainele lui vor mirosi a flori", mormăi Jim.

„De ce să miroasă a flori?"

Jim dădu din umeri. „Mi se pare logic că, dacă o femeie începe să aibă grijă de hainele unui bărbat, vor începe să miroasă ca ea. Și femeile miros a flori".

„Meredith nu miroase a flori", se încruntă Travis. Își aminti de mirosul parfumului de trandafiri cu care învățătoarea lui obișnuia să se dea exagerat de mult. Niciodată nu se purtase urât în clasă de teamă că se va sufoca dacă era nevoit să stea în colțul de lângă catedra ei. Meredith nu mirosea deloc așa. Ea mirosea... ei bine... ca Meredith. Ca scorțișoara și alte lucruri plăcute.

„Cassie miroase așa".

Travis nu observase nimic special în legătură cu felul cum mirosea verișoara lui Meredith, dar n-avea de gând să-l contrazică pe fratele lui. În schimb, îl bătu pe umăr și rânji spre el. „Cu toții va trebui să facem mici schimbări – inclusiv Meredith. Și indiferent cum vor mirosi hainele noastre, acum femeia va face parte din familie. Ține minte asta".

Buzele lui Jim se curbară un pic în sus. Apoi el dădu din cap și-l prinse pe Travis de braț, parcă încheind un pact tacit. Archerii rămâneau împreună, indiferent de situație. Nici măcar hainele care miroseau a femeie nu-i puteau despărți.

Jim porni și o luă înainte. Travis dădu să-l urmeze, dar ceva îi atrase atenția lângă gardul ce înconjura grădina din spatele casei. Lângă poartă era un tufiș, cu crengile încurcate în stâlpii de lemn. Majoritatea florilor albe micuțe care-l umpluseră în toamna aceea se uscaseră, dar o parte încă mai înflorea. Travis își schimbă direcția.

Meredith poate că nu mirosea a flori, dar asta nu însemna că nu i-ar fi plăcut să aibă câteva flori. Mama lui mereu îl pupa pe obraz când culegea flori sălbatice pentru ea. Le punea apoi într-un borcan cu apă și-i spunea ce băiat atent este pentru că i-a adus un cadou atât de frumos. Părea un cadou mărunt acum că mai crescuse, dar poate va avea noroc și o va face pe Meredith să zâmbească.

Așezându-se pe vine lângă gard, își scoase briceagul și tăie tulpinile groase care aveau florile cele mai mari. Roșul din mijlocul florilor ieșea în evidență pe lângă petalele albe și lucioase în timp ce el aranja și rearanja tulpinile, încercând să se decidă care aranjament arăta mai bine. Fără nicio idee cum să ia o asemenea decizie, în final doar le puse împreună și scoase o batistă albă de bumbac din buzunarul lui. Înfășură tulpinile cu batista, ca un bandaj în jurul unui braț rănit, și o înnodă.

Travis își băgă mâna adânc în buzunarul de la pantaloni pentru a se asigura că inelul mamei este încă acolo. După ce adusse cuferele

în camera lui Meredith, scosese inelul de pe panglica neagră aranjată ca un papion, legând-o apoi sub gulerul de la cămașă în așteptarea iminentei ceremonii. Doar că ceremonia n-a fost atât de iminentă pe cât se aștepta, așa că panglica l-a tot strâns de gât în ultima oră. Acum mireasa lui era în sfârșit pregătită pentru a-l scuti de chinul acela și pentru a termina odată acea treabă.

Detestând să fie ultimul sosit la propria lui nuntă, Travis alergă până la veranda din spate și intră în casă prin baie. Se opri un timp destul de lung pentru a se asigura în oglinda din baie că avea cravata dreaptă, apoi trase aer adânc în piept și străbătu bucătăria și holul, ajungând în sufragerie.

Preotul stătea în fața audienței, lângă șemineu, cu o Biblie deschisă în mână și un zâmbet încurajator pe față. Frații lui stăteau înșiruiți în fața canapelei, în timp ce Everett și Cassandra stăteau lângă bibliotecă.

Singura persoană pe care n-o vedea era Meredith.

Apoi un foșnet ușor dinspre colțul din spatele lui îi atrase atenția. „Încă nu-i prea târziu să te răzgândești, să știi". Șoapta răgușită a lui Meredith îi ajunse la urechi înainte ca el să se întoarcă.

Avea deja pregătit un refuz galant, dar în momentul în care o zări, amuți complet. Era o priveliște demnă de admirat. Părul ei de culoarea mierii era răsucit în spatele capului în cârlionți scoși în evidență de panglici albastre ce atârnau până spre gâtul ei. Degetele lui Travis doreau să urmărească liniile descrise de acele panglici, să-i mângâie pielea delicată de la ceafă.

Genele ei erau coborâte și el se întrebă care era cauza timidității ei până când își aminti că nu-i răspunsese la comentariul ei. „Meri, uită-te la mine", murmură el pe un ton șoptit pe care nimeni altcineva nu-l mai putea auzi.

Acele gene negre și groase se ridicară încet și albastrul ochilor ei, părând acum chiar și mai plin de viață prin albastrul rochiei ei, îi străpunse inima. Ea își mușcă buza de jos în timp ce se forță să-i susțină privirea.

„Nu mă voi răzgândi".

Umerii ei se relaxară și o tentativă de zâmbet îi apăru pe buze. Buzele lui se arcuiră în replică. Apoi, își aminti de buchetul jenant pe care i-l adusese. Simțindu-se un pic sfios, își ridică brațul și i-l întinse.

„Nu e cine știe ce, dar m-am gândit că poate ți-ar plăcea".

Respirația i se tăie și pentru un moment ea nu făcu altceva decât să se holbeze la cadoul acela rustic. Fără să-i poată vedea ochii, îndoielile lui Travis crescură. „Știu că e doar o grămadă de buruieni, așa că nu te simți obligată să-l ții. Probabil a fost o idee stupidă oricum". În timp ce scuzele lui mormăite continuară, Meredith își ridică capul.

„Cum îndrăznești să le numești buruieni, Travis Archer? Sunt minunate!" Câteva lacrimi, pe care el nu le înțelese, dădură strălucire ochilor ei. „Nicio mireasă nu putea avea un buchet mai frumos. Îți mulțumesc".

Palmele ei catifelate mângâiară încheieturile lui în timp ce ea luă în mână buchetul, iar contactul avu un efect ciudat asupra lui, simțind cum o gheară îi strânge pieptul. Travis îi oferi brațul și o conduse spre preotul care-i aștepta.

Travis nu-și mai amintea mare lucru din ce zisese preotul în timpul scurtei ceremonii. El presupuse c-a răspuns la momentele potrivite și-și amintea vag cum Meredith făcuse și ea la fel, dar când preotul l-a anunțat că poate săruta mireasa, simțurile lui au intrat în alertă maximă.

Cum putea cineva să sărute o mireasă pe care nu se așteptase niciodată s-o aibă, una pe care o știa de mai puțin de o săptămână? Gândindu-se s-o sărute rapid pe obraz, se aplecă în față. Dar nu putu să-și ia privirea de la buzele ei pline și nici de la felul cum se deschideau ușor în timp ce ea respira și, cumva, gura lui întâlni buzele ei. Sărutul a fost scurt, blând, dar foarte dulce. Dacă nu era chiuitul lui Neill, s-ar fi întors pentru încă unul.

O îmbujorare drăguță coloră fața lui Meredith în timp ce ea se întoarse pentru a accepta felicitările verișoarei ei, iar Travis trebui să se abțină să nu se fălească atunci când ajunse lângă frații lui.

„Presupun că asta înseamnă că nu vei mai dormi cu mine, nu-i așa, Trav?" chicoti Neill și-l împunse cu cotul.

Mai mult decât bucuros să renunțe la patul din camera fratelui său, Travis se prefăcu că se încruntă și împinse umărul fratelui său.

Crockett prinse mâna lui Travis și se întoarse să-l bată pe spate. Când se dădu înapoi, totuși, rânjetul plin de subînțeles pe care-l

arbora, îi comunica mult prea clar gândurile. „Sunt sigur că îi va fi dor de sforăitul tău, Neill, dar îmi imaginez că Meredith îi va distrage atenţia de la acea pierdere".

Travis simţi cum i se încinge gâtul. „Încetează, Crock", îl avertiză el în timp ce se întorcea să-i prindă mâna lui Jim.

De fapt, fusese atât de ocupat să aibă grijă de Meredith, de hambar şi dacă nunta va avea loc sau nu încât nu se prea gândise la ce se va întâmpla după rostirea jurămintelor.

Privirea lui o găsi pe Meredith în partea cealaltă a camerei. Comentariile agasante ale fraţilor lui dispărură din conştienţa lui în timp ce el îi contemplă înfăţişarea. Curbura gâtului ei. Felul în care panglicile îi mângâiau gâtul, invitându-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Subţirimea taliei ei. Forma...

Meredith îşi ridică privirea în acel moment şi Travis îşi îndreptă atenţia înapoi la fraţii lui.

Ce mai încolo şi-ncoace, se gândise la asta. Doar că nu într-un mod... practic.

Instinctiv, ştia că Meredith n-avea să-i refuze drepturile maritale. Ar fi considerat asta o datorie a ei ca soţie. Totuşi, majoritatea soţilor au fost întâi pretendenţi şi le-au făcut curte viitoarelor lor soţii cu diferite vorbe afectuoase sau cadouri frumoase. În afară de mănunchiul de buruieni pe care i-l oferise în dimineaţa aceea, ea nu se alesese de la el decât cu un picior rănit şi o lovitură la cap.

„De ce eşti aşa de încruntat, frate?" îl înghionti Crockett cu umărul în braţ. „Vrei să zoresc toată adunarea asta ca să te poţi bucura de timpul petrecut împreună cu soţia ta?" Sprâncenele lui se ridicară sugestiv, dar Travis îi ignoră gestul indecent.

Îl înghionti pe Crockett şi-şi coborî vocea aşa încât ceilalţi să nu-l audă. Jim deja se îndreptase spre Hayes, încercând să se apropie de o anumită fată în roz, iar Neill fu destul de deştept cât să priceapă aluzia şi să-şi îndrepte atenţia spre preot.

„Crezi c-ar trebui s-o las un timp să se obişnuiască înainte să merg în camera ei?" Travis îşi răsuci gâtul dintr-o parte în alta încercând să scape de cârceii care apărură brusc.

„La naiba, Travis. E camera *ta*, nu a ei".

„Vorbesc serios, Crockett. Ar fi cea mai delicată metodă, nu crezi? Am fost amândoi aruncaţi în situaţia asta fără a fi preveniţi".

Privirea dojenitoare din ochii lui Crockett dispăru și buzele lui se strânseră. „Vrei să spui că nu ești atras de ea în felul acela?" Vocea lui era încordată. „N-ar fi trebuit să continui cu asta dacă tu..."

„Normal că nu la asta mă refer", șuieră Travis. „Doar uită-te la ea. Un bărbat ar trebui să fie orb ca să nu fie atras de ea".

Fața lui Crockett se relaxă.

„Doar mă gândeam că poate ar trebui să... știi tu... s-o curtez puțin, mai întâi". Travis lovi marginea covorului cu vârful cizmei. El ar fi preferat ca ea să fie un partener plin de dorință, nu unul care consideră că își face o datorie.

„Când mai exact plănuiești s-o curtezi? În timp ce reconstruim hambarul? Sau poate în mijlocul cirezilor în timp ce le căutăm vitelor alte locuri de păscut, având în vedere că jumătate din nutrețurile noastre au ars? Mulțumită lui Mitchell, avem mai mult de lucru și mai puțin timp la dispoziție cu iarna care bate deja la ușă". Crockett se uită în tavan și răsuflă adânc înainte să se întoarcă din nou spre fratele lui. „Nu știu care e răspunsul cel mai bun, Travis. Am chiar și mai puțină experiență decât tine când vine vorba de femei. Discută cu Meredith. Decideți amândoi ce este cel mai bine pentru voi. Și rugați-vă pentru călăuzirea Domnului".

„Travis?" Vocea blândă a lui Meredith îl luă prin surprindere.

El se răsuci. Oare auzise ea ceva din conversația lor? Se rugă ca ea să nu fi auzit și încercă să-și ascundă expresia feței cât de bine putu pentru a-și disimula întristarea.

„M-am gândit că musafirii noștri ar putea servi acum acele rulouri cu scorțișoară". Se simțea ezitare în vocea ei și cu greu ea se putu uita în ochii lui, însă zâmbetul ei făcu ca nodul ce-i stătea în gât lui Travis să dispară.

Travis îi oferi brațul și se adresă audienței. „Soția mea m-a informat că e timpul să servim ceva. Eu, cel puțin, abia aștept să gust din ce-a gătit mireasa mea".

„Un bărbat trebuie să fie curajos ca să se însoare cu o femeie fără a avea dovada că e capabilă să nu-l țină înfometat", chicoti preotul în timp ce păși în față.

„Vorbi omul care se grăbește cel mai tare spre bucătărie".

Meredith chicoti la gluma acestuia, iar Travis zâmbi. O luă de mână și se bucură simțind inelul mamei lui sub mănușa ei.

„Am spus că *tu* ești curajos, băiete. Nu eu. Am gustat deja bunătățile gătite de Meredith și știu exact cât de bune sunt cele

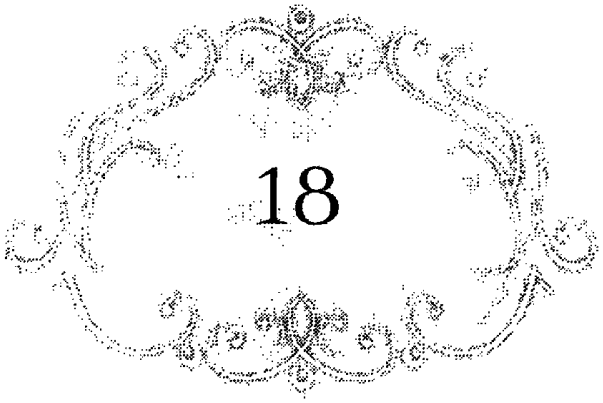
care urmează în cealaltă cameră. Și am de gând să înhaț cel mai mare dintre rulouri". Bărbatul porni din loc de parcă-i era teamă ca nu cumva cineva să i-o ia înainte. Ceilalți din cameră izbucniră în hohote de râs.

Îmbărbătat de starea de spirit bună a omului, Travis se aplecă și șopti în urechea lui Meredith. „Dacă sunt pe jumătate la fel de dulci ca persoana care le-a gătit, într-adevăr vor fi delicioase".

„Travis", îl admonestă ea cu o voce joasă, obrajii ei drăguți făcându-se precum rochia verișoarei ei.

El zâmbi nestânjenit și o conduse înspre bucătărie.

Avea să-i facă plăcere s-o curteze.

18

Meredith se crispă de durere când își îndreptă spatele după ce se aplecase să ia din coșul cu rufe una dintre cămășile lui Travis ca s-o atârne pe sârmă. În ziua când spăla rufele se alegea mereu cu dureri de șale de la atâta aplecat și ridicat greutăți, dar în timp ce ea privi rândurile, așezate cu grijă, de haine bărbătești, cearșafuri și fețe de masă, fluturând în briza rece, un zâmbet mândru îi curbă buzele.

Acestea erau lucrurile familiei ei. Lucrurile *soțului* ei. Era uimitor cum acel simplu fapt transforma o corvoadă în ceva plăcut.

Zâmbind în sinea ei, agăță cămașa pe sârmă, apoi își duse palmele la șale și-și ridică fața spre soare în timp ce-și întinse spatele. Zgomotul unei uși trântindu-se o făcu să-și întoarcă capul.

Jim coborî treptele din spatele casei cu pași apăsați, constituția lui robustă făcând ca mersul lui să fie mai greoi decât mersul mai agil al lui Travis. Părul lui era cu o nuanță mai deschisă decât cel al soțului ei, dar ochii lui aveau aceeași culoare, doar că n-aveau nuanța fascinantă de verde pe care ea o văzuse în ochii lui Travis.

Meredith ridică o mână să-l salute în timp ce el trecu pe lângă ea. Bărbatul taciturn îi răspunse la salut doar cu o ridicare din bărbie, nimic altceva. Tânărul era un pic cam necioplit, dar ea nu lăsă amănuntul acela s-o supere, întrucât el se purta la fel și cu frații lui. Singura persoană cu care nu se purta așa era Cassie. Dar Cassie avea un anume efect asupra bărbaților. Ea putea fermeca și o piatră ca să plutească pe apă cu unul din acele zâmbete ale ei.

„Am pus la fiert niște tocană pentru cină", îi zise Meredith în timp ce el trecu pe lângă ea. Jim se opri și se întoarse, dar în loc să-i răspundă, apucă un crac de pantalon de pe frânghie și-l apropie de nas.

Oare el... adulmeca mirosul?

Jim dădu drumul pantalonului cu un mormăit, unul ce suna mai degrabă cu un mormăit pe care tatăl ei obișnuia să-l scoată când găsea răspunsul pe care-l căuta într-una din cărțile lui de studiu. Apoi, el își ridică privirea și se uită scurt în ochii ei.

„Tocana are nevoie de sare". Fără vreun alt comentariu, el se îndreptă cu pași hotărâți spre atelierul lui.

Meredith nu știu dacă să se simtă ofensată despre părerea lui în privința gătitului ei sau mulțumită că el a catadicsit să-i vorbească.

Întorcându-se la întinsul rufelor, scoase un cârlig din buzunarul șorțului și netezi o mânecă a cămășii cadrilate din flanel, cea pe care el i-o împrumutase, ca s-o atârne pe sârmă. În timp ce agăță un cârlig și de cealaltă parte a cămășii, inelul din aur de la mâna ei stângă sclipi în strălucirea unei raze de soare. Meredith se opri și-l admiră.

Era acum o femeie măritată. Chiar ea. Meredith Hayes.

Ba nu, se corectă ea, *Meredith Archer.*

Zâmbi și mai larg în timp ce se aplecă spre coșul cu rufe de la picioarele ei și luă în mână cămașa ei de noapte. Îi scăpă un oftat în timp ce scutură cămașa din bumbac – o țesătură albă și pură, semn care amintea că ea nu era încă o soție în toate privințele, ci doar o mireasă. Scutură cu putere cămașa ca s-o netezească bine.

Ea petrecuse singură noaptea nunții.

Oh, și asta din respect pentru sentimentele ei. Travis îi explicase totul. Iar în mintea ei, ea a înțeles bunătatea lui și chiar a apreciat timpul pe care el i l-a acordat ca ea să ajungă să-l cunoască cu adevărat înainte ca relația lor să devină mai intimă. Dar cum a perceput asta în inima ei? Ei bine, în adâncul inimii, propunerea lui a simțit-o mai mult ca pe o respingere.

Oare nu simțise și el fiorul, care ei aproape că i-a oprit pulsul, atunci când buzele lor s-au împreunat în timpul ceremoniei? Ea se gândi că nu, de vreme ce el a părut că nu se grăbește să repete experiența. Travis n-o sărutase nici măcar o dată de la ceremonia lor de căsătorie din urmă cu trei zile.

Meredith așteptase doisprezece ani după acel sărut, iar acum că ea prinsese gustul, trei zile fără un sărut se simțeau ca o veșnicie. Poate că Travis era cel care avea nevoie de timp. Meredith își înclină capul în timp ce se gândi la ideea aceea. Poate că el a sugerat ca ei să aștepte pentru a-și consuma căsătoria deoarece *el însuși* avea nevoie

de timp ca să se adapteze la noua situație. Până la urmă, n-ar trebui s-o surprindă lucrul acesta. Unchiul ei practic l-a forțat pe om să se căsătorească cu ea. Meredith scoase un oftat. Se gândi că va trebui să aibă răbdare.

Cel puțin Travis nu părea ostil la atingerile lor. Mâna lui avea tendința s-o atingă ușor pe a ei în momentul în care treceau din mână în mână bolurile cu mâncare în timpul cinei. Iar când ei doi au stat alături pe canapea, cu o zi în urmă, în timpul de închinare pe care frații Archer obișnuiesc să-l petreacă în sufragerie duminica, Travis ținea în mână cartea de imnuri și stătea destul de aproape de Meredith, încât ea a putut simți lungimea piciorului lui ori de câte ori ea se apleca într-o parte ca să vadă mai bine pagina.

Probabil că Domnul n-a apreciat deloc că ea se prefăcea că nu vede prea bine pagina pentru a se apleca în repetate rânduri spre soțul ei, când ea ar fi trebuit, de fapt, să se concentreze asupra înțelesului imnului pe care ei îl cântau. Fără îndoială, purtarea ei rușinoasă a făcut ca mâna Lui divină să intervină în alegerea cântării. Când Neill a anunțat fără să vrea numărul greșit al cântării, el a decis să continue totuși cu imnul neplanificat. După trei versuri ale cântării „Mai aproape, Doamne, de Tine", lui Meredith îi revenise vederea în mod miraculos.

Ea se aplecă să ridice din coșul cu rufe rochia verde din stambă pe care fusese nevoită s-o frece de trei ori pe scândura de rufe, din cauza petelor de funingine. Când își îndreptă spatele, se trezi că fredonează melodia acelui imn ce-o făcuse să se simtă mustrată în conștiința ei. În timp ce fredona melodia vioaie, își rememoră în minte prioritățile. Dumnezeu, pe primul loc. Soțul, pe al doilea. Totuși, când cuvintele refrenului îi trecură prin minte, ele îi amintiră de un verset din Iacov. *„Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi"*. Meredith nu se putu abține să nu se întrebe dacă o astfel de strategie ar da rezultate și în cazul bărbaților.

Două focuri de armă, ce răsunară unul după altul, sfâșiară văzduhul. Meredith tresări speriată și scăpă din mână cârligul de rufe pe care tocmai îl scosese din buzunar. Își aminti brusc că prin acel semnal soțul ei obișnuia să-și anunțe frații că urmau să aibă un musafir, așa că ea încercă să se liniștească.

„Într-una din zilele astea am să încerc să-l conving pe Travis să renunțe la obiceiul ăsta îngrozitor", murmură Meredith în timp ce scoase din buzunar un alt cârlig de rufe.

Nu mai departe de ieri, Crockett le ținuse o predică frumoasă despre pilda Bunului Samaritean. El o privise stăruitor cu ochii lui scânteietori, lăsând-o să se întrebe dacă a văzut-o în rolul samariteanului, făcând o faptă bună avertizându-l pe Travis de atacul plănuit de Mitchell, sau dacă a văzut-o mai degrabă în rolul nefericitului călător care a sfârșit, aproape mort, pe marginea drumului. Și într-un caz și-n celălalt, Isus a povestit clar istorioara pentru a-i învăța pe urmașii Lui să-și iubească aproapele prin acte de bunătate și generozitate. Cum mai exact gândea Travis că el și frații lui împlinesc această chemare dacă se izolau de oricine putea fi considerat aproapele lor?

Semnul acela trebuia să dispară.

„Meredith!" o strigă Travis apropiindu-se cu pași mari de ea. „Vreau să intri imediat în casă".

„Mai am doar câteva rufe de întins. Într-un minut..."

„Acum, Meredith. Fă, te rog, ce-ți spun". Asprimea vocii lui o surprinse, iar încleștarea fermă a maxilarului lui îi arăta clar că el se aștepta ca ea să facă imediat ce i se spusese.

Meredith jurase să-și asculte soțul, dar nu făcuse nicio promisiune ca să sară ca un iepure speriat de fiecare dată când el îi dădea vreun ordin.

Meredith își ridică bărbia. „De ce trebuie să intru în casă, Travis?"

„Pentru că", scrâșni el, „s-ar putea să fie un pericol și eu vreau să mă asigur că ești în siguranță".

„Ce fel de pericol?"

Travis își scoase brusc pălăria de pe cap și o lovi de coapsă. „La naiba, Meri. Vrei, te rog, să faci ce te-am rugat?" Trânti înapoi pe cap pălăria abuzată, apoi o apucă de braț și o împinse ușor spre treptele verandei din spatele casei. „Nu știu ce fel de pericol, dar nu vreau să risc. Din câte știm, e posibil ca Mitchell să fi trimis mai mulți oameni ca să mă convingă să vând".

„Sau poate că unchiul meu vrea să mă viziteze". Strânsoarea lui nu era deloc dură, doar insistentă, însă Meredith nu se împotrivi. Dar ea dorea să-i arate că nu aprecia tacticile lui arbitrare.

Când ajunseră în dreptul verandei din spatele casei, el îi dădu drumul la braţ. „Ştiu că nu eşti aici de multă vreme, Meredith, dar acum faci parte din familie şi va trebui să înveţi cum procedează Archerii. Întotdeauna ne aşteptăm la ce este mai rău. Asta ne ţine în viaţă. Iar când cineva dă un ordin, nu mai stai la discuţii, îl execuţi imediat. Explicaţiile ne răpesc din timpul în care ne stabilim strategia de apărare, iar asta ne face vulnerabili. Ai încredere că ştiu ce este bine pentru tine, Meri. Îţi cer asta pentru protecţia ta".

Ea se încruntă spre el, ca să-i dea de înţeles că nu este prea încântată de metodele lui, însă dădu ascultătoare din cap. „Bine, am să fac ce-mi spui".

Travis o bătu uşor pe umăr, un gest probabil menit să-i transmită satisfacţia lui în privinţa supunerii ei, însă faţa lui rămase tot încruntată. Meredith ar fi preferat să vadă un zâmbet pe faţa lui. Va trebui totuşi să se mulţumească cu bătaia pe umăr prietenească, căci el deja se depărtase de ea, îndreptându-se spre ţarcul animalelor, acolo unde-l aştepta calul înşeuat.

„Într-una din zilele astea va trebui să înveţi că nu toată lumea îţi vrea răul", rosti ea în şoaptă în timp ce el se depărtă de ea, nesigură dacă el a auzit-o sau nu, chiar mai nesigură dacă ea dorea ca el s-o audă. „Cu poarta aceea, îţi faci mai mulţi duşmani decât prieteni, Travis". Acea ultimă observaţie o rosti ca pentru sine.

Meredith urmă instrucţiunile lui Travis, având încrederea că el dorea s-o protejeze, dar ea urmă şi îndrumările pe care Domnul le pusese pe inima ei. Poate că Archerii erau experţi când venea vorba de apărare, dar din nefericire nu erau prea iscusiţi în demonstrarea ospitalităţii.

Meredith se duse în bucătărie. După ce aprinse cuptorul, luă un castron şi trei măsuri mari de făină din ladă. Presără puţină sare în castron, apoi tăie o bucată mare de untură şi adăugă apă rece pentru a pregăti un aluat. Scoase din bufet sucitorul de lemn cu care întinse pe masă o foaie de aluat, apoi luă o tavă mare de copt şi o unse cu puţină untură. Împărţi aluatul în fâşii pe care le rulă cu grijă, le aşeză în tavă şi le unse cu un amestec de zahăr şi scorţişoară. În timp ce rulourile se coceau în cuptor, ea făcu curăţenie în bucătărie, apoi se grăbi spre camera ei să se aranjeze.

Dacă musafirul lor se va dovedi paşnic, aşa cum bănuia ea, sufletul acela curajos va fi întâmpinat cu ospitalitate ca între buni

vecini. Venise timpul ca Archerii să devină cunoscuți și pentru altceva decât izolarea lor.

Travis galopă cu Bexar printre copaci, cu mâna stângă ținând frâul și cu dreapta pistolul. Zărind în umbră silueta unei căruțe, încetini galopul și scoase armăsarul de pe potecă ca să se ascundă într-un hățiș de pini tineri. Crockett trebuie să-l fi auzit apropiindu-se, căci se ridică deasupra brizei ușoare trilul unei pitulici fluierătoare. Cum o astfel de pasăre o găseai mai des în valea lui Rio Grande și mai rar prin zonele acelea, Joseph Archer îi învățase pe toți cei trei băieți mai mari ai lui să imite acea pasăre. Numaidecât, ei au transformat imitația aceea într-un joc de comunicare secretă. Mai târziu, când au rămas singuri, acesta a devenit un instrument esențial de a comunica pe ascuns, fără a fi văzuți de alții.

Travis își puse pistolul la loc în toc și bătu ușor armăsarul peste grumaz, apoi așteptă cel de-al doilea semn ca să-i dea de știre că totul e bine. Când îl auzi, senzația de apăsare din piept se mai potoli, iar el răsuflă adânc. Străinii ce se aventurau pe proprietatea lui îl făceau să se simtă tensionat de fiecare dată, dar acum avea și o nevastă pe care trebuia s-o protejeze, iar teama pentru siguranța ei accentua obișnuita îngrijorare pe care o simțea de fiecare dată când răsunau împușcături de pe drum. Cel puțin știa că nu este unul dintre oamenii lui Mitchell. Crockett n-ar fi permis niciodată ca o căruță să intre pe poartă dacă nu l-ar fi recunoscut pe căruțaș.

Travis își duse degetele pâlnie la gură și-i răspunse lui Crockett imitând pasărea aceea. Când căruța ajunse în dreptul lui, Travis îl îndemnă pe Bexar, lovindu-l ușor cu călcâiele, să meargă la pas cu calul înhămat la căruță.

„Travis, băiete!" izbucni căruțașul, „tare mă bucur că te văd. Tocmai mă întrebam pe unde te ascunzi".

„Nu mi-ar plăcea să devin prea previzibil pentru tine după toți acești ani, Winston", îi zise Travis zâmbind vechiului prieten al tatălui său, singurul om care avea trecere liberă pe proprietatea Archerilor.

„La naiba, asta ar deveni prea plictisitor. Să vin să vă văd pe voi, băieți, e singura distracție care mi-a mai rămas". Își bagă mâna

pe sub haină şi se scărpină pe piept cu cele trei degete pe care le mai avea la mâna dreaptă. „A terminat Jim dulapurile alea pentru mine?"

„Da. L-a terminat pe-al patrulea acum vreo câteva săptămâni".

Cu ceva timp în urmă, Archerii dădeau la schimb animale pentru provizii de hrană – o vacă sau un porc, la schimb cu provizii pentru trei luni de făină, mălai, untură, cafea, zahăr şi alte necesităţi, dar şi seminţe de grădină, unelte şi medicamente. Dar când Jim a început să cioplească în lemn, dovedindu-şi talentul în tâmplărie, Seth Winston a renegociat rapid vechiul aranjament. Ei nu mai trebuiau să dea animale dacă Jim putea face piese de mobilier pe care Winston le vindea în prăvălia lui nevestelor fermierilor locali. Prăvălia lui Winston, poşta, cârciuma, biserica şi şcoala erau singurele clădiri din micuţa aşezare din apropiere, cunoscută sub denumirea de Valea castorilor. Prăvălia lui Winston, fiind situată pe drumul pe care călătoreau negustorii între Palestine şi Athens, oferea un spaţiu unde localnicii să se adune, dar atrăgea şi clienţi. Clienţi care, se pare că apreciau piesele de mobilier rustic din lemn de stejar şi pin.

„Abia aştept să le văd. Pansy Elmore mă tot cicăleşte să-i aduc bufetul pe care i l-am promis de ceva vreme. Tu ştii cât de nevricoase pot deveni femeile?" Winston îi aruncă lui Travis o privire piezişă, apoi chicoti. „Mă gândesc că nu ştii, nu-i aşa?"

„Oh, nu te teme, el tocmai învaţă", îi răspunse Crockett ironic.

Winston se răsuci ca să-l vadă pe mai tânărul Archer. „Cum adică, el tocmai învaţă? Voi patru trăiţi într-un rai al burlacilor. N-aţi văzut picior de femeie de paisprezece ani. Norocoşilor! Femeile n-aduc decât ghinion, după părerea mea. Totdeauna cicălesc un bărbat până când sărmanul îşi dă duhul. Îţi spun eu, de multe ori m-am gândit să mă refugiez aici cu voi doar ca să fiu lăsat în pace".

„Sora ta tot te mai bate la cap să te muţi în Palestine şi să închizi prăvălia?" întrebă Travis, dornic să îndrepte conversaţia într-o altă direcţie.

„De parcă aş vrea să mă trezesc înconjurat de tot neamul ei. Neamurile lui Nellie sunt numai femei. Şi toate fete bătrâne! M-aş trezi dintr-o dată într-o casă cu cinci muieri. Cinci! Îţi poţi imagina tortura? Toată ziulica să auzi flecăreli şi agitaţie prin casă. Asta mă va face să-mi pierd minţile". Izbucnirea zgomotoasă de

râs a bărbatului îl făcu pe Travis să zâmbească. Seth Winston era un bătrân morocănos, dar dincolo de acea fanfaronadă bătea o inimă devotată. Dacă cineva ajungea vreodată să-i cunoască latura mărinimoasă, el rămânea cu un prieten pe viață.

Când Joseph Archer l-a ajutat să-și reconstruiască prăvălia după ce un uragan îi smulsese acoperișul, el a descoperit partea bună a lui Winston. Și din fericire pentru Travis, fiii lui Joseph au primit aceeași favoare din partea bărbatului după ce tatăl lor a murit.

„Da, da, voi, băieți, sunteți deștepți. Apărați-vă ceea ce aveți aici, Travis". Winston arătă spre el cu toate cele trei degete de la mâna dreaptă. „Nu lăsa nicio femeie să vină în casa voastră ca să înceapă să schimbe lucrurile. Te va lăsa fără pic de libertate".

Exact când făcu acea afirmație cei trei ajunseră în fața casei. Jim și Neill își lăsară deoparte puștile și coborâră de pe verandă ca să ajute la descărcarea căruței.

Crockett zâmbi și-i făcu cu ochiul lui Travis peste capul bătrânului. „Cred că avertismentul tău a venit cu câteva zile prea târziu, Seth".

Travis îi aruncă repede o privire aspră, dar Crockett chicoti și descălecă, având grijă să stea de partea cealaltă a căruței, departe de fratele lui mai mare.

Winston aruncă spre Travis o privire piezișă, consternarea încrețindu-i fruntea. „Spune-mi că glumește, Travis. Spune-mi că nu te-ai..."

Zgomotul ușii din fața casei, deschizându-se larg, întrerupse restul frazei. Meredith ieși în prag ținând în mâini o tavă. Un zâmbet vesel apăru pe fața ei deși privirea ei analiza neliniștită pe fiecare dintre bărbații strânși în curte.

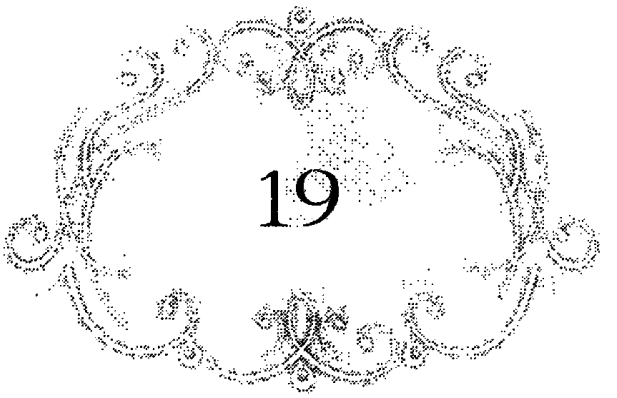
„La naiba, Travis! Ce-i cu *ea* aici? Ți-ai aprins paie în cap, știi asta, nu?"

Călare pe cal, Travis observă ochii măriți de uimire ai lui Meredith. Încercă să-i transmită scuze prin privirea lui. Zâmbetul îngheță pe fața ei, dar fu imediat înlocuit de o expresie dârză.

Ce mândru era de ea!

„Seth Winston", zise Travis pe un ton foarte sobru. „Fă cunoștință cu soția mea, Meredith".

„Soția?" Bărbatul nici nu se obosi să-și stăpânească indignarea. „Ai înnebunit de-a binelea, băiete. E mai rău decât m-am temut".

19

Dintre toți oamenii ursuzi și îndărătnici din lumea asta... își zise înciudată Meredith, trăgând nervoasă aer în piept, având însă grijă să-și păstreze zâmbetul pe față. Dintre toți oamenii pe care Dumnezeu îi putea trimite ca ea să-și arate ospitalitatea, nu putea să fie decât Seth Winston? Omul acesta o speriase de moarte pe când era doar o copilă atunci când mama ei o lua la cumpărături în prăvălia lui, uitându-se mereu la ea ca un căpcăun ieșit parcă dintr-una din cărțile ei de basme. Nu-l mai văzuse de când începuse școala în Palestine și, adevărul fie spus, ea avusese grijă să-l evite chiar înainte de asta, așa că nu era surprinsă de faptul că el n-o recunoscuse. Asta n-o deranja deloc. Ea va profita de orice avantaj pe care-l putea obține din confruntarea aceea. Căci părea că va avea loc o confruntare – una pe care ea n-avea de gând s-o piardă.

Sosise momentul să omoare căpcăunul. Și, chiar dacă și-ar fi dorit să aibă la îndemână o sabie, armele ei trebuiau să fie în schimb istețimea și amabilitatea.

Meredith continuă să înainteze, ținându-și capul sus. Până când zări că privirea vizitatorului lor coborî, urmărindu-i picioarele. Nu era prima oară când șchiopătatul ei atrăgea un holbat indecent, dar era prima dată când imperfecțiunea ei se reflecta asupra altcuiva decât asupra ei. Fără a îndrăzni să se uite spre Travis pentru a-i surprinde reacția, ea își ațintì ochii spre pământ în timp ce-și continuă mersul.

Care era versetul acela din Romani? Oh, da. *Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui".* Își ațintì privirea spre tava cu rulouri cu scorțișoară și zâmbi la gândul cărbunilor aprinși ce așteptau să fie mistuiți.

Stimabilul domn Winston coborî de pe bancheta căruței când o văzu că se apropie de el de parcă ea ar fi fost un linx căutând pe cineva pe care să-și ascută ghearele.

„Mi-amintesc de tine", zise el arătând spre ea cu mâna căreia îi lipseau două degete. „Ești fata lui Teddy Hayes. Cea șchioapă de-un picior".

„Și eu te cunosc pe dumneata, domnule Winston", îi răspunse ea înainte ca Travis să spună ceva. „Ești bătrânul acela ciudat care are o prăvălie. Cel cu o mână ciungă". Spre deosebire de tonul morocănos al musafirului lor, Meredith își rosti aluzia răutăcioasă pe un ton foarte mieros.

Bărbatul clipi spre ea, cu gura ușor căscată, de parcă nu-i venea a crede îndrăzneala ei.

„Obișnuiai să povestești cele mai înfiorătoare istorioare despre război atunci când veneam la prăvălia dumitale împreună cu mama", continuă Meredith, cu zâmbetul pe față în timp ce trecu pe lângă Crockett, Jim și Neill fără a arunca vreo privire. „Chiar dacă poveștile acelea m-au făcut să am coșmaruri, nu mă lăsam prea ușor dusă de-acolo fără să le aud finalul. Ai un mare talent la povestit".

Ea ridică tava spre el când ajunse în dreptul lui. „Nu doriți să serviți un rulou cu scorțișoară? Tocmai le-am scos din cuptor".

Bătrânul nu schiță niciun gest, ci doar rămase holbându-se la ea de parcă Meredith ar fi fost o ciudățenie pe care n-o putea descifra.

Meredith continuă să țină tava întinsă spre bătrân de parcă n-ar fi avut altceva mai bun de făcut decât să-l îndulcească pe bărbatul îndărătnic. „Știți, pe vremea când eram mai mică, Hiram Ellis aproape că m-a convins că Travis v-a smuls cu un glonț cele două degete care vă lipsesc, atunci când i-ați călcat proprietatea. Mă bucur că n-am crezut absurditatea aceea. Se vede treaba că sunteți în relații prietenești cu soțul meu de ceva timp". Ea accentuă cuvântul *soț*, sperând să-l scoată din sărite pe bătrânul nesuferit. „Dar de ce nu intrați în casă? Îmi puteți povesti mai multe din istorioarele dumneavoastră în timp ce Travis și ceilalți bărbați, mai tineri, vor descărca proviziile".

Domnul Winston aruncă o privire aspră, plină de reproș, spre Travis. „Este ea reală sau visez eu?"

Travis dădu din cap și un zâmbet îi lumină toată fața. El chiar făcu cu ochiul spre ea înainte să descalece. „E cât de poate de reală, îți garantez".

„Atunci ea știe că e nepoliticos să-și insulte musafirii?" Excentricul bătrân îi aruncă lui Meredith o privire sfidătoare înainte să se întoarcă spre Travis, gândindu-se cu siguranță că i-a administrat o înfrângere prin faptul c-a exclus-o din conversație.

Habar n-avea însă că Meredith Hayes Archer nu se retrăgea niciodată din fața unei provocări, verbale sau nu. „Oh, dar niciodată ea n-a insultat un musafir, domnule Winston", răspunse Meredith în numele ei, în timp ce Travis ocoli până ce ajunse în fața căruței. Ea făcu câțiva pași ca să ajungă lângă el. „Ca orice gazdă bună, e sensibilă la preferințele musafirilor ei și atentă să li se adreseze în același mod în care ei înșiși se adresează gazdei. Orice răspuns mai prejos i-ar putea face să se simtă stânjeniți și asta nu se cade să se întâmple vreodată".

Cineva încercă, fără să izbutească, să-și înăbușe râsul zgomotos. Probabil Crockett. Dar Meredith nu îndrăzni să-și ia ochii de la domnul Winston ca să verifice.

Bărbatul bodogăni, apoi înșfăcă vreo trei rulouri de pe tavă și începu să muște din toate odată. Firimituri îi căzură în barbă, dar gura îi rămase închisă în timp ce le mestecă. Era mai mult decât sperase ea din partea acelui bărbat cu maniere proaste. Și, de fapt, în acel moment el le putea scuipa pe pantoful ei, că nici nu i-ar fi păsat. În confruntarea aceea, îl surclasase!

Zâmbetul ei crescu în timp ce-l urmări cum își îndesă în gură restul rulourilor. Meredith își putea da bine seama când se ivea o întârziere tactică. El rămăsese fără replici. Bărbatul nici nu se mai putea uita în ochii ei.

Apoi, dintr-odată, falca lui înțepeni, ochii lui ațintindu-se la ceva din spatele ei. Bătrânul înghiți. Tacticos. „Deci, Travis", zise el, cu voce mieroasă. „Te-ai însurat cu zgripțuroaica asta înainte sau după ce ți-a dat foc la hambar?" Bătrânul mai înfulecă un rulou și-l înghiți, satisfacția victoriei citindu-se pe fața lui.

„După". Travis recunoscu în sinea lui că se distra de minune urmărindu-le ciondăneala.

Faptul că Meredith începuse să tragă aer adânc în piept îl atenționă, totuși.

„Știi prea bine că *nu* eu am dat foc hambarului tău!" Ea-i întinse brusc tava, încât aproape că era gata-gata să-i cadă jos toate rulourile cu scorțișoară. Ar fi fost mare păcat dacă se întâmpla așa. Jim se pricepea de minune să gătească tocană, dar el nu făcea nici cât o ceapă degerată când venea vorba despre prăjituri. Așa că deserturile lui Meredith erau lucruri de mare preț.

După ce reuși să salveze de la dezastru toate bunătățile acelea, Travis își ridică ochii și zări privirea de un albastru intens din ochii soției lui. „Și *nu* sunt o zgripțuroaică!"

Cu acea afirmație dramatică, ea făcu stânga împrejur spre casă, dându-i lui Crockett un ghiont ușor cu cotul când acesta începu să râdă. El reuși să-și stăpânească hohotele de râs până când ușa din fața casei se trânti închizându-se în urma lui Meredith. Apoi își dădu frâu liber hohotelor de râs care se auziră mai tare ca înainte. Neill începu și el să râdă, și chiar Jim schiță un zâmbet.

Femeia îi ținuse piept singură lui Winston ca un războinic călit în disputele verbale. Și-atunci, de ce un cuvânt de tachinare din partea lui Travis o făcuse să se supere?

Winston îl bătu pe spate, zgâlțâind din nou tava cu rulouri. „Ce femeie țâfnoasă și arțăgoasă ai în casă, Travis". Se servi cu alte câteva rulouri, îndreptându-se apoi agale în spatele căruței ca să înceapă descărcarea proviziilor.

Travis inspiră adânc și se îndreptă spre casă, nu înainte de a-i pasa lui Neill tava. E tare complicat să faci curte unei femei. Capcanele sunt atât de bine ascunse, că un bărbat nici nu-și poate da seama că ele sunt acolo până când nu cade în vreuna dintre acestea.

„Succes, Trav". Vocea lui Crockett se auzi tremurând după hohotele copioase de râs. Travis îi aruncă o privire încruntată și urcă cu pași apăsați treptele verandei.

Meredith nu era în bucătărie. Nici în dormitor. Se duse în sufragerie, apoi intră și în dormitoarele băieților. Nici urmă de ea.

„Meredith?", o strigă el pe un ton coborât, căci nu voia ca ceilalți să afle că-și pierduse nevasta. Își ridică pălăria de pe cap, se scărpină ușor în creștet, apoi o așeză la loc pe cap. Ea intrase în casă cu doar un minut sau două înaintea lui. Trebuie să fie pe undeva prin casă.

Singurul loc unde nu verificase era baia. Travis traversă bucătăria în șase pași lungi și intră pe ușa întredeschisă. „Meri?"

Camera era goală, dar aerul răcoros șuiera prin ușa din spate, care era și ea întredeschisă. Când deschise ușa larg, el o zări umblând cu pași apăsați printre frânghiile cu rufe de parcă ar fi vrut să strivească cu piciorul un păianjen la fiecare călcătură.

Porni imediat spre ea. Meredith tocmai scutură o rufă ca s-o netezească.

Trebuie să-i dea cumva de știre că este acolo. Se opri la doar un pas în spatele ei, dar ea refuza să se uite la el. Buzele ei se arcuiră într-o încruntătură în timp ce ea agăță pe sârmă o rufă pe care o prinse cu un cârlig.

Travis își încrucișă strâns brațele pe piept și încercă să-și păstreze cumpătul. „Vrei să-mi spui cu ce-am greșit sau voi fi nevoit să ghicesc?"

„M-ai trădat!" Meredith se răsuci ca să-l privească în ochi, și pentru prima oară el zări lacrimi în ochii ei.

„Liniștește-te, te rog. Archerii nu-i trădează pe-ai lor".

„Atunci poate că eu nu sunt una de-a voastră".

Travis își desfăcu brațele, făcu un pas în față și se încruntă spre femeia ce îndrăznise să-i pună la îndoială onoarea. „Ai fost de acord în fața lui Dumnezeu să iei numele meu. Ai uitat?"

„Nu, dar se pare că tu ai uitat", îi răspunse ea tăios, aruncându-i o privire încruntată. „Te-am ascultat când mi-ai poruncit să intru în casă. Chiar m-am străduit să încropesc ceva bun pentru rara ocazie de a trata pe cineva cu ospitalitate pe pământul sacru al Archerilor. Apoi când ai adus într-adevăr un musafir, acesta s-a dovedit a fi cel mai morocănos misogin de la nord de Rio Grande. Totuși, m-am ferit eu să dau ochii cu el? Nu! L-am înfruntat în mod direct pe Seth Winston. Și, chipurile, mă descurcam destul de bine. Până când tu" – îl împunse ea cu degetul în piept – „ai trecut de partea dușmanului".

El îndepărtă degetul pe care ea i-l împingea în piept. „Ascultă-mă, Meredith. Nu merită să faci atâta tărăboi pentru nimic".

„Pentru nimic?" întrebă ea pe un ton ridicat. „Cu aceste cuvinte îmi demonstrezi că te-ai dat de partea dușmanului. Aproape c-ai încuviințat c-am avut un amestec în acel incendiu și ai fost de acord că sunt o zgripțuroaică țâfnoasă!"

El ridică dintr-o sprânceană și se holbă la Meredith până când ea își dădu seama de ironia acelei afirmații făcute pe un ton ridicat.

În momentul acela, ea cedă nervos. Își mută privirea într-o parte și lovi cu piciorul în marginea coșului cu rufe. „N-ai sărit în apărarea mea".

Enervarea lui dispăru când el auzi tremurul din vocea ei.

Îi apucă bărbia între degetele lui și-i întoarse fața spre el. „Nici nu mi-ai dat șansa să sar în apărarea ta. Meri, tu ești soția mea, faci parte din familia mea. Nu te voi trăda niciodată". Ochii ei se holbară la el ca o căprioară ce se uită speriată prin negura dimineții. Travis își coborî mâna de pe bărbia ei și-și vârî degetele în buzunarul de la pantaloni, de teamă să n-o tragă la pieptul lui și s-o sărute lung. „Adevărul este c-am fost atât de uimit și de mândru de felul cum l-ai înfruntat pe Winston că nu m-am putut abține să asist la puțină tachinare. Îți jur că intenționam să clarific că n-ai avut nimic de-a face cu incendiul, însă tu te-ai aprins prea tare înainte să prind momentul oportun".

„Am stricat totul, nu-i așa?" Ea părea atât de mâhnită. „L-am lăsat să mă provoace ca să-mi pierdul cumpătul. Te-am făcut de rușine".

„Nu m-ai făcut de rușine". Travis se încruntă ușor spre ea. „Nu m-ai auzit când ți-am spus cât de mândru am fost de tine?" Complimentele păreau să n-aibă efectul scontat în cazul nevestei lui.

„Dar asta s-a întâmplat înainte să mă port ca o zgripțuroaică".

„Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, *nu* ești o zgripțuroaică!"

Ea îi aruncă o privire uimită. Apoi, dintr-o dată, izbucni într-un hohot de râs. Travis începu și el să râdă.

„Hei, Trav", strigă Neill de pe veranda din spatele casei. „Winston vrea să știe dacă dorești să mai adaugi ceva la comanda ta obișnuită, de vreme ce acum avem și o femeie în casă".

Travis făcu cu ochiul spre noua lui soție. „Spune-i că venim să discutăm asta direct cu el".

Meredith scoase un oftat și se aplecă după ultima rufă care mai rămăsese în coș. „Trebuie neapărat să mai dau ochii cu el, Travis? Îmi este deja nesuferit după ce m-a umilit".

Travis zâmbi și apucă coșul gol de rufe. „O să-i poți face față. Am încredere în tine".

El își întinse mâna spre Meredith după ce ea termină de întins rufele. Se uită șovăitoare spre mâna lui întinsă, dar fu de acord să-l urmeze. Dintr-odată, Travis o prinse de braț și o strânse la piept.

„Suntem Archeri, Meri", murmură el. „Putem face față la orice dacă rămânem împreună".

20

La cinci zile după căsătorie, lucrurile nu mai păreau chiar atât de roz. Meredith făcu o grimasă în timp ce frământa un aluat de pâine. Se ocupase de curățenie, gătise și chiar cârpise hainele bărbaților din casă – făcuse tot ceea ce o soție trebuia să facă. Ei bine... aproape totul. Aici era, de fapt, problema ei. Cu excepția scurtei lui îmbrățișări ca s-o încurajeze să dea ochii cu domnul Winston, Travis nu-i mai oferise practic niciun semn de afecțiune, lăsând-o să se simtă mai mult o gospodină decât soție.

Și-a spus în sinea ei că fusese un gest galant din partea lui când el i-a sugerat să-și facă amândoi timp ca să se cunoască mai bine înainte de a împărți intimitatea patului conjugal, dar acum ea se întreba dacă aceea nu fusese doar o scuză ca s-o evite. La urma urmei, el nu se însurase cu ea din dragoste, ci mai degrabă dintr-un simț al datoriei.

„Nu te mai lamenta atâta, Meri". Ea așeză aluatul într-o tavă de copt. Dragostea are nevoie de timp ca să crească. Era incorect să se aștepte ca soțul ei să devină peste noapte un erou romantic idilizat la care ea visase toată adolescența ei. În plus, ea era acum o femeie, nu o adolescentă, și avea nevoie de un bărbat care să stea lângă ea, nu de un erou imaginar.

Dar ea dorea totuși ca acel bărbat să aibă grijă de ea.

Cu un oftat, Meredith băgă tava în cuptor. Doar în momentul acela deveni conștientă de liniștea din jur. Travis și Jim trebuiau să înlăture scândurile distruse din acele părți ale hambarului care încă mai rămăseseră în picioare, în timp ce Crockett și Neill se duseseră să se asigure că cirezile de vite erau în siguranță și să caute pășuni noi. Trebuia să audă voci, zgomote de scânduri care se lovesc unele de altele, sau orice alt zgomot. Chiar și atunci când stătea liniștită, ea auzea măcar cotcodăcitul slab ce venea dinspre cotețul găinilor.

Cu inima cât un purice, Meredith se îndreptă spre baie şi apucă mătura de coadă. Părea un moment extrem de potrivit ca să mătură veranda din faţa casei. Dacă ceva rău se întâmpla pe afară, cu siguranţă ea îşi va da imediat seama. N-ar strica să aibă cu ea şi o armă. Găsi prin casă o puşcă şi îndesă o mână de gloanţe în buzunarul şorţului. Sprijini apoi puşca de peretele de lângă uşa de la intrare. Deschise uşa şi o găsi pe Sadie proptită în uşă.

„La o parte, fetiţo", îi zise Meredith împingând-o uşor cu piciorul. Sadie rămase ţintuită acolo, ciulindu-şi însă urechile şi concentrându-şi privirea spre ceva anume de pe poteca ce se vedea în zare.

Meredith se aplecă peste spatele câinelui, scoţându-şi umerii peste pragul uşii ca să arunce o privire prin curte. Nici urmă de bărbaţi. O împinse şi mai tare pe Sadie. „Haide, lasă-mă să trec". Meredith îşi făcu cu greu loc pe lângă căţea. Dar înainte să facă un pas sau doi, Sadie se puse din nou în faţa ei.

„Ce te-a apucat?" Meredith începu să mângâie blana câinelui, sperând că astfel îl va mai îmbuna. Sadie rămase totuşi în alertă, cu spatele ţeapăn şi drept.

Dintr-odată, Meredith pricepu ce se întâmplă. „Te-a pus Travis să mă păzeşti, nu-i aşa?"

Sadie îşi răsuci gâtul şi se uită la stăpâna ei cu nişte ochi ce păreau s-o mustre c-a fost atât de înceată în a pricepe ce era foarte evident, apoi îşi concentră din nou atenţia spre cărarea din zare.

Meredith îşi îndreptă spatele şi se uită insistent în aceeaşi direcţie. Copacii o împiedicau să vadă foarte clar, iar incertitudinea a ceea ce se petrecea acolo îi făcu inima să-i bată tare în piept. Orice îl momise pe Travis să plece trebuie să fi fost îndeajuns de urgent cât să-l împiedice să intre în casă şi s-o anunţe.

Să se fi întors oamenii lui Mitchell? Dar Crockett şi Neill? Se întâmplase ceva cu vreunul dintre ei?

Mâinile i se încleştară pe coada măturii. *Te rog, Doamne, ţine-mi familia în siguranţă.*

Meredith zări ceva printre pini. O ocoli repede pe Sadie şi se îndreptă spre capătul verandei, apoi se aplecă peste balustradă ca să se uite mai bine. Căţeaua protestă printr-un lătrat, apoi se aşeză cu botul pe labele din faţă.

Meredith scrută bine zarea. Văzu un bărbat. Nu. Doi bărbați. Unul înalt și solid, celălalt slăbănog. Dar amândoi de culoare. Bărbatul cel înalt purta o pană ciudată, de culoare neagră, în banda pălăriei lui de paie.

Parcă mai văzuse pălăria aceea pe undeva. În timp ce încerca să-și amintească, vocea gravă a soțului ei străpunse liniștea dimineții târzii.

„Încă un pas și vă împușc".

Ca o pereche de stafii, Travis și Jim se arătară de după copaci, cu puștile îndreptate direct spre bărbatul care3 construise școala tatălui ei.

„Nu!" strigă Meredith. „Așteaptă!" O împinse pe Sadie cu mătura și reuși să-și facă loc pe lângă ea. Lăsă mătura din mână, apucă poala rochiei și o luă la fugă spre soțul ei.

El n-arăta prea fericit s-o vadă. De fapt, privirea încruntată pe care i-o aruncă lui Meredith era categoric furioasă. Dar ea refuză să se lase intimidată. N-are decât să țipe la ea mai târziu. În momentul acela ea încerca să lărgească orizontul încăpățânatului ei bărbat.

„Meredith, întoarce-te imediat în casă", îi zise poruncitor Travis, apoi își mută poziția, punându-se între ea și vizitatori.

Ceva o împiedică să-i răspundă la început, dar Meredith știa că el își va da seama că ea refuză să-l asculte odată ce se va apropia de cei strânși acolo. Se opri la câțiva pași în spatele lui și se chinui să-și tragă sufletul în timp ce, pe furiș, începu să-și maseze piciorul drept. Trăgea acum ponoasele de a fi alergat pe piciorul mai scurt.

Travis trebuie să fi fost surd ca să nu-și dea seama de prezența ei, chiar și cu spatele întors la ea. Totuși, nu-i dădu nicio atenție, ci doar continuă cu amenințările lui.

„Ați intrat pe proprietatea mea fără permisiune". Travis ținti cu pușca spre pieptul bărbatului mai solid. „Semnul de la poartă v-a avertizat de consecințe. Acum, faceți stânga împrejur și plecați înainte să trag în voi".

Bărbatul solid își ridică mâinile într-un gest de conciliere, dar nu schiță și gestul de a pleca. „N-am citit niciun semn".

„Asta nu schimbă faptul c-ați intrat pe proprietatea mea fără permisiune".

Celălalt mai tânăr, de fapt, un băiat – cam de vârsta lui Neill se depărtă un pas de Jim, cu ochii măriți de spaimă. „Hai să

ne întoarcem, tată. Domnul Winston s-a înşelat. Ei nu doresc ajutorul nostru".

„Asta pentru că ei nu ştiu încă ce vrem să le oferim". Faţa bărbatului rămase calmă, dar Meredith putea simţi tensiunea ce plutea în aer.

„Singura ofertă de care sunt interesat este să plecaţi urgent de pe proprietatea mea". Travis îşi flutură puşca înspre drum.

Meredith ridică o mână spre umărul lui Travis. Atingerea ei fu delicată, totuşi el tresări de parcă l-ar fi ars cu ceva. „Travis. Te rog. Îl cunosc pe acest..."

„Străinii n-au ce căuta aici", scrâşni din dinţi soţul ei, întrerupându-i explicaţia. Dar ceilalţi auziră.

Moses Jackson se uită în spatele lui Travis, iar când privirea lui o zări, calmul acestuia dispăru. „Domnişoară Meri? Dumneavoastră sunteţi?"

Ea zâmbi şi ieşi din spatele soţului ei. Moses îi zâmbi şi el în timp ce Travis încercă s-o împingă pe Meredith în spatele lui. Într-o clipă, buna-dispoziţie a bărbatului de culoare dispăru, iar mâinile pe care acesta şi le ţinea pe lângă coapse se strânseră în pumni – pumni uriaşi ce arătau c-ar putea doborî la pământ un copac.

„Sunteţi ţinută aici împotriva voinţei, domnişoară Meri?"

Jim şi Travis erau amândoi tensionaţi, iar Meredith simţi un nod în stomac. *Doamne, ai milă!* Dacă Moses va începe să-şi fluture pumnii prin aer, atunci Travis avea să fie prima lui ţintă. Şi ce se va întâmpla dacă una dintre puşti se va descărca? Ei bine, nici nu suporta să se gândească la aşa ceva.

Exact aşa cum făcuse cu Sadie mai devreme, Meredith ocoli poziţia protectoare a soţului ei şi făcu un pas în faţă.

Imediat, Travis ridică puşca în aer, dar privirea pe care el i-o aruncă se simţi ca un glonte ce străpunge inima ei. Meredith se rugă în gând ca el s-o ierte odată ce va avea şansa să-i explice. Până la urmă, n-avea nimic de pierdut, aşa că îşi făcu curaj.

„Travis Archer, ţi-l prezint pe domnul Moses Jackson. Domnul Jackson a construit şcoala pentru oamenii liberi, aflată la o milă vest de Valea castorilor, acolo unde tatăl meu a fost învăţător câţiva ani". Meredith urmări faţa lui Travis căutând să vadă dacă s-a mai relaxat, dar falca lui rămase mai încleştată ca niciodată în timp ce

el se holba la uriașul bărbat de culoare. Ea se întoarse spre Moses și văzu că fața lui era la fel de impasibilă. „Moses, Travis este soțul meu. Mă aflu aici de bună voie".

Într-un final, Moses renunță să se mai holbeze la Travis ca să se uite spre Meredith. El își relaxă pumnii și schiță un ușor zâmbet în colțul gurii. „Bărbatul dumneavoastră nu este prea prietenos, nu-i așa, domnișoară Meri?"

Ea râse și se destinse. „Nu de la început. Dar poate deveni un aliat de nădejde odată ce ajungi să-l cunoști". Meredith se uită cu coada ochiului spre soțul ei. El încă părea nemulțumit, dar ochii lui nu mai scăpărau de mânie spre ea. Era un început.

Travis își propti arma de umăr, îndreptând-o în așa fel încât să nu mai prezinte o amenințare pentru cei doi vizitatori, dar mâna lui dreaptă continuă să rămână în alertă în cazul în care se va ivi ocazia de a folosi din nou arma.

„Cu ce treburi pe-aici, Jackson?"

„Am venit să caut de lucru. Am auzit c-aveți un hambar care trebuie reconstruit".

„Am trei frați". Travis își ridică bărbia în direcția lui Jim. „Unul este chiar tâmplar. Ne descurcăm singuri".

Moses își încrucișă brațele pe piept. „Până va veni următoarea ploaie?" Întrebarea pluti în aer pentru o clipă. Cu toții știau răspunsul. „Băiatul meu se pricepe la mânuit ciocanul, iar eu mă pricep să construiesc cam tot ce are pereți și un acoperiș. Dacă vă ajutăm, timpul de construit se va reduce la jumătate."

Travis căzu pe gânduri.

„Avem nevoie de un loc unde să ținem fânul care ne-a mai rămas", zise Jim cu simț practic, în timp ce-și sprijini pușca de pământ.

Travis nu dădu vreun semn că l-a auzit pe fratele lui, dar Meredith simți lupta ce se dădea înăuntrul lui. Fânul va mucegăi dacă ploaia venea înainte ca ei să ridice un acoperiș deasupra hambarului, iar în Texas vremea era mai greu de prezis decât parcursul de zbor al unui colibri. Ploaia putea ține și o lună întreagă sau o furtună se putea abate chiar mâine. Dar faptul de a avea străini pe proprietatea Archerilor se împotrivea oricărui principiu de care Travis se agățase de când tatăl lui murise.

„Nu te pot plăti în bani".

Meredith își ținu răsuflarea. Bărbatul de culoare se aplecă ușor în față.

„Voi lucra în schimbul unor provizii de hrană, așa încât eu și ai mei să putem trece de iarnă".

Travis se încruntă. „Nu pot să-ți dau prea multe provizii. Și noi am intrat deja în proviziile pentru iarnă și nu vom mai primi altele până la primăvară. N-am plănuit că vom avea nevoie de mai multe provizii pentru vreun troc".

Meredith luă în calcul varianta de a se oferi să meargă în orășel în cazul în care rămâneau cu puține provizii, dar se gândi că întinsese coarda prea mult pentru o singură zi. Poate că discreția o va ajuta mai mult în această situație. Îl privi din nou pe Moses, rugându-se ca el să nu refuze. Travis avea nevoie de ajutorul lui, fie că recunoștea asta sau nu. Și nu numai cu hambarul. Avea nevoie de o conexiune cu lumea din afară, cu altcineva decât acel îngrozitor Seth Winston, cineva care-l putea ajuta să priceapă că a te deschide spre alții era la fel de important ca a-i proteja pe ai tăi.

Moses își lăsă brațele pe lângă corp. „Accept orice crezi că este corect".

Tăcerea se lăsă între cei doi în timp ce continuară să se studieze unul pe altul. În cele din urmă, Travis îi întinse mâna, iar Moses i-o întinse pe a lui. Cei doi bătură palma. Deși Meredith se bucură înăuntrul ei, ea rămase calmă, zâmbind ușor.

„Unul dintre noi vă va aștepta la poartă în fiecare dimineață ca să vă escorteze", îl instrui Travis. „Tu și băiatul puteți servi prânzul împreună cu noi și veți primi plata la sfârșitul săptămânii".

„Am înțeles, domnule Archer". Moses își plecă fruntea, supus.

„Spune-mi Travis. Dacă vom lucra împreună, nu-i nevoie de atâta formalizare. Iar el este Jim". Travis arătă cu bărbia spre fratele său. „Crockett și Neill sunt pe pășune cu vitele. Îi veți întâlni mai încolo, când vor veni să mănânce".

Moses dădu mâna cu Jim și-l prezentă pe fiul lui, Josiah. Meredith făcu un pas în spate și urmări întreaga scenă, simțind, prin orice por, mândrie față de soțul ei. Se îngrijorase, doar pentru o clipă, că probabil culoarea pielii lui Moses avusese un rol în ezitarea lui Travis de a-i accepta ajutorul. Dar era clar acum că el nu gândise așa. Și asta nu pentru că Moses avea un nume creștinesc. Nu, Travis ar fi tratat pe orice străin cu aceeași nepoliteță.

Își înăbuși un chicot de râs. Oh, așa e – așa ar fi procedat el. Aproape că uitase de propria ei primire neospitalieră. Ziua aceea îi părea acum cu mult timp în urmă.

„Jim, ce-ar fi să-i duci pe Moses și pe Josiah până la hambar. Arată-le schițele la care lucrăm acum", îi zise Travis. „Meredith și cu mine ne vom întâlni cu voi în casă în câteva minute".

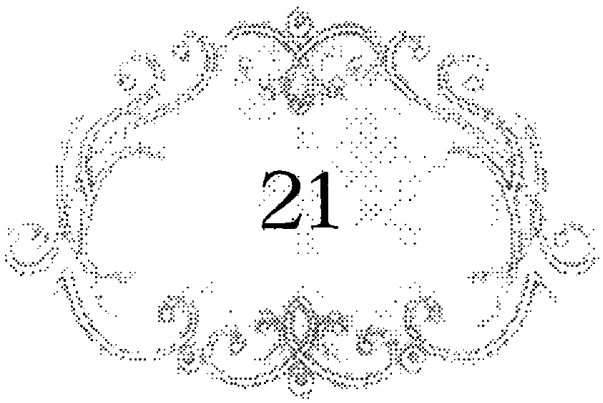
Jim dădu din cap și-i conduse pe cei doi, tată și fiu, spre hambar. Meredith îi făcu cu mâna lui Moses când acesta își ridică ușor pălăria de pe cap, apoi ea îi zâmbi soțului ei.

„Oh, Travis", izbucni ea. „Nu vei regreta. Moses este un om bun și un zidar priceput. Știu că voi doi o să vă înțelegeți de minune. Tata îl lăuda mereu, chiar dacă el și fiul lui mai mare nu veneau niciodată la orele de citire. Erau prea ocupați cu munca la câmp. Probabil că de aceea n-a citit semnul de la poartă. Nu cred că știe să citească. Dar nevasta și fiul lui mai mic au venit la cursurile de citire și au fost elevi buni. De ce..."

„Meredith", o întrerupse Travis și-o apucă de braț.

Meredith îi întâlni privirea, iar inima ei începu să-i bată tare în piept. Ea îl mai văzuse enervat când și când, dar niciodată Travis nu-i aruncase acea privire mânioasă.

Brusc, își dori mult să fi lăsat-o pe Sadie s-o țină sechestrată în casă.

21

Travis o privi aspru şi inima ei aproape se opri în loc de sperietură. Ochii ei albaştri se măriseră de spaimă. *Foarte bine!* Poate aşa îşi va băga minţile în cap.

„*Niciodată* să nu mai intri în bătaia puştii mele", mormăi el supărat printre dinţii încleştaţi. „M-ai înţeles?"

Meredith dădu scurt din cap, iar bărbia începu să-i tremure. Travis se împotrivi impulsului de a-şi înceta dojenitul şi de a o strânge la pieptul lui. Nu se cădea să fie acum prea delicat. Doar gândul la ce se putea întâmpla îi dădea fiori reci.

„O atingere accidentală a ţevii puştii, o smucitură a mâinii mele... orice mi-ar fi putut declanşa arma, şi-atunci? Ce s-ar fi întâmplat cu tine?" El îi dădu drumul la mână şi făcu ţanţoş câţiva paşi înainte de a se răsuci din nou spre ea, degetul lui arătând în jos, spre pământ, unde el văzu, în gând, trupul ei zăcând plin de sânge. „Ai fi zăcut acum moartă, asta s-ar fi întâmplat cu tine".

Îl străbătu un fior, apoi îşi duse mâna spre faţă încercând să alunge imaginea aceea îngrozitoare.

„Am încredere în tine, Travis". Meredith făcu un pas hotărât spre el. „Ştiu că nu mi-ai face rău niciodată".

„Eu vorbesc acum despre un accident, ceva neintenţionat. Trebuie să fii mai prudentă, Meri. Nu te mai grăbi să ajuţi tot timpul".

„Să nu mă mai grăbesc?" zise tânăra, îndreptându-şi spatele. „Nu judecata *mea* greşită m-a adus în faţa puştii tale, Travis Archer. Ci propria ta judecată", îl dojeni Meredith, împungându-l în piept cu degetul ei arătător.

Travis se încruntă. Dacă ea credea că-l va scoate pe el vinovat pentru situaţia aceea, se înşela amarnic. *Ea* era aceea care trebuia să înveţe cum merg treburile pe bucata lui de pământ. *Ea* trebuia să

înceteze să se mai pună singură în pericol, făcând acele fapte bune ale ei ce-ntotdeauna păreau a fi anapoda. *Ea* era aceea care...

„Eu încercam să-ți explic cine este Moses când am nimerit la mica ta petrecere de bun-venit", zise ea, întrerupându-i tirada lăuntrică, „dar erai atât de pornit să-l izgonești încât mi-ai zădărnicit eforturile. Dacă ai fi ascultat, pur și simplu, n-ar mai fi fost nevoie ca eu să-ți atrag atenția într-un mod dramatic. Poate că într-adevăr m-am pus în pericol, însă doar pentru că tu m-ai forțat să ajung acolo".

„Sunt convins c-ai fi putut găsi și alte moduri, *mai sigure*, ca să-mi atragi atenția". Travis își încrucișă mâinile la piept. Era tare curios să vadă cum va combate ea argumentul acela.

Meredith își încrucișă și ea mâinile la piept. „Poate că ai dreptate, dar niciuna dintre acele opțiuni nu m-ar fi pus între tine și Moses. Iar acela era exact locul unde aveam nevoie să fiu. Sau n-ai observat cum palmele lui se încleștaseră în pumni când el s-a gândit c-aș putea fi în pericol?" Meredith se opri de parcă l-ar fi provocat să comenteze. „Te-ar fi făcut una cu pământul dacă n-aș fi intervenit eu".

„M-aș fi putut descurca și singur, nu te teme", mormăi Travis.

„L-ai fi împușcat?"

Travis se frecă ușor la ceafă și-și ațintì privirea în vârful ghetelor lui. Meredith știa că el n-ar fi împușcat vreodată pe cineva neînarmat, el putea auzi asta în vocea ei. Atunci de ce ea încerca să-l enerveze?

Ea făcu un pas spre el și-și puse mâinile în șolduri. „Într-una din zilele astea, cineva o să te prindă pe picior greșit, Travis, și atunci fie că va trebui să-ți mănânci papara, fie că vei apăsa pe trăgaci și vei suporta consecințele. N-am vrut ca astăzi să fie ziua aceea. Moses cântărește mai mult decât tine cu vreo douăzeci de kilograme".

Meredith îl privi ezitând. Travis își îndreptă spatele și-i aruncă o privire aspră. „Poate c-ai fi fost dispus să-ți măsori puterile cu el, dar eu n-am dorit să te las să încerci, mai ales că aveam posibilitatea de a lămuri neînțelegerea cu o simplă explicație. Așa c-am făcut ce trebuia să fac. Sunt și eu acum parte din familia Archerilor, ți amintești? Noi apărăm ce este al nostru".

Ar fi vrut s-o facă să tacă. Ce gândea ea că obține aruncându-i în față cuvintele pe care el însuși i le spusese cu ceva timp în urmă? Femeia aceasta nebună credea, de fapt, că el avea nevoie de protecția ei? Era treaba lui s-o protejeze, și nu invers. Dar auzind-o cum își declară apartenența la familia Archer satisfacția care-l umplu îl opri totuși să încerce să-i corecteze percepția greșită.

Deocamdată.

„Promite-mi doar că n-o să te mai bagi în vreo situație periculoasă".

Ea își ridică bărbia. „Promit să fac asta... *afară de cazul când* consider că este necesar să apăr binele cuiva".

Chiar trebuie să complice ea totul? Travis își înăbuși un oftat. Cel puțin, ea a fost de acord să se supună în mare parte autorității lui. Era suficient deocamdată, așa că se hotărî să ignore expresia încăpățânată a feței ei.

Doar că el nu reuși să facă asta.

Travis rămase cu privirea ațintită spre buzele ei. Urmări cum expresia gurii ei se destinde pe măsură ce sfidarea ei dispărea. Își imagină ce-ar simți dacă ar săruta-o chiar în momentul acela. Ar fi fost ea dispusă să-l lase s-o sărute cu adevărat? Nu cu un sărut scurt și cast, cum se întâmplase la ceremonia lor de nuntă, ci cu un sărut prelung și intim?

Travis se uită spre cer și-și umflă nările în timp ce se forță să-și înfrâneze dorința ce-l mistuia pe dinăuntru. Întotdeauna o considerase pe soția lui atrăgătoare, dar nu era pregătit pentru această subită ambuscadă de dorințe – s-o sărute, s-o mângâie...

Îi putea citi ea gândurile? Oare el o speria?

„N-am de gând să te enervez, Travis", zise Meredith, cu o expresie a feței mai mult îndărătnică decât speriată, slavă Domnului! „Dar nu-ți pot promite că voi face ceva care să-mi mustre conștiința".

Să mă enervez? Despre ce vorbea ea? „Nu sunt enervat pe tine, Meri".

Fruntea ei se încreți. „Nu ești? Aș fi putut jura că numărai până la zece sau așa ceva, încercând să-ți stăpânești cumpătul".

Travis abia se abținu să nu izbucnească într-un hohot de râs. Scumpa și inocenta lui soție habar n-avea ce încerca el să-și stăpânească. Iar el dorea să continue așa. Cel puțin până când învăța un pic mai bine cum să-și stăpânească dorințele.

„Îți jur, nu sunt e..."

Icnetul lui Meredith îl opri brusc.

„Oh, Doamne!" Ochii ei speriați priviră în spatele lui, spre casă, iar asta-l făcu să apuce pușca pentru a se confrunta cu amenințarea. „Pâinea mea din cuptor!" Meredith își ridică poala rochiei și o luă la fugă în jos, pe potecă, apoi străbătu repede curtea.

Travis răsuflă ușurat și o urmări cum fuge, sprijinindu-și pușca de umăr. Era cu siguranță frumoasă. Și curajoasă. Și chiar dacă nu-i plăcea deloc că ea se punea în pericol, el trebuia să admită că lucrurile pe care le admira cel mai mult la ea erau curajul și inima ei simțitoare.

Poate că era timpul să devină mai serios în curtarea soției lui.

Travis puse la cale un plan în timpul cinei, hotărât să aștepte momentul potrivit. Când Meredith începu să strângă de pe masă farfuriile de desert și tava goală, ce fusese mai devreme plină cu o bunătate de plăcintă cu mere dulce și crocantă, el se scuză pe motiv că merge să vadă de animale.

Dacă femeia încercase să-l mai îmbuneze, atunci ea își îndeplinise misiunea destul de bine. Travis nici nu-și mai amintea când gustase ceva atât de delicios ca plăcinta aceea cu mere. Asta îl făcu și mai nerăbdător să rămână singur cu nevasta lui. Când el își duse cana de cafea în locul unde ea stătea spălând vase, Travis simți aroma slabă de scorțișoară și mere impregnată în pielea ei chiar și după ce plăcinta fusese demult mâncată. Abia aștepta să vadă dacă gustul mai persista încă și pe buzele ei.

După ce le dădu cailor destulă hrană și apă cât să le ajungă până dimineață, Travis se îndreptă înapoi spre casă, urmat îndeaproape de Sadie. Soarele dispăruse deja dincolo de orizont și începea să se lase seara. Luna promitea să fie strălucitoare, totuși – decorul perfect pentru o plimbare de curtare.

Se aplecă să mângâie capul lui Sadie, dar zgomotul ușii din față îl făcu să-și îndrepte repede spatele. Jim traversă veranda, cu un felinar neaprins în mână.

„Te duci la atelier?" îl întrebă Travis făcând câțiva pași în față pentru a se întâlni cu acesta la baza scărilor.

„Da". Jim se opri în loc după ce coborî treptele și ezită câteva clipe de parcă ar fi așteptat să vadă dacă mai era necesară o altă conversație sau nu.

„La ce lucrezi acum?"

Jim atinse cu degetul marginea pălăriei lui și dădu din umeri. „La unul din cuferele acelea în care femeile vor să-și țină păturile și alte lucruri de genul ăsta".

„Din lemn de stejar sau pin?" îl întrebă Travis, fără a fi preocupat prea tare de răspuns, ci doar ca să întrețină conversația.

„Stejar".

O întrebare îi stătea lui Travis pe vârful limbii, dar n-o putu exprima în cuvinte. Doar când Jim fu pe punctul de a trece pe lângă el, cuvintele îi veniră pe limbă.

„Crezi c-am făcut ce trebuia când i-am tocmit pe Moses și Josiah?" Travis se uită atent spre fața fratelui lui, sperând la un semn de aprobare, totuși îngrijorat că Jim s-ar putea să-i confirme supărătoarea mustrare de conștiință ce-l acuza că-i permisese lui Meredith prea multă influență asupra deciziei lui.

Ca-ntotdeauna, lui Jim îi luă ceva timp să răspundă. „Se vede că omul se pricepe la zidărie", zise el într-un final. „Iar ideea lui de a folosi piatră la zidirea primului metru de la temelie este chiar bună. Așa vom putea avea mai mult din cheresteaua pe care am salvat-o de la vechiul hambar, iar piatra de la nivelul fundației probabil că nu se va mai aprinde dacă vreo torță va fi aruncată lângă ea".

„Crezi c-ar trebui să avem încredere în el?"

„Nu știu. Dar el și băiatul sunt foarte muncitori. După masa de prânz, ei au sortat scândurile din grămada de moloz și lemn, în timp ce tu și Crockett ați fost cu cireada la pășune. El a zis că-și va aduce mâine uneltele, ca să nu mai fie nevoit să le împrumute pe ale mele. Pare a fi un tip de treabă".

„Bine". Unul din nodurile pe care Travis le simțea în stomac își mai slăbi strânsoarea.

„Cred că Neill se bucură să aibă în preajmă pe cineva de vârsta lui. Când ei doi încep să flecărească, nimeni nu-i mai poate opri".

Pentru Jim asta putea însemna orice: de la simplul fapt că băieții se strigau unul pe altul cu numele celuilalt sau mai spuneau o glumă sau două, până la faptul că ei sporovăiau ca două coțofene. Așa că lui Travis îi era imposibil să-și dea seama la ce se referise

fratele lui. Pentru Jim, o propoziție cu mai mult de două cuvinte însemna vorbărie. Probabil că el spusese mai multe în ultimele două minute decât vorbise toată ziua aceea.

„Păi, atunci, abia aștept să-i văd în acțiune mâine".

Jim dădu din cap și se îndreptă spre șopron. Sadie se luă după el, lăsându-l singur pe Travis cu celălalt nod pe care-l simțea în stomac – o încâlcitură de nervi și anticipare.

Cu siguranță, Meredith terminase curățenia în bucătărie. Spera că și Crockett era ocupat cu pregătirea mesajului pentru duminică sau că îl luase pe Neill la un joc de dame. Ultimul lucru pe care și-l dorea Travis era s-o roage pe Meredith să se plimbe cu el având „spectatori" prin preajmă.

Din fericire, niciun „spectator" nu-l aștepta în bucătărie, dar nici Meredith nu mai era acolo. Travis străbătu holul în căutarea soției lui, încercând să pară cât mai nonșalant în ciuda ghemului de țepi pe care-l simțea în stomac. Trecu grăbit prin sufragerie, de teamă ca nu cumva să dea ochii cu Crockett, gândind că acesta s-ar putea să-l rețină cu câteva întrebări. N-avea rost să stea la o rundă de tachinări dacă nu era cazul.

Ușa de la dormitorul ei era larg deschisă, dar când bagă capul înăuntru, n-o zări. Când se întoarse, totuși, o văzu din spate pe soția lui cum se străduiește să deschidă ușa de la dormitorul lui Neill, ținând într-o mână un mic maldăr de haine, iar în cealaltă mână cutia ei cu ață și ace de cusut.

Travis se repezi s-o ajute. Când brațul lui atinse brațul ei, Travis simți un fior de plăcere. Meredith tresări și-și îndreptă spatele, iar mișcarea îi lipi spatele de pieptul lui. Lui Travis îi plăcu chiar mai mult mișcarea aceea.

„N-am vrut să te sperii". Era purul adevăr, dar cu siguranță el nu se supără să profite de avantajul acelei urmări. Adulmecă mirosul ei în timp ce-și freca ușor obrazul de părul ei.

Meredith rămase câteva clipe în îmbrățișarea lui, apoi se trase într-o parte. Travis încercă să-și ascundă dezamăgirea.

„Tocmai adunam hainele ce trebuie cârpite", zise ea, evitându-i sfioasă privirea. „Nici nu mi-am dat seama că ești în spatele meu".

„Nu face nimic". Travis îi zâmbi, sperând ca zâmbetul lui s-o încurajeze. În trecut, Sadie fusese singura prezență feminină pe care el încercase vreodată s-o convingă să-i țină companie, iar ceva

îi dădu de înţeles c-ar putea fi mai greu să convingă o femeie. „N-ai vrea.. hmmm... să faci o plimbare cu mine? În josul pârâului e un loc frumos pe care voiam mai demult să ţi-l arăt".

„Da, mi-ar plăcea să-l văd". Buzele ei se curbară încurajator, apoi se lăsară în jos. „Oh, dar i-am promis lui Neill că am să-i cos manşetele cămăşii lui preferate. Dacă apucă s-o mai poarte, mă tem că manşetele se vor zdrenţui de tot".

Sperând că regretul din vocea ei era sincer, şi nu doar o iluzie de-a lui, Travis luă delicat cutia cu ace şi aţă din mâna ei şi grămada de cămăşi de sub braţul ei şi le îngrămădi sub braţul lui. „Astea mai pot aştepta", zise el.

Se îndreptă spre bucătărie, aşeză rufele de cârpit pe masă, apoi îi luă hăinuţa din cui şi o întinse spre ea invitând-o să se îmbrace. „Mergem?"

Ea ezită, aruncând o privire spre grămada de haine de cârpit, apoi îşi ridică ochii spre el. Dar când ea îşi muşcă uşor buza de jos şi dădu din cap, o sclipire de dorinţă ce strălucea în ochii ei îl făcu să-şi simtă pulsul luând-o razna. Meredith îşi duse mâinile la spate ca să-şi desfacă şorţul şi-şi puse haina pe ea. Îl lăsă apoi să-i aranjeze haina pe umeri. Mâinile lui netezirăă mânecile ei în timp ce ea îşi încheie cei câţiva nasturi de sus, iar el abia se abţinu să n-o strângă la piept.

În cele din urmă, ea îşi întoarse faţa spre el, zâmbetul ei făcându-l să simtă din nou în stomac ghemul acela de ace. Plecându-şi uşor capul, Travis îi întinse braţul şi odată ce degetele ei îl prinseră de cot, el o conduse spre uşă.

22

Când ieşiră în curte ca să se plimbe de-a lungul potecii pe care părinţii lui obişnuiau s-o folosească atunci când doreau să scape de ochii curioşi, Travis se simţi ca un bărbat căsătorit mai mult decât în ziua când îi jurase credinţă miresei lui. Luna le lumina calea, strălucirea ei blândă dând mai mult farmec pinilor şi nucilor care-i înconjurau de-o parte şi de alta. Travis avu grijă să-şi încetinească mersul ca să-i dea posibilitatea să ţină pasul cu el. Uşorul şchiopătat din mersul ei n-o făcea să meargă mai încet, dimpotrivă, dar el se strădui să arate mai multă grijă pentru a o ajuta să ocolească pietricelele şi pământul nebătătorit, lucruri de care nu prea ţinea cont când venea vorba despre el însuşi.

Travis încercă să se gândească la câteva cuvinte romantice, ceva şarmant care s-o impresioneze pe soţia lui, dar limba îi rămase mută, parcă lipită de cerul gurii. Decorul trebuia să compenseze lipsa lui de imaginaţie.

„Auzi sunetele armonioase, Travis?" Meredith îl privi cu bucurie în ochi. „Susurul apei, zumzetul greierilor, foşnetul frunzelor în adierea uşoară a vântului. Toate se îngemănează într-un cântec de leagăn duios pe care vag mi-l amintesc din copilărie şi care-mi revine în amintire ca să mă mângâie după o zi grea".

Travis îi zâmbi. Părea că nevasta lui avea în sufletul ei destulă poezie pentru amândoi.

„Eu şi tata obişnuiam să stăm pe verandă când eram mică şi ascultam amândoi cum noaptea ne cânta muzica ei. El îmi spunea că este cea mai bună vindecare pentru un suflet obosit. Şi-avea mare dreptate. Mă ghemuiam în poala lui şi ascultam sunetele nopţii în timp ce bătaia constantă a inimii lui se armoniza cu ritmul balansoarului. Indiferent ce se întâmpla în ziua respectivă,

îngrijorările mele dispăreau în timp ce ne legănam amândoi pe balansoarul de pe veranda casei".

Vocea ei deveni atât de melancolică încât Travis şi-o putu imagina cu uşurinţă ca fetiţă, aşa cum o cunoscuse el când s-au întâlnit prima oară, cuibărită în braţele tatălui ei, aproape adormind cu capul rezemat de pieptul tatălui ei.

„Trebuie să-ţi fi fost tare greu în ultimii trei ani fără el".

Meredith se opri şi-i aruncă o privire surprinsă. „Cum de-ai ştiut de asta? Că el a murit acum trei ani?"

„Atunci a încetat Crăciunul". Travis zâmbi duios când văzu expresia crispată a nevestei lui. „De fapt, Crăciunul n-a încetat atunci, dar a fost primul an când n-am mai găsit la poartă niciun dar".

„Nu înţeleg". Totuşi, în ochii ei scăpără ceva mai mult decât confuzie. Ceva mai profund. O dorinţă de a recâştiga o fărâmă din ceea ce pierduse.

Travis se rugă ca puţinele lucruri pe care le ştia el să-i uşureze durerea aceea.

„Primul dar l-am găsit în Crăciunul din anul când te-am dus acasă. Vreo două abecedare vechi, o carte de aritmetică şi *Almanahul fermierului.* În noaptea de Ajun el a tras două focuri lângă poartă şi a lăsat acolo pachetul cu cărţi ca eu să-l găsesc. Singurul motiv pentru care am ştiut c-a fost el s-a datorat faptului că scrisese pe prima pagină a almanahului câteva cuvinte prin care îmi mulţumea c-am avut grijă de fiica lui".

Ochii lui Meredith se umeziră, dar buzele i se ridicară uşor la colţuri. „Mai păstrezi almanahul acela?"

Travis dădu din cap, zâmbindu-i. „Da. Am să ţi-l arăt mâine".

„Mi-ar plăcea să-l văd". Apăsând uşor cu palma lui peste degetele ei care se odihneau în îndoitura braţului lui, Travis o îndemnă tandru să-şi continue plimbarea.

„M-a surprins cu şi mai multe cărţi în anul următor. Întotdeauna, el includea nişte manuale pe lângă cea mai nouă ediţie a almanahului, dar apoi a început să-mi lase şi ediţii ale ziarului *Palestine Advocate.* În dimineaţa de Crăciun, Crockett şi cu mine le citeam, pe rând, cu voce tare şi celorlalţi". Travis simţi în gât un chicot în timp ce-şi aminti cât de mici erau Neill şi Jim pe vremea aceea. Părea că trecuse multă vreme de-atunci. „Devenise o tradiţie

să ne adunăm cu toții pe verandă în seara de Ajun ca să auzim focurile de armă. Atunci mergeam după pachet, iar băieții nici nu mai aveau răbdare până descălecam.

Uneori găseam în pachetul cu cărți un roman, alteori o carte despre creșterea vitelor. Crockett s-a bucurat cel mai mult în anul când am primit o colecție cu predicile lui Charles Spurgeon. Erau douăzeci și șapte de predici în cărticica aceea, dacă mi-amintesc bine, îndeajuns cât Crockett să ni le predice pe fiecare de câte două ori de-a lungul acelui an. Cred c-a făcut lucrul acela timp de trei sau patru ani înainte să-și scrie, în cele din urmă, propriile lui predici".

„N-am știut niciodată că tata a făcut asta", murmură Meredith. „Știam că pregătește pachete pentru familiile elevilor lui. Chiar l-am ajutat să le împacheteze cu hârtie maronie și să le lege cu o sfoară. Dar n-am știut niciodată că unul dintre acele pachete ajungea la tine".

„În urmă cu trei ani, chiar dacă eu, Crockett și Jim devenisem bărbați în toată firea, ne-am adunat iar pe verandă așteptând focurile de armă, așa cum făceam când eram copii. Numai că în anul acela, focurile de armă nu s-au mai auzit". Travis încercă să înghită nodul care-i stătea în gât.

„Am fost tare triști de Crăciunul acela, Meri. Nu pentru că ne-a lipsit bucuria de a primi daruri, ci pentru că știam că ceva se întâmplase cu binefăcătorul nostru. Ceea ce contase era faptul că cineva își amintea de noi și-și dorea să primim educație oferindu-ne cărți care să aibă un impact asupra noastră. Tatăl tău a fost un om bun și sunt mândru că m-am căsătorit cu fiica lui".

Meredith se frecă ușor sub ochi cu vârful degetului mare și-i zâmbi recunoscătoare.

„Îți mulțumesc", zise ea, cu ochii sclipind de bucurie – dorul de tatăl ei fu înlocuit de recunoștință și de ceva ce făcu ca inima lui Travis să bată mai tare.

Poteca se lărgi în timp ce ei se apropiară de iazul de lângă o cascadă mică. Iazul se întindea doar câteva picioare deasupra terenului pietros, dar îndeajuns cât să creeze o mică deschidere pentru pescuit. Iar în apropiere se afla un bolovan mare, acolo unde tatăl lui obișnuia să se așeze împreună cu mama lui.

Travis nu uitase niciodată ziua când o luase de-a dreptul printre copaci, cu undiţa şi un borcan cu viermişori, şi-l zărise pe tatăl său cum a ridicat-o pe mama lui pe bolovanul acela înainte de a se cuibări lângă ea. Travis a rămas atunci ascuns printre pini şi a privit-o pe mama sa cum şi-a rezemat capul de umărul tatălui lui. Joseph Archer i-a ridicat mâna ca să i-o sărute, apoi s-a întors spre soţia lui şi i-a şoptit nişte cuvinte ce-au făcut-o să zâmbească şi să-şi ridice faţa spre el ca să primească sărutul lui.

Neobişnuit să vadă mai mult de un sărut sau două, şi acelea în grabă, între părinţii lui, Travis s-a simţit stânjenit când sărutul acela a durat mult mai mult. S-a retras de acolo fără să facă zgomot şi s-a întors degrabă acasă, ignorând tachinările lui Crockett despre neputinţa lui de a prinde măcar un peşte. El nu i-a spus niciodată lui Crockett despre ce văzuse. I se părea ceva prea intim. Dar din momentul acela, în mintea lui, bolovanul de lângă locul de pescuit a fost botezat „Piatra sărutului". El nu s-a mai căţărat pe acel bolovan de-atunci, făgăduindu-şi ca următoarea dată când se va aşeza pe piatra aceea mare să aibă lângă el femeia iubită pe care s-o sărute.

„Ce loc încântător", exclamă Meredith în timp ce el o făcu să se oprească lângă bolovanul cu pricina.

„Speram să-ţi placă". Travis îi urmări faţa în timp ce ea scrută împrejurimile, uimită şi încântată. „M-am gândit că aici putem sta puţin de vorbă, dacă vrei".

„Da, mi-ar plăcea". Umezeala îi dispăruse din ochi, dar ei continuau să strălucească în lumina lunii.

„Bolovanul acesta pare a fi un loc bun unde să ne aşezăm". Auzind răguşeala din vocea ei, el îşi drese numaidecât glasul. „Am să te... uh... ridic şi am să te ajut să te aşezi pe el".

Travis îi cuprinse mijlocul cu palmele lui. Privirile li se întâlniră. Nefiind sigur că mai putea rezista, o ridică şi-o aşeză pe bolovan, apoi şezu şi el lângă ea, petrecându-şi braţul drept pe după spatele ei. Se uită pe furiş spre ea, prefăcându-se că este fascinat şi el de frumuseţea peisajului. Gura ei îi atrase atenţia din nou şi din nou. Travis îşi dorea tare mult să ştie ce-i şoptise tatăl său mamei lui ca s-o facă să-l sărute.

Atât de preocupat era de gândurile despre sărut, încât atunci când Meri deschise gura pentru a-i spune şi ea ceva, Travis avu

nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că ea începuse să-i vorbească.

„Am studiat ca să devin învăţătoare". Meredith îşi întoarse capul şi-l privi. „Ţi-am spus vreodată asta?"

În timp ce el încercă să-şi reorienteze gândurile spre conversaţie, ea îşi întinse braţele ca să-şi sprijine spatele şi din neatenţie îi atinse pieptul cu antebraţul ei. Travis tresări la atingerea ei, dar se strădui să-şi concentreze atenţia la conversaţia lor. „Nu. Eu... uh... nu cred că mi-ai spus".

Meri se uită absentă în jur, zăbovind cu privirea undeva deasupra iazului. „După ce Biroul pentru oamenii liberi s-a închis în anii '70, tata a continuat să predea la şcoala unde învăţau copiii foştilor sclavi. Elevii şi părinţii lor erau atât de dornici să primească educaţia ce le fusese refuzată încât ei au făcut mari sacrificii pentru a continua să-i ofere un salariu.

Când am mai crescut, tata mă lua din când în când la şcoală şi mă lăsa să le citesc celor micuţi şi să-i învăţ alfabetul. Nu după multă vreme m-am îndrăgostit de profesia de învăţător şi pentru prima oară în viaţa mea, m-am simţit... utilă şi apreciată".

Meredith îşi petrecu gleznele una peste cealaltă şi începu să le legene înainte şi înapoi, călcâiele ei lovind uşor bolovanul, la intervale regulate. „Am urmat Institutul pentru Femei din Palestine, Texas, şi aveam de gând să mă prezint la examenul ce trebuia să mă confirme ca învăţătoare, însă părinţii mei tocmai s-au îmbolnăvit de febra aceea". Picioarele i se opriră pentru o clipă din legănat. Îşi îndreptă spatele şi începu să-şi legene iar picioarele. „Am sperat să continui munca tatălui meu de la Şcoala oamenilor liberi, însă mătuşa Noreen nici n-a vrut s-audă. A spus chiar că este scandalos să mă amestec cu oamenii aceia şi a insistat că-i prea periculos ca o tânără să meargă neînsoţită o distanţă aşa de mare".

Nici în ruptul capului, Travis nu voia să fie de acord cu orice spunea bătrâna aceea nesuferită, dar numai gândul că Meredith ar fi umblat singură prin oraş, fără ca cineva s-o protejeze, îl făcu să simtă un nod în stomac.

„Revăzându-l astăzi pe Moses, visurile mele de altădată parcă au prins din nou viaţă". Meri îşi aţinti ochii albaştri spre el, speranţa licărind în adâncul lor. „Vreau să predau din nou la şcoală, Travis. Măcar o zi pe săptămână. Sâmbătă – când cei mai mulţi elevi

pot veni la şcoală. Voi lipsi de la fermă doar câteva ore. Aş putea pleca imediat după masa de prânz şi m-aş întoarce înainte de cină. Promit să nu-mi las nefăcute treburile din casă. Probabil că nici nu-ţi vei da seama că voi fi plecată de-acasă".

Afirmaţiile ei îl asaltară cu asemenea repeziciune încât îi dădură senzaţia de ameţeală. Iar nodul din stomac deveni şi mai intens.

„Te rog, spune-mi că îmi dai voie să merg".

„Nu", zise Travis cu vocea gâtuită, de parcă o mână nevăzută îl sugruma. Faţa ei abătută îi străpunse inima, dar el nu voia să cedeze. Îşi încleştă falca şi se uită în sus spre lună.

Să plece de la fermă? Singură? În niciun caz n-o va lăsa să facă asta. I se putea întâmpla orice.

Picioarele ei se opriră din legănat, iar ea se răsuci ca să-l privească drept în faţă. „De ce?"

Un zumzet ca un roi de albine se auzi în mintea lui din ce în ce mai asurzitor. „Cei din familia Archer nu părăsesc niciodată ferma", zise el printre dinţi.

Meredith îşi puse mâna peste mâna lui. „Dar de ce?"

Un muşchi din coapsa lui zvâcni. De ce insista ea? De ce nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau? Piciorul lui zvâcni din nou, iar braţul începu să-i tremure. Palma ei mângâie uşor dosul mâinii lui de parcă ar fi vrut să-l liniştească. Ea observase. Îl credea slab. Speriat. Dar ea nu înţelegea cum stau lucrurile.

Travis îşi trase mâna de sub mâna ei. El trebuia să plece de-acolo. Să scape. Să fugă.

„Dar din ce motiv cei din familia Archer nu părăsesc niciodată ferma, Travis?" insistă ea.

„E vorba de o promisiune". Imaginea iazului dispăru din faţa ochilor lui şi apăru imaginea tatălui său, pe patul de moarte, prinzându-i mâna şi făcându-l să jure. „I-am promis că îi voi păzi pe cei din familia noastră. Şi că îi voi ţine împreună aici. ‹Să nu părăseşti bucata noastră de pământ, fiule›, mi-a zis el. ‹Dacă vei face asta, ei îţi vor lua pământul şi o să vă despartă pe voi, copiii. Rămâneţi împreună. Aici, la fermă, veţi fi puternici›".

Travis clipi vrând să alunge imaginea tatălui său şi se întoarse spre Meredith. Îi vorbi aproape şoptit. „Rămânând la fermă, noi suntem puternici".

Meri îşi ridică mâna şi-i mângâie faţa, iar el îşi închise ochii.

„Ești puternic oriunde, Travis. Cu toții sunteți puternici".

Travis îi simți mâna pe obrazul lui și doar pentru o clipă el își îngădui să se odihnească în siguranța ei. Încet, își deschise ochii și văzu că ea îl privea cu încredere și admirație – sentimente de care el nu era sigur că le merită.

„Tatăl tău avea dreptate să te îndemne să rămâneți împreună și să vă țineți departe de alții care ar fi încercat să profite de vârsta voastră fragedă, dar voi nu mai sunteți niște copii. Nici măcar Neill. Sunteți bărbați în toată firea. Niște Archeri puternici. Această fermă a fost un adăpost pentru tine mulți ani, dar dacă nu ești atent, ea poate deveni o închisoare".

„Nu e o închisoare". El se îndepărtă de ea și sări jos de pe bolovan. „E un cămin", zise strângându-și mâinile în pumni, de parcă ar fi putut lupta împotriva cuvintelor ei.

Și Meredith sări cu grijă de pe bolovan, gemând ușor când picioarele ei atinseră pământul. „O casă de unde nimeni nu este liber să plece? Un cămin unde toți cei ce vin nechemați sunt tratați ca răufăcători? Cât timp crezi că ceilalți se vor mulțumi să trăiască aici în umbra ta? N-ai văzut cât de dornic era Crockett să vorbească cu reverendul în ziua nunții noastre? A stat lângă om, punându-i întrebare după întrebare despre cum trebuie păstorită o congregație, despre școala biblică și despre predici.

El are darul de a predica, Travis. Mi-am dat seama de asta după un singur serviciu duminical în casa ta. Dumnezeu a pus acea dorință pe inima lui și l-a înzestrat pentru slujirea asta, dar din cauza loialității lui față de tine, el n-a făcut nimic ca să-și urmeze chemarea".

Travis se răsuci ca să-și privească în ochii nevasta, acuzatoarea lui. „Poate că Dumnezeu l-a chemat să slujească familiei lui. Sau asta nu ți se pare atât de impresionant? Poate crezi că un bărbat Îl slujește pe Dumnezeu doar dacă are impact asupra a sute sau mii de oameni, pe când trei suflete nu contează atât de mult".

„Ba chiar și unul contează".

De ce-l privea ea așa? De parcă n-ar mai vorbi despre Crockett, ci despre el. Acel lucru nu se aplica la el. Tot ce făcuse el era pentru familia lui. Ca să-i protejeze. Să-i ajute. Iar acum... această străină care îi cunoștea doar de... mai puțin de o săptămână?... avea necuviința să insinueze că el îi ținea captivi pe frații lui ca într-o

închisoare, înrobindu-i cu loialitatea față de familie și răpindu-le libertatea. Ea nu înțelegea nimic!

Travis se îndreptă spre malul iazului cu pași hotărâți, abia stăpânindu-și furia ce mocnea înăuntrul lui. „Vrei să pleci?" Se răsuci și se îndreptă spre ea cu pași la fel de hotărâți. „Foarte bine. Ia-ți calul și du-te. Oricum, tu nu ești un Archer adevărat".

Ea se clătină ușor, apăsându-și pieptul cu mâna dreaptă de parcă ar fi vrut să oprească sângerarea unei răni.

Dintr-odată, el își dădu seama de ceea ce-i spusese. Remușcarea aproape că-l sufoca și-l făcu să nu-și mai simtă picioarele. Travis se repezi spre ea și-i prinse cealaltă mână între mâinile lui. „Meri, iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Îți jur!" El îi ridică mâna până la buzele lui și începu să-i sărute încheieturile degetelor, fără să găsească putere s-o privească în ochi.

Meredith își trase mâna din strânsoarea mâinii lui și se întoarse cu spatele.

„Eu nu vreau să te părăsesc, Travis. Vreau doar să-i ajut pe alții". Cuvintele ei, rostite pe un ton slab, îl făcură să-i simtă critica severă. „Dar a-i ajuta pe alții nu este modul în care procedează Archerii, nu-i așa?" îi zise ea, scoțându-și înainte bărbia delicată. „Archerii se ascund în copacii lor, prea speriați de ceea ce li s-ar *putea* întâmpla, în loc să riște să sară în ajutorul cuiva".

„Dar pe tine te-am ajutat".

„Doar pentru că te-ai simțit responsabil", îi zise ea coborându-și un pic bărbia.

Avea ea dreptate? Se însurase cu ea doar pentru că se simțise obligat? Dacă da, de ce gândul că Meredith va lua în serios propunerea lui de a pleca îl îngrozea atât de tare?

Travis se apropie de soția lui. Doar un pas îi mai despărțea. „Crezi că sunt speriat, Meri? Da, sunt. Mă tem să te las să pleci. Mă tem că ți se va întâmpla ceva". *La fel cum s-a întâmplat cu tatăl meu.* El își ridică o mână spre fața ei și-i mângâie obrazul cu degetul lui mare. „Aici, la fermă, pot oarecum ține lucrurile sub control, dar departe de-aici? Nu voi putea să te protejez".

„Oh, Travis". Ea scutură din cap spre el, buzele ei arcuindu-se într-un zâmbet ironic. „Îți dai bine seama, nu-i așa, că cele două mari pericole prin care am trecut în viața mea s-au întâmplat pe proprietatea ta? Nu din vina ta, bineînțeles, dar lumea ar putea

argumenta că sunt de fapt mai ferită de pericole când nu mă aflu pe proprietatea ta".

Un geamăt vibră în gâtul lui, transformându-se într-un chicot ezitant. Femeia avea dreptate.

„Indiferent câte măsuri de precauție ne luăm, niciunul dintre noi nu este cu adevărat în control. Doar Dumnezeu poate pretinde o asemenea autoritate. Tot ce putem face noi este să folosim înțelepciunea pe care ne-o dă El și să ne încredem în El pentru călăuzire". Meredith îl mângâie pe braț, de la umăr până la încheietura mâinii, apoi îl prinse ușor de mână. „Dacă vrei să mă protejezi, Travis, rugăciunea este o armă la fel de puternică precum pușca pe care o porți după tine".

Travis clipi, uimit de simplitatea afirmației. Dar credea el asta? Când se rugase ultima oară, cu sinceritate, ca Domnul să-i protejeze familia? Depinsese atât de mult de el însuși încât uitase să se încreadă pentru datoria aceea în altul. Inclusiv în Dumnezeu.

Dorindu-și o credință mai adâncă decât una formală, manifestată doar duminica, el trase aer adânc în piept. „Chestia asta. Ideea de a preda la școala aceea. E așa importantă pentru tine?"

Ea dădu din cap. „Da. Dar nu mai importantă decât căsnicia noastră. Dacă nu dorești să merg, îți voi respecta dorința".

El nu voia ca ea să meargă. Chiar deloc. Dar nici n-o putea ține acolo ca pe o prizonieră. Cum ar ajunge ea să-l iubească dacă el îi răpea libertatea?

„Dar nu trebuie să întârzii prea mult. M-auzi? Mergi direct acolo, apoi vii direct acasă. Și vei lua cu tine o pușcă. Cu rugăciunea, toate sunt bune și frumoase. Îmi imaginez că voi trimite spre cer o litanie nesfârșită cât timp vei fi plecată, dar mă îndoiesc că o mică apărare pământească Îl va ofensa pe Creatorul nostru".

Meredith se săltă pe vârfuri, apoi reveni înapoi pe tălpi, arborând un zâmbet larg pe față. „Îți mulțumesc, Travis. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc!" Înainte ca el să-și dea seama despre ce vorbea ea, Meredith îl apucă de umeri și-l sărută pe obraz.

Sângele lui începu să-i clocotească în vene. Travis îi cuprinse mijlocul cu brațul lui și o strânse la piept. „Dacă vrei să-mi mulțumești, Meri, fă-o cum se cuvine".

Travis își coborî capul și înăbuși scâncetul de uimire ce ieși printre buzele ei. Emoțiile lui erau prea puternice ca să și le stăpânească,

așa c-o sărută cu multă patimă. Dorința aprinsă, teama și un pic de disperare îi sporeau pasiunea. Buzele lui sărutară apăsat buzele ei, iar el își ridică mâna de-a lungul spatelui ei până când degetele lui se îngropară în părul care acoperea ceafa ei.

Travis își spuse în gând să înceteze, de teamă să n-o sperie, dar chiar când se hotărî să se desprindă de Meredith, ea gemu adânc și-i cuprinse gâtul cu brațele. Inima lui Travis începu să bată și mai tare, gestul ei fiind prea tandru ca să-l ignore. Își lipi iar buzele de ale ei, sărutând-o și mai pătimaș, până când el simți tremurul ei. Doar atunci își mai potoli el exaltarea, slăbindu-și strânsoarea în același timp cu sărutul lui. Îi cuprinse fața în mâinile lui și-și lipi fruntea de fruntea ei. Cu ochii închiși, buzele foarte aproape unele de altele, până și răsuflarea lor întretăiată se îngemănă.

„Faci parte din viața mea, Meri", îi șopti el gâtuit de emoție. „Ești și tu un Archer, dar mai important ca orice, ești soția mea".

Ea nu zise nimic, dar el simți ușoara ei încuviințare din cap. Ceva adânc înăuntrul său îl liniști.

El n-o alungase de-acolo, la urma urmei. Slavă Domnului! Vru s-o mai sărute o dată, și încă o dată. Și încă de multe alte ori. Dar făcuse deja destule gafe în seara aceea. Nu trebuia să precipite lucrurile. Meredith merita o curtare decentă, iar ea va avea parte de așa ceva, chiar dacă asta-l va ucide.

Și s-ar putea chiar să-l ucidă, dacă asta însemna să stea deoparte și s-o privească plecând călare pe calul ei ca să-i învețe pe oameni la acea școală a ei. Dar n-o putea ține captivă la fermă, așteptând să-i câștige loialitatea. Sau dragostea. Asemenea lucruri importante trebuiau dăruite fără constrângere. La fel și încrederea – ceva ce el însuși trebuia să învețe să dăruiască necondiționat.

Ține-o în paza Ta, Doamne, se rugă el în timp ce-o strânse pe Meredith la pieptul lui și-și sprijini ușor bărbia de creștetul capului ei. Ține-o pe soția mea în siguranță.

El nu știa cum și când devenise atât de importantă pentru el, dar stând acolo îmbrățișând-o, era sigur de un lucru. Nu voia nicicând s-o piardă.

23

Promite-mi că o să ai mare grijă".

Meredith zâmbi văzând expresia crispată de pe faţa soţului ei. Travis îi cerea mereu acelaşi lucru de fiecare dată când ea pleca. Era doar cea de-a treia sâmbătă de când începuse să meargă la şcoală, aşa că poate el încă avea nevoie să se obişnuiască cu gândul acela. Totuşi, inima-i tresălta în piept de fiecare dată când auzea mormăitul protector ce dovedea că lui îi păsa de ea.

„Îţi promit".

Travis luă săculeţul cu care ea înfăşurase vechile abecedare ale lui Neill şi-l legă de şaua lui Ginger, apoi verifică, pentru a treia oară, cureluşele de care era prinsă şaua. Meredith chicoti şi atinse uşor cu mâna umărul lui, asigurându-l că totul este în ordine.

„Sunt bine prinse, Travis, chiar tu ai pus şaua pe Ginger, îţi aminteşti?"

El îşi ridică privirea spre ea, ochii lui urmărind-o îndelung de parcă ar fi vrut să-şi întipărească bine în memorie fiecare trăsătură a feţei ei. Meredith îşi întoarse uşor faţa, căci obrajii i se îmbujoraseră.

Travis îşi drese glasul şi lovi cu vârful bocancului în ţărâna de pe drum. „Ai luat cheia de la poartă?"

„Da". Meredith îşi ridică mâna la piept ca să se asigure că este încă acolo. Cheia atârna de un lănţişor la gâtul ei. Abia simţea conturul ei prin rochie şi pelerină, dar putea simţi cum bucăţica de metal îi atinge pielea.

Ştiind ce întrebare avea să-i mai pună, ea îi răspunse înainte ca el să termine să tragă aer adânc în piept. „Da, puşca este încărcată. Şi, da, voi veni direct acasă după ultima lecţie".

„Te rog chiar". Buzele lui se schimonosiră uşor în timp ce el se străduia să-şi păstreze o mină serioasă. Apoi, înainte ca ea să reacţioneze, o prinse de marginea pelerinei şi o apropie de el.

Buzele lui o sărutară pătimaş, atât de intens încât genunchii ei începură să tremure.

„Întoarce-te la mine, Meri", îi şopti el, cu voce răguşită şi gravă.

„Întotdeauna". Acel singur cuvânt a fost tot ce-a putut rosti ea în clipa aceea, dar l-a umplut cu toată dragostea din inima ei.

El încă nu făcuse nicio încercare să vină în camera ei, nici măcar după acel sărut tulburător pe care l-au împărtăşit lângă iaz. El şi restul familiei fuseseră atât de ocupaţi cu reconstruirea hambarului şi cu mânarea vitelor oriunde găseau păşuni nepăscute, încât rareori Meredith reuşea să vorbească cu soţul ei, şi asta mai mult în timpul meselor. Dar în zilele de sâmbătă el avea un motiv s-o însoţească până la poartă. În zilele de sâmbătă o săruta. În zilele de sâmbătă el îi dădea speranţă că îşi puteau clădi căsnicia pe ceva mai profund decât nişte jurăminte rostite la repezeală.

Ea adora zilele de sâmbătă.

Travis îşi împreună degetele şi se aplecă pentru a o ajuta să încalece. Meredith apucă de cornul şeii, îşi propti piciorul stâng în scăriţa de la şa, iar piciorul drept îl sprijini pe cele două palme, făcute căuş, ale soţului ei. Travis o ajută să încalece, apoi bătu uşor cu palma peste grumazul lui Ginger în timp ce Meredith prinse hăţurile.

„Voi fi cu gândul la tine", îi zise el. Pălăria îi proteja faţa de privirea ei în timp ce el îşi trecu degetele prin coama castanie, spicată cu alb, a lui Ginger. Mâna lui se întinse după cureluşele care prindeau şaua, iar ea se gândi că bărbatul meticulos le va verifica pentru a patra oară, însă el păru că se răzgândeşte, iar mâna lui se opri deasupra gleznei ei. Atingerea fermă a mâinii lui o simţi prin pielea botului cizmei în timp ce el se asigură că piciorul ei stătea în siguranţă în scăriţa de la şa. Părea un gest intim, ca de soţ, iar inima lui Meredith se umplu de bucurie. Degetul lui mare atinse piciorul ei, apoi se îndreptă în sus, atingându-i ciorapul. Meredith simţi că i se taie răsuflarea.

În cele din urmă, el îşi ridică faţa spre ea, iar expresia plină de pasiune din ochii lui o asigură că acea atingere fusese deliberată. „Întoarce-te repede acasă!" Privirile li se încrucişară. El făcu un pas înapoi, o lovi uşor pe Ginger peste picioarele din spate pentru a o pune în mişcare.

Trapul săltăreț al iepei cerea atenție din partea lui Meredith. Ea-și îndreptă poziția în șa și preluă controlul asupra animalului. Moses o salută din locul unde el și Jim băteau în cuie niște șindrile în acoperișul hambarului, iar Meredith ridică o mână ca să-i salute în timp ce trecu călare pe lângă ei. Jim o salută și el printr-o ridicare a ciocanului – un gest atât de tipic pentru impasibilul ei cumnat încât în mod normal gestul acela i-ar fi adus lui Meredith un zâmbet pe față. Acum, era însă prea adâncită în gândurile ei despre Travis ca să-i acorde prea multă atenție lui Jim.

Era oare posibil ca soțul ei să simtă mai mult decât protecție față de ea? Mai mult decât obligație? Ea se lăsase convinsă de acel fapt atunci când el a sărutat-o, dar chiar și după aceea fantezia n-a risipit complet indiciul disperării pe care ea l-a simțit în el. Era de parcă el avea nevoie să-și revendice pretenția asupra ei înainte s-o lase să plece.

Cum ar fi dacă ar săruta-o pur și simplu din dorință? Din dragoste? Brusc, zilele de sâmbătă păreau insuficiente. Ea dorea să fie sărutată într-o zi de marți. Fără vreo ocazie specială. Fără să fie nevoie să apară vreo amenințare pentru integritatea ei. Doar o împărtășire caldă a afecțiunii dintre un soț și soția lui. Să vadă din nou acea expresie pasionată în privirea lui, ca și cum ea ar însemna ceva mai mult pentru el decât doar o datorie.

Cum rămâne cu jurământul acela al tău de a fi mulțumită în căsnicia ta?

Gândul puse imediat capăt compătimirii ei de sine.

Te rog să mă ierți, Doamne. Îmi îndrept mintea în direcția greșită, nu-i așa? Am devenit atât de preocupată de ceea ce nu am încât am uitat de ceea ce am cu adevărat.

Exact ca în vremurile când personalitatea caustică a mătușii Noreen o obosea îngrozitor, iar amărăciunea începuse să i se furișeze în suflet. Ea trebuia să-și țină gândurile sub control și să le îndrepte într-o direcție mai pozitivă. Era timpul să-și numere binecuvântările.

Una – era măritată cu bărbatul visurilor ei. A doua – Travis îi permisese să continue munca tatălui ei predând la școala oamenilor liberi. A treia – făcea parte dintr-o familie de oameni evlavioși care ar proteja-o cu prețul vieții lor. Meredith își ridică privirea spre cer și zâmbi, povara de pe inimă ușurându-i-se deja. Era cu adevărat

binecuvântată. Doar gândul la cât de mult progresase relația ei cu Travis în ultimele câteva săptămâni stârnea imnuri de recunoștință în sufletul ei. Ea își putea doar imagina ce progrese puteau face ei în viitoarele câteva săptămâni.

Ajută-mă să fiu răbdătoare. Să accept momentul ales de Tine.

Zâmbetul i se lărgi la vederea porții. Poate că într-o zi, nu după mult timp, ea va desfereca inima lui Travis așa cum putea deszăvorî acum poarta fermei lui. Tot ce-avea de făcut era să găsească cheia potrivită. Sau să-i câștige atât de mult încrederea încât el însuși s-o descuie. N-ar fi minunat să se întâmple așa?

Înviorată de speranță, Meredith coborî de pe cal, ridică lanțul și deschise poarta. Începu să fredoneze o melodie veselă, timp în care o conduse pe Ginger prin deschizătura porții și închise poarta la loc, cu grijă, înainte de a se urca pe un bolovan din apropiere pentru a încăleca înapoi iapa.

Poate că Travis se simte în siguranță în spatele tuturor gardurilor și porților de pe proprietatea lui, dar ea își dorea să-i arate că libertatea prețuia mai mult. Mai ales când era bazată pe dragoste.

Mânând-o pe Ginger într-un galop ușor, Meredith se aplecă în șa și lăsă o pală mai tare de vânt să-i răsfire părul și să-i pișteobrajii cu răcoarea lui tăioasă. Dacă ea va ajunge la școală cu părul ciufulit și cu obrajii înroșiți de frig, asta este! Elevii ei înțelegeau cât de importantă e libertatea. Ei n-ar condamna-o că și-a permis un drum călare pe o vreme ca aceea.

Cincisprezece minute mai târziu, când ea o mâna pe Ginger la pas în fața școlii, un grup de copii grijulii năvăliră din curtea școlii și o înconjurară.

„Ce s-a întâmplat cu părul dumneavoastră, domnișoară Meri?"

„Ați căzut cumva de pe cal?"

„De ce-ați călărit atât de repede?"

„V-a fugărit cineva?"

„Nu vă faceți griji, copii, sunt bine", îi asigură ea, pufnind în râs. „Pur și simplu am hotărât să-i dau astăzi lui Ginger frâu liber", zise ea bătând ușor iapa cu palma peste grumaz.

Când copiii continuară să se apropie de ea, Ginger se opri. Calul nu părea prea deranjat de copiii ce se înghesuiau în jurul său, însă era totuși precaut.

„Acum, dați-vă la o parte și lăsați-o pe domnișoara Meri să-și facă loc printre voi". Myra Jackson își croi drum în îmbulzeala creată, îndemnându-i pe copii să se îndrepte spre școală. „Cum o să vă mai învețe astăzi ceva dacă nu se va putea da jos de pe cal?"

Copiii murmurară, dar se conformară, îndreptându-se în șir indian spre școală pentru a-și ocupa băncile.

„Joshua, rămâi să ai grijă de Ginger".

„Bine, mamă". Băiatul mai mic al Myrei rămase lângă cal, așteptând răbdător ca Meredith să descalece.

Odată ce picioarele ei atinseră pământul, Meredith îi dădu hățurile. „Mulțumesc, Joshua". Meredith desfăcu trăistuța cu mâncare și făcu câțiva pași în spate.

În timp ce băiatul apucă de căpăstru calul, Meredith se apropie de Myra. „Știi ce cred eu? Că-l va ajunge curând pe Josiah, aproape că ei au aceeași înălțime".

„Mie-mi spui?", îi zise Myra având pe față un zâmbet mândru de mamă. „Și e cu trei ani mai mic decât Josiah. Băiatul a moștenit și mâinile solide ale tatălui lui".

Meredith zâmbi, amintindu-și cum Moses își încleștа în pumni mâinile lui mari. Să fii lovit de una din palmele acelea zdravene era ca și cum ai simți c-ai fost pocnit cu o tigaie peste față. „Joshua pare să fi moștenit dragostea ta pentru cărți, totuși. A terminat de citit *Ultimul mohican*?"

Myra dădu din cap. „Încă de acum două zile. Mi-a spus că i-ai promis c-o să-i aduci o carte nouă săptămâna asta".

„Așa este". Meredith desfăcu trăistuța și scoase din ea cartea *Aventurile lui Tom Sawyer*. „Nu cred c-ai citit-o pe asta, Myra. A fost publicată doar cu câțiva ani în urmă, așa că n-a fost printre cărțile pe care tatăl meu obișnuia să ți le împrumute".

„Atunci s-ar putea ca Joshua să se bată cu mine pentru ea". Femeia mai în vârstă îi făcu cu ochiul și puse cartea sub braț.

Meredith izbucni în râs și-o urmă pe prietena ei în sala de clasă. Myra Jackson păstra micuța clădire la fel de curată pe cât era de curată ea însăși, ceea ce spunea multe de vreme ce șorțul femeii era întotdeauna apretat și bine călcat, părul ei negru întotdeauna pieptănat impecabil, iar rochia ei întotdeauna imaculată. Meredith își trecu mâna prin păr și oftă. Libertatea o costa într-adevăr destul

de mult. Nu-i de mirare că elevii buluciți în jurul ei rămăseseră cu gurile căscate de uimire.

Luându-și câteva secunde ca să-și aranjeze părul ciufulit, Meredith rămase în spatele clasei în timp ce Myra se adresă grupului de copii și le ceru să-și scoată abecedarele. Cărțile zdrențuite erau aceleași pe care tatăl ei le folosise când deschisese școala cu mai bine de zece ani în urmă. Totuși, cei prin mâinile cărora trecuseră acele cărți le folosiseră cu multă grijă. Din nefericire, nu erau destule cărți pentru toți elevii, motiv pentru care ea îl întrebase pe Travis dacă-i poate împrumuta vechile manuale ale lui Neill.

Scoțând cărțile subțirele din traistuța ei, le împărți adulților care stăteau așezați pe băncile din spatele camerei. Fețele surprinse și felul cum aceștia atingeau respectuoși coperțile abecedarelor umplură de bucurie inima lui Meredith. Părinții aceia erau dornici după învățătură mai mult decât copiii lor, totuși ei insistaseră ca tânăra generație să aibă mai întâi acces la puținele cărți și la celelalte materiale disponibile. Câtă noblețe sufletească! Ea își dori să poată face mai multe pentru ei.

În timp ce Myra rugă una dintre elevele adulte să se ridice și să citească cu voce tare un pasaj, Meredith se îndreptă înspre partea din față a camerei și începu să scrie calmă pe tablă o serie de probleme de aritmetică.

Deși n-avea o educație formală, Myra făcuse tot posibilul să continue ceea ce începuse tatăl lui Meredith, învățându-i pe copiii din vecinătate bazele cititului, scrierii și aritmeticii. Iar când Meredith i-a pomenit lui Moses despre ideea ei de a preda la școală, ea i-a spus foarte clar că n-avea nicio intenție de a-i lua locul Myrei în vreun fel. Ea doar voia să se ofere să ajute.

Totuși, Myra a răspuns de parcă oferta lui Meredith este un dar divin. În prima sâmbătă când s-au întâlnit, a îmbrățișat-o călduros pe Meredith și L-a lăudat pe Domnul chiar acolo în școală. Ea se rugase, zisese ea, ca Domnul să aducă un învățător pentru elevii ei avansați, cineva capabil să-i pregătească pentru studiile viitoare sau pentru profesiile care să folosească mințile în loc să le rupă spatele. Ea visa ca elevii săi să devină ei înșiși, într-o bună zi, învățători, sau negustori, sau chiar doctori. Educația deschidea uși, iar Myra era hotărâtă să deschidă larg cât mai multe uși.

Prin urmare, în cele trei ore pe care le petrecea la școala Myrei în fiecare sâmbătă, Meredith preda matematică avansată, gramatică și istorie la vreo șase elevi care deja excelau la noțiunile elementare. Joshua era foarte inteligent, iar Meredith avea mari speranțe ca el să-și continue studiile la Colegiul Wiley din Marshall. Tatăl ei ar fi fost încântat ca unul din foștii lui elevi să frecventeze noua școală, iar Meredith nu putea nega că și ea ar fi mândră să joace un oarecare rol, e-adevărat mai mic, în succesul băiatului.

Dar mai întâi ea trebuia să-l ajute să stăpânească algebra.

Întorcându-se spre grupul ei de elevi, Meredith îl zări pe Joshua așezându-se pe scaunul său după ce-i pusese calul la adăpost. Ea zâmbi și-l chemă în față. „Joshua, vrei, te rog, să ieși la tablă și să rezolvi prima ecuație?"

„Da, domnișoară Meri", îi răspunse el, pe un ton la fel de scăzut, așa încât să nu deranjeze restul clasei.

Și așa a început ora. Fiecare din copiii mai mari a trecut pe rând la tablă ca să rezolve problemele de matematică. Când nu ieșeau la tablă, ei lucrau pe plăcuțele lor. Dacă un elev făcea o greșeală, un altul se putea oferi voluntar să corecteze. Odată ce problemele de algebră au fost rezolvate, Meredith le-a dat un test oral de istorie. Elevii dezvoltaseră un sistem ce permitea fiecăruia să răspundă pe rând, iar Meredith era încântată de cât de mult reținea ei.

Elevii tocmai începuseră să recite cu voce tare lecția de gramatică când lumina de deasupra ușii se micșoră brusc. Meredith ridică privirea, dând cu ochii de un bărbat înalt și solid, ce stătea lângă intrare.

„Moses?" Îngrijorarea din vocea Myrei îi atrase brusc atenția lui Meredith.

Oare de ce venise el? Pățise ceva Josiah? Sau... Travis? Fără să-și dea seama, Meredith făcu un pas în față, inima bătându-i dureros în piept.

„Trebuie să vorbesc cu domnișoara Meri". Bărbatul îndreptă în direcția ei pălăria pe care o ținea în mână, mutându-și privirea de la soția lui și concentrându-se asupra lui Meredith.

„Terminați de citit lecția, copii", murmură ea în timp ce-și luă pelerina din cuiul bătut în peretele lateral. „Și studiați lecțiile șapte și opt pentru săptămâna viitoare".

Elevii încuviinţară din cap, însă începură să şuşotească între ei. Liniştea amplifică însă îngrijorarea lui Meredith, iar cu fiecare scârţâit de podea ce se auzea în timp ce ea se îndrepta spre uşă, ecoul îi întindea nervii la maximum. În momentul când ajunse lângă Moses şi-l urmă afară, mâinile ei tremurau deja.

Moses încercă s-o conducă având grijă să păstreze o distanţă discretă, dar ea îl apucă de braţ, având nevoie mai mult de răspunsuri decât de decenţă. „S-a întâmplat ceva cu soţul meu?"

„Nu, doamnă". El se întoarse s-o privească în ochi, expresia lui calmă încolţind în ea un sentiment de uşurare. „Toţi sunt bine".

Meredith răsuflă uşurată. „Slavă Domnului!"

„Ceva serios s-a întâmplat, totuşi, căci domnul Travis mi-a zis să vă trimit acasă imediat".

Meredith îşi strecură braţele prin mânecile pelerinei şi se încheie la nasturi. Fără doar şi poate – ea se va întoarce degrabă acasă. Travis avea nevoie de ea. „Ai vreo idee ce s-a întâmplat?"

„Nu, domnişoară Meri. Dar s-ar putea să aibă de-a face cu vizitatorul lor".

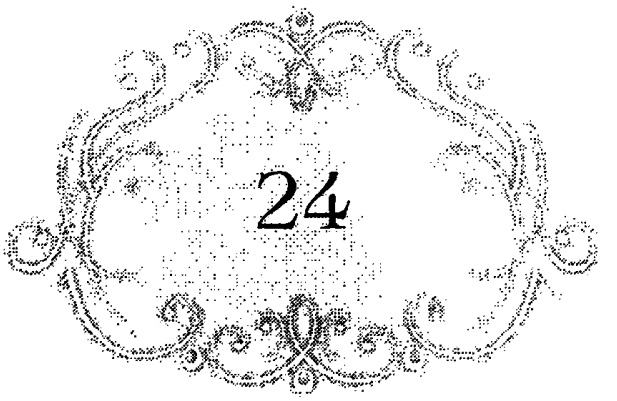
Un vizitator? Meredith îşi ridică privirea de la nasturii ei la linia îndârjită a gurii lui Moses.

„Am observat un cal străin în ţarcul animalelor când am ieşit din hambar. Acesta n-avea semnul familiei Archer".

Inima lui Meredith începu să bată şi mai tare. Îndrăznise să vină acolo unul din oamenii lui Roy ca să pună presiuni asupra lui Travis pentru a-şi vinde pământul? Pentru prima dată, ea îşi dădu seama cum trebuie să se simtă Travis când lucrurile încep să-i scape de sub control. Neputinţa îngrozitoare pe care o simţea la gândul că familia ei era în pericol în timp ce ea se afla prea departe ca să-i ajute o îmbolnăvea pur şi simplu.

„Mă duc să-mi iau calul", zise ea lăsându-l în urmă pe Moses, însă îl zări pe Josiah aducând-o spre ea pe Ginger.

Moses o ajută să se urce pe cal. Meredith îi mulţumi, apoi porni în galop cu Ginger. De data asta, vântul care sufla în părul ei nu-i mai dădea sentimentul de libertate, ci doar dorinţa puternică de a ajunge cât mai repede acasă.

24

Când intră călare în curte, Meredith aruncă o privire spre chambar şi dependinţele fermei ca să descopere vreun indiciu despre care ar putea fi necazul, dar nimic nu părea ieşit din comun. Niciunul dintre bărbaţi nu se zărea pe-afară, iar asta o făcu să simtă un fior de-a lungul spinării. Meredith o opri pe Ginger în faţa casei, apoi sări de pe cal, ignorând junghiul dureros pe care-l simţi în piciorul ei beteag, şi se repezi să urce scările verandei.

„Travis?" Numele lui se auzi în ecou prin casă în timp ce ea trânti uşa de perete, deschizând-o larg.

Auzi voci în sufragerie. Se grăbi într-acolo, dar aproape că se ciocni de soţul ei, care-i apăru brusc în faţă. Părea teafăr, slavă Domnului, dar puţin cam tras la faţă. Ea îşi puse palmele pe pieptul lui, simţind nevoia să se asigure că era într-adevăr teafăr şi nevătămat.

„Eşti bine?" întrebă ea pe nerăsuflate. Bărbatul probabil c-o credea ţicnită. Bineînţeles că el era bine. Stătea chiar în faţa ei, teafăr şi nevătămat, slavă Domnului.

Totuşi ceva ce scăpăra în ochii lui făcu ca spaima ei să dispară. El îi luă mâinile în mâinile lui şi le strânse delicat înainte ca o tânguire de undeva din spatele lui să risipească farmecul acelor clipe.

„Ce Dumnezeu...?" Meredith îşi plecă capul într-o parte ca să privească de după umărul soţului ei. Zărind un căpşor acoperit de cârlionţi blonzi, familiari, Meredith întrebă uimită: „Cassie?"

Verişoara ei, ce şedea în colţul canapelei din sufragerie, îşi ridică capul de pe pieptul lui Jim, care o ţinea protector în braţe, şi a cărui cămaşă, în partea din faţă, stătea drept mărturie pentru durata de timp cât acesta se oferise să fie o batistă umană. Apoi se întoarse spre Meredith.

„Oh, Meri. Slavă Domnului c-ai ajuns acasă", zise ea cu ochii înroşiţi şi faţa tumefiată de plâns. Meredith o mai văzuse pe Cassie vărsând o lacrimă sau două, dar niciodată aşa mâhnită.

Înghesuindu-se între verişoara ei şi braţul lateral al canapelei, Meredith o prinse de mâini. „Ce s-a întâmplat?"

Cu faţa îndurerată, Cassie începu a se tângui. „Tati a făcut ceva îngrozitor, Meri. Cu-adevărat în-gro-zi-tor". Ultimul cuvânt se termină cu o altă tânguire în timp ce Cassie se aruncă acum în braţele lui Meredith.

Strângând-o la piept, Meredith aruncă o privire spre cumnaţii ei, parcă iscodindu-i din ochi.

Cu toţii aveau pe faţă aceeaşi expresie confuză.

„N-am putut scoate prea multe de la ea", îi zise Travis în şoaptă, mâinile lui apucând strâns marginea din lemn din spatele canapelei, aproape de umărul ei. „A insistat să te aştepte".

„Păi, acum sunt aici". Meredith îi vorbi mai mult lui Cassie decât lui Travis. O bătu uşor pe umăr, îşi împreună braţele şi-şi îndreptă spatele. „Indiferent ce-a făcut unchiul Everett, vom încerca să îndreptăm lucrurile". Meredith îşi întinse mâna spre părul lui Cassie şi începu să-i aranjeze cârlionţii răvăşiţi. „Hai să te aranjăm un pic, ca să te simţi mai bine. Nu eşti în cea mai bună formă acum". Ea îi zâmbi duios ca să mai îndulcească ironia din vorbele ei. Totuşi, aluzia uşor răutăcioasă la vanitatea Cassandrei stârni exact reacţia pe care Meredith o urmărise.

Verişoara ei începu imediat să-şi aranjeze ţinuta şi părul, ştergându-şi urmele de lacrimi de pe obraji, netezindu-şi rochia şi îndreptându-şi spatele. N-a trecut neobservată nici ocheada sfioasă pe care ea i-o aruncă lui Jim în timp ce el se ridică de pe canapea. Cassie nu se va mai pierde din nou cu firea – oricum, nu în faţa bărbaţilor.

„N-am crezut niciodată că tati va fura de la cei din propria lui familie". Cassie scânci uşor. „Parcă nu mai este cel de odinioară. Când mama a insistat că este singurul mod în care îşi putea salva afacerea, el a cedat la insistenţele ei". Cassandra îşi puse mâna peste mâna lui Meredith, faţa ei gravă implorând înţelegere. „Trebuie să-l ierţi, Meri. Necazurile lui financiare sunt mult mai serioase decât mi-am imaginat. Sunt sigură că el a crezut că acesta este singurul mod".

„Cass, m-ai ameţit". Meredith îşi încreţi nedumerită fruntea, încercând să înţeleagă povestea aceea încâlcită. „Ce-a făcut el, mai precis?"

„Înainte să-ţi povestesc, promite-mi că n-o să-mi porţi pică. Nu vreau să fiu amestecată în intriga asta. I-am spus lui tati că a greşit, dar mami m-a pălmuit pentru că am vorbit tăios şi mi-a zis că ar trebui să fac ceea ce este bine pentru familie, că am fost cocoloşită prea mult şi că a venit timpul să-mi fac datoria".

„Mătuşa Noreen chiar te-a lovit?" Şocul o făcu pe Meredith să se lipească strâns de braţul canapelei. Mătuşa ei o adora pe Cassandra. Meredith nici nu-şi putea aminti vreo ocazie când femeia să-i fi vorbit dur fiicei ei.

„Da". Bărbia lui Cassie începu să tremure, dar ea se străduí să-şi stăpânească lacrimile. „Atunci am ştiut că nu-i pot scoate lui tati ideea din cap. Erau prea multe în joc. Singura mea şansă de a scăpa era să te rog să mă laşi să stau aici".

„Întotdeauna vei fi binevenită la mine, Cass. Ştii asta. Dar trebuie să încetezi să te învârţi în jurul problemei şi să-mi spui odată ce se întâmplă".

Verişoara ei îşi coborî genele de parcă ar fi fost prea ruşinată să se uite în ochii lui Meredith. „În loc să semneze ca tu să intri în posesia terenului unchiului Teddy odată cu căsătoria ta, aşa cum aranjaseră el şi unchiul Teddy, tati se gândeşte să-l folosească drept zestre. Pentru mine".

„Vrei să spui că are de gând să-mi fure pământul?" Meredith abia mai putea vorbi, atât de mâhnită era de acea descoperire. „Şi casa în care am crescut?"

Simţi pe umărul ei o mână caldă, care începu să-i mângâie gâtul. *Travis.* Sprijinul pe care i-l acorda în tăcere o ajuta să nu se simtă complet zdrobită. Dar nu-l putea privi în ochi. Oare ce credea el? Acea bucată de pământ era singurul lucru de valoare pe care ea îl adusese în căsnicia lor. Ea spera să-l lase moştenire copiilor ei într-o bună zi, tot aşa cum tatăl lui lăsase moştenire ferma Archer lui şi fraţilor lui. Zestrea ei tocmai fusese furată de la el pentru a fi dată altcuiva.

Lui Cassie.

Meredith încremeni. Singurul motiv pentru care unchiul Everett ar folosi acel pământ ca zestre pentru Cassandra ar fi acela

de a ademeni un peţitor prosper pentru a-i face o ofertă. Un bărbat care să pună preţ pe pământ.

Meredith simţi un junghi în stomac. Se rugă în gând ca intuiţia ei să se înşele. „Şi cu cine se aşteaptă ei să te căsătoreşti?"

Cassie îşi ridică privirea. „Roy Mitchell", zise ea cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Meredith simţi cum apăsarea degetelor lui Travis îi străpunge umerii. El încercă imediat să-i maseze locul unde degetele lui se înfipseră în umerii ei, dar propriii lui muşchi erau atât de încleştaţi încât el se îndoi că acea mişcare era foarte eficientă.

Cum de-a putut Everett Hayes să fie atât de netrebnic? Puţinul respect pe care Travis i-l purtase datorită relaţiei lui cu Meri se evaporase. Chiar dacă Hayes era destul de neghiob să creadă în nevinovăţia lui Mitchell în ce priveşte atacul asupra hambarului lui Travis, trebuia ca el să aibă destule presimţiri care să-l pună în gardă şi să nu i-o dea de nevastă pe fiica pe care pretindea c-o iubeşte doar pentru a-şi redresa afacerile.

Travis aruncă o privire spre fiecare dintre fraţii lui, cu toţii având aceeaşi expresie împietrită de uimire, şi-şi făcu clară intenţia mutându-se direct în spatele celor două femei care erau aşezate pe canapea. Travis îşi lăsă mâinile să alunece pe bara din lemn a canapelei până când braţele sale întinse le cuprinse pe amândouă. Meredith o iubea pe Cassandra ca pe o soră. Acest fapt o făcea pe Cassandra parte din familie. Archerii şi-au protejat întotdeauna familia.

Crockett, Neill şi Jim i-au înţeles imediat gestul şi-au dat din cap, semn că erau de acord cu el. Jim îl privi îndelung şi făcu înadins un pas mai aproape de musafira lor în timp ce-şi încleştă falca îndârjit. Era evident ce dorea să transmită prin gestul acela. Jim tocmai îşi exprimase o revendicare. Luându-şi responsabilitatea faţă de integritatea Cassandrei.

„Nu trebuie să accepţi acest aranjament, Cass". Meredith se ridică brusc de pe canapea şi începu să se plimbe dintr-un capăt în altul al camerei, cu paşi agitaţi şi şovăitori. Travis se apropie de ea, dorind s-o poată consola de această ultimă trădare.

Cassandra se mută spre capătul canapelei. „Știu. De-asta am și venit aici. Ai avut cu siguranță dreptate în privința domnului Mitchell. El trebuie să fi fost interesat doar de pământul tău, dacă mireasa care vine la pachet cu moștenirea aceea înseamnă atât de puțin pentru el. Nu mă pot mărita cu cineva căruia nu-i pasă de mine".

„E chiar mai rău de-atât". Meredith se răsuci ca s-o privească în ochi pe verișoara ei. „El este periculos. Sau ai uitat că el a trimis oameni să dea foc hambarului familiei Archer?"

Femeia mai tânără își plecă bărbia într-un unghi ciudat în timp ce se ridică încet în picioare. „Tati m-a asigurat c-a fost o neînțelegere. Că unul dintre rivalii lui Roy a pus focul".

„L-am auzit cu urechile mele când a dat ordinul, Cassie. N-a fost nicio neînțelegere". Meredith își încrucișă mâinile la piept. În loc să-i arunce o privire dârză, totuși, mișcarea îi dădu un aer de vulnerabilitate, de parcă se străduia să se protejeze de neîncrederea venită din partea unui membru de familie.

„Tati nu m-ar minți. Sunt sigură de asta".

Cu pași hotărâți, Travis se duse lângă Meredith mânat de instinctul de a o proteja. Maxilarul i se încleștă în timp ce-o privi încruntat pe tânăra femeie din fața lui. „Tatăl tău *vrea* să crezi în nevinovăția lui Mitchell pentru că are nevoie să devină partenerul lui de afaceri". Vorbele îi ieșiră din gură pe un ton iritat și tăios chiar și pentru propriile lui urechi. Tânăra Cassie va trebui să înțeleagă realitatea. El nu mai putea tolera un alt Hayes contrazicând-o pe Meri pentru a-i găsi scuze celui care îi distrusese proprietatea și complotase să-i fure pământul. „Banii i-au întunecat rațiunea, iar el a acceptat cuvântul unui străin, refuzând să creadă pe unul din familie".

„Nu există nici cea mai mică șansă să fi auzit greșit, Meri?" Îndoiala întunecă trăsăturile fetei în timp ce încerca disperată să nu-l coboare prea mult de pe piedestal pe bătrânul ei tată.

„Nu", îi răspunse Meredith, cu o voce plină de compasiune. „Sunt sigură de ceea ce-am auzit. Dar și dacă ar fi doar o presupunere, ai fi dispusă să-ți riști fericirea când șansele sunt atât de mici?"

Cassandra își mușcă buza de jos și scutură din cap. Meredith se duse în grabă spre ea și-o îmbrățișă.

„Ce să fac, Meri?"

Pe fața lui Meredith apăru acel zâmbet brav al ei ce-l făcea întotdeauna pe Travis să se umple de mândrie. „Ne vom gândi la ceva. Dar, deocamdată, vei merge cu mine la bucătărie și mă vei ajuta să pregătesc cina".

„Știi bine că nu mă pricep la gătit".

Meredith își petrecu brațul pe lângă gâtul verișoarei ei, așa cum o cloșcă își ia puiul sub aripă, și o conduse spre ușă. „Păi, atunci a venit timpul să înveți, nu crezi?"

Meredith își răsuci capul pentru a-l mai privi o dată pe Travis înainte să iasă rapid din cameră. El simți mulțumirile ei fără ca ea să-i adreseze vreun cuvânt, iar faptul că el a putut citi pe fața ei ceea ce ea simțea, dar și sentimentele de pe fețele fraților lui îl făcură să reflecteze pentru câteva clipe. Ea devenea o parte din el.

Odată ce vocile femeilor se auziră tot mai slab, Travis se întoarse spre frații lui. Cu toții se adunaseră în mijlocul camerei.

„Care este planul, Trav?", întrebă Neill.

„Bineînțeles că ea nu se va mărita cu Mitchell". Jim îi aruncă lui Travis o privire încruntată, provocându-l să dea mai multe detalii.

Travis îl bătu ușor pe umăr. „Cassandra va rămâne aici sub protecția noastră până când vom decide ce trebuie făcut. Între timp, o idee bună ar fi să..."

Vreo două împușcături se auziră în depărtare, întrerupându-l pe Travis. Se uită instinctiv pe fereastră. Tatăl Cassandrei își alesese bine momentul.

„Ai observat c-am avut mai mulți vizitatori în ultimele câteva săptămâni decât tot anul trecut? Poate c-ar trebui să ne gândim să deschidem aici un hotel". Sarcasmul lui Crockett îi aduse un pumn în braț din partea lui Jim.

Travis se abținu să comenteze. Nu putea totuși nega că lucrurile începuseră s-o ia razna din ce în ce mai mult de când Meredith apăruse la ferma lor, dar chiar cu toate necazurile, el nu regreta venirea ei acolo. Cum ar fi putut să regrete? Ea făcea parte din familie.

Un gând încolți în mintea lui, cum că ea poate era mai mult decât parte din familie, dar el n-avea timp acum să reflecteze la gândul acela. Acum trebuia să se ocupe de un tată furios și un frate

pe care să-l împiedice să nu-l împuște pe mai sus-amintitul tată. Asta era cam tot ce putea rezolva momentan.

„Jim, tu vii cu mine. Neill, ocupă-ți poziția de lângă hambar. Crockett..." – făcu o pauză destul de lungă cât să-i arunce un zâmbet sarcastic celui mai mare dintre frații lui – „tu te poți ocupa de Hotelul Archer".

Chicotitul lui Crockett îl urmă în timp ce el și ceilalți ieșiră unul după altul pe ușa din față.

25

În loc să folosească poteca, Travis şi Jim se apropiară de poartă ieşind dintr-un pâlc de copaci, profitând de oportunitatea de a observa persoana urmărită înainte ca aceasta să-i vadă. Lângă poartă, Everett Hayes se plimba nervos încolo şi încoace, mormăind în barbă. Puşca pe care o ţinea în mâna dreaptă îl puse în gardă pe Travis.

Poate că obişnuita lui demonstraţie de forţă nu era cel mai indicat plan de acţiune de data aceasta. Omul era deja înfuriat la culme, iar cum Jim era şi el foarte nervos, lucrurile puteau lua repede o turnură urâtă. Încă îi persista în minte avertismentul lui Meredith că într-o bună zi cineva îi va descoperi cacealmaua.

Cu o mişcare discretă, Travis îşi ridică puşca din poziţia de tragere, în care fusese cu câteva clipe mai înainte, şi o vârî în tocul prins de şaua calului. Dădu apoi să se îndrepte spre casă.

„Ce faci?", rosti Jim printre dinţii încleştaţi.

„Lasă jos arma".

„Nici nu mă gândesc". El îşi încleştă mâna pe armă, lipind-o şi mai strâns de coapsă.

Travis se încruntă spre el. „Crezi că dacă tragi un glonţ în tatăl Cassandrei o vei face să te îndrăgească?"

Jim se foi uşor în şaua lui.

„Dacă Everett Hayes este destul de fraier ca să creadă minciunile lui Mitchell, atunci este destul de nătâng să încerce să-şi folosească arma ştiind că nu vom sta pe gânduri şi că vom riposta imediat. Iar dacă vreunul dintre noi trage un glonţ în el, va trebui să-l cărăm până în casă şi să-l punem pe Crockett să-l bandajeze. E-adevărat, nu este cel mai bun plan de a-l ţine departe de Cassie".

Jim nu mai adăugă nimic, ci doar îl urmări cu privirea pe Everett Hayes, uitându-se spre el din pâlcul de copaci, cu maxilarul

încleștat. După un minut lung, răsuflă adânc, asemenea unui taur întărâtat, apoi își răsuci în aer pușca și o îndesă în toc.

Mulțumind Domnului pentru cooperarea fratelui lui și rostind o scurtă rugăciune ca Hayes să se comporte și el rațional, Travis își înfipse ușor călcâiele în burta lui Bexar, care porni într-un galop spre câmp, și ridică o mână salutându-l pe unchiul soției lui.

Hayes tresări la vederea lui Travis și a lui Jim, pe care-i zări ieșind dintr-un pâlc de pini, și duse repede arma la umăr. „Era și timpul să apari". Îi aruncă lui Travis, peste butoiașul armei lui, o privire încruntată și un pic cam furioasă pentru o conversație rezonabilă. „O vreau pe fiica mea înapoi. Acum!"

„Cassandra e în siguranță", îi zise Travis, gândindu-se că, dacă fiica *lui* ar fi fugit de-acasă, teama pentru siguranța ei l-ar fi înnebunit și pe el. Așa că îl putea cel puțin liniști pe omul acela.

„În siguranță cu *voi*? Ha-ha! Ultima oară când o femeie din familia mea a venit neînsoțită în vizită la voi aproape că era să moară, iar în plus s-a ales și cu reputația pătată. N-am de gând s-o las pe Cassie să aibă aceeași soartă".

Travis se aplecă nervos în șa. Scurta lui licărire de compasiune dispăru brusc, fiind înlocuită de o privire cruntă pe care i-o aruncă bărbatului mai în vârstă. „Lasă jos arma, Hayes, ca să vorbim. Continuă să mai agiți mult arma aceea spre mine și poți uita că vei mai putea conta pe ajutorul meu în legătură cu fiica ta".

Bărbatul rămase nemișcat, dar Travis văzu indecizie pe fața lui în timp ce acesta aruncă o privire când spre un frate, când spre celălalt. Într-un final, își lăsă jos pușca și se apropie de poartă.

„Prea bine, Archer. Lasă-mă acum să intru ca s-o pot lua pe fiica mea".

Travis se ridică din șa și descălecă. Jim descălecă și el, iar cei doi înaintară cu pași hotărâți. Când ajunseră în dreptul porții, Travis se agăță cu brațele de bârna cea mai de sus a porții și-și propti piciorul pe cea mai de jos, încercând să pară cât mai prietenos și pașnic. Jim, pe de altă parte, rămase drept și țeapăn ca un soldat ținându-și arma la îndemână. Nici nu se urni din loc ca să ridice zăvorul de lemn al porții pentru a-i permite bărbatului să intre.

„Cassandra va rămâne cu noi pentru o vreme", îl informă Travis pe Hayes cu o voce aspră. „Soția mea e încântată de compania ei. Cassandra va fi pe mâini bune, nu te teme".

„Nici vorbă de așa ceva!" zbieră Everett Hayes. „Cassie se va întoarce cu mine acasă".

Jim făcu un singur pas în față, amenințător. „Ba ea va rămâne aici".

Travis scutură puțin praf de pe mâneca lui. „Sunt sigur că ea se va liniști într-o zi sau două și va înțelege cum stau lucrurile". Scutură apoi din cap și scoase un chicot plin de compătimire. „Sărmana fată crede cu tărie c-ai de gând s-o măriți cu fostul logodnic al lui Meredith. Îți poți imagina asta? Am încercat din răsputeri s-o conving că nici prin cap nu ți-ar trece s-o forțezi să se mărite cu piromanul acela maniac care dă foc la hambare și pune mâna pe pământurile oamenilor, dar n-am reușit s-o fac să-și schimbe părerea. Chiar a mers până acolo încât m-a făcut să-i promit că nu te voi lăsa s-o iei de-aici. Așa că, din păcate, nu te pot lăsa să mergi la ea".

„Blestemat să fii că m-ai mințit!" Hayes apucă de grinda de sus a porții și o zgâlțâi din balamale. „Ai spus că mă vei ajuta".

Travis își ridică mâna în semn de conciliere. „Calmează-te, acum. Ți-am spus că te voi ajuta și am să mă țin de cuvânt. Dar nici nu pot să-mi încalc cuvântul față de Cassandra. Sunt totuși dispus să-i duc un bilet dacă dorești să-i lămurești neînțelegerea. Bineînțeles, după ce ea va afla c-a înțeles greșit, va dori să se întoarcă la familia ei".

„Te amesteci în treburi care nu te privesc", îi zise Hayes îndreptând un deget amenințător spre Travis. „Dacă n-o aduci pe Cassie la mine, merg eu și-o iau de-acolo". Făcu un pas în față, apoi urcă pe gard, cu mâna încă încleștată pe armă.

Într-o clipă, Jim își scoase din toc pușca și o armă. Hayes se opri brusc.

„Nu te-aș sfătui să încerci s-o iei cu forța", îi zise Travis. „La urma urmei, avem totuși o regulă în privința celor care ne încalcă proprietatea, și sunt convins că soția mea se va întrista dacă-l voi lăsa pe Jim să tragă un glonț în tine. Oh, și dacă te gândești să te strecori aici după lăsarea întunericului, cred că este corect să te avertizez că vei face cunoștință cu câinele nostru de pază. E un ogar feroce, care nu se poartă deloc frumos cu străinii ce se furișează pe proprietatea noastră și nu s-ar sfii deloc să-ți smulgă cu colții ei o

bucată din picior. Şi nu mi-ar plăcea să rămâi infirm după ce ţi-am promis că te ajut".

Hayes mormăi furios în barbă şi sări jos de pe gard. Jim îşi coborî puşca. Travis zâmbi.

„Ce-ar fi să te întorci înapoi în oraş ca să te odihneşti? Lasă-le pe Meri şi Cassandra să petreacă împreună câteva zile, iar când fiica ta e pregătită să se întoarcă acasă, voi avea grijă ca ea să fie adusă la tine în siguranţă. Ai cuvântul meu!"

„Nu vreau cuvântul tău. O vreau pe fiica mea". Totuşi, Hayes se îndreptă grăbit spre calul său. Animalul deveni agitat, speriat de ostilitatea pe care o simţea venind dinspre stăpânul lui.

Hayes scutură violent hăţurile şi se ridică anevoie în şa. Încercă din răsputeri să-şi strunească armăsarul, care se învârti în cerc în timp ce el se lupta să preia controlul. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Travis. „În cazul în care Cassandra nu se va întoarce acasă în trei zile, aşteaptă-te la uşă cu o poteră. Şi, apropo, voi împuşca orice om sau fiară care va încerca să mă ţină departe de ea". Ochii lui îngustaţi se îndreptară spre Jim şi zăboviră asupra lui pentru o clipă sau două, apoi întoarse în faţă capul calului său şi-şi înfipse călcâiele în coapsele animalului.

Niciunul din cei doi Archeri nu scoase o vorbă până când tropotele de copite ale calului lui Hayes se stinseră în depărtare.

Când zgomotele nu se mai auziră deloc, Travis se depărtă de poartă şi se întoarse cu faţa spre fratele lui. „Crezi că va face ceea ce ne-a ameninţat?"

„Îhî". Jim îşi vârî puşca în toc şi se îndreptă hotărât spre calul lui.

Urmându-l, Travis zise îngândurat. „Şi eu cred".

Meredith şi Cassie pregătiseră o cină simplă cu şuncă prăjită în tigaie, piure de cartofi şi fasole pentru când bărbaţii aveau să se întoarcă acasă.

„Nu vrei să aşezi tu chiflele acelea pe masă cât timp eu pregătesc un sos pentru friptură?" Meredith o împinse uşor pe verişoara ei spre tejghea, unde chiflele stăteau în două tăvi acoperite cu nişte ştergare. De când se întorseseră acasă Travis şi Jim, Cassie nu se mai putea concentra la nicio treabă mai mult de un minut sau

două. Şi nici nu era de mirare! Bărbaţii nu scoseseră o vorbă despre ce se întâmplase la poartă.

Tot ce aflase Meredith era că vizitatorul lor fusese într-adevăr unchiul Everett şi că ei reuşiseră să-l convingă să-i dea voie Cassandrei să mai rămână acolo câteva zile. Ea spera ca, odată ce toţi se vor aşeza la masă, Travis şi Jim să le povestească cu de-amănuntul cele întâmplate.

Meredith turnă cam o jumătate de ceaşcă de cafea în tigaia cu grăsimea de la şuncă şi începu să răzuiască cât de bine putu orice rămăşiţă de şuncă de pe fundul şi de pe părţile laterale ale tigăii. În timp ce sosul începu să fiarbă la foc mic, ea aruncă o privire peste umăr pentru a vedea cum se descurcă Cassie. Fata aşezase toate chiflele într-un castron mare, dar castronul nu ajunsese încă pe masă. Meredith îşi întoarse capul ca să-şi ascundă zâmbetul, continuând să amestece în sos.

Cassie se tot fâţâia în jurul lui Jim, aflat lângă uşă, cu castronul de chifle în scobitura braţului ei. Îi era greu să-şi dea seama dacă Cassie era atrasă de tânărul ce părea indiferent sau dacă el o făcea să se simtă în siguranţă în preajma lui, însă un lucru devenise extrem de clar – ea prefera compania lui Jim în locul companiei oricărui alt frate de-al lui. Ceea ce lui Meredith îi păru surprinzător. Ea şi-a imaginat că şarmul şi glumele lui Crockett ar fi atras-o mai mult pe expansiva Cassie. Dar ea fusese atrasă de Jim.

În timp ce adăugă sare şi piper la sosul pentru friptură, Meredith îl văzu cu coada ochiului pe Jim cum ia castronul cu chifle din mâinile lui Cassie. El aproape că trânti castronul pe masă şi se repezi s-o conducă spre un scaun – exact acela de lângă scaunul lui.

Verişoara ei nu era singura care se îndrăgostise brusc.

Privirea lui Meredith rătăci spre locul unde soţul ei stătea lângă capătul mesei. Era oare şi Travis îndrăgostit? Tânjea el să fie aproape de ea aşa cum Jim tânjea să fie în preajma lui Cassie? Meredith îl imploră în gând să se uite spre ea, ca să se asigure de afecţiunea lui. Dar el nu se uită. Doar continua să discute cu Neill şi Crockett despre acoperişul hambarului. Vai, uitase...

Muşcându-şi uşor obrazul pe dinăuntru, Meredith îşi concentră din nou atenţia asupra sosului. Fantezii stupide! Ce aştepta ea? Ca el să-i citească gândurile şi dintr-odată să traverseze bucătăria ca

s-o îmbrățișeze? El era un bărbat, nu un clarvăzător. Așteptările nerealiste nu-i vor ajuta nici pe ea, nici pe el.

Și totuși...

Travis o privise mai devreme în ziua aceea. Într-adevăr se uitase la ea. După ce-a sărutat-o și a îmbrățișat-o strâns la pieptul lui, a ajutat-o să încalece, apoi i-a mângâiat ușor gamba. O atingere care încă o înfiora când se gândea la ea. Dar văpaia ce licărea în ochii lui când și-a ridicat privirea spre ea? Lumina aceea strălucitoare din ochii lui a făcut ca sângele ei să clocotească și a lăsat-o fără suflu. Oh, în clipele acelea el arăta îndrăgostit.

Poate dacă vor găsi o ocazie să fie singuri doar ei doi...

Meredith luă tigaia de pe mașina de gătit și se răsuci spre dulap pentru a turna sosul într-un castron. Rochia lui Cassie, de culoarea oceanului, se zărea din colțul ochiului ei ca un val trimis să spulbere speranțele lui Meredith. Nu se mai putea gândi la intimitate cu soțul ei când verișoara sa împărțea acum camera cu ea. Nu era acum momentul pentru așa ceva. Cassie era în pericol. Nevoile verișoarei ei aveau întâietate.

„Neill, adu fasolea, te rog", îl strigă Meredith pe cel mai mic dintre frații Archer în timp ce ea așeză castronul cu sosul pentru friptură lângă Travis, care stătea în capul mesei.

Travis se opri din discuție văzând-o că se apropie și, în final, își întoarse privirea spre ea. Privirile li se încrucișară brusc. Deși simțea că el era încă preocupat de ceea ce se întâmplase cu unchiul ei, ea simțea și o conexiune emoțională, de parcă prezența ei l-ar fi liniștit. Nu era o privire plină de pasiune, de atracție, ca cea din urmă cu câteva ore, dar o făcu să simtă un fior aproape identic cu acela de mai înainte – adânc în inima ei, acolo unde sălășluiau cele mai intime visuri ale ei.

Crockett trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre castronul cu cartofi. Brusc, Meredith își aminti de îndatoririle ei. Scoase repede tava cu șuncă din cuptorul cald. Travis se repezi s-o ajute luându-i-l din mâini și-l așeză pe masă. Meredith își șterse mâinile de șorț și se uită din nou spre dulap ca să se asigure că nu uitase ceva. Apoi, rugându-se ca bărbații să presupună că de vină pentru obrajii ei îmroșiți era numai cuptorul, se așeză și ea la masă.

Imediat după ce se sfârși rugăciunea de binecuvântare a bucatelor, bărbații începură să-și înfulece porțiile de mâncare cu

obişnuitul lor entuziasm. Pe de altă parte, Cassie abia ciugulea din farfuria ei.

Sperând să mai înviorеze starea generală de spirit, dar şi să stârnească interesul verişoarei ei, Meredith se aplecă în faţă şi i se adresă cumnatului ei de la capătul mesei. „Jim... Am tot vrut să-ţi pun o întrebare".

Cu gura plină, acesta privi în jurul mesei de parcă ar fi căutat un alt bărbat pe nume Jim ca să răspundă la întrebare. Şi pentru că nu mai era altcineva de faţă cu acel nume, el înghiţi mâncarea şi-şi scărpină bărbia cu dosul palmei. „Te ascult".

Cassie îşi ridică privirea din farfurie, iar Meredith se înveseli în sinea ei. Îndreptându-şi spatele, puse deoparte şervetul şi privi în lungul mesei. „Mi-am dat seama că voi, bărbaţii din familia Archer, aveţi nume care au legătură cu Alamo (n.trad, Bătălia de la Alamo, un eveniment important în cadrul Revoluţiei Texane din 1836). Travis", se întoarse ea zâmbind spre soţul ei, aflat în capul mesei, la dreapta ei – „te duce desigur cu gândul la locotenent-colonelul William Travis, care a preluat comanda soldaţilor în Alamo, în locul colonelului James Neill" – arătă ea cu degetul spre cel mai tânăr dintre bărbaţii Archer, ce stătea vizavi de Cassandra – „care a fost nevoit să părăsească San Antonio de Bexar (n.trad., numele original al oraşului San Antonio din Texas) ca să aibă grijă de un membru bolnav al familiei sale. Crockett, desigur, şi-a primit numele de la faimosul Davy Crockett, originar din Tennessee, sosit în Alamo cu doar două săptămâni înainte de (generalul) Santa Anna (n. trad., preşedintele Mexicului la acea vreme). Aşa că, logic, ar trebui să presupun că tu ai fost numit după James Bowie, comandantul voluntarilor. Ceea ce nu înţeleg este de ce tu eşti singurul Archer care n-a fost numit după numele de familie al eroului".

O îmbujorare aprinsă coloră faţa lui Jim, iar Meredith regretă imediat că-i pusese întrebarea aceea. Ea doar intenţionase s-o mai înveselească pe Cassie, nu să-l stânjenească pe bietul băiat.

„Te rog să mă scuzi. N-am vrut să fiu prea indiscretă. Eu..."

„Nu eşti deloc indiscretă". Jim îi întrerupse bâlbâiala. „Poate c-ar trebui să afli şi tu adevărul".

Din privirea piezişă pe care Jim o aruncă spre Cassandra, Meredith avu impresia că nu i-a adresat ei acel ultim comentariu.

„Mama își amintea cu mare mândrie despre Alamo. Și, da, ai dreptate. Ea nu m-a numit James. Numele meu de botez este Bowie". El își plecă capul și-și înfipse furculița într-o boabă de fasole, dar n-o ridică la gură.

„Niciunul dintre noi nu înțelegem de ce lui nu-i place deloc numele ăsta", zise Crockett, tachinându-l din priviri. „E-adevărat că sună tare caraghios, de parcă ai imita un porc. Buu-ii! Guu-ii-ț!"

Neill izbucni într-un hohot de râs și aproape că împroșcă toată masa cu piure de cartofi. Travis zâmbi și scuturâ din cap, pufnind apoi într-un hohot de râs destul de reținut. Nici Meredith nu reuși să-și stăpânească zâmbetul.

„Eu cred că Bowie este un nume frumos. Chiar impresionant. Demn de un erou", zise Cassie, devenită brusc un apărător înflăcărat al lui Jim. Tânărul își ridică imediat capul, iar privirea lui o fixă pe Cassie atât de intens încât Meredith se simți ca o intrusă care tulbură un moment de intimitate.

„Totuși, înțeleg preferința ta pentru numele de Jim". Verișoara ei se îmbujoră văzând cum Jim se holbează la ea. „Și eu prefer să fiu strigată Cassie. Sună mult mai prietenos și mai puțin pretențios decât Cassandra, nu crezi?"

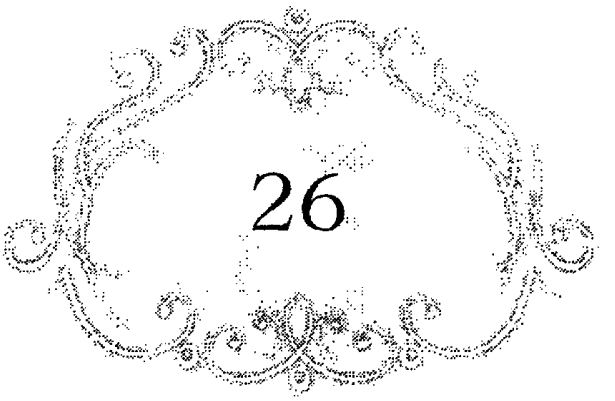
Jim nu-și mai putea lua ochii de la Cassie. „Cred că amândouă ți se potrivesc la fel de bine. Unul este elegant și plin de grație, celălalt amuzant și plin de viață".

Obrajii lui Cassie se îmbujorară și mai tare. „Vai, ce compliment minunat! Îți mulțumesc!"

Crockett îndreptă apoi conversația într-o cu totul altă direcție, povestind despre cum frații Archer obișnuiau în copilărie să reconstituie scene din lupta de la Alamo. Jim chiar sculptase în lemn o imitație a cuțitului lui Bowie, ca să-l folosească în timp ce se jucau de-a războiul. Cam de atunci a apărut și interesul lui în tâmplărie.

În timp ce Meredith se apucă să strângă masa și să toarne cafea în cești, Cassie insistă să vadă cuțitul pe care Jim îl sculptase cu mult timp în urmă. El se oferi să i-l arate și o invită să-i viziteze și atelierul de tâmplărie, iar Cassie nu stătu pe gânduri nicio clipă. Nerăbdătoare, îi zâmbi, îl prinse de braț și-i dădu voie s-o conducă afară din cameră.

Jim și Travis schimbară priviri peste capul lui Cassie și dintr-odată Meredith știu că Jim își asumase răspunderea să-i explice verișoarei ei situația cu unchiul Everett. Meredith aruncă o privire spre Travis și se hotărî să se așeze din nou pe scaunul ei. Vasele mai puteau aștepta. Dar explicațiile, nu.

26

Travis îşi înfăşură palmele în jurul cănii cu cafea şi privi lung pe fereastră, în bezna de afară. O simţi pe Meri când se aşeză pe scaunul de lângă el. Simţurile îi erau într-o perfectă armonie cu mişcările ei. Nici n-avea de ce să se întoarcă spre ea, ştia că este acolo – ştia că îl privea, aşteptând să audă ce se întâmplase cu unchiul ei. Aşteptând o soluţie la care el încă nu se gândise.

Privirea ei parcă-l străpungea aproape la fel de pătrunzător cum se întâmplase mai devreme când ea aşeza masa. El nu-şi mai amintea o vorbă din ceea ce-i spusese Crockett despre şindrilele de pe acoperişul hambarului. Doar dăduse din cap şi încercase să se uite spre el prefăcându-se că-l ascultă când, în tot acel timp, nu dorea decât să traverseze bucătăria şi s-o strângă la pieptul lui pe soţia sa.

Soţia mea.

Să-l ajute Dumnezeu! De când aşteaptă el ca Meri să-i devină soţie cu adevărat. S-o ţină în braţele lui toată noaptea şi să se trezească cu ea în braţele lui în fiecare dimineaţă. Se gândise toată după-amiaza cum să discute cu ea despre asta în seara aceea. După ce ea l-a sărutat cu atâta pasiune şi i-a permis – ba nu, chiar i-a acceptat – gestul îndrăzneţ de a-i atinge piciorul, el aproape că nu s-a mai putut gândi la altceva toată ziua aceea.

Acum, mulţumită lui Everett Hayes şi a intrigii lui stupide, se va alege din nou la noapte doar cu gânduri care să-i ţină de cald, în timp ce se va fâţâi în patul prea îngust din dormitorul lui Neill. Travis îşi strânse degetele în jurul cănii de cafea, imaginându-şi că este gâtul lui Hayes.

„Deci, Trav..." Crockett interveni, sorbindu-şi ultima înghiţitură de cafea şi punându-şi hotărât cana pe masă – „ce-a avut de spus Hayes?"

Travis își desfăcu degetele încleștate din jurul cănii și se rezemă de spătarul scaunului în timp ce scoase un oftat lung. „L-am convins s-o mai lase pe Cassandra aici o zi, două". Ezită, încercând să găsească un mod de a mai îndulci restul informațiilor de dragul lui Meri.

„Spune-ne tot ce s-a întâmplat, Travis". El putu să vadă încordare pe fața ei, în jurul ochilor ei ivindu-se mici cute fine. Evident, ea nu dorea să audă versiunea romanțată a celor întâmplate. Voia doar să audă adevărul.

Știind că adevărul va fi dureros, el zise în gând o scurtă rugăciune, apoi rezumă situația cât mai succint posibil. „Dacă Cassandra nu se întoarce acasă în trei zile, Hayes va aduna o poteră și va veni s-o ia cu forța".

Meredith încercă să-și înăbușe un geamăt, dar Travis îl auzi. Iar sunetul îi străpunse inima. Fără să-i pese de ceea ce vor gândi frații lui, trase înspre el scaunul ei și o luă de mână. Meredith își rezemă capul de umărul lui.

„E hotărât s-o mărite cu Mitchell?" îl întrebă Crockett, curios.

„Se pare că da. Nu s-a exprimat chiar așa, dar de fiecare dată când îi sugeram că o astfel de căsătorie e o greșeală, el bolborosea ceva, sugerându-mi să-mi văd de treburile mele și să nu mă amestec în ale lui".

„Travis, ea nu se poate căsători cu omul acela". Meredith își ridică capul și-și îndreptă spatele.

„Știu, draga mea". Travis o strânse de braț. „Ne vom gândi noi la o soluție".

Ea privi dincolo de el pentru o clipă, mușcându-și ușor buza de jos. Când privirile li se încrucișară din nou, determinarea licărea în ochii ei de un albastru intens. „Mă voi duce să vorbesc cu el. Îi voi da permisiunea să vândă pământul lui Mitchell, imediat. Dacă nu va mai exista zestre, nu va mai fi nici nuntă. În definitiv, Roy nu-și dorește decât pământul".

Crockett scutură din cap. „Nu cred că asta ajută la ceva".

„De ce nu?" întrebă ea, aplecându-se brusc în scaun. „Roy obține pământul, iar unchiul Everett scapă de datorii. Amândoi obțin ce-și doresc".

Travis bătu ușor dosul palmei ei. „Unchiul tău dorește să-și întărească legătura cu Mitchell, așa încât să-și asigure afacerea

pentru anii următori. Un contract de căsătorie îl va lega mai mult decât un act de vânzare".

„Ferma trebuia să fie zestrea mea. Poate dacă angajez un avocat..." Ea se opri brusc când îl văzu pe Crockett scuturând din cap.

„Dacă pe act apare numele unchiului tău, îmi imaginez că el poate face orice dorește cu pământul, chiar dacă acționează împotriva ultimelor dorințe ale tatălui tău. Dar dacă pământul era menționat specific în acte ca fiind al tău..." El lăsă fraza neterminată, un fir de speranță lăsând-o în suspans.

Meredith scutură din cap. „Nu, tata i-a încredințat unchiului sarcina de a se ocupa de interesele mele pentru că eram minoră. Nimic nu este pe numele meu".

Meredith se întristă, dar Travis o strânse la pieptul lui.

„Pur și simplu mi-e greu să cred că unchiul Everett ar face asta. Tata a avut mare încredere în el. Era propriul lui frate. El trebuia să administreze proprietatea în numele meu, nu s-o vândă fără știrea mea sau să i-o dea fiicei lui. Iar Cassie... Oh, Travis". Ea îl privi cu ochi triști. „Nu numai că îmi fură pământul, el își vinde propria fiică. Cum poate face așa ceva? O iubește pe Cassie. Știu c-o iubește. Așa că nu înțeleg nimic din toate astea".

Travis o sărută pe frunte și murmură ceva în părul ei. „Disperarea te face uneori să-ți pierzi mințile. Pe el l-a împiedicat să vadă clar lucrurile. Unchiul tău trebuie că se află într-o criză financiară gravă".

„Nu-mi pasă în ce fel de criză se află el". Meredith își îndreptă spatele, lăsând un suspin să-i scape printre buze. „Ce face el este imoral!"

„Așa e, iubita mea". O strânse din nou la pieptul lui, dorindu-și enorm să repare ceea ce distrusese trădarea lui Everett Hayes. „Vom găsi noi un mod prin care s-o protejăm pe Cassie. Îți jur!"

„Deja am găsit unul". Vocea gravă a lui Jim se auzi dinspre baie cu o clipă înainte ca el și Cassandra să intre în bucătărie.

Travis se încruntă. Cum de nu auzise ușa din spate deschizându-se?

Cassie se repezi spre Meredith, cu brațele întinse spre ea. Zâmbetul pe care Travis îl observase în timpul primei ei vizite își făcuse din nou apariția, în mod miraculos. Fără prea multă tragere

de inimă, Travis dădu drumul mâinii lui Meri, eliberând-o ca ea s-o prindă pe verișoara ei de mână.

„Nu vei ghici niciodată ce plan ne-am făcut", izbucni Cassie în timp ce se așeză grăbită pe scaunul de lângă Meredith. „Este perfect. Și totul a fost ideea lui Jim. El e atât de inteligent". Cassie îi zâmbi complicelui ei peste umăr, în timp ce se așeză și el pe un scaun de lângă masă.

„Și la ce idee v-ați gândit?" Neill îl înghionti pe Jim, vorbind pentru prima oară de la terminarea cinei.

„E planul cel mai strălucit". Entuziasmul lui Cassie debordă înainte ca Jim s-apuce să deschidă gura ca să răspundă. Nu părea totuși că-l deranja asta. A avea pe cineva care să vorbească în locul lui era probabil un vis ce devenea realitate.

Cassie dădu drumul mâinii lui Meredith pentru a se putea întoarce ca să-i privească pe toți cei așezați la masă. „Mai întâi, voi merge acasă peste trei zile, așa cum a dorit tata. Voi rămâne aici la fermă, ca să-i arăt clar că sunt împotriva intrigilor lui. Și poate că dacă noi șase ne rugăm, Domnul va socoti cu cale să-i tragă un ghiont ca să-l facă să-și vină în fire".

Travis sorbi o înghițitură de cafea, sperând să-și poată ascunde scepticismul. Everett Hayes ar avea nevoie de mai mult decât un ghiont din partea Domnului ca să-l ajute să vadă pe ce cărări greșite o apucase. O pocnitură zdravănă în cap cu una din scândurile carbonizate ale vechiului hambar ar fi fost mai potrivită.

„Apoi, marți", continuă Cassie, „mă voi întoarce acasă și le voi spune pe șleau alor mei că ei nu mă pot forța să mă mărit. Indiferent cât vor insista ei, nu mă voi răzgândi". Cassie își ridică bărbia într-un mod în care Travis nu-și putu ascunde un zâmbet. Ea arăta atât de mult cu Meri. Curajoasă și hotărâtă.

Crockett se aplecă în față, peste masă, hârșiindu-și cana de cafea pe suprafața din lemn a mesei, apropiind-o de pieptul lui. „Eu nu vreau acum să-ți spulber speranțele, dar tare mă îndoiesc că puținul timp pe care-l ai la dispoziție și determinarea ta vor rezolva prea multe. Dacă tatăl tău e ferm hotărât asupra acestei căsătorii, tot ce va trebui el să facă este să găsească pe cineva s-o oficieze, iar acel cineva să fie convins să ignore protestele tale. Din

nefericire, Mitchell are destui bani cât să mituiască pe orice om lipsit de scrupule".

„Tocmai aici intră în joc iscusința fratelui tău", zâmbi larg Cassandra.

Travis ridică întrebător din sprâncene înspre Jim, dar el nici nu se sinchisi să-l lămurească, fața rămânându-i impasibilă ca întotdeauna.

„Dacă tata insistă cu căsătoria și nu ține cont de protestele mele, atunci ajungem în cel de-al treilea stadiu".

„Și care e cel de-al treilea stadiu?" întrebă Meredith când Cassandra se decise să facă o pauză pentru un efect dramatic.

Cassandra se ridică de pe scaun, cu o licărire în ochi. „Cea mai strălucită, dar și cea mai simplă idee la care ne puteam gândi vreodată". Ea își împreună mâinile sub bărbie și se răsuci spre locul unde stătea Jim, care își ațintise privirea undeva între masă și poala lui.

Maxilarul lui Travis începu să zvâcnească. Nu-și prea dădea seama care să fi fost ideea, dar instinctul îi spunea că ceva n-o să-i placă.

„Tata nu mă poate forța să mă mărit cu Roy dacă sunt deja căsătorită cu altcineva".

„Jim?" fu singurul cuvânt pe care-l putu îngăima Travis în timp ce încerca să se convingă că nu înțelesese ce voia să spună Cassie.

Fratele lui își ridică în sfârșit capul, sfidarea licărindu-i în ochi. „M-am oferit să fiu mirele ei dacă va avea nevoie de un soț".

Travis se ridică atât de brusc de pe scaun încât acesta se răsturnă la podea. „Ce anume zici c-ai făcut?"

Jim se ridică încet în picioare și-și încrucișă mâinile la piept. „De ce ești așa surprins, Trav? Pur și simplu îți calc pe urme".

„Jim?" Zâmbetul Cassandrei se evaporă, iar nesiguranța îi întunecă trăsăturile.

„Stai liniștită, Cassie". Jim o bătu ușor pe umăr, dar rămase cu privirea ațintită spre fratele lui mai mare. „Lui Travis nu-i plac așa de mult surprizele. Dar o să-i treacă".

„Haide afară", scrâșni Travis printre dinții încleștați. „Acum".

Travis ocoli masa și se îndreptă grăbit spre hol. Brațele începură să-i tremure. Simțea nevoia să lovească ceva. Când ajunse în dreptul

uşii, o deschise furios, fără a-i păsa că aceasta se trânti de perete cu atâta forţă încât se zgâlţâi din balamale.

Ce-o fi fost în mintea lui Jim? O cunoscuse pe Cassandra Hayes de doar câteva minute. Cum a ajuns el la decizia care-i va afecta tot restul vieţii doar ţinând cont de... un capriciu? Travis făcu câţiva paşi pe verandă, călcâiele cizmelor lui răsunând pe scândurile din lemn de pin. Într-un final, ieşi şi Jim.

„Nu te mai osteni să-mi faci morală", zise Jim în timp ce trase după el uşa. „Nu mă voi răzgândi".

Travis se apropie de el, cu mâinile încleştate în pumni. „Gândeşte-te la ceea ce faci, Jim. Nici măcar n-o cunoşti pe fata asta".

„Ştiu suficient despre ea".

„Şi mai exact, ce ştii? Că e frumuşică? Încetează să gândeşti cu ochii şi încearcă să-ţi foloseşti creierul. Fata a fost răsfăţată toată viaţa ei. Nu ştie să stea pe un cal, nu ştie să gătească şi probabil că nici nu ştie să coasă sau să lucreze prin grădină. Ce se va întâmpla când acele zâmbete drăguţe ale ei se vor transforma în îmbufnări pentru că ei nu-i va plăcea deloc să fie soţia unui fermier? Vei merge după ea la oraş?"

„Poate că da".

Teama se furişă în inima lui Travis la expresia întunecată de pe faţa lui Jim. Va alege el viaţa la oraş împreună cu Cassie în loc să trăiască la fermă?

Jim îşi îndreptă spatele şi-şi încleştă falca. „Meredith are un picior beteag şi obiceiul de a-şi băga nasul în treburile altora, dar cu toate astea eşti destul de dispus să-i treci cu vederea defectele. Lucrurile nu stau altfel cu Cassie. O pot învăţa eu ce are nevoie să ştie. Iar dacă va veni vremea ca ea să-şi dorească să se întoarcă la oraş, mă pot adapta şi la situaţia aceea. Sunt sigur că orăşelul Palestine va avea nevoie de un nou atelier de tâmplărie".

Travis simţi că i se taie răsuflarea şi că inima îi bate cu putere în piept.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Meredith, care l-a străpuns adânc în inimă. „*Cât timp crezi că ceilalţi se vor mulţumi să trăiască aici* în *umbra ta*?"

Vor pleca ei până la urmă? Cu toţii?

„Căsătoria este pentru tot restul vieții, Jim". Travis își rezemă brațul de tocul ușii, părând că are nevoie să se sprijine de ceva. „Nu poți sări într-o căsnicie mânat de un impuls galant".

„Așa cum ai făcut tu?"

„La mine e altceva", îl repezi Travis. „Eu am știut că o iu..." *Că o iubea.* Șocul acelui gând îi dădu amețeli. Se depărtă de ușă și se îndreptă clătinându-se spre balustrada verandei. Strânse balustrada cu ambele palme, îndoindu-și coatele și pregătindu-se emoțional pentru adevărul ce-l învăluise brusc.

El o iubea. De la bun început a iubit-o. Tocmai de aceea n-a protestat când Everett Hayes a cerut o căsătorie. Tocmai de-aceea a măsluit el sorții. Nu s-a căsătorit cu Meri ca să-i salveze reputația sau dintr-un act de mărinimie. Nimic atât de altruist. El o dorea pentru sine. Avea nevoie de ea.

Cumva, înăuntrul lui știa că îi fusese sortită, iar el și-a pus toată priceperea în a face tot ce i-a stat în putință ca s-o păstreze în viața lui.

Jim se apropie de el. „Ascultă, Trav. Doar în ultimă instanță apelăm la strategia asta. Niciunul dintre noi n-are de gând să se grăbească în vreun fel. Poate că mă simt atras de fata asta, dar dacă mă însor cu ea, aș vrea să se simtă confortabil în preajma mea încât să nu fiu nevoit să mă înghesui cu vreunul din frații mei într-un pat improvizat până când ea se va adapta la situație".

„Hei!" Cu pumnii încleștați, Travis se răsuci ca să-l privească în ochi pe fratele lui. Dar zâmbetul pe jumătate strengăresc de pe fața lui Jim îl făcu să-i treacă supărarea. Până la urmă, îi trase un ghiont cu pumnul în braț, dar nu prea tare. „Da, bine, voi asculta de sfatul tău când vei avea ceva experiență ca soț. Până atunci, păstrează-ți părerile pentru tine".

Și Jim îi răspunse printr-un ghiont cu pumnul, iar Travis zâmbi, clătinându-se ușor. Dintr-odată, problemele lor nu mai păreau atât de grave.

„Deci, ai fi în stare s-o faci, dacă se va ajunge până acolo?", întrebă Travis.

Jim ridică dintr-o sprânceană. „Ce? Să mă însor cu Cassie?"

„Nu asta. Altceva: De bunăvoie și nesilit de nimeni, să te legi de mâini și de picioare cu o pereche de socri ca Everett și Noreen Hayes?"

Jim mârâi și se repezi spre Travis, dar Travis făcu un pas într-o parte, ferindu-se de „atacul" fratelui său. Izbucni apoi într-un hohot de râs zgomotos.

Poate că, la urma urmei, nu va fi nevoie să se îngrijoreze că Jim se va muta la oraș.

27

Dornică să rămână singură cu Cassie, Meredith o zori pe verişoara ei spre dormitor imediat ce terminară de spălat vasele. Bărbaţii acceptară destul de uşor scuza ei că este obosită. Numai Dumnezeu ştia că stresul emoţional pe care-l îndurase ră ele în ultimele câteva ore le-ar fi epuizat şi pe cele mai puternice dintre femei. Dar, în realitate, somnul era ultimul lucru la care se gândea ea.

„O să aibă nevoie Travis să intre ca să-şi ia haine de schimb?", întrebă Cassie în timp ce-şi aşeză pe pat mica geantă. „Pot aştepta să mă dezbrac până când vine să-şi ia lucrurile".

„Şi-a pus deja nişte haine deoparte. Nu-ţi face griji în privinţa lui". Meredith se îmbujoră stânjenită de direcţia în care se îndreptase conversaţia. Dar reuşi să schimbe degrabă subiectul discuţiei. „Simte-te ca acasă. Va fi ca pe vremuri, doar noi două, cuibărite sub pături şi povestind ce s-a mai întâmplat. Crede-mă, abia aştept să aud tot despre cum tu şi Jim aţi pus la cale planul acela. Eşti cu adevărat pregătită să te măriţi cu el?"

Cassie se opri din despachetat, iar mâna în care ţinea peria de păr pe care o scosese din geanta ei începu să-i tremure uşor. „Da, sunt".

„Chiar dacă abia îl cunoşti?" Meredith se apropie de verişoara ei şi începu să-i scoată agrafele din păr.

„Când tu ai fost nevoită să alegi între Roy Mitchell şi Travis, ai ales un Archer. Şi eu fac la fel acum. Nu regreţi că te-ai căsătorit cu Travis, nu-i aşa?"

Meredith luă peria din mâna lui Cassie şi începu să-i pieptene buclele blonde. „Nu regret. Nici măcar o clipă. Dar eu am fost îndrăgostită de el în toţi aceşti ani. Pentru tine va fi diferit. Jim e

un băiat bun, dar este doar un străin pentru tine. Cum ştii că te potriveşti cu el?"

„M-a sărutat", îi şopti Cassie.

Meredith se opri brusc din periat, şocul mărturisirii lui Cassie izbind-o cu forţa copitei lui Samson. Lăsă să-i cadă peria de păr pe pat şi o prinse de umeri pe Cassie. Încet, o întoarse pe verişoara sa ca să se uite în ochii ei. „Te-a sărutat?"

Tăcutul, indiferentul Jim?

„Mm-hmm". Cassie dădu din cap, faţa ei îmbujorată strălucind de fericire. „Şi n-a fost un mic sărut pe obraz, aşa cum obişnuiau să facă pretendenţii mei de dinainte. A fost un sărut prelung şi... minunat".

Oftatul pe care-l scoase Cassie conţinea în el tot dramatismul celei dintâi iubiri a unei tinere. Meredith nu se putu abţine să nu zâmbească. La urma urmei, simţise şi ea exact la fel în privinţa lui Travis, doar că dorinţa ei depăşise primele stadii ale atracţiei cu mai multe săptămâni în urmă. Dragostea ei pentru Travis devenise şi mai puternică până în punctul în care ea nu-şi putea imagina viaţa fără el.

Meredith clipi din ochi. Când se transformase oare romantismul ei din anii adolescenţei în această nevoie atât de adâncă a sufletului ei? Ea numise îndrăgosteala ei de-atunci *dragoste,* dar când îşi cercetă acum inima, nimic de acolo nu semăna cu simţămintele acelea adolescentine. Totul era plin de semnificaţie şi atât de profund – de parcă ceea ce fusese înainte era doar schiţa iniţială a unui artist, lipsită de orice detaliu şi culoare, dar în timpul ultimelor câteva săptămâni, acelaşi artist pictase pânza inimii ei cu măiestrite şi rafinate tuşe de culoare, creând o impresionantă lucrare ce-o lăsase fără cuvinte.

„Crezi că-i indecent din partea mea să sper că tata *nu se va* răzgândi în privinţa lui Roy?" Cassie întrebă cu voce şoptită, făcând-o pe Meredith să se gândească din nou la chestiunea pe care o discutau. „Pentru ca Jim să aibă un pretext de a se căsători cu mine? E-adevărat c-aş prefera să mă curteze ca să avem timp să ne cunoaştem, dar o parte din mine se teme că, dacă nu ne vom grăbi, el va rămâne aici la fermă şi va uita complet de mine. Ştii doar că Archerii nu se dau în vânt după oraş".

Meredith o bătu ușor pe braț și-o apucă de mână ca s-o liniștească. „Archerii sunt bărbați onorabili, Cass. Dacă Jim te-a sărutat în modul în care spui c-a făcut-o, ultimul lucru de care să te temi ar fi ca el să te uite". Meredith o întoarse ușor pe verișoara ei până când cele două se putură privi ochi în ochi, apoi ea ridică de pe pat peria de păr și continuă să pieptene părul lung și blond al acesteia. „În plus, Archerii nu sunt atât de singuratici pe cât par. Pur și simplu, ei s-au izolat atât de multă vreme încât a devenit un obicei. Nu-mi imaginez că Jim ar lăsa s-ar împiedica de un lucru mărunt, cum ar fi traversarea unui orășel, atunci când va vrea să vină să te vadă. E prea îndrăgostit".

Cassie își plecă ușor capul într-o parte. „Ești sigură?"

„Da". Meredith zâmbi și o prinse ușor de bărbie. „Întrebarea este: Tu ești îndrăgostită de el? Ai fi vrut să te măriți cu el dacă n-ar fi apărut situația cu Roy și tatăl tău?"

Meredith aștepta un răspuns afirmativ rapid. Cassie nu era cunoscută ca având o natură prea gânditoare. Însă tăcerea se așternu între ele. Meredith puse peria de păr deoparte și începu să împletească o cosiță până la jumătate, înainte ca verișoara ei să răspundă, într-un final.

„Mă simt în siguranță și prețuită când sunt cu el. Azi m-a ținut în brațe când am plâns și niciodată nu mi-a spus să tac. În atelierul lui de tâmplărie, mi-a jurat că mă va proteja de Roy și chiar de tatăl meu, dacă se va ajunge până acolo. Iar când el mă privește..." Ea se întoarse spre Meredith și o privi cu ochi duioși și ușor înlăcrimați.

Meredith legă cosița de păr cu o panglică, iar cele două se așezară pe marginea patului.

„Când mă privește, Meri, mă face să mă simt ca cea mai frumoasă femeie din lume, de parcă ar putea să mă privească îndelung fără a se plictisi o clipă de chipul meu. De parcă el ar vedea nu doar cine sunt eu, dar și cine pot deveni eu. Iar când eu îl privesc, nu doar că văd un pretendent chipeș care-mi face inima mea să tresalte, dar văd și un bărbat puternic, pe care mă pot bizui, indiferent de cât de grea poate deveni viața. Un bărbat care vrea mai mult decât un ornament drăguț pe care să-l atârne de brațul lui. Un bărbat care-și dorește o parteneră de viață".

Cassie își plecă capul și netezi o cută pe care o făcuse rochia ei. „Pare prea curând să numesc dragoste ceea ce simt eu acum, dar

indiferent ce este, pot spune că e cel mai puternic sentiment pe care l-am simțit vreodată pentru oricare alt băiat de care am fost îndrăgostită". Ea își mușcă ușor buza, apoi într-un sfârșit își ridică bărbia. „E ceva puternic între noi, Meri. Ceva ce promite să reziste în timp. M-ai întrebat dacă m-aș mai mărita cu el în cazul în care n-aș fi în situația aceasta nebunească? Da. Cred că m-aș mărita".

Lacrimi se adunară în colțul ochilor lui Meredith. „Atunci, asta e tot ce contează". O strânse la pieptul ei pe Cassie.

Te rog s-o călăuzești în această privință, Doamne. Lucrează spre slava Ta și spre binele ei.

Desprinzându-se din îmbrățișare, Meredith se ridică în picioare și începu să-și scoată acele de păr în timp ce se îndreptă spre măsuța de toaletă. „Știi ce înseamnă asta, desigur", zise ea, încrucișându-și privirea cu privirea lui Cassie din oglindă.

„Ce?" Cassie se ridică în picioare și începu să-și desfacă nasturii de la rochie.

„Că vom deveni în sfârșit surori".

Cassie scoase un mic țipăt de bucurie, iar Meredith abia avu timp să se întoarcă înainte să se trezească cu o îmbrățișare exaltată din partea verișoarei ei.

Încercările care le stăteau în față păreau a fi date uitării în timp ce cele două verișoare chicotiră și flecăriră ca două eleve adolescente. Dar după ce se îmbrăcară în cămăși de noapte și se băgară sub pături, problemele de zi cu zi se furișară din nou în inimile lor. Cel puțin, în inima lui Meredith.

Ghemuită pe partea ei de pat, Meredith privi în gol, gândindu-se la Travis. Își imaginase că el va fi prima persoană cu care ea își va împărți patul. Nicidecum cu Cassie. Ascunzându-și fața în pernă ca să-și înăbușe un oftat, Meredith își închise ochii și așteptă ca somnul s-o facă să uite de dezamăgire. Dar somnul nu mai venea.

Frustrată, se întoarse pe spate, având grijă să nu dea din brațe. Atunci când Cassie se trase mai la marginea patului ei, de parcă ar fi vrut să facă mai mult loc în pat pentru Meredith, îndemnul de a se confesa verișoarei ei deveni prea puternic pentru a-l mai ignora.

„Ai adormit, Cass?" o întrebă ea în șoaptă, promițându-și că, dacă verișoara ei nu-i va răspunde, nu va mai insista și va încerca să adoarmă și ea.

„Nu".

Auzindu-i răspunsul, se simți ușurată – dar apoi deveni ușor agitată.

„Hmm... Te pot întreba ceva?"

„Îhî", se auzi răspunsul somnoros.

Cassie nu se întoarse spre ea, iar Meredith se relaxă un pic. Holbându-se la tavanul întunecat îi fu mai ușor să verbalizeze temerile ei tainice.

„Când noi vorbeam mai devreme, spuneai că, dacă ai fi avut ocazia să alegi, ai fi preferat ca Jim să te curteze normal, ca voi doi să vă puteți cunoaște mai bine. Dacă ar fi să te căsătorești mâine, ai mai dori încă acea curtare? Mă refeream, înainte ca voi doi... știi tu..." Îmbujorându-se la față, Meredith își închise ochii, stânjenită și rușinată.

„Nu sunt sigură", zise Cassie, auzindu-se parcă mai vioaie decât înainte. „Mi-a făcut plăcere când m-a sărutat, așa că sunt destul de sigură că îmi vor plăcea și alte aspecte... știi tu, ale vieții conjugale, dar îmi imaginez c-ar fi mai ușor dacă nu ne-am simți atât de mult ca niște străini". Ea tăcu câteva clipe, apoi încercă să-și dreagă vocea. Când începu să vorbească, șoapta ei era atât de înceată încât Meredith îți concentră atenția ca să audă cuvintele ei. „Cum s-a întâmplat cu tine și cu Travis?"

Meredith își stăpâni cu greu un geamăt. „Nu-ți pot spune asta, Cass".

„Oh, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb asta. Pur și simplu, nu știu la ce să mă aștept, iar mama sigur nu-mi va spune nimic. Nici nu sunt sigură c-aș avea încredere în sfaturile ei". Cassie simți un nod în gât în timp ce încerca să-și ascundă durerea. „M-am gândit doar că, de vreme ce tu și Travis ați fost aproape în aceeași situație când v-ați căsătorit, tu mi-ai putea da niște sfaturi, dar, desigur, chestia aceasta este mult prea personală. N-ar fi trebuit..."

„Încetează, Cassie". Meredith se răsuci spre verișoara ei și-i atinse brațul cu mâna. „Să nu înțelegi că n-aș vrea să-ți răspund la întrebare. Aș vrea din tot sufletul să pot face asta".

„Ce să poți face?" Cassie se întoarse cu fața spre Meredith. „La ce te referi?"

Meredith își mușcă ușor buza în timp ce-și făcu curaj. „Travis doarme într-un pat în camera lui Neill".

„Oh, Meri". Era prea întuneric să vadă, dar se auzea ca şi cum Cassie începuse să scâncească. „Ştiu cât de mult îl iubeşti. E îngrozitor. Aproape că mă bate gândul să intru în camera aceea ca să-l iau la rost şi să-l trag jos din patul acela. De ce se poartă aşa de crud cu tine?"

Un chicot scăpă printre buzele lui Meredith în timp ce Cassie deveni dintr-o fetişcană somnoroasă o confidentă plină de compasiune, iar în final un înger răzbunător... şi toate astea doar într-un singur minut.

„De ce râzi?"

„De tine, râd". Meredith zâmbi în întuneric. „Travis nu m-a respins". Deşi era mai greu de crezut acel lucru când ea stătea singură în patul acela mare, doar cu o pernă pe care s-o ţină în braţe. „El încearcă să se poarte ca un gentleman. Să mă curteze mai întâi".

„Deci, te-a sărutat?"

„Da". Meredith apăsă cu palma peste stomac în timp ce-şi aminti sărutul de lângă iaz, care i-a făcut inima să-i stea în loc.

„Mai mult decât o dată?"

O senzaţie de căldură îi străbătu mijlocul în timp ce ea se gândea la sărutul pe care i-l dăduse el în după-amiaza aceea. „Da".

Cassie se ridică în şezut cu o secundă înainte ca perna ei să aterizeze direct pe faţa lui Meredith. „Aud oftatul acela visător, năucitor, în vocea ta, Meredith Archer".

Meredith apucă perna şi, zâmbind triumfătoare, i-o aruncă lui Cassie drept în faţă. „Dar nu atât de tare pe cât s-a auzit oftatul tău când mi-ai povestit despre Jim".

„Dar eu n-am visat la Jim jumătate din viaţa mea aşa cum ai făcut tu cu Travis. Te-ai săturat de cavalerism, nu-i aşa?"

„Da". Nu-i venea să creadă că tocmai recunoscuse lucrul acela cu voce tare. Deşi, ce-i drept, era posibil ca nici Cassie să nu fi auzit-o, atât de slabă fusese şoapta ei.

Dar Cassie auzise, căci o prinse pe Meredith de mână. „Marţi, când Jim mă va duce înapoi în Palestine, cred c-ar trebui să mergi la Travis şi să-i spui că eşti pregătită să-i fie soţie".

„Să-i spun asta, pur şi simplu?" Meredith îşi trase mâna din strângerea lui Cassie şi o duse la gulerul cămăşii ei de noapte, de parcă ar fi încercat să-şi protejeze castitatea. „N-aş putea face

asta. M-aș simți foarte stânjenită. E necuviincios ca o doamnă să vorbească astfel de lucruri. Cine știe ce-ar gândi Travis despre mine!"

„Ba mie mi se pare că el s-ar bucura să știe că dorești să deveniți cu adevărat soț și soție". Răspunsul sec al lui Cassie o făcu pe Meredith să bată în retragere.

Părea atât de simplu. Dar dacă ea își va exprima clar sentimentele, iar Travis tot nu va veni? Ea n-ar suporta asta. Respingerea ar fi atunci cât se poate de dureroasă.

Cearșaful foșni în timp ce Cassie se așeză din nou pe pat. „Ai vreo prietenă căsătorită căreia îi poți cere un sfat? Pentru că eu n-am nici pic de experiență în astfel de lucruri, ar fi înțelept să cauți o altă opinie".

Myra îi veni imediat în minte. „Cred că știu pe cineva", mărturisi Meredith. În mintea ei începuseră deja să se contureze câteva idei despre cum să-l convingă pe soțul ei s-o lase să plece de la fermă într-o zi de marți. „Este soția bărbatului pe care Travis l-a angajat ca să-l ajute la repararea hambarului. Ei sunt căsătoriți de probabil douăzeci și cinci de ani, iar ea și Moses par devotați unul altuia chiar și după atâta timp. Aș putea s-o întreb pe ea".

„Bine", zise Cassie, căscând. „Așa să faci".

În timp ce Cassie adormi, mintea lui Meredith continuă să se învârtă în cerc. Inima îi spunea că sosise momentul să ia măsuri. Dar *care* măsură era cea corectă?

28

Ziua de marți începu mohorâtă și sumbră. Simțind rafalele puternice ale vântului ce bătea dinspre nord, Meredith tremură sub pelerina ei când ieși din casă. Crockett scoase șaua din hambar în timp ce Jim o acoperi pe Cassie cu unul din vechile lui paltoane. Haina aproape c-o acoperise cu totul, dar căldura pe care i-o oferea avea să fie o binecuvântare în lunga călătorie spre oraș.

Când Jim se întoarse pentru a lega două desăgi în spatele șeii, Cassie își vârî nasul sub gulerul hainei, iar Meredith își imagină că ea adulmeca mirosul lui.

Meredith se apropie de Travis și-și trecu palma peste mâneca hainei lui ca să-i dea de știre că se află acolo, fără a-l întrerupe, în timp ce el îi dădea sfaturi lui Neill cum să urmărească potecile prin pădure. Când degetele ei atinseră dosul mâinii lui, ea se gândi să-și tragă repede mâna, dar el își răsuci încheietura mâinii și-i lipi palma de a ei. Își împreună degetele cu ale ei și o trase ușor înspre el printr-un gest atât de natural, încât păru ca un dans bine exersat în locul unei improvizații spontane.

Meredith își rezemă capul de umărul lui Travis și-și ațintì privirea spre pământ, nedorind să vadă reacția lui Neill la manifestarea de posesivitate a fratelui său.

Posesivitate. Gândul o impresionă pe Meredith și o înfiorare plăcută porni din stomacul ei, urcând până în inima ei. Travis se comporta posesiv, nu-i așa? Dar izvora purtarea lui dintr-o afecțiune din ce în ce mai mare față de ea sau era pur și simplu o expresie a naturii lui protectoare?

Ce n-ar da să se bazeze acum pe ceva mai concret? Căci ea se temea să se încreadă în intuiția ei. Poate că Roy a ieșit cu ea o dată sau de două ori, dar ea n-a avut niciodată un curtezan în adevăratul sens al cuvântului. Cum ar putea înțelege ea modul în

care lucrează mintea unui bărbat? Iar acum, singura ei confidentă pleca. Trebuia s-o vadă neapărat pe Myra astăzi. Nu mai putea aștepta până sâmbătă. Incertitudinea o înnebunea.

„Ești foarte tăcută", îi șopti Travis la ureche. „Ești îngrijorată din cauza lui Cassie?"

Meredith își ridică capul de pe umărul lui, surprinsă să vadă că Neill încălecase deja și că dădea să iasă din curte pentru a se îndrepta spre cireada de vite. Ea nici nu-l observase că plecase de lângă ei. Trezindu-se din avalanșa de gânduri ce puseseră stăpânire pe ea, Meredith își îndreptă atenția spre soțul ei.

„I-ai spus lui Jim că trebuie să meargă încet, nu-i așa? Cassie nu se simte prea confortabil călare".

„Va avea el grijă de ea". Travis își frecă buricul degetului mare de palma ei, dar ea simți o tensiune ciudată.

Meredith se uită spre fața soțului ei în timp ce el se întoarse ca să urmărească pregătirile finale de călătorie ale fratelui său. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui și dintr-odată îi veni în minte un gând. „Pari îngrijorat în privința lui Jim".

Travis o strânse de mână. Nu zise nimic câteva secunde, apoi își plecă capul și vorbi cu voce scăzută. „Niciunul dintre noi n-a plecat de la fermă de când a murit tata".

„Cu excepția ta", îi reaminti blând Meredith.

Într-un final, o privi în ochi. Un mic zâmbet îi curbă buzele. „Doar pentru o intrusă micuță și frumușică".

Meredith simți o căldură în piept. Îl prinse de braț și-l lipi strâns de trupul ei. Fusese atât de frământată de propriile ei griji încât nici nu se gândise la ce însemna ziua aceea pentru soțul ei.

„Sunt mândră de tine, Travis".

Ochii lui se măriră un pic la auzul vorbelor ei.

„Da, sunt mândră", îi confirmă ea. „Nu-ți este ușor să-l vezi pe Jim plecând, dar n-ai încercat nicio clipă să-l convingi să renunțe". O pală de vânt rece o izbi în față, aruncându-i în ochi șuvițe din părul ei.

El îi mângâie marginea obrazului, adunându-i în spatele urechii șuvițele de păr răzlețite. „Tu ești cea care mi-a dat curaj, Meri". Travis tăcu din nou, iar Meredith pur și simplu se aplecă spre el, bucurându-se de apropierea intimă dintre ei. Totuși, în loc ca el să

se relaxeze așa cum aștepta ea, Travis se crispă. Meredith își ridică capul.

„Tata a murit pentru că eu am plecat de la fermă". Afirmația dezolantă rămase suspendată în aer între ei, ca aburul răsuflării lor. „Trebuia să fiu acasă ca să am grijă de frații mei, dar am plecat. Am fugit pe furiș ca să mă întâlnesc cu niște băieți lângă râu. Nici acum nu-mi amintesc de ce-am făcut-o. Tot ce știu este c-a început o furtună grozavă, iar tata a plecat să mă caute. Un tunet i-a speriat calul și el a fost trântit la pământ. Mai târziu în noaptea aceea a murit".

Meredith se agață de brațul lui Travis, clipind din ochi pentru a-și alunga lacrimile care-i încețoșau privirea. Ea dorea să plângă pentru tânărul ce veghease la căpătâiul tatălui său, căci băiatul purtase inutil povara atât de grea a vinovăției.

Tată, dă-mi cuvinte ca să-i ușurez povara.

„A murit pentru c-a căzut de pe cal, Travis. Nu pentru că tu fugisei de la fermă ca să te joci cu alți copii".

Soțul ei încercă să-i dea drumul la mână, dar ea nu-l lăsă. „Dar n-ar fi căzut de pe calul acela dacă eu l-aș fi ascultat".

„A fost un accident, Travis. Un accident tragic. Unul de care nu ești mai responsabil decât sunt eu responsabilă de boala care i-a lovit pe părinții mei".

„Nu-i același lucru".

„Nu?" întrebă ea continuând să-l țină de mână. „De ce nu? Și eu nu mi-am ascultat părinții de multe ori. Poate că moartea lor a fost o pedeapsă și pentru mine".

„E ridicol ce spui". Travis își ridică pălăria și-și frecă fruntea.

„Da, așa este". Meredith se ridică în vârful picioarelor și-l sărută tandru pe obrazul ars de soare. „Dumnezeu te-a iertat demult, Travis. Și tatăl tău, presupun. A venit acum timpul să te ierți pe tine însuți".

Privirile li se întâlniră, iar el o înlănțui cu brațele în jurul mijlocului ei. Îmbrățișarea lui fu atât de puternică încât ea nu-și mai dorea decât să se contopească pur și simplu cu el. Travis își înclină capul. Privirea i se mută spre buzele ei.

Meredith își ridică fața spre Travis, plină de dragoste față de el.

Tocmai atunci Crockett îi aduse lui Travis calul. Tuși ca să-și dreagă glasul. „L-ai trimis deja pe Neill spre pășunea din nord?"

întrebă el candid, vrând să dea impresia că nu nimerise în momentul cel mai nepotrivit. Dar afurisitul de Crockett știa exact ce moment întrerupea și nu arăta deloc vreun semn de remușcare.

Travis își drese glasul și se depărtă ușor de Meredith. Își potrivi pălăria pe cap, trăgând-o ușor pe frunte. „Plănuiesc să merg după el în câteva clipe", zise el cu o voce încurcată. „N-am știut că tu și Moses aveți nevoie de mine la hambar. Odată ce terminați acoperișul, tot ce mai aveți de făcut este să cărați înăuntru fânul și să adăugați în grajd acele două boxe despre care am vorbit".

„Mi-am dat singur seama". Crockett îi întinse lui Travis hățurile lui Bexar, apoi urcă pe calul lui. „Îl voi însoți pe Jim până la poartă și-l voi aștepta acolo pe Moses. El și Josiah trebuie să apară dintr-o clipă în alta".

Menționarea numelui lui Jim îi aduse din nou aminte lui Meredith de verișoara ei. Ele își luaseră deja rămas bun în casă, dar Meredith vru să-i mai spună un ultim cuvânt de despărțire. În timp ce Jim o ajuta pe Cassie să urce în șa, Meredith se apropie încet.

Văzând-o, Jim dădu o dată din cap și făcu un pas în spate, permițându-le să aibă câteva clipe de intimitate.

„O să-mi fie dor de tine". Meredith își ridică mâna, iar Cassie o prinse de mână, degetele ei înmănușate încleștându-se în jurul degetelor lui Meredith.

Lacrimi alunecară din ochii lui Cassie, iar bărbia ei începu să tremure ușor, însă ea reuși până la urmă să-și țină în frâu emoțiile. Mândră de ea, Meredith își ridică și cealaltă mână și cuprinse palma lui Cassie între palmele ei. Era un lucru să pui la cale un plan când vrei să ieși cu bine dintr-o amenințare. Dar un lucru cu totul diferit era să mergi ca să dai piept cu amenințarea aceea. Micuța ei Cassie făcea exact acest lucru.

„Indiferent ce se va întâmpla, Dumnezeu ne va ajuta". Meredith accentuă cuvintele acelea strângând-o de mână pe Cassie. „Ai încredere în El, Cass. Bizuiește-te pe puterea Lui".

„Așa voi face". Vocea ei tremură, dar când se trase din strânsoarea mâinilor lui Meredith, ea rămase dreaptă pe căluțul închiriat și chiar găsi puterea de a zâmbi timid.

Când Jim îi mână calul în josul potecii, Travis veni în spatele lui Meredith și-și puse brațul pe umărul ei. Fără să spună o vorbă,

doar o îmbrățișă la pieptul lui. Meredith își sprijini apoi capul de pieptul lui. În timp ce-o urmărea pe Cassie cum se pierde printre copacii din zare, Meredith se lăsă în brațele lui Travis, consolată de puternica lui prezență.

„Îți mulțumesc c-ai rămas cu mine în dimineața aceasta", murmură ea îndată ce Cassandra dispăru complet în zare. „Mi-ar fi fost mult mai greu să-mi iau rămas bun singură".

El o strânse și mai tare în brațe, iar ea simți apăsarea tandră a buzelor lui pe creștetul capului ei în timp ce el îi sărută părul. Meredith își închise strâns ochii.

„Travis?"

„Da?"

Ea se întoarse ca să-l privească în ochi, iar brațele lui slăbiră strânsoarea ca să-i permită mișcarea. Imediat, ea simți lipsa căldurii lui. „Ai ceva împotrivă dacă m-aș duce călare la Beaver Valley ca să stau puțin de vorbă cu Myra în după-amiaza asta? Nu voi fi plecată prea mult timp. Promit. Pur și simplu... simt nevoia de a sta în compania unei femei. Cred că asta mă va ajuta să mă adaptez la plecarea lui Cassie și-mi va da ocazia să vorbesc cu ea și despre altceva decât lecțiile de la școală".

Ca de exemplu, despre soți.

Travis rămase cu privirea ațintită spre cer. „Nu-mi place vremea de astăzi. Poate deveni urâtă, dacă temperatura continuă să scadă".

„Sau ar putea fi însorit până la amiază. Nu ești niciodată sigur de vremea din Texas".

El își așeză din nou pălăria pe cap și răsuflă liniștit. „E atât de important să stai de vorbă cu doamna Jackson?"

Nu, dar faptul de a avea o căsnicie plină de intimitate și dragoste era atât de important pentru ea. Și pentru că discuția cu Myra era cea mai bună ocazie ca ea să-și dea seama ce-ar trebui făcut... „Da. Cred într-adevăr că mă va ajuta".

„Foarte bine, atunci", mormăi el de parcă ar fi preferat ca ea să dea un alt răspuns. „Dar numai dacă nu va ploua. Ploaia se poate transforma imediat în lapoviță într-o zi ca asta, iar gheața ar face drumurile nesigure. „Îmi promiți?"

Meredith dădu din cap, ușor îngrijorată.

Niciodată nu se grăbise atât de tare ca să-şi termine treburile de dimineaţă. Până acum, vremea nu dăduse semne de schimbare, dar norii aruncau o umbră cenuşie ameninţătoare. Dacă nu va pleca repede, poate că nu va mai putea pleca deloc. Meredith îşi vârî mâinile în mănuşile de lână şi-şi înfăşură capul cu o eşarfă asortată, pentru a-şi proteja obrajii şi urechile de vântul tăios care sufla dinspre nord. Îşi acoperi şi umerii cu pelerina ei. Drumul călare nu va fi lung, dar ea va merge cu vântul în faţă o bună bucată. Însă drumul de întoarcere va fi mai uşor.

Pentru că-i spusese lui Crockett despre planurile ei când le dusese sandvişurile în hambar cu câteva minute în urmă, n-a fost surprinsă s-o vadă pe iapa ei Ginger înşeuată şi gata de drum, priponită la capătul verandei. Cu nerăbdarea ce-i pusese inima pe jar, Meredith coborî treptele şi o dezlegă pe Ginger de stâlpul verandei.

„Vrei să te ajut să te urci pe iapă?" Crockett apăru de după colţ de parcă o aşteptase.

Apariţia lui bruscă o uimi, dar Meredith reuşi să-şi salute cumnatul cu un zâmbet. „Mulţumesc". Ea îşi potrivi piciorul în scăriţă şi în câteva clipe ajunse în spatele lui Ginger. „Mă voi întoarce la timp ca să pregătesc cina".

„Dacă aş fi în locul tău, m-aş întoarce cu mult mai repede". Crockett ezită înainte să-i întindă hăţurile. „Cred că va veni o furtună. Asigură-te că nu te va prinde pe drum".

„Bine, voi avea grijă", îl asigură ea.

Iar Meredith avu mare grijă. O ţinu pe Ginger într-un uşor galop pe drum şi nu urmă scurtătura peste Pârâul Castorului. Se opri la prăvălia lui Seth Winston, dar numai pentru a-i lăsa bătrânului arţăgos o duzină din fursecurile cu ovăz pe care ea şi Cassie le copseseră cu o zi înainte. Poate că el câştigase prima lor dispută, dar ea era hotărâtă să câştige războiul.

„Încerci să mă otrăveşti, femeie?" bombăni Winston în timp ce se chinuia să desfacă nodul de la pacheţelul cu fursecuri.

„Nuu, vreau doar să te îndulcesc puţin".

„Afurisite-s femeile astea, totdeauna se gândesc că trebuie să schimbe un bărbat. Nişte fiinţe diabolice, nu alta. Un bărbat ar trăi mai bine cu un catâr decât cu o nevastă".

Meredith rămase impasibilă la insultele bătrânului, știind că n-avea timp să-i facă jocul și-i ură negustorului o zi bună.

Adunându-și toate puterile ca să dea piept cu frigul de-afară, deschise ușa prăvăliei, apoi o trânti ușor în urma ei. Ușa nu se trânti însă, așa că întinse mâna spre ea, dar se trezi nas în nas cu Seth Winston. Țâfnosul bătrân era practic în spatele ei.

Meredith îi zâmbi scurt, se răsuci pe călcâie și se grăbi în stradă ca s-o dezlege pe Ginger.

„Am fost mereu convins că tinerii Archer sunt prea deștepți ca să lase o femeie să-i țină în frâu", strigă Winston în urma ei.

„Îmi imaginez că asta dovedește superioritatea caracterului meu de femeie asupra genului bărbătesc", îi replică Meredith, nemaiputând să-și țină gura.

„Ce vrei să spui?"

Meredith nu-i răspunse până când nu urcă în șa. „Noi femeile nu doar că suntem mai deștepte, dar știm să facem și noduri bune".

Zicând acestea, ea o întoarse pe Ginger și-și înfipse ușor călcâiele în coapsele iepei. Ar fi putut jura c-a auzit râsete înfundate în urma ei, dar lucrul acela era cu neputință. Trebuie să fi fost vântul.

Pentru că Myra preda la școala oamenilor liberi doar dimineața în cursul săptămânii, Meredith trecu grăbită pe lângă școală și se îndreptă spre micuța cabană din lemn de pin, situată la un sfert de milă în spatele școlii.

„Domnișoară Meri? Dumneavoastră sunteți?" Joshua strigă din spatele magaziei de lemne, unde despica niște bușteni. „E totul în regulă cu tata?"

„Da. El și Josiah îl ajutau pe Crockett să care niște fân în hambar când am plecat de-acasă. Voiam doar să stau de vorbă cu mama ta. E-acasă?"

„Da, domnișoară". El își sprijini securea de buturuga de despicat lemne și-și frecă palmele de pantaloni. „Mergeți înăuntru. Am eu grijă de calul dumneavoastră".

Meredith îi zâmbi tânărului în timp ce descălecă. „Îți mulțumesc".

Până să ajungă să intre înăuntru, totuși, zâmbetul ei se transformă într-o grimasă nervoasă. Ezitările dădeau târcoale minții ei, creându-i o stare de disconfort în stomac. Căsătoria era o chestiune foarte personală și extrem de intimă. Poate că o discuție

cu Myra despre preocupările ei legate de relația cu Travis nu era o idee prea bună.

Dar cum altfel putea ști ea ce să facă?

Un verset din cartea lui Tit îi veni în minte în momentul acela de panică. Un verset despre femeile mai în vârstă învățându-le pe femeile mai tinere cum să-și iubească bărbații. Cu siguranță răspunsurile pe care le căuta ea intrau în categoria aceea.

Meredith trase aer adânc în piept, apoi ridică mâna pentru a bate în ușă. Când Myra răspunse, Meredith rosti gândul care o frământa cel mai tare.

„Am nevoie să mă ajuți să pun capăt curtării pe care mi-o face soțul meu".

29

Frigul trebuie să-ţi fi degerat creierul, domnişoară Meri, căci nu găsesc explicaţie la ceea ce-mi spui". Myra o prinse de braţ şi o trase înăuntru. „Am nişte apă caldă în bucătărie. Haide să facem nişte ceai. Poate când te mai încălzeşti, am să înţeleg ce tot încerci să-mi spui. Aş putea jura că te-am auzit spunând că doreşti să-l faci pe soţul tău să înceteze să te mai curteze".

„Da, dar asta nu este exact ceea ce..."

„Stop... stop... stop". Myra îşi ridică o mână şi scutură din cap. „Mai întâi să facem ceaiul acela".

O împinse uşor pe Meredith înspre bucătăria încălzită, o ajută să-şi dea jos pelerina şi o aşeză pe un scaun, apoi se îndreptă spre bufet şi scoase de-acolo un ceainic.

Zâmbind spre prietena sa, dar şi în sinea ei, Meredith, ascultătoare, îşi ţinu gura închisă în timp ce-şi desfăcu eşarfa de la gât şi-şi scoase mânuşile din mâini. Notele muzicale ale unui imn familiar se împleteau în aer, atât de încet la început încât Meredith nu-şi putu da seama dacă le auzea cu adevărat sau dacă ele răsunau ca un ecou doar în mintea ei. Însă când Myra se întoarse ca să aşeze ceainicul pe masă în faţa ei, melodia se ridică în aer aşa cum soarele se ridică la orizont.

„Părinte al îndurărilor". O pace se lăsă peste Meredith. Încetul cu încetul, dispăru sentimentul de disperare frenetică în timp ce mintea i se umplu de versete ce preamăreau binecuvântările îmbelşugate ale lui Dumnezeu. Meredith era atât de absorbită de atitudinea de rugăciune a imnului încât atunci când Myra încetă să mai fredoneze pentru a turna ceai în ceşti, ea trebui să clipească de câteva ori pentru a-şi întoarce atenţia la ceea ce o înconjura.

„Ia o sorbitură, Domnişoară Meri. Apoi povesteşte-mi despre ceea ce ai venit să-mi spui".

Meredith luă o sorbitură, așa cum îi spusese Myra, apoi așeză ceașca cu floricele roz înapoi pe farfurioară și-și îndreptă privirea spre prietena ei. „Am mare nevoie de un sfat – de la o soție cu multă experiență".

„Înțeleg". Myra făcu o pauză în timp ce-și duse ceșcuța la gură. „Travis îți face cumva probleme?"

„Nu neapărat, doar că..." Meredith oftă. „Noi ne-am căsătorit în circumstanțe neobișnuite, iar Travis s-a gândit că merit să fiu curtată cum se cuvine. Așa că în ultimele săptămâni el m-a curtat".

„Dar, draga mea, dacă ai dat de un bărbat dispus să te curteze chiar și după rostirea jurămintelor, ai găsit, de fapt, o comoară, nu o problemă".

„Nu înțelegi. El mă curtează ca un pretendent, nu ca un... soț". Meredith își coborî privirea și începu să se joace cu colțul șervetului în timp ce continuă să-i dezvăluie Myrei restul detaliilor. „El doarme într-un pat improvizat în camera lui Neill. Nu împreună cu mine".

„Și ești pregătită ca acel aranjament să se schimbe?"

Meredith își mușcă ușor buza și dădu din cap.

Myra își puse înapoi ceașca pe farfurioară. „Domnișoară Meri, dacă bărbatul tău este atras de tine, te pot asigura că el nu se gândește să fie acela care schimbă aranjamentul. Probabil că așteaptă un semn de la tine ca să-i dai de știre că dorești lucrul acesta".

„Păi, aici e problema. Simt că i-am dat mai multe semnale decât un cantonier care-și flutură stegulețul lângă șină anunțând trenul, dar Travis parcă nu observă nimic. Răspund la săruturile lui, vin cu pretexte ca să fiu în preajma lui, nu mă trag niciodată din îmbrățișările lui. De câte semnale are nevoie un soț?"

Un râset ușor ieși de pe buzele Myrei. „Oh, domnișoară Meri. Trebuie să ții minte că bărbații Archer au crescut fără să aibă în jurul lor vreo femeie, ca să învețe să interpreteze semnalele tale discrete. Trebuie să abordezi un mod mai direct, cred eu".

Mâna lui Meredith începu să tremure în timp ce se întinse după ceașca cu ceai, făcând-o să zornăie de farfuriuța asortată. Reuși să ducă ceașca la gură fără să picure ceai pe fața de masă a Myrei, dar băutura fierbinte n-o întări mai deloc.

„Cât de direct?" Meredith aruncă o privire în jurul bucătăriei ca să se asigure că încă erau singure în odaie. Ar intra în pământ de

ruşine dacă Joshua le-ar auzi conversaţia. Lovitura ritmică a unei securi spintecând buşteni afară, îi dădu totuşi curajul să continue, deşi în şoaptă. „Nu vreau ca Travis să creadă că sunt cumva o... femeie uşoară".

Myra zâmbi, dar zâmbetul acela era diferit. Altfel decât zâmbetele prietenoase, sincere, cu care era obişnuită Meredith. Acel zâmbet trăda nişte secrete – nişte secrete despre seducţie. „O doamnă poate fi directă, rămânând în acelaşi timp şi cuviincioasă, domnişoară Meri".

Meredith se aplecă în faţă. „Şi cum trebuie să facă?"

„Ai fost vreodată cea care iniţiază un sărut?"

Căldura o învălui până sus pe gât. „Nu prea. Într-adevăr, l-am sărutat pe obraz mai devreme astăzi, dar Travis a fost totdeauna cel care a luat iniţiativa... cu săruturi adevărate".

„Atunci, data următoare când mai rămâneţi singuri, surprinde-l. Nu cu un sărut aşa cum îl alinta mama lui. Ia-i faţa în mâinile tale şi sărută-l în felul în care îţi spune inima. Fără grabă. Un sărut plin de dragostea pe care ai adunat-o în tine".

Ar putea să facă ea ceva atât de îndrăzneţ? Meredith îşi plimbă vârful degetului în jurul marginii ceştii. Şi chiar dacă şi-ar face curaj, l-ar putea găsi ea singur? Întotdeauna i s-a părut că cel puţin un Archer mai este în preajmă, odată ce ea îşi termina seara treburile prin casă.

„Chiar şi când nu puteţi fi singuri, poţi să-l faci să se simtă iubit", continuă Myra de parcă i-ar fi citit gândurile lui Meredith. „Uită-te spre el din celălalt colţ al camerei. Fii mai deschisă faţă de el, arată-i care îţi sunt adevăratele sentimente. Şi bărbaţii se tem de respingere, să ştii. Dă-i orice motiv să creadă că vei spune da, iar el va descoperi cum să-ţi pună întrebarea".

„Dar dacă nu-l pot găsi singur sau el nu-mi poate citi gândurile privindu-mă în ochi? Mai pot face şi altceva?"

„Draga mea, dacă bărbatul nu pricepe aluziile tale, atunci târăşte-i în dormitorul tău patul în care doarme, ia-i şi hainele, şi aşteaptă-l să vină după ele. Când va veni să-şi caute lucrurile, încuie uşa şi rezolvă odată problema aceea".

„Myra!" Meredith rămase apoi mută de uimire, dar după aceea izbucni în râs imaginându-şi-l pe Travis derutat, căutându-şi patul prin toată casa.

„N-ai de ce să te temi, domnişoară Meri". Myra se întinse peste masă şi bătu uşor cu palma peste mâna ei. „Din ceea ce spune Moses, bărbatul tău are capul bine înfipt între umeri. Îşi va da el seama. Iar dacă-i va lua mai mult decât îţi convine, îl poţi întotdeauna lăsa *accidental* să te vadă cu părul despletit, sau înnoadă-ţi şorţul de bucătărie încât să ai nevoie de ajutorul lui ca să-l desfaci. Găseşte pretexte ca să-l atingi, chiar şi dacă-i întinzi castronul cu cartofi şi-l priveşti lung în ochi în timp ce faci lucrul acela. Crede-mă, patul acela improvizat îşi va găsi locul în debara mai repede decât îţi va lua ca să întinzi pe pat aşternuturile".

Myra îi făcu cu ochiul, iar temerile pe care Meredith le purtase în suflet atâtea zile se risipiră în sfârşit. Putea rezolva problema aceea delicată. Îl putea curta pe soţul ei.

Meredith îşi îndreptă spatele şi-şi termină de băut ceaiul, cu mintea frământată de idei. Myra se ridică şi umplu din nou ceştile cu ceai. Zâmbetul ei discret nu mai părea atât de misterios. Cu mai multă încredere în sine, Meredith simţi că un zâmbet asemănător apăruse şi pe faţa ei.

Ştiind că trebuie să se întoarcă degrabă la fermă, Meredith îşi sorbi ceaiul mai repede decât permiteau regulile de politeţe. Myra nu păru să fie deranjată de asta. Pur şi simplu se uită atent la ea pe deasupra ceştii ei pe jumătate plină, ochii ei licărind cu o strălucire ce-o făcu pe Meredith să roşească.

„Îmi pare rău că trebuie să plec în grabă, Myra, dar i-am promis lui Travis că nu voi întârzia prea mult". Meredith se ridică de pe scaun şi-şi luă mănuşile şi eşarfa. „Vremea, ştii tu".

„Mmm-hmm", murmură Myra, acea licărire a ei în care răzbătea reticenţă devenind şi mai intensă.

Meredith îşi plecă uşor capul ca să-şi ascundă zâmbetul stânjenit. Era miezul zilei, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că n-o să-l vadă pe Travis încă vreo două ore. Doar nu era că se grăbea acasă pentru ca ei să-şi pună planurile în aplicare.

Bine, fie, poate în *parte* asta explica graba ei. Dar şi apropiata furtună era motiv de îngrijorare.

Tocmai când se întinse să-şi ia pelerina, Joshua intră cu paşi apăsaţi pe uşa din spate, iar odată cu el şi o rafală de vânt ce-o făcu să simtă cum frigul îi înţepa pielea ca nişte ace minuscule de gheaţă.

„Doamne, ai milă și îndurare!" Myra inspiră adânc aerul rece ce năvălise în casă. „Dar când s-a făcut atât de frig?"

Joshua trânti ușa în urma lui, însă Meredith nu se opri din tremurat. Se grăbi să-și pună pe ea pelerina și-și încrucișă brațele peste piept, încercând să-și ceară înapoi căldura pe care o pierduse.

„S-a făcut frig în ultima oră, mamă", zise Joshua în timp ce se apropie de cuptor. „Iar acum tocmai a început să plouă. E doar o burniță, dar picăturile de apă îngheață când cad pe pământ. Mă aștept să ningă la noapte".

Myra se ridică brusc în picioare. „Nici nu mi-am dat seama". Aruncă o privire spre Meredith prin care parcă își cerea scuze. „Într-adevăr, trebuie să ajungi repede acasă. Joshua, pregătește-i calul de drum".

„L-am pregătit deja. Ginger e gata de plecare când sunteți și dumneavoastră, domnișoară Meri".

„Îți mulțumesc, Joshua". Meredith își vârî mâinile în mănuși și-și înfășură bine eșarfa în jurul gâtului ca să se protejeze de frig. „Trebuie să plec urgent. Nu vreau ca soțul meu să se îngrijoreze".

Numai Dumnezeu știa cât se putea îngrijora Travis. El o și avertizase de fapt despre ploaia cu gheață. Dacă n-ajungea cât mai repede acasă, poate că n-o va mai lăsa să plece de la fermă tot restul iernii.

Myra o ajută să-și încheie nasturii pelerinei, fiindcă mănușile o împiedicau să aibă prea multă dexteritate. Meredith îi mulțumi și-o îmbrățișă în grabă.

„Ce m-aș fi făcut fără tine, Myra?"

„Tu și domnul Travis veți rezolva problema aceea", îi șopti la ureche femeia mai în vârstă. „N-am nicio îndoială".

Meredith îl urmă afară pe Joshua, îmbărbătată de cuvintele femeii și dornică să ajungă cât mai repede acasă ca să pună în aplicare câteva din strategiile Myrei.

Burnița înghețată îi înțepă obrajii, iar vântul părea să cunoască fiecare crăpătură sau deschizătură din pelerina ei, înghețând-o instantaneu. Ginger tropăi din copite și-și întoarse capul, ferindu-se de rafalele aprige ale vântului.

„Liniștește-te, fetițo", încercă s-o calmeze Meredith, bătând-o ușor peste grumaz. „Hai să mergem repede acasă ca să încercăm hambarul acela nou".

„Tata o ia mereu pe scurtătura de lângă Pârâul Castorului", zise Joshua după ce-o ajută să se suie în șa. „Așa ați putea câștiga timp la întoarcere".

Meredith dădu din cap în timp ce apucă hățurile și-i întoarse capul lui Ginger spre casă. „Îți mulțumesc".

Moses și Josiah mergeau de obicei pe jos, nu călare, dar Meredith avea încredere că Ginger va face față terenului acela. La urma urmei, nu ploua cu adevărat, era doar o burniță. Pământul nici nu se simțea noroios când ea părăsi drumul.

Când Meredith ajunse la marginea pârâului, burnița se porni și mai tare transformându-se într-o aversă ușoară de lapoviță. Mănușile ei ude leoarcă sporeau senzația de frig în timp ce vântul sufla prin mănușile împletite, lăsându-i degetele amorțite.

Meredith o struni pe Ginger și-și scoase mănușile, trăgând cu dinții de ele. Le îndesă în buzunarul pelerinei, apoi își ridică mâinile la gură și încercă să le încălzească cu răsuflarea ei.

„Te descurci foarte bine, Ginger", zise ea în timp ce-o îndreptă pe iapă spre locul cel mai jos de pe malul pârâului. „Nu mai aveam mult până acasă. Hai să traversăm pârâul".

Iapa scutură din cap, dar înaintă supusă, târșiindu-și picioarele. Pârâul nu era mai adânc de 30 de centimetri, dar malurile deveniseră alunecoase pe măsură ce ploaia se întețise. Pe la jumătatea distanței, copita din spate a lui Ginger alunecă și o făcu să se clatine spre dreapta. Meredith se prinse de gâtul iepei, abia reușind să rămână în șa.

„Ușurel, fetițo". Inima îi bătea tare în piept. Meredith se îndreptă în șa și strânse tare din dinți în timp ce o îndemnă pe Ginger să traverseze pârâul.

Reușiră să străbată albia pârâului fără prea multă greutate, așa că Meredith nu mai strânse cu putere cornul șeii. Apoi, în timp ce Ginger începu să urce pe celălalt mal, copitele îi alunecară în mâl. Picioarele din spate ale iepei se îndoiră, iar animalul căzu rău pe pulpe. Meredith fu trântită la pământ. Scrâșni din dinți și se prinse disperată de oblânc, dar degetele ei amorțite reacționară prea lent ca să se prindă bine de acesta. Scăpă din mâini hățurile și se rostogoli – chiar în mijlocul pârâului.

Lui Meredith i se tăie respirația și-și simți fața biciuită de apa înghețată. Frigul puse stăpânire pe brațele și picioarele ei, pelerina

oferindu-i puțină protecție în timp ce zăcea cufundată pe jumătate în apa pârâului. Se ridică în picioare clătinându-se și se îndreptă greoi spre mal, însă deja putea simți greutatea mai mare a fustei îmbibate de apă.

Ștergându-și fața cu dosul palmei, se uită după Ginger. Calul reușise să ajungă pe mal, dar felul în care-și ținea ridicat piciorul stâng din spate o înfioră pe Meredith.

După ce stoarse cât de multă apă putu din fusta ei, Meredith își propti bine piciorul de un ciot gros al unei rădăcini de copac, ce ieșea din malul mâlos. Se prinse de un snop de iarbă înaltă și ieși mai mult de-a bușilea din albia pârâului.

„Poate c-ar fi trebuit s-o luăm pe drumul mai lung și ocolitor, nu-i așa, fetițo?" Meredith își curăță noroiul de pe cizmele înnămolite pe iarba îngălbenită și se apropie cu grijă de Ginger. „Un lucru este sigur: avem amândouă nevoie de o baie când ajungem acasă". Apucă hățurile care se bălăbăneau și le înfășură în jurul oblâncului, apoi o mângâie ușor pe Ginger pe grumaz și pe spinare. Încet, începu s-o bată ușor spre picioarele din spate ale iepei.

„Lasă-mă să mă uit un pic, fetițo. Ușurel". Meredith trecu cu palma în jos peste piciorul stâng al lui Ginger, peste partea din mijloc a piciorului dinapoi și în jos de-a lungul smocului de păr de lângă copită. Ginger își dădu brusc capul pe spate și necheză de parcă ceva o deranjase, dar apoi o lăsă pe Meredith să-și continue examinarea. Nimic nu părea rupt, slavă Domnului, dar ceva cu siguranță o durea. „Să sperăm că e doar o vânătaie", își zise ea în gând. Dar putea fi și o luxație sau chiar o fractură. Un lucru era cert: Meredith nu dorea să riște și să-i producă iepei mai multă suferință forțând-o să care în spate și greutatea ei. Vor trebui să meargă la pas restul drumului.

Meredith desfăcu hățurile și le trase spre capul iepei. „Sunt doar vreo două mile, fetițo. Vom ajunge acasă cât ai clipi din ochi".

Din nefericire, promisiunea aceea s-a dovedit puțin cam optimistă. În timp ce temperaturile continuară să scadă, mersul lui Meredith încetini. Cu fiecare pas, dureri îngrozitoare îi străpungeau talpa piciorului drept, urcând apoi spre gambă și coapsă.

„Noi două... suntem... o pereche perfectă, nu-i așa, Ginger?" Meredith strânse din dinți de durere în timp ce se aplecă după o cracă ruptă ca s-o folosească drept cârjă. Nu-i alina prea mult

durerea, dar un mic ajutor era mai bun decât deloc. „Două fete bețege de picioare merg spre casă șchiopătând".

După alți zece pași chinuitori, piciorul ei beteag se lovi de o piatră ascunsă sub o grămadă de frunze și ace de pin. Meredith scoase un țipăt și se prăbuși la pământul umed și rece, glezna răsucindu-i-se sub ea. Când genunchii ei se loviră de pământ, Meredith scăpă hățurile cu care era legată Ginger.

Trase adânc aer în piept de câteva ori și se hotărî în gând să nu țină seama de durerea sfâșietoare de la picior. Ea se va putea odihni când va ajunge acasă – acasă la Travis.

Travis. Meredith își concentră gândurile spre soțul ei, la planurile ei de a încuraja atențiile lui, de a deveni soția lui cu adevărat. Apucând craca de stejar cu ambele mâini, se sprijini pe aceasta și se ridică din nou în picioare, un geamăt ieșind din gâtlejul ei.

Nu erau prea departe de casă, poate doar la vreo 400 de metri depărtare. *Sunt în stare să merg până acolo.*

Ferindu-se de lapovița ce continua să cadă, ea înfipse hotărâtă în noroi cârja improvizată și-și ridică piciorul drept. Totuși, în momentul în care talpa ei atinse pământul și preluă greutatea trupului, piciorul ei slăbit cedă.

„Nuuu!" Lacrimi de mânie îi umplură ochii în timp ce șoldul ei se lovi de pământ. De ce trebuia să fie atât de fragil corpul ei?

Ginger o ocoli pe stăpâna ei și-și legănă capul de jur împrejur, ochii ei mari și căprui părând să-i transmită adevărul pe care Meredith nu era dispusă să-l accepte.

Sosise momentul ca ele să se despartă.

Meredith își forță genunchiul teafăr, răsuflă adânc și dădu din cap. „Bine. Du-te și adu-i pe băieți, Ginger". O lovi ușor pe iapă peste crupă cu cârja ei improvizată. „Dii!"

Calul o luă la goană, menajându-și totuși piciorul din spate.

Folosindu-și brațele, Meredith se târî lângă un pin din apropiere și-și sprijini spatele de trunchiul copacului. Doar atunci își aminti de cheia ce-i atârna la gât. Poarta de la ferma Archer o va împiedica pe Ginger să intre în curte.

Închise ochii pentru o clipă, iar gândul îi zbură spre Dumnezeu. *Ajută-l pe Travis să mă găsească, Doamne. Nu-l lăsa să se îngrijoreze prea mult. Sau să se învinovățească.*

Cu cât se gândea mai mult la Travis şi la conversaţia pe care o avuseseră în dimineaţa aceea, cu atât mai mult inima lui Meredith tânjea după soţul ei. *Nu îngădui ca accidentul acesta să-i întărească temerile. Ajută-l să treacă peste ele şi să descopere încredinţarea ce poate fi găsită doar depinzând complet de Tine.*

Oboseala o făcu să-şi închidă ochii. Se va odihni doar câteva minute ca să-şi recâştige puterile. Apoi se va târî până acasă, dacă va fi nevoită. Travis avea nevoie de ea.

30

Travis şi Neill intrară călare pe câmpul din apropierea casei, ploaia amestecată cu ninsoare scurgându-se de pe borul pălăriilor şi de pe poncho-urile lor impermeabile. Când casa se ivi în zare, Travis îl mână pe Bexar într-un trap lejer. Ce n-ar da să bea acum o cană de cafea fierbinte făcută de Meri! S-ar considera chiar norocos dacă i-ar fi pus deoparte şi câteva prăjiturele din ovăz. Adică, dacă Crockett, Moses şi Josiah nu le-au mâncat deja pe toate.

Cei trei au avut o după-amiază uşoară, muncind la adăpostul acoperişului hambarului. Dar cu toate astea, Meredith i-a împachetat, mai mult ca sigur, jumătate din mâncare lui Moise ca plată pentru munca lui, inclusiv prăjituri de casă. Travis nu-i purta pică omului pentru trataţia de care se bucura. El şi Josiah munciseră pe brânci, cot la cot cu oricare dintre Archeri în ultimele câteva săptămâni. Aşa că meritau o plată pe măsură.

Travis ajunsese să respecte abilităţile lui Moses, etica cu care muncea el... în definitiv, ajunsese să-l respecte pe de-a-ntregul. Şi el şi Josiah le vor lipsi, acum că hambarul fusese terminat.

Crockett trebuie să fi auzit tropăiturile cailor lor, căci deschise larg uşile hambarului, făcându-le loc lui Travis şi lui Neill ca să intre călare direct înăuntru.

Josiah ieşi dintr-o boxă de grajd tocmai terminată şi se îndreptă să prindă hăţurile lui Bexar. Travis îi azvârli frâiele şi descălecă, scrutând interiorul plin de umbre ca să-l zărească pe Moses. Îl văzu în sfârşit, sus în podul pentru fân, studiind atent tavanul şi pereţii.

„Vreo crăpătură pe undeva?" îi strigă Travis.

Moses îi aruncă un zâmbet, dinţii lui albi strălucind în contrast cu faţa lui întunecată. „Nu, domnule". El bătu uşor cu mâna zidul de la stânga lui. „E destul de solid".

„Şi eu cred la fel". Travis se îndreptă spre scara ce urca spre pod şi-l întâmpină pe Moses în timp ce cobora. „Ai făcut o treabă foarte bună, prietene!" îl felicită Travis, întinzându-i mâna.

Moses îi scutură mâna, mulţumindu-i. „Domnul Jim e specialistul în tâmplărie. Eu doar l-am ajutat cu mâinile şi poate cu un pic de experienţă".

„Mai mult decât un pic". Travis îi făcu cu ochiul, apoi îşi scoase pălăria, udă leoarcă, de pe cap şi încercă să-i refacă borul. „N-am fi ridicat hambarul înainte de furtuna asta fără ajutorul vostru".

Crockett veni lângă ei, la baza podului. „Da. Ne obişnuisem cu tine şi cu Josiah prin preajmă, în fiecare zi. Va fi tare ciudat fără voi".

„Eu mă pot întâlni cu Josiah sâmbăta la pescuit, nu-i aşa, Trav?" Vocea lui Neill îi atrase atenţia lui Travis spre locul unde băieţii încă mai dezmierdau caii. Cei doi se împrieteniseră repede, iar Travis n-avea de gând să-i despartă.

„Bineînţeles. Cei din familia Jackson sunt oricând bineveniţi".

Neill îl aprobă dând din cap, cu toată fandoseala unui tânăr ce dobândeşte drepturi la fel ca toţi ceilalţi fraţi ai lui, dar nu-şi putu stăpâni zâmbetul care-i lumină faţa. Era aproape la fel de luminos ca cel pe care-l arătase la un Crăciun, când i-au dăruit prima lui puşcă. Meredith avusese dreptate că băiatul avea nevoie de un tovarăş de vârsta lui.

Meredith. Dorinţa de a o revedea îl îndemnă să se mişte din loc.

„Ce-aţi zice să mergem cu toţii în casă pentru a servi o cafea înainte să plecaţi?" Travis bătu uşor cu palma peste umărul lui Moses. „Sunt convins că Meri are un ibric cu apă caldă pe cuptor".

„Oh, Trav?" Crockett se apropie de el, cu o privire stingheră. „Ea încă nu s-a întors acasă".

Travis înţepeni. „Nu s-a întors? Vrei să spui c-ai lăsat-o să plece pe vremea asta îngrozitoare?" Un soi de mânie amestecată cu teamă izbucni cu o forţă neaşteptată, iar Travis se trezi apucându-l de guler pe fratele lui. „Am avut încredere în tine, Crock. Dacă se întâmplă ceva cu ea, îţi jur că..."

„Uşurel, frăţioare!", zise Crockett ridicându-şi brusc braţele şi căutând să se elibereze din strânsoarea lui Travis. „Ea a plecat acum două ore, înainte ca furtuna să înceapă. Tu eşti acela care i-a dat voie să plece. Nu da acum vina pe mine".

Travis făcu un pas în spate, ridicând o mână tremurândă și acoperindu-și fața. Crockett avea dreptate. El însuși greșise când o lăsase pe Meredith să-l convingă să facă ce-a dorit ea. Ar fi trebuit să...

„Josiah și cu mine mergem s-o căutăm pe poteca de lângă pârâu", zise Moses, îndreptându-se cu pași mari spre intrarea hambarului, încheindu-și în mers nasturii hainei. „Poate că Myra când a văzut grindina, a trimis-o acasă pe scurtătura aceea. E un drum mai scurt".

„Neill, du-te cu Moses", îi zise autoritar Travis, gândindu-se deja la un plan în mintea lui. „Dacă o găsiți, trage în aer câteva focuri de pușcă. Crock și cu mine ne vom uita cu atenție pe drumul principal".

Neill plecă pe jos împreună cu Moses și cu fiul acestuia în timp ce Travis și Crockett încălecară degrabă.

„Îmi pare rău". Travis aruncă o privire spre fratele lui în timp ce strânse chinga. N-avea timp să-și ceară acum prea multe scuze, dar pe Crockett părea să nu-l deranjeze asta. Dădu din cap în semn că-i acceptă scuzele.

„O vom găsim, Trav".

„Bine ar fi", îi răspunse Travis, pornind într-un galop ușor. Îl depășiși pe Neill și pe ceilalți înainte ca aceștia să ajungă la poartă. Vântul îi șuiera în urechi. Vântul și ceva care suna vag a nechezat de cal.

Meri.

Când trecu de ultimul pâlc de copaci, Travis zări petele distinctive, albe cu castaniu, ale lui Ginger.

„Slavă Domnului!" răsuflă el, ușurat. Însă, după o clipă, își dădu îngrozit seama de ceva.

Dacă Meri era la poartă, de ce n-o vedea și pe ea? Era posibil ca ea tocmai să fi ajuns și descălecase, dar instinctul îi spunea altceva. Travis își încetini calul și sări de pe șa înainte ca animalul să se oprească.

„Meri!" îi strigă el numele în timp ce căuta în buzunarul pantalonului după cheița pe care o ținea mereu acolo. „Meri!"

Travis desfăcu repede lacătul lanțului ce atârna de poartă și-l aruncă jos în noroi. Deschise poarta cu o mână, doar cât să se

strecoare afară. Își ridică blând mâna spre Ginger, observând felul în care iapa șchiopăta cu piciorul stâng din spate.

Oare ce se întâmplase? Fusese Meri aruncată de pe cal? Zăcea ea rănită pe undeva? Travis scrută zarea de jur împrejur, blestemând acum copacii pe care-i iubea pentru că-l împiedicau să vadă mai departe.

Uitându-se din nou spre cal, Travis prinse căpăstrul și începu să bată ușor grumazul iepei. Ginger era udă leoarcă, iar cristale de gheață se strânseseră în șuvițele întunecate din coama ei. Pământul se transformase în mocirlă de la copitele ei.

Doamne, ai milă! Travis se clătină, făcând un pas în spate. De cât timp stătea iapa aici? Cât timp să fi așteptat *Meri* după ajutor în timp ce poarta lui încuiată o împiedicase pe Ginger să alerteze pe cineva de necazul care s-a întâmplase?

Ce prostie din partea lui! Travis își încleștă pumnul în jurul oblâncului și-și aplecă fruntea de șaua calului. Meri îl avertizase despre poartă, îi spusese că nu mai era nevoie s-o țină încuiată. Dar a ascultat el? Nu. Credea el că știe mai bine. Știa cum să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Câtă prostie!

Își ridică ochii spre cer, fără să-i pese de lapovița care-i înțepa fața. „Ajută-mă s-o găsesc, Doamne! Te rog."

O mână fermă pe umărul lui îl făcu să revină la realitate. Expresia hotărâtă de pe fața lui Crockett reaprinse dârzenia lui Travis.

„Trimite iapa la hambar, apoi urmează-mă cu caii". Travis îi întinse lui Crockett hățurile lui Ginger. „Moses", strigă el spre bărbatul ghemuit la un metru mai jos de el, care se uita atent la urmele de copite din noroi. „Ajută-mă să-i dau de urmă".

„Nu-ți face griji, domnule Travis", îi zise Moses în timp ce se ridică brusc de pe vine. „Atâta timp cât nu începe să toarne cu găleata, ar trebui să putem urmări destul de bine urmele ei".

Bărbații înaintară pe jos, Crockett și Neill ținând caii în spatele celorlalți, ca ei să se asigure că urmele vor putea fi observate clar. Privirea lui Travis rămase lipită de pământ, privind atent urmele de copite, în timp ce el începu să coboare poteca în fugă.

„Aici!" Josiah strigă de la câțiva metri în față. „Domnule Travis. Veniți aici repede. Am găsit urmele unde calul a intrat pe drum".

Travis își ridică capul. „Ești sigur?" Urmele aproape că se șterseseră din cauza ploii. Nu-și putea permite să piardă timp ca să urmeze o pistă falsă.

„E cam pe-acolo pe unde eu și băiatul o luăm pe scurtătură ca să ne întoarcem acasă", zise Moses cu voce scăzută. „Dacă ea a luat-o pe drumul mai scurt, trebuie să fi venit din direcția aceea".

Atent să nu calce pe vreuna dintre urmele care mai rămăseseră vizibile, Travis se îndreptă în fugă spre locul unde se afla Josiah. Acoperite de ace de pin și frunze, urmele aproape că nu se mai observau, dar când se uită mai atent la ele Travis își dădu seama că erau probabil urme făcute de calul lui Meri.

„Bravo, băiete", îl felicită Travis pe Josiah, încercând să scruteze întunericul pădurii. Simți un nod în stomac. Ar fi trebuit să simtă ușurare că se apropiau de Meri, dar tot ce simțea era că trebuiau să se grăbească.

Își duse mâinile pâlnie la gură și-o strigă pe Meri cât de tare putu.

Absolut nicio mișcare nu se auzi ca răspuns.

„Neill, rămâi aici și ai grijă de cai. Marchează cumva locul în cazul că trebuie să urmărim din nou urmele noastre. Moses?" Travis se întoarse și-l rugă pe bărbatul în care ajunsese să aibă încredere. „Arată-mi drumul".

Dând scurt din cap, Moses o luă în grabă printre copaci, iar Travis îl urmă îndeaproape. La fiecare zece-doisprezece pași, el strigă numele lui Meri, inima implorându-i urechile să audă un răspuns care să nu fie acoperit de foșnetul pașilor lor peste pământul acoperit cu frunze.

Când, în sfârșit, se auzi ceva, aproape că pașii i se împleticiră.

„Șșșt!" zise el, autoritar. Bărbații se opriră brusc. Doar răsuflarea lor greoaie mai acoperea vântul și zloata.

„Meri!" Travis își închise ochii și-și puse dorința de a auzi din nou răspunsul. *Te rog, Doamne! Ajută-mă să aud.*

Un sunet slab se auzi acoperind vântul. Slab, dar clar.

Îți mulțumesc!

Travis o luă la fugă lăsându-l pe Moses în urmă și coti ușor spre dreapta. O mișcare slabă de la baza unuia dintre pini îi atrase atenția.

„Meredith". Imediat își schimbă direcția. Aproape că trecuse pe lângă ea. Maroniul întunecat al pelerinei ei se contopea cu împrejurimile. Slavă Domnului pentru jupa albă pe care o purta ea. Dacă volănașul acela nu i-ar fi atras atenția, poate că el n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Se lăsă pe genunchi lângă ea. „Meri? Sunt aici, scumpa mea. Te doare ceva?" Își trecu ușor mâinile peste brațele și picioarele ei, încercând să-și dea seama dacă are vreun os rupt. Panica îl cuprinse în momentul în care-și dădu seama cât de udă era rochia ei. Cristale de gheață se prinseseră de îmbrăcămintea ei, exact așa cum se prinseseră de coama iepei. Picioarele ei trebuie să fie amorțite de frig. Ea nici n-a reacționat când a atins-o, de parcă era mult prea amorțită ca să mai simtă mâinile lui.

„Îmi pare rău, Travis", îi zise ea în șoaptă. Slavă Domnului, era conștientă... Totuși fața ei era așa palidă încât el se temu că starea aceea nu va mai dura mult. „Furtuna a venit pe neașteptate... Ginger a alunecat și a căzut..." Privirea lui Meredith deveni sticloasă. „N-am vrut să te îngrijorezi..."

Bărbia ei căzu brusc în față, de parcă ar fi avut nevoie de mai multă energie ca să stea ridicată.

Travis își ridică brațul stâng de sub picioarele ei și brațul drept, aflat între spatele ei și trunchiul copacului, aducând-o strâns la pieptul lui. Aproape de inima lui. Se ridică în picioare și-l strigă pe fratele lui.

„Crockett. Adu caii. Trebuie s-o duc repede acasă".

Crockett o luă la fugă printre copaci, strigându-l pe Neill. Travis îl urma cu prețioasa lui povară, gândindu-se să salveze fiecare secundă pe care o putea salva, scurtând distanța dintre el și cai. Moses și Josiah îl urmară și ei, fețele lor îngrijorate oferindu-i puțină consolare.

Din fericire, într-o clipă, Neill și Crockett porniră în galop printre copaci. Crockett descălecă și-și întinse brațele spre Travis. „Lasă-mă s-o țin eu până te urci pe cal. Apoi ți-o dau în brațe".

Travis nu dorea să-i mai dea drumul, nici măcar pentru o clipă, dar știa că fratele lui avea dreptate. Cu multă grijă, o puse în brațele lui Crock, apoi încălecă. Dorindu-și să-l aibă acum pe Bexar, care era mai obișnuit cu el, Travis făcu tot posibilul să strunească

armăsarul cu presiunea genunchilor săi în timp ce se apleacă s-o prindă în brațele lui pe soția sa.

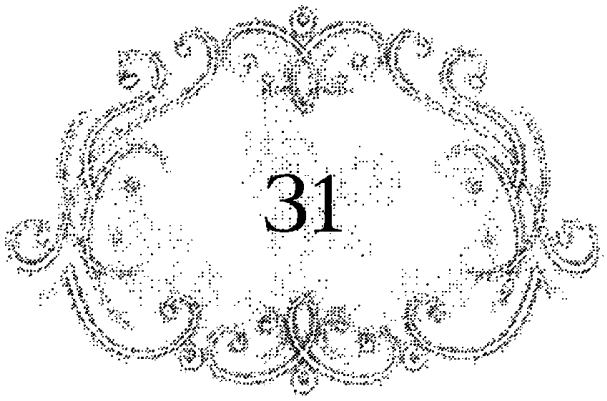
„Bine. Mi-o poți da acum".

În timp ce se apleacă s-o prindă pe Meri în brațele lui, calul începu să se agite. Instantaneu, Moses prinse căpăstrul cu un gest hotărât și porunci animalului să se liniștească.

Travis o așeză pe Meri în poala lui. Ea își vârî mâinile sub pelerina lui de ploaie căutând să și le încălzească. Chiar și sub cămașa lui din flanel, degetele ei se simțeau ca gheața.

„Du-o repede acasă, Domnule Travis", zise Moses în timp ce dădu drumul căpăstrului.

„Îți mulțumesc, prietene. Pentru tot". Travis strânse la piept trupul pe jumătate înghețat al soției lui și se îndreptă spre fermă cât de repede putea.

31

Meredith simţi că se prăbuşeşte în gol. Cu un ţipăt slab, se luptă împotriva letargiei ce pusese stăpânire pe ea şi se forţă să rămână sprijinită de piatra caldă care aluneca de sub ea.

„Ş̧ş̧tt, Meri. Liniştează-te", îi vorbi piatra. „Suntem acasă. Dă-mi drumul câteva secunde, iubito, ca să pot coborî de pe cal. Apoi te duc înăuntru".

Dar ea nu dorea să-i mai dea drumul. Dacă nu se va ţine strâns de piatra aceea, va aluneca. Va rămâne din nou fără niciun sprijin în frigul acela. „Nu", murmură ea, încleştându-şi şi mai tare mâinile.

Ceva moale şi foarte neted o atinse pe frunte, lăsând un cerculeţ de căldură pe pielea ei, ca o promisiune. „Ai încredere în mine, Meri". Meri simţi şi mai multă căldură pe obrazul ei, căldură şi familiaritate. Era ciudat cât de mult suna piatra aceea ca vocea lui Travis.

Nişte palme puternice o apucară de încheieturile mâinilor şi o ridicară în sus cu delicateţe. Meredith scânci, dar nu se împotrivi. Avea încredere în vocea bărbatului ei – fie că el era stâncă sau bărbat.

În timp ce piatra îşi schimbă poziţia de sub obrazul ei, mâinile acelea se întoarseră, sprijinindu-i umerii iar ea alunecă în faţă. Încercă să rămână ridicată în şezut, dar cumva spinarea i se îndoi, iar trupul îi alunecă într-o parte.

„Te-am prins, iubita mea".

Senzaţia de cădere încetă brusc, iar ea se odihni sprijinită din nou de piatra caldă. Când piatra începu să se mişte, capul i se zgâlţâi într-un mod ce-o împiedică să se cufunde înapoi în starea de inconştienţă. Iritată, se forţă să-şi deschidă ochii, îndeajuns cât să rostească o obiecţie. Dar maxilarul pe care-l vedea ca prin ceaţă la câţiva centimetri de faţa ei nu semăna deloc cu piatra pe care ea

se aștepta s-o vadă. Oh, se vedea dintr-un unghi dificil, așa că ea se lupta să se concentreze, dar cu siguranță acum i se părea că aceea era o ființă vie.

„Travis?" reuși ea să bolborosească.

Bărbia lui se înclină spre ea și ea zări ochii căprui pe care-i iubea atât de mult.

„Mă bucur că ești piatra pe care mă pot sprijini". Ea știa că nu e tocmai cel mai bun lucru pe care-l putea spune, dar la cât de multă ceață îi învolburase mintea, era cel mai bun lucru pe care-l putea rosti atunci.

Falca lui Travis nu mai era atât de încleștată, iar un colț al gurii lui se ridică ușor. „Și eu mă bucur".

O pală aprigă de vânt îi biciui fața. Frig. Senzația aceea îi producea durere. În tot corpul. O străbătea atât de adânc încât se temu că nu mai scapă de ea. Se cuibări strâns la pieptul lui Travis, dar până și el părea a fi lipsit de căldură.

„Mi-e frig..." O apucară niște tremurături atât de violente încât se temu că de-atâta zgâlțâitură va cădea din brațele lui Travis. Însă el o ținea strâns.

„O să te încălzești curând, Meri. Îți promit".

În timp ce el urcă treptele verandei, se auzi tropăitul unui alt cal intrând în curte, încălecat de doi călăreți. De data asta, Travis nu mai dădu niciun ordin, pe un ton poruncitor, fraților lui, ci pur și simplu intră în casă. Meredith ar fi zâmbit dacă dinții nu i-ar fi clănțănit în gură atât de caraghios. Soțul ei învăța să renunțe la control – încrezându-se mai mult în frații lui, și poate că și în Dumnezeu. Putea îndrăzni oare ca într-o bună zi el să aibă încredere și în ea, îndeajuns cât să-i ofere inima lui?

Când Travis o trecu pragul dormitorului ei, ea nu se mai putu gândi la altceva. Își închise ochii strâns și se imaginâ în rochia cu dungi albastre și albe pe care o purtase în ziua căsătoriei ei, el petrecându-și brațul în jurul taliei ei și privind-o cu ochi plini de dragoste în timp ce-o însoțea până în camera lor. Camera *lor*. Camera unde aparțineau doar unul altuia, unde își vor putea împărtăși dragostea și unde vor fi concepuți copiii lor. O cameră unde ea putea fi cu adevărat o soție.

„Meri? Poți sta în picioare?"

Dar de ce voia el ca ea să stea în picioare? Nu era mai uşor s-o aşeze pe pat? Rochia ar arăta atât de frumoasă înconjurând-o în falduri delicate. Ea îşi putea desface braţele, iar el se putea apleca s-o sărute...

„Am nevoie să încerci să rămâi un pic în picioare, scumpa mea. Dacă te aşez pe pat, vei uda complet aşternuturile".

Va uda aşternuturile? Meredith strâmbă din nas. Ce ciudăţenie spunea el acolo! Nu era deloc romantic.

„Haide, Meri. Vreau să mă ajuţi să-ţi scot lucrurile astea de pe tine".

Meredith pufni. Nici afirmaţia aceea nu suna prea romantic – toată formalitatea şi graba aceea. Unde erau vorbele dulci pe care un soţ le foloseşte ca să încerce să câştige dragostea miresei lui? Şi de ce el n-o săruta? Totul ar fi cu mult mai bine dacă ar săruta-o pur şi simplu. Apoi el va putea face orice va dori cu hainele ei.

Meredith se aplecă în faţă ca să-i arate ce dorea, dar dintr-un motiv anume buzele ei greşiră ţinta şi atinseră gâtul lui. Ea se gândi să-şi schimbe ţinta şi încercă din nou. Totuşi, nu-şi putu aduna energia. Până la urmă, şi gâtul era un loc plăcut.

„Meredith!" Vocea aspră a lui Travis, dar şi o scurtă, totuşi fermă, zgâlţâitură risipi brusc cortina delirului ei, aducând-o în lumina crudă a realităţii.

Atârna inertă de braţele lui Travis, ca o păpuşă din cârpe, cu picioarele alunecându-i pe podea şi cu faţa strâns lipită de gâtul lui. N-avea pe ea nicio rochie de mireasă. Doar rochia de stambă murdară de noroi şi o pelerină udă leoarcă de ploaie.

„Am nevoie să cooperezi". De data aceasta, ea auzi teamă în glasul lui. „Te rog".

Întunericul ce plutea în jurul ei îi promitea o evadare în lumea viselor, dar ea se împotrivi puterii de atracţie a acestuia. Travis avea nevoie de ea.

Meredith îşi întinse mâinile spre umerii soţului ei şi-şi trase mai ferm picioarele sub ea. Sprijinindu-şi greutatea pe piciorul nevătămat, se uită în ochii lui în timp ce se străduia să rămână în picioare. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, parcă transmiţându-i putere.

Ajutând-o să-şi ţină echilibrul, susţinându-i talia cu o mână, Travis îşi folosi cealaltă mână ca să desfacă nasturii pelerinei. O ajută să-şi scoată fiecare braţ din mânecile pelerinei şi aruncă haina

udă fleașcă peste o grămăjoară de haine lângă perete. Tocmai se pregătea să-i desfacă și nasturii corsajului când se auzi dintr-odată o voce de bărbat.

„Cum se simte, Travis?"

Stânjenită de prezența lui Crockett, Meredith își întoarse capul în cealaltă parte.

„E înghețată bocnă, delirează ușor și e lipsită de vlagă ca un pisoi abia născut, dar cred că dacă reușim s-o încălzim, va fi bine".

„Am pe cuptor niște apă caldă pentru ceai și vreo două cărămizi încinse în șemineu. Ți-am adus și niște prosoape". Crockett își ridică brațele pentru a-i arăta teancul de prosoape, apoi străbătu camera și le așeză pe pat. „Ai nevoie de ajutor?"

Lui Meredith i se tăie răsuflarea. Ea credea că Crockett vrea să devină predicator. Cum de putea face o asemenea sugestie nepotrivită?

„Da. Vino și ține-o un minut cât timp încerc să scot de pe ea îmbrăcămintea asta udă".

„Travis, nu", gemu ea.

Ochii lui se măriră ușor, apoi se încrețiră pe margini. „Nu-ți face griji!" îi șopti el la ureche. „Îl trimit de-aici înainte să mai desfacem alți nasturi".

Ce oare îl apucase, ca să spună așa ceva? Travis își dădu jos pălăria, pelerina de ploaie și haina, aruncându-le pe toate la podea. Femeia era udă până la piele, iar dinții îi clănțăneau mai repede decât zornăitoarea din coada unui șarpe. Ultimul lucru de care avea nevoie ea era un soț care flirtează. Totuși gândul acela aduse un strop de culoare în obrajii lui.

Lui Travis îi luă un minut ca să scotocească prin sertarele comodei pentru a-i găsi lui Meredith o cămașă de noapte, nu înainte de a-l ruga pe Crockett să iasă din cameră. Crockett îi făcu cu ochiul, dar avu grijă ca Meredith să nu vadă.

„Puțin diferit ca data trecută, nu-i așa?"

Lui Travis îi veniră repede în minte imagini cu ei doi neștiind cum să procedeze cu corsetul lui Meredith după întâlnirea ei cu Samson. „Așa e", răspunse el printre dinți.

Slavă Domnului, Meredith era destul de conştientă cât să coopereze de data aceasta, căci în niciun caz nu-l va lăsa pe Crockett să asiste la dezbrăcarea ei. Datoria aceea aparţinea soţului ei. Şi numai soţului ei.

Crockett îl bătu uşor cu palma peste spate şi ieşi în grabă pe uşă. „Voi ciocăni în uşă când ceaiul şi cărămizile sunt gata", zise el serios şi fără nicio urmă de tachinare în glas în timp ce apucă de mânerul uşii ca s-o închidă în urma lui. „Sper că te vei simţi mai bine, Meredith".

„Mul-ţu-mesc", se bâlbâi ea ca răspuns.

Travis îi înclină capul cu multă delicateţe până când îl lăsă să se sprijine de pieptul lui, apoi îşi trecu repede mâinile în susul şi în josul braţelor ei, încercând s-o mai încălzească. Şi lui îi îngheţaseră picioarele în pantalonii uzi de ploaie, dar el mai putea aştepta. Meri, nu.

Reuşiră împreună să scoată rochia, jupa şi corsetul. Dar când Travis aruncă şi indispensabilii ei roz dantelaţi în vârful grămăjoarei de haine ude, Meredith scoase un ţipăt şi-l apucă de braţ cu mai multă putere decât s-ar fi aşteptat el.

„Lasă-i să se usuce pe spă-ta-rul sca-u-nu-lui".

El se gândi c-ar fi mai bine să n-o contrazică, aşa că făcu exact cum îi zisese şi se întoarse repede la ea, apucând în mână prosoapele de pe pat. O înfăşură în ţesătura uscată de parcă ar fi fost un şal şi o rugă să se sprijine de el în timp ce începu să-i frece uşor spatele şi braţele. Atât de preocupat era s-o încălzească încât atunci când îngenunche în faţa ei, frecând-o cu cel de-al doilea prosop în susul şi în josul gambelor ei, îşi dădu seama cât de bine scotea în evidenţă combinezonul ud formele ei.

Travis îşi îndreptă imediat atenţia spre picioarele ei.

După un moment în care încercă să-şi tragă răsuflarea şi după o severă mustrare de sine, Travis se ridică în picioare şi se uită spre mireasa lui. „Crezi că te poţi îmbrăca singură cu cămaşa de noapte?"

Ea dădu scurt din cap, iar el răsuflă uşurat. Tremurăturile ei se mai domoliseră, dar ea încă mai părea nesigură pe picioarele ei.

„Mă voi întoarce cu spatele ca să ai un pic de intimitate, dar voi rămâne lângă tine în caz c-ai nevoie de ajutor. Ai înţeles?"

O altă încuviinţare din cap.

Travis se întoarse cu spatele și începu imediat să enumere în gând cărțile Bibliei. Apoi, cei doisprezece apostoli, cei treisprezece, dacă este pus la socoteală și Matia, iar Travis îl socoti și pe el, pentru că avea nevoie de orice distragere pentru a-l ajuta să se abțină de la a-și imagina ce se întâmplă în spatele lui. Îl adăugă până și pe Pavel, apoi începu să enumere și cele douăsprezece seminții. Deși, e drept, și acolo erau treisprezece la număr. Pentru că urmașii lui Iosif s-au împărțit în două seminții și s-au numit după fiii lui, Efraim și Manase. Dar apoi iar, leviții n-au moștenit nicio parte din țară, așa că...

Un țipăt înăbușit îi alungă pe israeliți din gândurile lui. Travis se răsuci și o zări pe Meredith aplecată într-o parte, ținându-se de gambă. Într-o clipă, ajunse lângă ea.

„Ce s-a întâmplat?"

„Niște crampe", scânci ea. „În piciorul meu infirm".

O luă în brațe și o duse până la pat.

„N-ar fi trebuit să mă sprijin cu toată greutatea pe el. Trebuia să fiu mai atentă".

Travis trase la o parte cuvertura și o ajută să se așeze pe pat. „Pot să te ajut cu ceva?"

Ea își închise strâns ochii și se răsuci spre el, făcându-se ghem. „Or să mă lase în cele din urmă".

Asta nu suna destul de bine pentru el. Travis o înveli cu păturile până la bărbie, îngenunche pe covorașul de lângă pat și se întinse spre piciorul ei, piciorul care o adusese în viața lui pe acea femeie incredibilă.

Meredith scoase un geamăt și încercă să-și tragă piciorul din mâna lui, dar el n-o lăsă. Începu să-i maseze ușor piciorul de la jumătatea gambei până deasupra genunchiului, apoi înapoi până la talpă și chiar degetele de la picioare. Încetul cu încetul, spori presiunea masajului lui, calmându-i crampele din mușchii piciorului până când într-un final ea simți cum durerea o lasă.

Când se auzi ciocănitul în ușă al lui Crockett, pleoapele lui Meri se relaxaseră și chiar dacă ea continua să tremure ușor, respirația ei redevenise îndeajuns de normală încât Travis bănui că ea adormise. Încet, își trase mâna de pe gamba ei, îi mângâie glezna, apoi laba piciorului, bucurându-se să-i atingă pielea pentru

o ultimă dată doar pentru pura lui plăcere, înainte de a se ridica pentru a deschide ușa.

„Cum se mai simte?", întrebă în șoaptă Crockett când o zări așezată pe pat.

„Mai bine, dar încă tremură. Mi-e teamă că e posibil să fi răcit".

„Păi, și pentru tine mă tem c-o să răcești dacă mai stai mult cu hainele astea ude pe tine. Du-te și schimbă-te până când eu am să-i dau să bea niște ceai. Neill va aduce imediat și cărămizile fierbinți. O vom încălzi numaidecât".

Travis se uită spre Meri, parcă ezitând să plece de lângă ea. Dar Crockett avea dreptate. Nu-i va putea fi de mare folos dacă se va îmbolnăvi și el.

„Ți-am lăsat o cană de cafea fierbinte pe comoda din dormitorul lui Neill".

„Mulțumesc". Travis ieși grăbit pe hol, hotărât să se schimbe cât mai repede cu putință.

Pantalonii uzi îl împiedicau să se miște pe cât de repede își dorea. Până la urmă reuși să-i dea jos, la fel și indispensabilii și șosetele. Se schimbă complet de haine și în doar câteva minute Travis sorbi în fugă cafeaua și-l ajută pe Neill să înfășoare în niște cârpe cărămizile fierbinți și să le pună sub cearșafurile de la capătul patului lui Meredith.

Crockett o ajutase pe Meri să se ridice în șezut și să bea o cană de ceai înainte ca ea să-l trimită afară din cameră. Expresia trasă la față a lui Meredith stârni natura protectoare a lui Travis, iar el imediat îi scoase din cameră pe frații lui. Meredith se întinse din nou pe pat, fără îndoială atrasă de căldura emanată de cărămizi, dar nici acestea nu reușiră să-i oprească tremurăturile.

„Încă ți-e frig, iubito?"

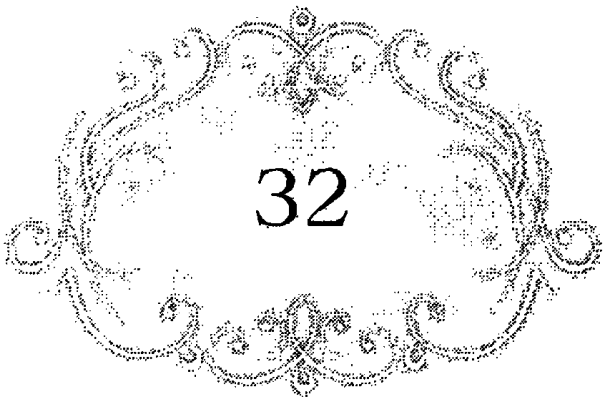
„Mm-hmm", murmură ea.

Lui Travis nu-i venea în minte decât un singur mod de a o ajuta să se încălzească. Se îndreptă spre celălalt capăt al patului și ridică păturile. Inima îi bătea puternic în piept. După mai bine de o lună, el va împărți în sfârșit patul cu soția lui.

Salteaua scârțâi sub greutatea lui, iar Travis se ghemui lângă Meri. Ca și cum cineva ar fi tras în aer un foc de armă, ea se întoarse brusc spre el și se înghesui în el cu atâta repeziciune încât el abia apucă să-și miște genunchii la timp pentru a evita o

ciocnire cu ea. Picioarele li se încâlciră, iar brațele li se încrucișară. Degetele înghețate de la picioarele ei se frecară de gamba lui, acolo unde cracul pantalonului lui se ridicase în sus, șocându-l cu răceala ce părea că nu dorește s-o mai părăsească în ciuda păturilor și a cărămizilor încinse. Își lipi strâns picioarele de picioarele ei, sperând s-o mai încălzească așa. Mâinile ei se strecurară pe sub cămașa lui, iar când degetele ei înghețate simțiră căldura pieptului lui, ea scoase un mic oftat, ce făcu inima lui să tresalte.

Un lucru era sigur. Lui Crockett n-avea de ce să-i fie teamă că fratele lui va răci în seara aceea. Cu felul în care Meredith îl atingea, se va considera norocos dacă nu va lua foc.

32

Travis se trezi înainte de răsăritul soarelui, junghiul din stomac dându-i ghes să se ridice ca să meargă la bucătărie pentru a compensa cina peste care sărise cu o seară în urmă. Se hotărî totuşi să mai lenevească în pat. Un sentiment de mulţumire îl binedispunea, aşa încât nu voia să se mişte de teamă că va dispărea instantaneu. Îşi întoarse capul în cealaltă parte, dar îşi aminti brusc de ceva.

Meri.

Travis deschise ochii şi-şi întoarse înapoi capul, cu multă grijă, ca să n-o deranjeze pe femeia ce-şi odihnea capul pe umărul lui. Cât de frumoasă era! Lungile ei gene se odihneau liniştit pe pielea catifelată a obrajilor ei, iar părul i se revărsase într-o cascadă de bucle, eliberat, în sfârşit, de strânsoarea acelor ei de păr. Privind-o cum dormea, nu-şi putu stăpâni impulsul de a-i mângâia şuviţele de păr, de un blond intens.

El nu dorea altceva decât s-o sărute tandru şi s-o revendice în felul în care intenţionase Dumnezeu. Dar în timp ce se aplecă în faţă ca să-i atingă pleoapele somnoroase cu buzele lui, el observă mici cearcăne, de oboseală, încă vizibile sub ochii ei şi se trase înapoi. Mai bine să n-o trezească. Ea avea nevoie de odihnă.

Întorcându-şi privirea spre tavan, Travis răsuflă adânc. Poate c-ar trebui să se ridice din pat. Numai de somn nu-i ardea acum; în plus, Meredith s-ar odihni mai bine fără ca el să se tot mişte lângă ea. Detesta, totuşi, să plece de lângă ea! Un lucru era sigur: dacă şi ea l-ar dori, el va petrece toate nopţile de-acum înainte în patul acesta, împreună cu ea. Perioada de curtare se prelungise mult prea mult. Era momentul ca ei să-şi înceapă în sfârşit viaţa conjugală.

Atent să n-o deranjeze prea mult, Travis îi sprijini ceafa în timp ce-şi trase braţul de sub obrazul ei. Buzele ei se ţuguiră într-o

bosumflare adorabilă în timp ce-și murmură nemulțumirea în somn înainte de a-și așeza obrazul pe pernă. Cu sufletul plin de tandrețe, Travis zâmbi spre ea. Ce dar prețios primise el!

Un dar pe care era cât pe ce să-l piardă ieri.

Zâmbetul îi pieri în timp ce se îndreptă desculț spre fereastră și privi peisajul scăldat în lumina zorilor dimineții.

Doamne, cum trebuie să-mi protejez familia?

De două ori până în momentul acela, măsurile pe care le luase el se întorseseră împotriva lui și în ambele situații, Meredith fusese cea care plătise prețul. Prima dată, ea și-ar fi putut pierde piciorul, iar ieri ar fi putut muri degerată de frig, așteptându-l s-o găsească.

Toată viața mea m-am străduit din răsputeri să-i protejez pe cei care mi i-ai dat în grijă. Totuși, oricât mă străduiesc, parcă eforturile mele nu sunt de ajuns niciodată. Ce vrei să fac, Doamne?

În timp ce prima rază de soare domoli întunecimea cerului, un verset din Proverbe îi lumină inima. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările".

Se simți adânc cercetat și avu nevoie să se rezeme de perete cu o mână. Purtase pe umeri povara de a-și proteja familia încă de când tatăl lui îi încredințase datoria aceea cu paisprezece ani în urmă. Iar în tot acel timp s-a încrezut doar în el însuși ca să aibă grijă de ei. Rareori a căutat călăuzirea Domnului. Tatăl lui obișnuia să-i spună mereu că Dumnezeu i-a dat bărbatului o minte și Se așteaptă ca acesta s-o folosească, dar poate că el dusese povața aceea prea departe.

Travis aruncă o privire spre Meredith. *Arată-mi cum să am cel mai bine grijă de ea. Cum să-i fiu un soț bun care să se îngrijească de nevoile ei și s-o protejeze.*

Dornic să primească îndrumarea Domnului, Travis străbătu camera în vârful picioarelor și deschise cu grijă sertarul comodei, unde el își ținea Biblia. Se furișă la bucătărie, aprinse o lampă și se așeză pe un scaun la masă. Frații lui se vor trezi curând, dar în momentul acela din zorii zilei era o liniște adâncă – un timp numai potrivit pentru a asculta vocea Domnului.

Nesigur de unde să înceapă, răsfoi paginile până la cartea Proverbelor. O bună bucată din viața lui, el se bizuise pe înțelepciunea unui anumit verset din capitolul 27. Trecu cu

degetul în josul paginii până când găsi versetul 12: *„Omul chibzuit vede răul și se ascunde"*. Tocmai asta făcuse el în ultimii paisprezece ani, încercând să prevadă răul care i-ar putea amenința familia și să ia măsuri ca să se pună la adăpost de răul acela. Însă frământarea din suflet îl făcu să se întrebe dacă nu cumva trecuse perioada pentru acea strategie. El și frații lui nu mai erau acum niște băieți vulnerabili ce aveau nevoie să se ascundă. Erau bărbați maturi care puteau lupta pentru binele lor.

Privirea îi rătăci pe pagină, fără ca el să-și concentreze atenția asupra unui verset anume, până când îl făcu atent cuvântul *frate*, la doar două versete mai sus de locul unde tocmai citise.

„Nu părăsi pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău, dar nu intra în casa fratelui tău în ziua necazului tău: mai bine un vecin aproape decât un frate departe".

Nu-ți părăsi prietenii. Bizuiește-te pe vecinul tău. Poate că frații nu vor fi totdeauna în preajma ta când vor veni necazurile. Travis își frecă fruntea, sprijinindu-și cotul de masă. Prieteni? Până când Meredith i-a spus să-l lase pe Moses ca să-l ajute să reconstruiască hambarul, el n-avusese niciun prieten. Seth Winston putea fi socotit un prieten de-al tatălui său, dar bătrânul venea pe-acolo doar de vreo patru ori pe an.

Iar vecini? Își amintea de câțiva colegi de școală care locuiau cu părinții lor la fermele din vecinătate, dar habar n-avea dacă familiile lor mai locuiau în zonă sau nu. Nu zisese Hristos că în afară de a-L iubi pe Dumnezeu, cea mai importantă poruncă este să-ți iubești aproapele, adică vecinul? Cam greu de împlinit porunca aceea când el nici nu știa cine erau vecinii lui.

Un alt verset îi veni în minte. Unul despre cum să urmărești nu doar propriile tale interese, ci și interesul altora. Travis începu să frunzărească paginile spre Noul Testament, dar înainte de a găsi versetul cu pricina, ceva îndesat între paginile din cartea Romani îl făcu să se oprească.

Un pai. Un pai scurt, rupt în două.

Ea îl păstrase.

Nu era prea sigur de ce paiul acela îi făcea inima să tresalte în piept. Mâna lui tremură ușor în timp ce scoase paiul dintre paginile Bibliei. Îl simți delicat în degetele lui aspre. Gândul îl duse imediat la soția pe care paiul acela i-o adusese.

Meredith merita mai mult decât o viață izolată. Ori de câte ori îi povestea despre cum îi învăța pe copiii de la școală în zilele de sâmbătă, întreaga ei față se lumina. Myra și copiii îi aduceau atâta bucurie și dădeau vieții ei un scop mai presus de treburile gospodărești de zi cu zi. În plus, ea avusese dreptate și în privința fraților lui. Indiferent cât de mult își dorea el să-i țină legați de fermă, știa că Domnul sădise în ei ambiții care într-o bună zi i-ar putea duce de-acolo. Jim avea pasiunea lui pentru tâmplărie și o dragoste recent înfiripată față de Cassie. Crockett își dorea să devină predicator. Iar Neill? Puștiul avea în față o varietate întreagă de posibilități.

„Travis?"

Se răsuci spre vocea somnoroasă care se auzi în spatele lui. Meredith stătea în ușă, cu cămașa de noapte fluturându-i peste picioare în timp ce ea se uita cu ochii pe jumătate închiși în lumina lămpii.

„E totul în regulă?" Degetele ei strânseră șalul pe care și-l înfășurase în jurul umerilor.

Travis se ridică în picioare. „De ce te-ai dat jos din pat? Trebuie să te odihnești". El se apropie de ea, gândindu-se s-o conducă înapoi în dormitorul ei.

„Ți-am simțit lipsa". Afirmația îl făcu să alunge orice alt gând din mintea lui.

Îi simțise lipsa? De lângă ea? Din pat?

Privirea i se îndreptă spre fața ei ca să-și dea seama dacă nu cumva înțelesese greșit, chiar dacă inima lui începu să-i bată tare în piept în speranța că nu se înșelase cu ceea ce auzise. Ea își plecă bărbia, vizibil stânjenită și cu obrajii îmbujorați.

„Mi-a fost... frig". Ea încă nu-l putea privi în ochi, iar el se rugă ca ea să nu fi simțit doar lipsa căldurii trupului lui.

Travis își ridică mâinile în sus pe brațele ei până pe umerii ei, degetele lui răsfirându-i părul. „Cum să-ți spun", zise el, „acum că a venit iarna, o să ți se facă frig mai des. Dar eu sunt gata să te apăr de frig. În cazul că asta îți dorești și tu".

Meredith își feri privirea și-și mușcă ușor buza de jos.

„Meri?" El se forță să respire încet în timp ce aștepta ca ea să-și întoarcă privirea spre el. Când genele i se ridicară într-un final,

dorința pe care el o citi în ochii ei albaștri reflecta dorința ce fremăta și în pieptul lui. „Asta este ceea ce-ți dorești?"

„Da".

Susținându-i ceafa cu mâna lui, o trase delicat spre el și-și lipi buzele de buzele ei într-un sărut posesiv. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor și o îndemnă să-l sărute mai apăsat. Ea gemu ușor și se lipi de el. El era pe punctul de a o lua în brațe și de a o duce în dormitor unde puteau îndeplini făgăduiala pe care și-o făcuseră unul altuia, însă scârțâitul uneia dintre ușile de pe hol îl făcu să-și vină în fire.

Amintindu-și că mai aveau ani mulți de petrecut împreună, Travis vru să încheie elegant sărutul, apoi făcu un pas în spate. Faptul că Meredith nu părea să dorească să înceteze sărutul aproape că îl făcu să uite de bunele maniere, însă el reuși să se desprindă din strânsoarea brațelor ei, mulțumit de ezitarea ei de a-l lăsa să plece de lângă ea.

„Ceilalți au început să se trezească, Meri", îi murmură el încet la ureche. „Ce-ar fi să te întorci în pat? Eu și băieții ne putem descurca singuri în dimineața asta".

„Nu mă deranjează să mă ocup de ceea ce este de făcut, Travis. Pot..."

„Șșșt", o opri el, punându-i un deget pe buze. „După toate prin câte ai trecut ieri, ai nevoie să te odihnești. În plus, am în minte un proiect special și m-am gândit că ți-ar plăcea să mă ajuți puțin mai târziu. N-o să fii în stare să mă ajuți dacă vei fi prea obosită".

Ochii ei licăriră a curiozitate. „Ce fel de proiect?"

„M-am gândit să desființez poarta din față. Și să dau jos plăcuțele acelea de avertizare. Ceva îmi spune că nu ne mai trebuie astfel de lucruri".

Un zâmbet fericit înflori pe fața ei în timp ce ea îi apucă mâna și o duse la pieptul ei. „Oh, Travis. Vorbești serios?"

„Da, iubito. Vorbesc serios. Cred c-a sosit timpul ca cei din familia Archer să facă parte integrantă cu lumea din jur".

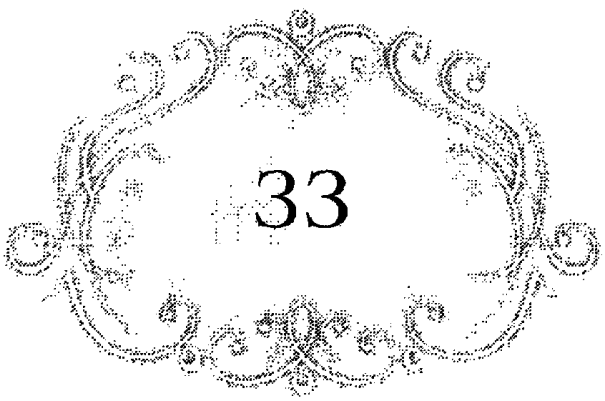
Meredith se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. „Tu *ești* lumea mea".

Afirmația ei răgușită îl făcu să simtă un nod în gât, dar înainte ca el să se dezmeticească, ea îi dădu drumul la mână și se depărtă un pas de el. Probabil un lucru înțelept, având în vedere că în pragul ușii apăruse Crockett.

Meredith își înfășură și mai bine șalul în jurul umerilor înainte să-și plece capul și să treacă în grabă pe lângă Crockett. Travis știa că acesta probabil le surprinsese scena de tandrețe, dar lui nu-i păsa. Crockett intră în bucătărie și se uită cu ochi mirați.

„Deci, când ai de gând să-i spui în sfârșit că te-ai îndrăgostit nebunește de ea?" îl întrebă Crockett, cu o ușoară urmă de tachinare în glas.

„Deseară. Cu siguranță, deseară", zise el, frecându-și ușor bărbia și ducându-și degetele în locul în care ea îl sărutase.

33

Meredith se apucă să şteargă maşina de gătit şi să usuce farfuriile şi tacâmurile folosite la masa de prânz. Inima îi era plină de bucurie. Nici nu-şi amintea o zi mai fericită ca aceea! Furtuna de ieri trecuse, iar cerul albastru lăsat în urmă prevestea un viitor luminos.

N-ar fi surprinsă Myra să afle că toate strategiile secrete la care se gândiseră ele s-au dovedit inutile? Meredith chicoti uşor în timp ce aşeză o grămadă de farfurii curate pe raftul dulapului din bucătărie. Nu fusese nevoie să folosească nici măcar una dintre sugestiile Myrei pentru a-l convinge pe Travis să rămână cu ea noaptea trecută. Desigur, ea a dormit aproape toată noaptea, dar îi rămăseseră destule amintiri stăruitoare, precum mireasma pielii lui de lângă faţa ei, pieptul lui dedesubtul mâinii ei şi contactul mâinii lui cu talia ei, pentru a se asigura că nu fusese doar un vis.

Iar dimineaţa asta? Meredith scoase un oftat. Mâinile i se opriră în loc în timp ce ea privi în gol spre pragul uşii unde Travis o sărutase. Îşi aminti felul în care el o privise după aceea şi atingerea degetelor lui prin cămaşa de noapte. În momentul acela, toate îndoielile ei dispăruseră. Ea se simţea de fapt frumoasă. Dorită. Nu ca o femeie ce fusese impusă unui mire şovăielnic.

Oare Travis n-o mai considera o responsabilitate, ci o vedea ca pe ceva mai mult? Se transformase datoria în...

Meredith nu găsi puterea de a da nume sentimentului respectiv, nici măcar în gândurile ei. Dezamăgirea ar fi prea mare dacă afecţiunea lui nu se va dovedi atât de profundă cum presupunea o asemenea denumire. Totuşi, punând presiune ea nu făcea decât să pericliteze progresul relaţiei lor. Mai bine să lase cuvintele să vină în mod natural. La timpul lor.

Încercând să se convingă c-avea destulă răbdare ca să aștepte oricât era nevoie, auzi un tropot de copite ce venea dinspre drum.

După ce muncise pe lângă casă în dimineața aceea, Travis plecase după masa de prânz ca să-l ajute pe Crockett și pe Neill în estimarea pagubelor pe care furtuna le adusese asupra cirezii. Cu vacile împrăștiate peste tot pe pășunea din nord, ea nu se aștepta ca el să se întoarcă până la vremea cinei. Meredith își întinse mâna spre pușca încărcată pe care o rezemase de perete lângă ușa din spate, după ce-i făgăduise soțului ei că nu va părăsi casa neînarmată, și se duse în sufragerie, de unde îl putea privi mai bine pe călăreț.

Zărind fața încruntată a cumnatului ei în timp ce acesta sări de pe cal, cu pușca în mână, simți ușurare – dar numai pentru o clipă, căci imediat se alarmă din nou în timp ce încercă să ghicească ce dușman nevăzut îl făcuse să fie atât de încruntat.

Jim urcă treptele verandei și se așeză cu spatele la ușă, cu pușca îndreptată spre capătul curții.

„Travis!"

Meredith tresări înfiorată la auzul țipătului lui. Dumnezeule mare! Omul era mai zgomotos decât un urs grizzly. Încercând să-și potolească bătăile puternice ale inimii, se îndreptă spre ușă, intenționând să-l informeze pe „urs" despre locul în care se afla fratele lui, dar în clipa în care balamaua ușii scârțâi, Jim se răsuci, lipind butoiașul puștii de pieptul ei.

În momentul acela inima ei stătu în loc. Pușca pe care ea o ținea în mână căzu la pământ, în timp ce răsuflarea i se opri.

„Oh, femeie! Cât pe ce să te împușc!" Jim își îndreptă pușca în altă direcție, dar o privi mânios de parcă ceea ce se întâmplase era din cauza ei. El zări pușca de la picioarele ei, iar expresia lui iritată se transformă imediat în precauție. Se puse în fața ei și începu să scruteze din nou cu atenție curtea.

„Unde sunt Travis și ceilalți? Ne-au atacat oamenii lui Mitchell?"

„Totul e în regulă, Jim. Crede-mă". Meredith se depărtă din spatele lui. „S-au dus cu toții să vadă ce s-a întâmplat cu vitele. De ce crezi că s-au întors oamenii lui Roy? Doar dacă...". Îl prinse de braț. „Ai văzut pe cineva pe drum?"

Fruntea lui se încreți. „Nu. Dar poarta era la pământ. Travis nu lasă niciodată poarta aceea deschisă. M-am gândit că ceva trebuie să se fi întâmplat".

Meredith putea răsufla uşurată acum. „De fapt, ceva s-a întâmplat", zise ea, un zâmbet arcuindu-i-se pe faţă. „Fratele tău a hotărât să redevenim parte din lumea aceasta. Travis şi cu mine am dărâmat poarta azi dimineaţă".

Jim rămase cu gura deschisă şi cu ochii holbaţi la ea. „Travis a dărâmat poarta? *Travis?*"

Ea dădu din cap, foarte mândră de soţul ei. „A dat jos şi tăbliţele de avertizare. N-ai observat? Sper că vecinii nu se vor mai simţi ameninţaţi că vor fi împuşcaţi". Meredith începu să râdă, dar râsetul ei pieri repede când încruntarea lui Jim refuză să dispară.

„Cum rămâne cu Mitchell? Nu s-a gândit că dacă va dărâma poarta vom fi mai vulnerabili?"

Meredith îşi plecă uşor capul în timp ce se gândi la ideea ce-l frământa pe Jim. Ea crezuse că el va fi mai încântat de schimbare, considerând că aceasta l-ar putea ajuta s-o curteze pe Cassie, fără a mai pune la socoteală oportunitatea ca el să-şi dezvolte o afacere cu piese de mobilier. În plus, poarta încuiată fusese multă vreme un simbol al siguranţei pentru această familie. Era pur şi simplu firesc ca o asemenea schimbare să necesite o oarecare adaptare.

„Travis şi Crockett au discutat mult despre acest subiect în dimineaţa asta. Ei au fost de acord că dacă oamenii lui Mitchell vor mai veni să provoace stricăciuni, o poartă încuiată nu-i va putea opri. S-a dovedit asta în noaptea când a izbucnit focul. Tot ceea ce face acum poarta este să-i ţină afară pe vecini şi înăuntru pe Archeri. Cu voi patru deja bărbaţi maturi şi pe deplin capabili să faceţi faţă la tot ce se poate întâmpla, Travis a înţeles că era timpul să înceteze să mai trăiască în izolare".

Mormăitul pe care Jim îl dădu ca răspuns fu greu de descifrat, aşa că Meredith schimbă subiectul.

„Ce face Cassie?"

Gura lui Jim se schimonosi şi în ochii lui apăru înverşunarea. „Ea m-a asigurat că totul e bine. Mi-a spus că tatăl ei i-a dat cuvântul că n-o va forţa să se mărite cu Mitchell. Ea mi-a promis că va veni la mine dacă el nu se va ţine de cuvânt". O expresie încurcată i se zări pe chip. „Crezi că ei o vor ţine încuiată în casă? I-am urmărit casa azi-noapte şi din nou azi-dimineaţă, şi nimic nu părea în neregulă. Mama ei a ieşit grăbită din casă dis-de-dimineaţă, dar am văzut-o pe Cassie înainte să plec, şi ea mi-a spus că, în afară de o ceartă

mâță între părinții ei, lucrurile erau normale. Ea a insistat să merg acasă în cazul în care Mitchell îi va provoca alte necazuri lui Travis. I am spus c-o să mai vin s-o văd peste câteva zile".

Meredith își mușcă ușor obrazul pe dinăuntru. Cassie fusese întotdeauna în stare să-l convingă pe unchiul Everett să facă așa cum dorea ea, însă cu mătușa Noreen lucrurile stăteau altfel. O femeie mai încăpățânată ca ea era aproape imposibil de găsit. Aurzind că aceasta ieșise devreme din casă o îngrijoră puțin. Femeia nu pleacă de-acasă fără un scop precis. Dar ce necaz putea provoca ea fără susținerea soțului ei?

„Nu-mi amintesc vreodată ca unchiul Everett să nu se fi ținut de cuvânt față de Cassie", zise Meredith. „Dacă i-a promis că n-o va forța să se mărite, așa se va întâmpla".

Jim nu păru totuși convins.

„Nu vrei să te duci acum să te speli? Între timp, o să-ți pregătesc ceva de mâncare".

„Nu, mulțumesc". Jim se depărtă de ea cu pași apăsați, îndreptându-se spre calul lui. „Trebuie să vorbesc cu Travis".

Ea se gândi să-l oprească și să-i spună că Travis se aștepta ca el să arunce un ochi asupra casei odată ce se va întoarce din oraș, dar nu scoase o vorbă. Trăsăturile stoice ale lui Jim nu trădau prea multe, totuși Meredith simți că situația cu Cassie îl frământa. Archerii întotdeauna se ocupau împreună de problemele lor. Nici de data asta nu putea să fie altfel.

În plus, ea se gândi că nu era necesar să fie păzită. O avea pe Sadie. Ce dacă bătrâna cățea lenevea mai toată ziua sub verandă? Uneori Meredith stătuse multe zile singură, la vechea fermă. Cu siguranță se putea descurca câteva ore și la ferma familiei Archer.

Iar dacă lui Travis nu-i plăcea ideea ca ea să rămână nesupravegheată în după-amiaza aceea, putea foarte bine să se întoarcă acasă pentru a avea grijă de ea.

„Vei fi în siguranță aici?" Deja încălecat, Jim se întoarse spre ea, buzele lui încleștate dovedind brusca lui indecizie de a părăsi ferma.

„Desigur". Buzele lui Meredith se curbară într-un zâmbet discret. O întreagă după-amiază pe care s-o petreacă doar cu soțul ei? Abia aștepta să scape de Jim.

O oră mai târziu, Meredith măturase holul și bucătăria și curățase o oală de legume pentru tocana pe care avea de gând s-o prepare la cină – ea se putea lăuda că bifase multe dintre obișnuitele treburi casnice, având în vedere că petrecuse mai mult timp uitându-se pe fereastră după Travis decât ocupându-se de gospodărie.

Cu siguranță, el avea să apară acasă cât de curând. Doar dacă lui Jim nu-i fusese greu să-l găsească. Ea nu mersese niciodată călare pe păşunea din nord, așa că n-avea nicio idee cât de mare sau cât de împădurită era. Poate că Jim l-a găsit pe Travis mai greu decât și-a imaginat ea. Dar chiar și așa, Travis n-ar pleca până n-ar purta cel puțin o conversație scurtă cu Jim.

În timp ce Meredith turnă apă peste cartofi, cepe și morcovi, un alt gând îi veni în minte. Dar dacă Travis nu simțea nicio urgență să se întoarcă? Dacă el se încredea în abilitățile ei de a se descurca singură acasă? Meredith se încruntă în timp ce puse deoparte ulciorul cu apă. Ea voia ca Travis să aibă încredere în ea, în abilitățile ei. Dar ceea ce dorea și mai mult era ca el să profite de ocazia de a rămâne singur cu ea.

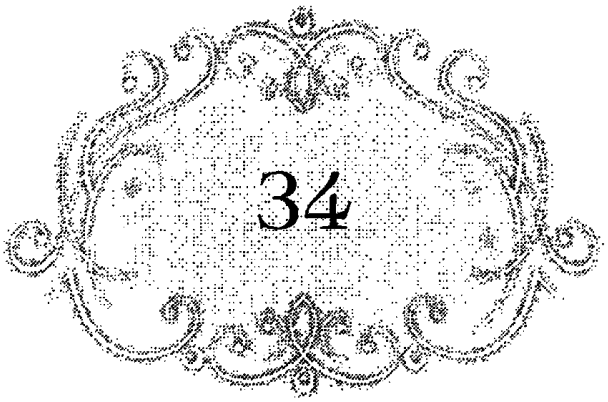
Nu era asta o ocazie irosită? Exasperată, își dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, omul are o fermă de care trebuia să se îngrijească! Ultimul lucru de care are el nevoie e o soție îndrăgostită până peste urechi, care să-i pretindă să petreacă timp cu ea în orele cele mai bune de lucru. Vor mai apărea și alte ocazii...

Un zgomot de copite îi alungă brusc toate raționamentele. Capul începu să i se învârtă ușor, iar stomacul îi tresări. Meredith se grăbi spre baie ca să arunce un ochi în oglinjoara de bărbierit.

Până la urmă, Travis venise.

Pieptul i se umplu de nerăbdare, în timp ce-și desfăcu șorțul de la brâu și-l aruncă pe masă. Făcu câțiva pași spre hol, dornică să-și întâmpine soțul. Dar când întinse mâna spre mânerul ușii, mârâitul lui Sadie o opri. Ceva o atenționă să fie precaută. Meredith se răzgândi să deschidă ușa și se întinse în schimb după pușca rezemată în apropiere.

Indiferent cine se afla în curte, nu era soțul ei.

34

Travis îl mâna pe Bexar pe terenul noroios lăsat în urmă de furtuna care făcuse ravagii cu o zi înainte, întorcându-se acum agale spre fermă. Jim nu fusese prea bucuros să vadă poarta dărâmată şi nici n-a prea înţeles cum măsura aceea de precauţie devenise inutilă în asigurarea protecţiei din jurul casei în situaţia în care lucrurile nu erau încă lămurite în privinţa lui Mitchell. Deşi Travis încă mai credea că dărâmarea porţii fusese un lucru pe care însuşi Dumnezeu i-l ceruse, faptul că îşi auzea propriile îndoieli într-un mod atât de clar exprimate îl făcu să se simtă tulburat.

Încerc să-mi pun încrederea în Tine, Doamne. Dar simt că mă lupt împotriva naturii mele. Simţul meu practic îmi spune să mă baricadez, nu să rămân descoperit. Să-i protejez pe cei pe care-i iubesc cu orice mijloc pe care-l am la îndemână.

Dar dacă el a înţeles greşit intenţia lui Dumnezeu? Travis se ironiză, ridicându-şi privirea spre cer. „O confirmare nu mi-ar strica deloc".

Totuşi, gândindu-se la cum să-L pună la încercare pe Domnul, îşi aminti de ceea ce-i ceruse Dumnezeu lui Ghedeon. Îi ceruse o încredere care depăşea logica omenească. Dumnezeu a redus armata lui Ghedeon de la treizeci de mii de oameni la doar trei sute, apoi l-a trimis la luptă împotriva unui duşman ale cărui armate erau prea numeroase pentru a fi estimate. Ghedeon s-a lăsat vulnerabil în mod intenţionat, şi-a ignorat instinctele şi a pus viaţa oamenilor săi în mâinile altuia. Iar Domnul l-a răsplătit, dându-i victoria.

Travis se uită în depărtare şi zări o dâră de fum care marca locul unde se afla ferma. Îl chema Dumnezeu şi pe el să facă la fel?

Bexar intră în poiană într-un trap mărunt în timp ce Travis cugeta la ceea ce tocmai se gândise. În liniştea aceea, se auziră două

pocnete – ca niște focuri de armă – care i-au pus în alertă atât pe călăreț cât și pe cal.

Meri!

Travis îl porni pe Bexar într-un galop amețitor, chiar periculos. Travis nu se mai gândea decât cum să ajungă cât mai repede la soția lui.

Ți-am încredințat-o Ție! strigă sufletul lui din răsputeri, în timp ce el gonea spre casă.

Bizuindu-se pe credința lui, se agăță de gândul că ea trebuia să fi fost relativ în siguranță ca să tragă acele focuri de semnalizare. Însă chiar și acel gând nu-l ajuta prea mult ca să-și potolească neliniștea ce se dezlănțuise înăuntrul lui. Trebuia s-o vadă, s-o atingă. Numai atunci va putea să se liniștească.

Hambarul apăru în zare. Travis îl încetini pe Bexar cu o smucitură ușoară din hățuri și scoase brusc pușca din toc. Privirea lui scrută copacii din jur, căutând să localizeze amenințarea. Meredith nu se speria așa ușor. N-ar fi tras în aer acele focuri fără un motiv întemeiat.

După ce se asigură că nu-i nimic suspect în spatele hambarului, își folosi genunchii pentru a-l mâna pe Bexar în curtea din față. Atunci o zări pe ea. Așezată pe balansoarul de pe verandă, cu pușca lângă ea, și nu în poală, ținută strâns în mâini. Sadie stătea la picioarele ei. Ea părea în siguranță. Frumoasă.

Ceva în adâncul ființei lui îl răscoli un pic.

El putu să-și dea seama de asta în momentul în care ea îl zări. Meredith se ridică încet în picioare, de parcă înainte de-a face o altă mișcare avea nevoie să se asigure că era într-adevăr el. Coborî treptele verandei, își ridică ușor poala rochiei și alergă spre el, șchiopătatul ei accentuându-se în graba ei.

Travis nu-i putea vedea încă fața prea clar, dar era o disperare în mișcarea ei care-i trezea o bănuială. Ceva nu era în regulă. Mânându-l înainte pe Bexar, străbătu jumătate din curte, timp în care ea ajunse lângă țarcul animalelor. Sări de pe cal și alergă s-o întâmpine.

Mâinile lui apucară brațele ei și din priviri vru să se asigure că ea era cu adevărat teafără și nevătămată. „S-a întâmplat ceva, Meri? Ești bine?"

„Nu-i vorba despre mine, Travis" îi zise Meredith îndoindu-şi braţele şi apucându-l de coate, „e vorba de Cassie".

Travis aruncă o privire spre casă. „E verişoara ta aici? Jim mi-a spus c-a lăsat-o în oraş".

„Nu este aici. E la vechea fermă. Se va mărita curând cu Roy Mitchell".

Travis se uită buimac spre ea. „Ce-ai spus?" Bietul Jim va suferi îngrozitor. „Am crezut că unchiul tău şi-a dat cuvântul că n-o va forţa să se mărite".

„Mătuşa Noreen trebuie să fi intervenit în vreun fel. Ea nu suportă ca cineva să-i dea planurile peste cap. În mintea ei, căsătoria lui Cassie cu Roy e cea mai bună cale de supravieţuire pentru ei". Meredith vorbea atât de repede, încât Travis se chinui s-o urmărească. „Probabil că ea l-a avertizat pe Roy despre faptul că unchiul Everett s-a răzgândit în privinţa căsătoriei, neştiind ce măsuri va lua el ca să nu piardă terenul ce-i fusese promis".

Meri avea o privire speriată. „Cred c-a răpit-o, Travis. Doar aşa îmi pot explica ce s-a întâmplat. Domnul Wheeler a încercat să-mi explice că toate sunt bune şi frumoase. Dar o cunosc pe Cassie, ea niciodată..."

„Stai puţin". Ochii lui Travis se îngustară. „Wheeler a fost pe-aici?" El fusese acela care încercase să-l convingă să-şi vândă proprietatea şi fără îndoială că era unul din călăreţii responsabili de incendierea hambarului lui. Deci avusese îndrăzneala să vină până aici? Să vorbească cu Meri?

Ea dădu din cap. „L-a trimis Roy ca să ne aducă invitaţia la nuntă".

„A îndrăznit să te atingă?" mârâi Travis printre dinţi. Dacă şarpele acela îndrăznise s-o atingă măcar cu un deget...

„Nici măcar n-a coborât de pe cal". În ochii lui Meredith apăru o licărire. „Între mârâiturile lui Sadie şi focurile de armă trase de mine, am reuşit să-l întâmpinăm într-un adevărat stil Archer".

Travis zâmbi. El dărâmase poarta şi înlăturase tăbliţele de avertizare – lucruri pe care soţia lui îl încurajase să le facă – iar acum ea era aceea care-i întâmpina pe străini cu arma în mână.

Sadie lătră şi pentru prima oară Travis observă căţeaua stând la un pas în spatele lui Meri. Se aplecă şi-o mângâie pe Sadie. „Mi se

pare că fetele mele s-au descurcat bine". Bătrânul prepelicar lătră din nou ca recunoştinţă la cuvintele lui de laudă.

Când Travis îşi îndreptă spatele, o văzu pe Meredith scrutând copacii de dincolo de hambar. „Crezi că şi ceilalţi au auzit împuşcăturile? Jim va dori să ştie despre Cassie. Trebuie să ne gândim la un plan şi n-avem prea mult timp la dispoziţie".

„Nu te teme. Îi vei vedea venind dinspre pădure în câteva minute". Mai ales pe Jim. El deja stătea ca pe ghimpi. „Dar deocamdată, cred c-ar fi bine să începem cu începutul şi să-mi povesteşti ce ţi-a spus Wheeler".

„Nu sunt prea multe de spus". Meredith se scutură uşor şi-şi frecă braţele. Şalul ei trebuie să fi alunecat când ea coborâse de pe verandă. Era nostim că ea nu-şi dăduse seama de frig până în momentul acela.

Travis îşi luă haina de pe umeri şi-o aşeză pe umerii ei. Tandreţea îi îndulci trăsăturile pentru o clipă în timp ce se concentră să-i aranjeze gulerul. Apoi încordarea se putu citi din nou pe faţa lui. „Ce ţi-a spus?"

„Mi-a spus că Roy şi Cassie se îndreaptă spre vechea proprietate a tatălui meu, însoţiţi de mătuşa şi de unchiul meu, dar şi de câţiva oaspeţi. Ştiind cât de apropiată sunt de Cassie, Roy l-a rugat să se ducă înainte călare şi să ne aducă o invitaţie personală. De dragul Cassandrei, el ne roagă să lăsăm deoparte orice resentiment legat de neînţelegerile anterioare şi să participăm şi noi la nuntă. Chipurile, aceasta se va oficia în vechea fermă, la ora cinci deseară".

Ochii lui Travis se măriră. „În seara asta? Înseamnă că nu mai sunt nici două ore până atunci".

„Amănuntul acesta mi-a trezit suspiciunile". Meredith îşi vârî braţele prin mânecile hainei soţului ei, apoi le încrucişă la piept. „I-am spus domnului Wheeler că atunci când am văzut-o pe Cassie ieri dimineaţă, ea n-avea nicio intenţie să se căsătorească cu domnul Mitchell. El doar a zâmbit şi a spus că ea s-a răzgândit".

Meredith se uită atent la faţa lui Travis ca să-şi dea seama la ce se gândea el, dar faţa lui impasibilă nu trăda nimic. Ea se aştepta la indignare, ori la făgăduinţa de a porni într-o acţiune de salvare

sau ceva asemănător. Totuși, el doar se încruntă și se uită țintă spre spațiul gol dintre ea și țarcul pentru animale.

„Vom *merge* s-o salvăm, nu-i așa?" Meredith încercă să ghicească intențiile din privirea lui. „O cunosc pe Cass. Nu s-ar mărita niciodată de bună voie cu bărbatul acela. Probabil că Roy a amenințat-o sau a manipulat-o cu ceva".

„Bineînțeles c-o manipulează", bombăni Travis. „Și nu doar pe verișoara ta. El încercă să mă manipuleze și pe mine. Tocmai de aceea nu ne putem pripi să facem ceva fără să ne gândim bine".

Travis își întoarse capul spre pădure. În clipa aceea, Meredith auzi tropăituri de cai.

„Mitchell are nevoie de ambele noastre terenuri ca să-și consolideze situația cu investitorii lui", zise Travis, întorcându-se spre ea. „Dacă ne lăsăm prinși în cursa lui, riscăm să-i oferim exact ce dorește. Avem nevoie de timp ca să ne dăm seama ce joc face el înainte de a spera că-l vom bate cu propriile lui arme".

„Dar – ".

„Vom vorbi mai mult despre asta când băieții ajung aici".

Travis se depărtă grăbit de lângă ea ca să-și avertizeze frații, iar Meredith nu se putu abține să nu se simtă un pic abandonată. Gândul îi rămase la faptul că anticiparea mașinațiunilor lui Roy era calea înțeleaptă, dar inima ei își dorea un erou care să-și asume curajul de-a fi gata să meargă pentru a salva victima.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, toți Archerii stăteau în mijlocul hambarului, încă dezbătând cel mai bun plan de acțiune.

„Și dacă te înșeli, Travis? Nu vreau să-mi asum riscul". Jim refuză să bată în retragere, iar Meredith se bucură să vadă asta.

„Nici nu știm sigur dacă Mitchell este împreună cu ea", insistă Travis. „Cred că mai degrabă e o cursă în care vrea să ne ademenească pentru a lăsa ferma nepăzită ca el s-o poată ataca. De data asta, vor distruge totul, nu doar hambarul. E singura speranță pe care o mai are ca să ne alunge de pe pământul acesta. Fie că se gândește la acest plan, fie că are o armată de oameni care ne așteaptă pentru a ne ataca atunci când ajungem la vechea fermă. Morții nu pot protesta împotriva unei vânzări ilegale, la urma urmei".

Crockett se depărtă de stâlpul de care se sprijinise. „Jim, tu ai spus că Cassie era bine când ai lăsat-o în dimineața asta. Wheeler a ajuns aici la doar o oră după ce-ai sosit tu. Mitchell ar fi trebuit s-o răpească pe Cassie și pe părinții ei, să fi găsit un preot dispus să oficieze cu forța o ceremonie de căsătorie și să pornească spre ferma lui Meredith în același interval de timp. Mi-e foarte greu să cred că putea face toate astea în mai puțin de o oră fără un avertisment anterior".

„Putea face toate astea dacă era ajutat". Toți ochii se îndreptară spre Meredith. „Voi uitați faptul că Jim a văzut-o pe mătușa mea ieșind din casă înainte ca el să plece. Ea dorește căsătoria aceasta. Ea crede că aceasta este salvarea financiară a familiei ei. În ochii ei, Roy Mitchell e un sfânt. Îmi imaginez că s-a dus direct la biroul lui și că probabil l-a ajutat s-o răpească pe fiica ei".

Jim se îndreptă cu pași hotărâți spre Travis și mormăi ceva la urechea lui. „Dacă Mitchell ar avea-o pe Meredith în mâinile lui, te-ai duce după ea. Știi că așa ai face".

Meredith își putu da seama după felul cum cei doi se priviră ochi în ochi că afirmația lui Jim nu fusese menită pentru urechile ei, dar spera ca aceasta să fie convingătoare. Cassie era în pericol. Era timpul să fie trimise ajutoare pentru salvarea ei.

Într-un final, Jim făcu un pas în spate și-l lăsă pe Travis să se gândească la ceea ce-i spusese. Liniștea o măcina pur și simplu pe Meredith, dar ea tăcu mâlc, rugându-se ca Domnul să-i dea soțului ei înțelepciunea necesară pentru a lua decizia corectă.

„Înainte ca tata să moară, m-a pus să jur că voi proteja familia și proprietatea noastră. Nu voi îngădui ca ferma să rămână nepăzită, n-am să vă las pe voi trei să cădeți într-o ambuscadă fără nicio dovadă că Cassie este cu adevărat în pericol".

Jim dădu să protesteze, dar Travis îl opri din priviri. În clipa aceea, Meredith simți o strângere de inimă. Întotdeauna pământul părea să aibă întâietate pentru Travis. Pământul și frații lui.

„Totuși", continuă Travis, „sunt de acord că nu putem pune în pericol nici viața lui Cassie".

Meredith răsuflă ușurată. *Te rog, Travis. Te rog, lasă-ne s-o ajutăm.*

„De aceea, cred că cel mai bun curs de acțiune este să-l lăsăm pe Jim să meargă în recunoaștere la vechea fermă. Ceilalți vom

rămâne aici în caz că Mitchell ne va ataca. Un singur om va fi mai greu de reperat, dar nici nu vei avea pe altcineva ca să-ți păzească spatele".

Jim dădu din cap, dornic, bineînțeles, să-și asume sarcina în miezul riscului.

„Dacă va constata că de fapt Cassandra este sechestrată la fermă, Jim se va întoarce și ne va alerta despre situație – câți oameni are Mitchell, unde o ține ostatică, și alte asemenea lucruri. Dacă ea este acolo, vom merge s-o salvăm. Dacă nu este, vom rămâne aici și vom evita capcana lui Mitchell".

Nu era tocmai asaltul de cavalerie pe care-l spera ea, dar cel puțin crea oportunitatea pentru un alt asalt mai târziu.

„Pot merge și eu cu Jim", se oferi Meredith. „Cunosc proprietatea. Îi pot arăta cel mai bun mod de a se apropie de vechea fermă fără a fi văzut".

Jim păru să se gândească la oferta ei până când Travis îi reteză imediat gândul acela.

„Nici vorbă". Se uită încruntat spre ea. „Dacă Mitchell te prinde, nu se știe ce-ar fi el în stare să facă. În cel mai fericit caz, se va folosi de tine ca să ajungă la mine. Nu-l putem lăsa să facă asta".

„Pentru că va pune în pericol prețioasa ta bucată de pământ, nu-i așa?" Lacrimi amare amenințau să cadă, dar ea se abținu să nu le dea frâu liber. Orice afecțiune pe care el o simțea față de ea era mereu pe locul al doilea după loialitatea lui față de fermă. Cât de amarnic se înșelase gândind că ea însemna ceva mai mult pentru el. „Pământul e întotdeauna pe primul loc în inima ta. Nu-i așa, Travis?"

Incapabilă să-și mai țină lacrimile în frâu, ea trecu în grabă pe lângă el, singurul ei gând fiind să scape de-acolo. Se îndreptă spre casă, dar înainte de a ajunge pe verandă, niște brațe puternice o cuprinseră din spate și se încolăciră în jurul taliei ei.

Meredith încercă să se elibereze de strânsoarea aceea, dar când văzu privirea îndurerată din ochii lui, ea cedă. Chiar și cu comportamentul lui mai rece, mult prea rațional, ea îl iubea prea mult ca să-l rănească.

„Meri, iubita mea. Știu că ești îngrijorată în privința lui Cassie. Și eu sunt, crede-mă". Ochii lui întunecați păreau sinceri. „Dar

sunt îngrijorat şi în privinţa lui Jim şi Crockett şi Neill. Trebuie să ne luăm măsuri de precauţie".

Ea nu zise nimic.

El oftă şi-şi slăbi strânsoarea braţelor pentru a-i cuprinde faţa între palmele lui. Degetele lui îi mângâiau uşor obrajii, uscând urma lacrimilor ei cu o asemenea tandreţe că aproape o făcu să plângă din nou.

„Nu te pot lăsa să pleci cu Jim. E prea periculos. Dacă ţi se întâmplă ceva, eu..." El îşi îndreptă privirea spre cer. Degetele lui începură să tremure uşor.

Meredith începu să tremure şi ea. Aşteptând. *N-aş suporta* gândul, şi-l imagină ea spunând. Sau... *aş fi devastat.* Cât de mult tânjea ea să audă cuvinte care să-i demonstreze că se înşela, să-i dovedească faptul că inima lui era cu adevărat dedicată ei.

Travis îşi coborî privirea ca s-o întâlnească pe a ei. Ea îşi ţinu răsuflarea.

„Dacă ţi se întâmplă ceva, Meri, nu mi-aş ierta niciodată asta".

Meredith răsuflă adânc, dezamăgită. El încă o mai vedea ca pe o responsabilitate, o datorie. Poate chiar una plăcută, dar totuşi o datorie.

„Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă", continuă el, pasiunea însufleţindu-i cuvintele. „Mi-aş da şi viaţa să te ştiu în siguranţă".

„Ştiu asta", zise ea cu un zâmbet trist pe faţă. Apărătorul ei. Atât de protector. Atât de onorabil. Fără îndoială că el simţea aceeaşi ardoare pentru oricine aflat în grija lui.

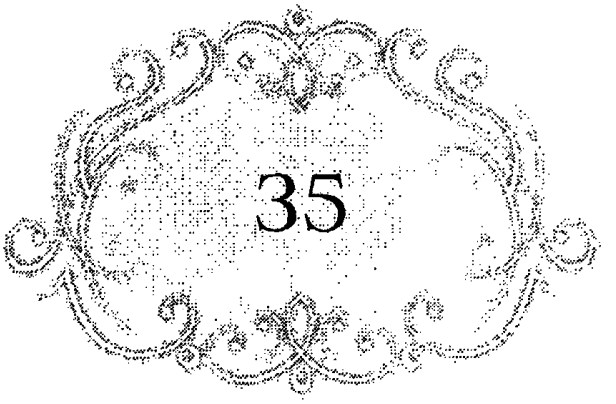
Sprijinindu-se de umerii lui, ea se ridică pe vârfuri şi-i atinse buzele într-un sărut scurt. Doar pentru o clipă. Un moment agreabil, intens, plin de dorinţă.

Apoi, ea făcu un pas într-o parte. „Mă găseşti în casă".

„Îţi mulţumesc", şopti el.

În timp ce Meredith urcă treptele verandei, ea ştiu exact ce urma să facă. Travis nu era singurul luptător din familie. Nu, avea şi ea propriul ei plan. Cassie era pentru ea mai mult o soră decât o verişoară şi chiar dacă nu putea explica modul în care ştia asta, Meredith era sigură că Roy nu blufa în privinţa căsătoriei.

Cassie avea nevoie de ea. Iar acum nevoia aceea era mai importantă decât orice altceva.

35

Meredith privi afară pe fereastra de la bucătărie până când Travis dispăru înăuntrul hambarului pentru a continua să pună la cale împreună cu fraţii lui un plan de bătaie. Ea se furişă pe uşa din dos şi se îndreptă spre ţarcul animalelor. Plescăind din limbă, o chemă pe Ginger şi crăpă uşor poarta ţarcului, atât cât iapa să se strecoare afară. Aruncând la fiecare câteva secunde o privire înapoi spre intrarea în hambar, Meredith îşi conduse calul la pas, mai întâi în jurul casei, apoi spre pădure.

Dacă ar mai fi zăbovit să pună şaua pe Ginger, ar fi riscat ca vreunul dintre Archeri s-o zărească. În copilărie îi plăcea la nebunie să călărească fără şa în jurul casei. Cu siguranţă, se va descurca şi acum pe un cal neînşeuat. Meredith găsi un buştean pe care-l folosi pentru a se sui pe cal, apoi o mână pe Ginger spre drum într-un galop nebun.

N-avea mult timp la dispoziţie. Trebuia să se întoarcă înapoi în casă înaintea lui Travis. Dacă el ar descoperi că ea nu mai este acolo, băieţii nu şi-ar mai concentra atenţia pe apărarea fermei, ci ar pleca în căutarea ei – ceea ce putea însemna că Jim ar întârzia să meargă după Cassie. Nu, era esenţial ca ea să fie deja înapoi în momentul în care Travis va ieşi din hambar şi va intra în casă. Apoi, odată ce el şi băieţii îşi vor ocupa poziţiile în jurul proprietăţii, ea se va furişa prin spatele casei, se va îndrepta spre pârâu, apoi va urma drumul în susul apei. Va fi nevoită să sară peste gardul cu sârmă ghimpată, dar va avea cu ea o pătură pe care s-o arunce deasupra gardului ca să nu i se agaţe fusta.

Era într-adevăr un plan făcut la repezeală, dar şi cel mai bun pe care-l avea momentan.

Meredith o mână pe Ginger pe lângă intrarea pe proprietatea Archerilor, unde poarta tocmai fusese dărâmată, apoi porni într-un

mic galop în josul drumului, după care descălecă. Priponi iapa de unul din stâlpii ce marcau hotarul proprietății. Un călăreț atent va putea zări cu ușurință petele albe ale lui Ginger în locul acela cu vegetație mai rară, dar Meredith își imaginâ că Jim va fi mai preocupat de destinația lui decât să se uite înapoi spre fermă.

Recunoscătoare că ferma se afla doar la un sfert de milă de drum, Meredith își ridică poala rochiei și porni înapoi pe jos cu pași grăbiți. O înțepătură în coastă îi încetini mersul cam la cincizeci de iarzi de casă. Presându-și mâna peste talie ca să-și calmeze durerea ce radia de-acolo, Meredith străbătu distanța care mai rămăsese, mărind pasul cât de tare putu.

Dacă Travis va fi la fel de meticulos ca de obicei, s-ar putea ca ea să fie destul de norocoasă pentru a se întoarce în casă înainte ca frații Archer să apuce să iasă din hambar. Ea se îndoia că el le va da drumul până când nu vor lua în calcul orice eventualitate și nu vor recapitula sarcinile fiecăruia de cel puțin două ori. Totuși, Jim va insista să plece cât mai repede în recunoaștere, așa că Meredith conta pe un maxim de cincisprezece minute. Iar ea era destul de sigură că trecuseră deja cel puțin zece minute.

Casa se zări, în sfârșit – dar și bărbații. Cu toții se adunaseră în jurul lui Jim, călare pe calul lui. Cu toții își țineau pălăriile în mână și aveau capetele plecate. Meredith fu mișcată să-i vadă pe frații Archer că își iau timp să se roage pentru protecția fratelui lor și pentru situație în general, dar ea ignoră momentan lucrul acela profitând de faptul că ei erau ocupați să se roage cu ochii închiși, pentru a se strecura nevăzută în spatele casei.

Ajunsă înăuntru, răsuflă ușurată, sau așa ar fi dorit dacă corsetul n-ar fi strâns-o, împiedicând-o să-și recapete suflul după scurta ei alergătură prin pădure. Meredith străbătu repede baia și intrând în bucătărie apucă imediat jumătatea de pâine rămasă de la masa de prânz și începu s-o taie în felii groase. Singurul mod prin care-și putea ascunde intențiile era ca Travis s-o găsească acolo unde se aștepta el – în bucătărie. Supa de zarzavaturi pe care se gândise inițial s-o gătească va trebui să aștepte o altă zi, acum însă ea putea pregăti niște sandvișuri cu ouă jumări pentru ca bărbații să le servească cât timp vor sta de pază.

Tocmai când spărgea cel de-al șaptelea ou în tigaie, ușa din față se deschise. Un ecou de pași apăsați se auzi dinspre hol. Meredith

începu să bată energic ouăle cu o furculiță, apoi mută tigaia pe foc ca să termine mai repede omleta, sperând că Travis va crede că ea a transpirat din cauza căldurii mașinii de gătit.

„Jim a plecat deja, Meri", se auzi vocea slabă a lui Travis peste sfârâiturile tigăii.

Meredith rămase cu spatele la Travis în timp ce prăjea ouăle, temându-se ca el să nu vadă transpirația de pe fruntea ei și să înceapă s-o descoasă. „Termin aici într-un minut. Tu și băieții puteți lua cu voi niște sandvișuri".

El nu făcu niciun comentariu, dar ea îl putu simți apropiindu-se.

„Îmi pare rău că n-am terminat sandvișurile înainte ca Jim să plece. O să i se facă foame".

Mâinile vânjoase ale lui Travis cuprinseră umerii ei. „Se va descurca el".

Atingerea lui o făcu să simtă o senzație plăcută. Chiar foarte plăcută. Meredith se depărtă ușor din strânsoarea lui și începu să umple cu omletă feliile de pâine pe care le tăiase mai devreme. Cu capul aplecat, se concentră asupra sandvișurilor încercând să ignore prezența bărbatului ei. Ceea ce, desigur, era imposibil. Niciodată ca nu fusese mai puternic conectată cu o altă ființă din viața ei.

„Meri, oprește-te câteva secunde".

Mâinile ei încremeniră în momentul în care împătureau cu un șervețel cel de-al treilea și ultimul sandviș.

„Uită-te la mine, iubita mea".

Încet, ea se întoarse cu fața spre el. În ochii lui, de un căprui deschis strălucitor, se putea citi o emoție profundă ce făcu inima ei să bată cu putere.

„Îți jur, Meri – că în minutul în care Jim îmi confirmă că Cassie este ținută captivă în vechea fermă, ne vom năpusti cu toții asupra lor. N-o vom lăsa să-i facă față singură lui Mitchell".

El îi păru foarte convins de ceea ce spunea. Meredith putea citi asta pe fața lui și putea auzi asta în glasul lui. Dar în mintea ei se auzi încă o voce – una care o întreba ce se va întâmpla cu Cassie dacă Jim nu va reuși să se întoarcă. Cât va mai aștepta Travis înainte de a porni atacul?

Cu greu își ținu lacrimile în frâu. Nu voia să-l înfrunte pe soțul ei. Nici prin cap nu-i trecea asta! În felul acela, putea distruge încrederea dintre ei sau șansa ca dragostea să prindă vreodată

rădăcini în inima lui. Dar ea n-avea de ales. Nu putea sta degeaba în casă, sub protecția lui, când faptul că ea cunoștea foarte bine vechea fermă putea însemna diferența dintre succes și eșec atât pentru Jim cât și pentru Cassie.

Și pentru că Jim pornise deja într-acolo, cu cât Travis zăbovea mai mult în bucătărie, cu atât mai puțin timp va avea ea la dispoziție pentru a înclina balanța în favoarea lor.

Simțind cum fericirea părea că-i scapă printre degete, Meredith îi cuprinse fața lui Travis între mâinile ei și-l sărută cu toată dragostea pe care o strânsese pentru el în inima ei încă de când avea zece ani. Lui Travis îi luă câteva clipe să-și revină din șocul acela și să răspundă cu aceeași pasiune. Totuși, când îl simți îmbrățișând-o și apropiind-o de el, ea se forță să se depărteze.

„Sandvișurile sunt gata", zise ea întinzându-i-le ca să-l zorească de-acolo și ca s-o împiedice să se cuibărească pur și simplu la pieptul lui. „Asigură-te că frații tăi le vor mânca".

Înainte ca el să mai spună ceva, ea îl ocoli și traversă grăbită holul care ducea spre camera lor. Închizând ușa în urma ei, se sprijini de perete și-și șterse de pe obraz o lacrimă rătăcită în timp ce aștepta să audă tropăitul apăsat, pe podea, al cizmelor lui Travis.

Pașii lui se auziră pe hol, dar apoi se făcu brusc liniște. Meredith își închise strâns ochii. *Pleacă odată, Travis. Te rog!*

După câteva clipe lungi, se auzi din nou zgomot de pași, de această dată mai înfundat, în timp ce Travis se îndreptă spre ușa din față, ieșind într-un final pe verandă. Vocea lui gravă se putu auzi prin pereți în timp ce el îi strigă pe Crockett și Neill.

Măcinată de remușcări, Meredith se gândi o clipă să renunțe la planul ei. Apoi o imagine de-a lui Jim prinse contur în dosul pleoapelor ei închise – o imagine cu el căzând la pământ, aproape mort. Ochii i se deschiseră larg, iar ea gemu ușor. Jim se afla la fel de mult în pericol ca și Cassie, îndreptându-se singur înspre ceea ce era, cu siguranță, un cuib de vipere. Poate că ea nu va fi în stare să-i aducă în ajutor un pluton de cavalerie, dar, cel puțin, îi putea oferi destule informații care să-l ajute măcar să echilibreze balanța de forțe.

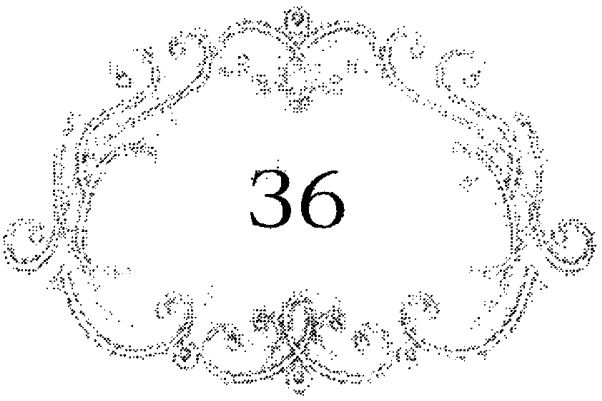
În plus, îi putea păzi și spatele.

Meredith își luă grăbită pelerina din cui și se îndreptă spre fereastră. *Doamne, păzește-l pe Jim până ajung la el. Călăuzește-mi*

pașii și dă-mi curajul să fac ceea *ce trebuie făcut. Păzește-o* și *pe Cassie și...* Făcu o pauză și mișcă draperia cât să arunce o privire în curte, unde soțul ei și frații lui se îndreptau spre pozițiile pe care le stabiliseră mai dinainte. *Ajută-l pe Travis să mă ierte.*

Dădu drumul draperiei și se întoarse pe călcâie pentru a ieși din cameră, dar când trecu prin dreptul măsuței de scris, își aminti de carnețelul pe care Travis îl păstra în primul sertar de sus, lângă creionul lui și alte mărunțișuri. După ce scotoci după un creion, așternu pe una din foi câteva cuvinte, apoi luă o pătură veche din cufăr și se grăbi să iasă din casă pe ușa din dos.

După ce ieși, se îndreptă spre pârâu, uitându-se înapoi doar o singură dată. Regretele erau un lux pe care nu și-l mai putea permite.

36

Vechea cărare folosită de vânători era încă acolo unde îşi amintea ea. Meredith o scoase pe Ginger de pe drum cu vreo două sute de metri înainte de intrarea principală. Complet acoperită de tufişuri, poteca putea fi observată cu greu, însă Ginger ascultă supusă instrucţiunile stăpânei sale şi-şi făcu loc cu greu printre puieţii de stejar.

Meredith se ghidă după bornele pe care le recunoscuse mai mult decât cărarea în sine, iar când ea ajunse la pinul pe care cu mult timp în urmă îl poreclise *Supravieţuitorul*, trase de hăţuri şi o opri brusc pe Ginger. Nu mult după accidentul ei cu capcana, fulgerul lovise copacul acela înalt şi maiestuos. Jumătate din el se uscase brusc şi se colorase în maroniu, semn că nu mai era pic de sevă acolo, dar cealaltă jumătate era verde şi sănătoasă, înflorind an de an cu voinţa de a depăşi adversitatea ce se abătuse asupra sa. Meredith rămase cu privirea aţintită spre ramurile verzi şi impunătoare de pe latura estică, dorind parcă să se încarce de speranţa pe care acestea i-o oferiseră întotdeauna.

În anii copilăriei ei, copacul o încurajase să persevereze şi să nu lase descurajată de accidentul de la picior. Astăzi, copacul îi insufla putere şi curaj. Meredith inspiră adânc mirosul de pin şi-l lăsă să-i consolideze scopul. Era timpul să meargă în căutarea lui Jim.

Dacă Jim urmase obişnuita strategie a Archerilor de a urmări locul cât mai discret, el ar trebui să fie undeva în spatele pinilor din dreapta ei. Meredith câştigase ceva timp urmând cărarea vânătorilor, dar încă nu-şi putea da seama cu precizie unde se ascundea el. Dacă ar exista un mod prin care să-l atenţioneze... Ah, da, va încerca să imite pitulicea fluierătoare! Înainte de ultima furtună, Neill o învăţase să imite chemarea distinctă prin care

Archerii comunicau între ei. Ea nu se putea lăuda că stăpânește bine tehnica aceea, dar putea imita destul de bine o pitulice.

Își umezi buzele, apoi își duse mâinile pâlnie la gură scoțând niște sunete puternice care răsunară în pădurea din apropiere. Așteptă un moment și repetă semnalul, de această dată înspre vechea casă.

Tăcerea se așternu câteva minute lungi. Fie că Jim nu-i auzise semnalul, fie că el nu-i putea răspunde. Să fi fost el prins? Ea se rugă să nu fie așa. Încercă să se gândească la o altă strategie când un foșnet, la sud de ea, o avertiză că un bărbat se apropia de ea. Doar în clipa aceea își dădu seama că era posibil ca ea să-și fi deconspirat poziția unuia dintre oamenii lui Roy, în loc să-l avertizeze pe Jim. Scârțâitul de frunze uscate se auzi tot mai tare, iar inima ei o luă la galop.

Strângând între degete hățurile lui Ginger, Meredith se pregăti s-o rupă la fugă. Mușchii coapselor ei se încordară la maximum. Călcâiele îi zvâcniră. Fiecare instinct al ei îi zbiera să fugă cât mai repede de-acolo. Tocmai când îi întoarse lui Ginger capul spre casă, ea auzi un semnal de confirmare, un tril de pitulice impecabil imitat.

„Slavă Domnului", șopti ea, slăbind hățurile în timp ce Jim apăru de după niște stejari mai pitici.

Deși ea se bucură să-l vadă pe cumnatul ei, acesta nu păru deloc încântat s-o găsească acolo. Părea morocănos și o privi mai degrabă cu mânie.

„Ce cauți aici?" rosti el, printre dinți.

Meredith descălecă și-și îndreptă umerii. Jim nu era unul pe care să-l iei cu ocolișuri, așa că ea îi vorbi direct. „Te pot ajuta să ajungi la vechea casă fără ca cineva să te observe".

Ochii lui se îngustară. „Travis știe ce faci tu acum?"

„I-am lăsat un bilețel", îi răspunse ea cu o privire încruntată.

Bărbatul scoase un oftat lung și-și scărpină ceafa, dar în cele din urmă dorința lui de a o ajuta pe Cassie cântări mai mult decât ezitarea lui în fața ideii de a-și desconsidera fratele.

„Am studiat atent zona. N-am observat pe nimeni stând de pază lângă casă, dar am văzut cel puțin patru bărbați la marginea pădurii. Cred că ei patrulează, așa că ne va fi greu să știm poziția lor exactă la un moment dat. Îmi imaginez că Mitchell are chiar mai mulți oameni înăuntru".

Meredith făcu o grimasă. Era bine că poteca vânătorilor se afunda tot mai adânc în pădure decât apucaseră să înainteze oamenii lui Roy. „Deci, Travis avea dreptate. *Este* într-adevăr o ambuscadă".

Jim ridică din umeri. „O capcană, cel puțin. Greu de spus dacă au plănuit să ne împuște unul câte unul sau doar s-au asigurat că vom coopera".

Ceea ce-ar însemna fie pierderea vieții, fie pierderea pământului – ambele opțiuni la fel de îngrozitoare pentru un Archer.

„Pe Cassie ai văzut-o?"

„Nu. N-am putut să mă apropii prea mult de casă". Jim își îndreptă privirea, țintind spre acoperișul vechii case care abia se zărea printre copaci. „Am auzit totuși vocea ascuțită a mamei ei". El își răsuci capul pentru a se uita spre ea. Ochii lui negri erau foarte triști. „E aici, Meri. Sunt sigur de asta".

Meredith îi atinse brațul, un sentiment de groază asemănător își făcu loc și în inima ei. „Travis are nevoie de dovezi înainte să vină încoace, iar tu nu poți face față singur ținând piept tuturor oamenilor lui Roy". Ea îl strânse ușor de antebraț și-și ridică bărbia. „Te voi duce eu până la vechea casă".

El n-o întrebă cum și nici nu-i ceru detalii. Dădu pur și simplu din cap și arătă cu degetul spre potecă. „Arată-mi calea".

Recunoscătoare, numai de data aceasta, pentru felul taciturn al lui Jim, Meredith agăță hățurile lui Ginger de ramura unui copac și înaintă cu pași târșâiți. Ridicându-și poala fustei și lipind-o strâns de corp pentru a nu face mult zgomot, ea își ațintă privirea spre pământ și evită pe cât posibil să calce pe rămurele și conuri de pin.

Poteca devenea tot mai sinuoasă înainte de a se desface în două direcții. Drumul principal ducea spre un ochi de apă din care se adăpau sălbăticiunile pădurii, dar în colțul din stânga din spatele vechii ferme – colțul ce dădea spre dormitorul copilăriei ei – era o pantă abruptă.

Meredith se opri și se uită atent spre refugiul îngust care îi separa de casă. Se uită în dreapta, apoi în stânga. Nimeni. Cel puțin, nu putu zări pe nimeni.

„Ai văzut până acum pe vreunul dintre oamenii lui Roy?", îi șopti ea lui Jim. „Eu te pot duce mai aproape de casă, dar nu vreau să atrag atenția vreunuia dintre cei care stau de pază". Meredith se

uită spre piciorul ei rănit și făcu cu ochiul. „Nu pot umbla fără să fac zgomot, așa cum poți tu".

„Spune-mi doar ce am nevoie să știu". Jim veni lângă ea, cu pușca în poziție de tragere.

„Dacă rămâi pe partea stângă, în locul unde se termină pinii vor începe să se înșire niște stejari butucănoși. Ei umbresc casa în timpul verii și fiindcă nimeni nu le-a tăiat ramurile în ultimii câțiva ani, câteva crengi se întind până sus pe acoperiș". Jim pricepu aluzia ei. Își încleștă maxilarul și se grăbi să înainteze, însă Meredith îl opri, atingându-i brațul.

„Lângă casă, nu sunt atâtea crengi, așa că va trebui să fii atent. Ai putea arunca o privire printr-una din ferestrele din spate dacă te cocoți pe ramurile copacului, însă dacă e nevoie să te uiți în living, va trebui să te târăști pe acoperiș până în dreptul intrării în casă. E riscant, dar să sperăm că niciunul din oamenii lui Roy nu se așteaptă la vreun necaz venind de sus".

Jim își trase brațul din strânsoarea ei și o prinse de mână. „Îți mulțumesc".

Ea dădu din cap. „Ai grijă". Își aminti brusc despre viziunea de mai înainte în care-l văzuse zăcând la pământ, iar asta o înfioră.

„Stai ascunsă", îi ceru, pe un ton dur, cumnatul ei. „Travis mă omoară dacă se întâmplă ceva cu tine". El îi dădu drumul la mână și înaintă făcând cât mai puțin zgomot.

Meredith rosti scurte rugăciuni la fiecare pas pe care-l făcea Jim, gâtul ei părând să se încordeze la fiecare sunet care răsuna ca un ecou printre copaci. Când Jim ocoli primul stejar și dispăru din câmpul vizual al lui Meredith, ea aproape că rămase fără suflare. Își propusese, de fapt, să stea la pândă și să-i apere spatele. Dar nu putea face asta de la distanță.

Se furișă înspre casă, rămânând totuși în umbra copacilor până când se opri în spatele celui mai butucănos dintre stejari. Îl urmări atentă pe Jim printre ramurile copacului cel mai apropiat de casă și, în sfârșit, respiră ușurată. Cu pușca atârnată de umăr, Jim începuse să se cațere în copac, sprijinindu-și picioarele cu mișcări precise. Singurul necaz era că frunzele uscate trozneau la fiecare mișcare de-a lui.

Jim se întinse, lungindu-se pe una din ramurile mai groase care ajungea până aproape de acoperiș, și începu să se târască pe burtă. Dintr-odată, rămase țintuit în loc.

O cracă trozni. Dar nu era din copacul în care se cocoțase Jim. Ecoul se auzise mai de jos. Mai de aproape.

În liniște, Meredith își strânse pelerina în jurul ei și trase gluga peste cap în timp ce-și lipi fața de scoarța aspră a stejarului de lângă ea.

Un tăietor de lemne, o namilă de om cu o față aspră, apăru dintre copacii unde ea și Jim stătuseră cu doar câteva minute mai înainte. Sprâncenele lui stufoase se încruntară în timp ce bărbatul scrută cu atenție zona, urechea lui fiind îndreptată în direcția lui Jim. Ca armă, namila avea o toporișcă.

O pală de vânt suflă printre crengile copacilor. Privirea lui Meredith se îndreptă brusc spre Jim. Creanga se clătină serios. Fața lui Jim se schimonosi în timp ce el se forță să-și mențină spatele perfect drept pentru ca pușca să nu se miște și să se ciocnească de frunzișul din jur.

Tăietorul de lemne își îndreptă brusc fața spre casa din lemn, de parcă l-ar fi simțit pe intrus. Plesni mânerul din lemn al toporiștii de palma lui stângă și se apropie de copac. Tot ce trebuia să facă era să-și ridice în sus privirea...

Meredith scormoni pământul din jur după ceva care să-i folosească drept armă, dar nu găsi decât câteva rămurele uscate și conuri de pin. Nimic care să-l împiedice pe bărbat ca să continue căutarea intrusului. Dar dacă i-ar abate atenția în altă parte? Dacă ar lua-o la fugă înapoi spre „copacul supraviețuitor", bărbatul acela ar auzi-o și ar fugi după ea, dându-i lui Jim timp să descopere unde se află Cassie, iar apoi să plece de-acolo. Tot ce avea ea de făcut era să caute să scape de namila aceea alergând scurta distanță până la Ginger. N-ar trebui să-i fie prea greu, nu-i așa? Ea avea avantajul că se afla mai aproape decât bărbatul acela, iar în plus cunoștea mult mai bine locul.

Trase aer adânc în piept și apucă poala fustei. Tocmai când se pregătea s-o ia la fugă, o idee și mai strălucită îi veni în minte. Meredith ridică de jos un con de pin mai măricel. Țintind cu atenție, ea îl aruncă dincolo de stejari, înapoi în pădure. Acesta se lovi de trunchiul unui pin, iar zgomotul îl făcu pe domnul

„Sprâncene stufoase" să întoarcă imediat capul. Bărbatul porni hotărât spre locul acela, iar Meredith se lipi strâns de trunchiul stejarului.

Slavă Dommului pentru inspirația oportună!

Odată ce tăietorul de lemne dispăru în pădure, Meredith îi făcu cu mâna lui Jim, cocoțat pe acoperiș. Dar el, veșnic nerecunoscător, îi aruncă o privire încruntată și-i făcu semn să fugă imediat de acolo. Nu era timp pentru o dispută prin gesturi. Dacă Jim nu pleca de-acolo cât mai repede, poate că nu va mai avea o altă șansă. Din fericire, Archerii erau persoane inteligente. După un ultim semn făcut cu degetul în direcția ei, Jim continuă să se târască pe burtă și coborî, fără să facă zgomot, pe acoperișul vechii ferme.

Ghemuit, urcă până în vârful acoperișului. Se puse apoi pe burtă și se uită peste streașină. Meredith își încleștă pumnii în timp ce Jim înaintă spre partea din față a casei, dispărând din câmpul ei vizual. Lui Meredith i s-a părea că Jim dispăruse o veșnicie. Panta acoperișului nu era prea abruptă, dar chiar și așa, Jim era nevoit să se aplece cu capul în jos, sprijinindu-se de streașina casei pentru a putea vedea ceva pe fereastra din față. Dar dacă-l vedea cineva? Sau dacă el va cădea? El nu s-ar fi aflat niciodată acolo dacă ea nu-i sugera planul acela stupid.

Ce-am făcut, Doamne?, strigă în sufletul ei spre Acela care putea să-i salveze pe amândoi. *Protejează-l de nebunia mea, Doamne. Ar fi trebuit să am încredere în soțul meu. Ar fi trebuit să am încredere în Tine.*

Ea făcuse pe grozava cu Travis vorbindu-i despre cum să se încreadă în Dumnezeu ca El să-i protejeze familia, despre faptul de a nu lăsa teama ca să-ți dicteze acțiunile... și acum ea făcea exact ceea ce criticase cu atâta înverșunare. Încă de la bun început, ea ar fi trebuit să caute voia Domnului. În schimb, s-a încăpățânat să-și pună propriile planuri în aplicare și doar când s-a trezit în mijlocul evenimentelor s-a gândit să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu. Și chiar și atunci, mintea ei era concentrată pe felul în care ea însăși vedea c-ar trebui să decurgă lucrurile. Dar dacă Domnul îi dăduse vedenia aceea despre Jim ca un avertisment să nu meargă acolo, însă din cauza încăpățânării ei, a ales s-o folosească drept justificare pentru acțiunile ei?

Meredith își plecă capul. *Mă supun voii Tale.* O lacrimă i se prelinse pe obraz. *Mă las în mâna Ta. Doar Tu poți îndrepta situația*

aceasta. Arată-mi ce să fac. Sunt gata pentru orice sacrificiu. Dar Te rog... cruță-i pe Jim și pe Cassie.

Când își ridică privirea îl văzu pe Jim furișându-se înapoi spre vârful acoperișului și apoi târându-se pe burtă spre copac. Inima i se umplu de recunoștință. Îți mulțumesc!

Jim reușise să ajungă până la trunchiul gros al copacului când tăietorul de lemne ieși din pădurea umbroasă. Banditul cu sprâncene stufoase țâșni dintre copacii din pădure ca o panteră ce-și urmărește prada. Jim se afla prea sus cocoțat ca să nu-și rupă un picior în cazul în care cădea la pământ. El se forță să-și găsească o poziție defensivă bună printre crengile copacilor. Avea nevoie de pușcă, dar mâinile lui erau prea ocupate ca să se țină strâns de crengile copacului.

Meredith o rupse la fugă spre tăietorul de lemne, cu ochii ațintiți spre brațul care mânuia toporișca.

Omul lui Roy își îndreptă urechea spre o ramură de copac, pingelele pantofilor săi curbându-se sub greutatea lui rezemată de trunchiul copacului. Cu un zbieret, acesta răsuci toporișca în aer, cu lama îndreptată spre Jim.

Meredith făcu un salt și-l prinse de braț pe tăietorul de lemne exact când acesta se încordă ca să arunce cu toporișca în Jim. Bărbatul încercă s-o îmbrâncească într-o parte, dar ea se ținu strâns de brațul lui drept, căutând să-l dezechilibreze. Trebuia să-i ofere timp lui Jim ca să scape.

Ea se suci și se răsuci, lovind cu picioarele și căutând orice mijloc prin care să-l împiedice pe om să-și ducă planul la îndeplinire. Strigătele altor bărbați se auziră în ecou în spatele ei. Veneau întăriturile.

Un foc de armă se auzi în apropiere și pentru o fracțiune de secundă Meredith și tăietorul de lemne încremeniră în loc. Ea îl zări pe Jim cu colțul ochiului. Tânărul sărise jos și stătea acum cu arma la ochi țintind spre tăietorul de lemne!

Jim îi făcu semn din cap, îndemânând-o să se depărteze de tăietorul de lemne ca să-l poată ținti cu un glonț, dar un braț vânjos se încolăci în jurul taliei ei, ținând-o în loc.

„Fugi, Jim!", țipă ea printre gâfâituri, în timp ce tăietorul de lemne își reînnoi eforturile ca să-și elibereze brațul drept din

strânsoarea ei, sperând ca de data aceasta să-și arunce toporișca înspre inamicul lui. „Du-te după Travis!"

Pentru prima oară Jim nu se mai uită încruntat spre ea. Privirea lui era disperată, de parcă el însuși ar fi fost cel prins. Ea știa că el nu voia s-o lase acolo, că natura lui protectoare îi cerea să rămână acolo și să lupte. Dar când și ceilalți vor ajunge acolo, el va fi anihilat.

„Pentru Cassie, Jim", insistă ea. „Fă-o pentru Cassie".

Un strigăt din cealaltă parte a casei îl făcu să se decidă. Jim se răsuci și o rupse la fugă.

Din clipa în care pușca lui Jim n-a mai fost ațintită spre el, tăietorul de lemne deveni preocupat să-și elibereze brațul. Dar Meredith încă se ținea strâns de el – toată energia ei se concentrase pentru a-l împiedica să-și folosească arma.

„Femeie afurisită!" Tăietorul de lemne își ridică toporișca deasupra capului. „Dă-mi" – își izbi el brațul, dar și brațul ei, de copac – „drumul!"

Din cauza izbiturii violente, Meredith simți o durere cumplită mai sus de coate, iar mâinile i se desfăcură, împotriva voinței ei.

Tăietorul de lemne le strigă ceva tovarășilor lui și arătă în direcția în care Jim o rupsese la fugă. Ceilalți oameni de pază trecură în grabă pe lângă ei, înarmați cu pistoale și puști. Meredith încercă să scape de cel care o ținea captivă, dar tăietorul de lemne n-avea nicio intenție să-și elibereze victima. O apucă de gât și o ridică în sus.

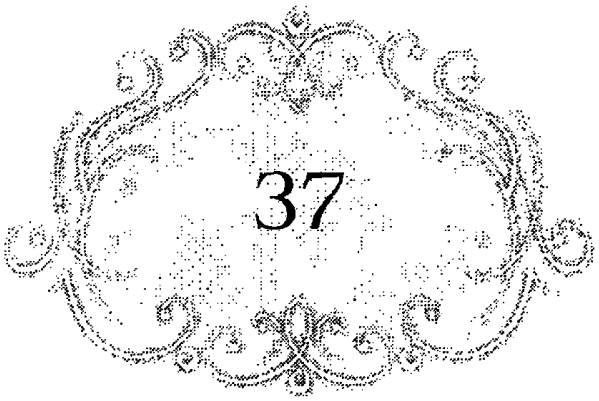
Mâinile ei se împreunară instinctiv în jurul pumnului lui vânjos, dar lui Meredith nu-i mai rămăsese nici pic de putere ca să se elibereze din strânsoarea lui. Privirea lui încrâncenată promitea răzbunare. O scutură violent de parcă ar fi fost o păpușă supradimensionată din cârpă și-i porunci autoritar să înceteze să mai opună rezistență. Deoarece el nu mai era o amenințare pentru Jim, ea îl ascultă și-l urmă cu pași împleticiți în drumul lui spre vechea casă. Bărbatul izbi ușa cu piciorul și o târî înăuntru.

„Șefu', ți-am mai adus un oaspete la nuntă".

Un zgomot în dreapta ei îi captă atenția. Roy stătea așezat pe un scaun, lângă șemineu, cu o pușcă sub brațul lui îndoit și cu butoiașul îndreptat spre Unchiul Everett, care stătea pe podea, rezemat de perete, cu încheieturile mâinilor legate fedeleș.

Ea mai auzise de nunți în care mirele era amenințat cu arma s-o ia în căsătorie pe mireasă, dar n-auzise niciodată de vreo nuntă în care mirele însuși să țină pușca ațintită spre tatăl miresei.

„Meredith, draga mea", îi zâmbi Roy, fățarnic. Ea simți cum stomacul i se strânge. „Mă bucur mult c-ai reușit să vii".

37

Din poziția pe care o ocupa, între pinii cei mai apropiați de vechea poartă, Travis își propti de umăr țeava puștii. Zgomotul înfundat pe care-l auzise cu câteva clipe mai înainte deveni tot mai clar și mai puternic. Tropăituri de cal. Un călăreț se apropia. Într-un galop nebun.

Trăgând aer adânc în piept, își forță pulsul să revină la normal. Avea nevoie de o mână sigură și o minte clară ca să facă față la tot ce urma să se întâmple. Gândul îi fugi spre Dumnezeu pentru o clipă – nu destul timp cât să se formeze o idee completă, dar îndeajuns de lung cât să se conecteze cu El.

Cu degetul ridicat deasupra trăgaciului, Travis scrută atent umbrele. Înainte ca omul sau calul să devină vizibil, un fluierat ascuțit străpunse văzduhul. *Jim*. Travis se eliberă de starea de tensiune, răsuflând ușurat, și-și coborî pușca. Așteptându-se ca tropăitul de cal să încetinească, Travis fu luat prin surprindere de cel de-al doilea fluierat, dar și de faptul că fratele lui trecu în goană pe lângă el.

Un nou gând îi fulgeră prin minte. O rupse la fugă spre casă. Jim cunoștea pozițiile lor. El ar fi oprit sau cel puțin ar fi încetinit ca să-i împărtășească ce aflase... doar dacă o amenințare era prea iminentă ca să mai piardă timpul.

Cassandra trebuie să fie într-adevăr în pericol. Travis începu să alerge și mai tare, simțind cum i se taie răsuflarea din cauza aerului foarte rece. Sări peste o mică râpă și-și continuă alergarea, străduindu-se din răsputeri să-l ajungă din urmă pe Jim. Ceilalți erau poziționați mai aproape de casă, așa că ei încă îl mai așteptau. Din fericire, caii erau înșeuați și pregătiți de drum. Puteau porni în câteva minute.

În momentul în care Travis traversa în fugă poiana din faţa casei, Jim, călare încă, dădea nişte instrucţiuni. Îl auzi pe acesta când îl trimise pe Crockett în casă după nişte pistoale. Neill se îndreptă în grabă spre ţarc pentru a aduce caii. Travis se apropie în aşa fel încât să nu sperie calul fratelui său. Abia trăgându-şi răsuflarea, îi ceru lui Jim să-i împărtăşească ce văzuse acolo.

„Cassie şi ai ei sunt ţinuţi ostatici la vechea fermă", îi zise Jim cu faţa posomorâtă. „Mitchell îl ţine legat pe Domnul Hayes şi cu puşca aţintită spre el. Femeile sunt păzite şi ele, dar nu sunt legate. Cel puţin vreo patru oameni patrulează în jurul casei. Încă doi sunt înăuntru. Sunt înarmaţi şi par hotărâţi să atace pe oricine se apropie".

„Să mergem atunci". Travis îşi îndreptă umerii. „Merg să-i spun lui Meredith că plecăm şi că ne întoarcem cât ai clipi din ochi". Ea se va îngrijora, dar nu-i putea ascunde asta. Cassie era ca o soră pentru ea.

Tocmai urcase treptele verandei când vocea lui Jim îl opri.

„Ea nu este în casă, Travis".

Travis se întoarse cu faţa spre fratele lui, neînţelegând ce voia să-i spună acesta. Dar când văzu stânjeneala de pe faţa lui Jim şi regretul din ochii lui, simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

„Am încercat s-o trimit înapoi, dar a refuzat să plece". Jim înţepeni în şa, de parcă ar fi fost hotărât să poarte o luptă. „N-aş fi fost în stare să arunc o privire în vechea fermă fără ajutorul ei, Trav. Mi-a salvat viaţa. Chiar de două ori. Nu-mi pare rău c-a venit. Îmi pare rău că n-am putut s-o scot de-acolo înainte ca oamenii lui Mitchell să năvălească peste noi".

Meredith la vechea fermă? Cum era oare posibil? Ea se afla în camera lui. Aşteptându-l. În siguranţă. Nu-i aşa?

Abia stăpânindu-şi furia, Travis se întoarse spre casă şi deschise uşa izbind-o de perete, apoi strigă din răsputeri numele soţiei sale.

„Meredith!"

Străbătu holul în fugă, cizmele lui tropăind zgomotos pe scândurile din lemn ale podelei. Nu putea fi adevărat ceea ce tocmai auzise. Ea era acolo. În deplină siguranţă, în camera lui.

Travis dădu buzna în dormitor. Camera goală îl lovi ca un baros în piept. Se uită cu atenţie în fiecare colţ de parcă ea s-ar fi ascuns pe undeva. Disperat, deschise larg chiar şi uşile dulapului de haine.

„Meri", șopti el îndurerat. Încă nu-și putea reveni din șoc. Meredith îi spusese că va rămâne acasă. Cum de-a putut părăsi ferma când el i-a interzis clar lucrul acela? Cum de-a putut să îl părăsească?

Uluit, se întoarse spre ușă și se pregăti să iasă. Făcu un pas, dar simți în subconștientul lui ceva legat de camera aceea. Atenția i se îndreptă înapoi spre pat, apoi spre comodă. Clipi, încercând să-și concentreze atenția. Carnețelul. Ochii lui devorară pur și simplu cuvintele așternute pe bucățica de hârtie.

Travis,

Te iubesc cu toată ființa mea, dar o iubesc și pe Cassie. Iar în momentul acesta, ea are nevoie de mine mai mult decât tine.

Te rog să mă ierți,
Meri

Ea îl iubea. Afirmația uimitoare îl bulversă complet, însă bucuria care trebuie să fi însoțit descoperirea aceea păli sufocată de frustrarea și teama lui tot mai mare. Cum de-a putut gândi că oricine altcineva avea nevoie de ea mai mult decât el? Ea era inima lui, însăși viața lui. Dacă s-ar întâmpla ceva cu ea...

Travis rupse foaia din carnețel și-și încleștă maxilarul. Pur și simplu, trebuia să se asigure că nimic rău nu i se întâmplase lui Meredith. La urma urmei, dacă o soție dorește să-i declare soțului ei că îl iubește, ea trebuie să i-o spună personal. Iar el dorea să se asigure că ea va face exact așa. Imediat, el o va săruta și-i va arăta cât de mult are nevoie de ea.

Îndesând foaia în buzunarul cămășii de sub haină, Travis ieși grăbit din casă. Crockett îl aștepta pe verandă și îi întinse un al doilea revolver. Pentru că avea doar un singur toc de armă, iar în acesta era deja un alt pistol, înghesui revolverul sub cureaua care-i încingea mijlocul. Apucă hățurile lui Bexar, care fusese priponit de balustrada verandei, și încălecă dintr-o singură mișcare.

Travis se uită spre Crockett și Jim, apoi se întoarse spre Neill. „Vreau ca tu să mergi în Palestine și să-l aduci pe șerif. Tot ce trebuie să faci este să te îndrepți înspre sud odată ce ajungi la drumul principal. Dacă te grăbești, ajungi până la apusul soarelui. Nu ne

putem permite să-l lăsăm pe Mitchell să scape de data asta. Avem nevoie ca omul legii să fie de partea noastră". Iar el avea nevoie să-l țină pe Neill departe de pericol. Puștiul se putea descurca destul de bine, însă dacă lucrurile scăpau de sub control, el n-avea experiența necesară să se adapteze la situație. Iar dacă lucrurile chiar luau o întorsătură urâtă, Travis voia să se asigure că cel puțin un Archer scăpa cu viață.

„Archerii rămân întotdeauna împreună, Trav", rosti îngrijorat Neill. „Nu asta ne tot spui mereu?", adăugă el, privindu-i, rând pe rând, pe frații lui. Misiunea care-i fusese încredințată era doar un pretext, iar el știa asta. „Sunteți și așa prea puțini. De ce să-i acorzi lui Mitchell un avantaj mai mare? Ai o șansă mai bună dacă vin și eu cu voi".

„Poate, dar cineva trebuie să-l anunțe pe omul legii, iar tu ești alegerea logică".

Neill vru să încerce să-l convingă să se răzgândească, dar Travis îl întrerupse brusc. „Irosim timp prețios. Neill, ți-ai primit misiunea. Du-o la îndeplinire ca un adevărat Archer". Travis îl mână pe Bexar, care trecu pe lângă calul lui Neill, punând astfel capăt conversației.

„Băieți, cred că suntem invitați la o nuntă", rosti Travis pe un ton sarcastic. „Haideți, să nu întârziem".

Meredith o prinse strâns de mână pe verișoara ei, în timp ce ședeau înghesuite una lângă alta pe sofaua din living. Înspăimântătorul domn Wheeler stătea cu ochii țintă la ele, cu picioarele depărtate și cu pușca în mână. Însă felul în care el o privea o înspăimânta pe Meredith. Uitătura lui cruntă și felul în care privirea lui o studia de sus până jos, de parcă ar fi văzut prin îmbrăcămintea ei. Bărbatul scoase un rânjet după ce-și termină abominabila studiere, iar privirea pofticioasă de pe fața lui îi întoarse pe dos stomacul lui Meredith.

„Nu vreți să începem ceremonia, domnule?" îl întrebă pe Roy un bărbat care stătea în picioare în colțul din spatele livingului. Costumul negru și gulerul alb al preotului ar fi trebuit s-o liniștească pe Meredith, dar expresia lui plictisită, în timp ce scruta camera plină de bărbați înarmați și de femei ținute ostatice, doar confirma complicitatea lui. Ea nu va putea aștepta vreun ajutor de la acesta.

„Încă nu", îi răspunse Roy. „Deși sunt nerăbdător să mă însor cu frumoasa mea mireasă, cred că suntem nevoiți să așteptăm curând și alți vizitatori și mi-ar părea teribil de rău ca ceva neplăcut să ne întrerupă jurămintele de nuntă".

„Cum doriți, domnule, însă va trebui să vă cer să mă plătiți și pentru timpul cât am stat degeaba". Preotul, dacă acel mercenar pipernicit putea fi numit așa, se rezemă de perete și scoase o sticluță argintie din buzunarul redingotei sale. Dădu repede pe gât o dușcă zdravănă.

Cassie o strânse pe Meredith de mână. „Sper ca individul să se înece".

„Ar fi un mod mai degrabă poetic de a se face dreptate", încuviință Meredith cu o voce foarte scăzută. Și o piedică minunată care să încurce planurile lui Roy. Dar apoi își aminti de tăietorul de lemne care intenționase să-l atace pe Jim cu toporișca aceea și hotărî că era mai bine pentru toți să-l țină fericit pe Roy. Cel puțin deocamdată.

Mătușa Noreen începu să străbată camera cu pași nervoși și aruncă o privire încruntată spre Roy. „Nu sunt de acord cu consumul de băutură, Domnule Mitchell. Și așa este foarte neplăcut că nunta fiicei mele nu se oficiază într-o biserică, însă refuz ca un preot beat să se ocupe de ceremonia ei".

Buzele lui Roy se subțiară în timp ce el o privi pe femeia din fața lui. „Dați-mi voie să vă amintesc, stimată doamnă, că am fost de acord să organizez o ceremonie în biserică, dar domnișoara Cassandra n-a fost de acord. De-aici și situația în care ne aflăm acum. Dacă simțiți totuși nevoia să vă plângeți, v-aș ruga să lămuriți aspectul acesta cu fiica dumneavoastră".

„Dar *dumneata* trebuia să găsești un preot. Acesta e necorespunzător". Femeia își duse brațele cruciș la piept și-i aruncă lui Roy o privire încruntată, de parcă ar fi fost una dintre doamnele din comitetul civic care avusese neobrăzarea să nu urmeze instrucțiunile ei.

„Noreen..." Unchiul Everett îi murmură numele mustrând-o din poziția în care se afla, față-n față cu ea, dar trântit la podea.

„Să taci, Everett. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi cedat la mofturile Cassandrei. Fata nu-și vede lungul nasului. E prea necoaptă la minte ca să creadă că niște dulcegării

sentimentale sunt mai valoroase decât siguranța financiară. Ar fi trebuit să-i bagi mințile în cap. Dar tu n-ai făcut-o. Ca de fiecare dată, ai fost moale ca o cârpă și m-ai silit să iau eu inițiativa. Acesta e și motivul pentru care afacerea cu moara a dat faliment. Probabil c-ar fi trebuit să mă ocup și de asta".

„Mamă!" rosti Cassie cu răsuflarea întretăiată. Dar femeia n-o băgă deloc în seamă. Era prea nervoasă.

„Cât despre tine..." Mătușa Noreen se întoarse pe călcâie ca să dea ochii cu Roy și-i împunse umărul cu degetul ei, aparent prea preocupată de agenda ei ca să observe mânia ce clocotea în ochii acestuia. „Dacă vrei să fii ginerele meu, ai face bine să găsești un preot care n-are viciul alcoolului! Nu voi îngădui să..."

Roy o plesni peste gură cu atâta forță încât o trânti la podea. „Nu ești în poziția să-mi impui nimic, cucoană. Îl poți critica pe soțul dumitale cu limba aia veninoasă, însă dacă vei încerca să-mi arunci încă o vorbă dură, am să te pocnesc din nou".

Mătușa Noreen își ridică ochii spre Roy și-i aruncă o privire încruntată, plină de ranchiună. „Cum îndrăznești să ridici mâna la mine!"

Într-o fracțiune de secundă, Roy armă pușca și ținti drept spre capul ei. „Știi, tocmai mi-a trecut prin minte că viața de ginere mi-ar fi mai ușoară fără o scorpie de soacră".

„Nu!" țipă Cassie, sărind în picioare. Wheeler o înhăță de braț.

„Te rog", strigă ea spre Roy, zbătându-se în strânsoarea lui Wheeler. „Mă mărit cu tine chiar acum. De bunăvoie. Dar las-o în pace pe mama".

Roy lăsă arma jos. „Ce declarație romantică, scumpa mea. Cum aș putea refuza propunerea ta?" Roy făcu un pas spre sofa și o prinse de mână pe Cassie, aducându-și brusc aminte de manierele lui de gentleman. Wheeler îi dădu drumul la braț, iar Cassie își ridică bărbia.

În timp ce Roy o conduse spre șemineu, Meredith se ridică în picioare. Cu niciun chip n-o va lăsa pe Cassie să se confrunte singură cu oroarea aceea.

„Unde crezi că *te duci*, dragă?" Vocea gravă a lui Wheeler o scoase din sărite. Apoi brațul lui o prinse de mijloc și o trase brutal înspre el.

„Vreau să stau lângă verișoara mea, domnule", mârâi ea printre dinții încleștați. „Dă-mi drumul!"

Roy se uită peste umăr şi rânji spre ea. „Las-o să vină încoace, Wheeler. Dar urmăreşte-o atent. Are prostul obicei să stârnească necazuri".

„Sunt cu ochii pe ea", îi zise bărbatul în timp ce braţul lui se strânse şi mai tare în jurul mijlocului ei, aproape sufocând-o.

Meredith se împiedică atunci când trecu pe lângă mătuşa Noreen, ce părea că se află într-o stare de şoc după lovitura aceea năucitoare.

Preotul dădu pe gât o altă duşcă, apoi scoase din buzunarul hainei o biblie şi înaintă plin de ifose în timp ce frunzărea paginile, îndreptându-se spre şemineu ca să li se alăture lui Roy şi Cassie.

„Dragii mei", mormăi acesta pe un ton plicticos şi plin de sine. „Ne-am adunat aici ca să..."

Uşa din faţă se deschise larg.

Meredith îşi întoarse capul.

„Ce se întâmplă?" bolborosi preotul.

„I-am găsit pe ăştia doi călare, în susul potecii".

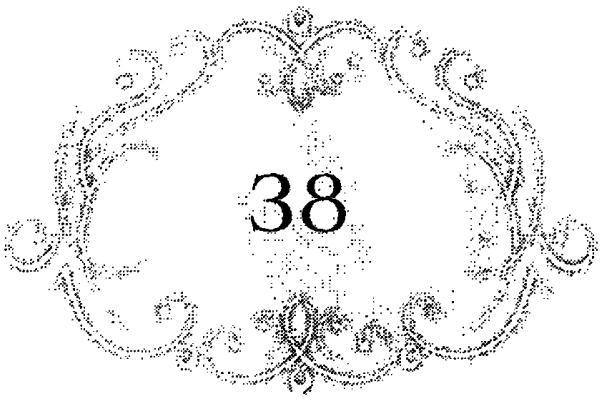
„Amicul" ei cu toporişca făcu cu mâna spre cei din ceata lui, iar aceştia îmbrânciră înăuntru doi bărbaţi plini de praf, semn că fuseseră trataţi într-un mod brutal. Unul căzu în genunchi, cu mâinile legate la spate. Celălalt, deşi legat şi el, reuşi să-şi ţină echilibrul pentru o clipă înainte să se prăvălească la podea.

Inima lui Meredith îi recunoscu pe amândoi în secunda în care aceştia intrară pe uşă. Iar când bărbatul din faţa ei îşi ridică capul şi-i întâlni privirea de sub borul pălăriei lui, ea păşi instinctiv spre el.

„Travis".

Wheeler o smuci şi-o lipi din nou de el, un chicotit răutăcios răsunând în urechea ei. Faţa lui Travis se împietri instantaneu. El dădu să se ridice, dar imediat i se înfipse în piept ţeava unei puşti.

„Frumos din partea ta că ai ajuns în cele din urmă, Archer". Roy o trase pe Cassandra în spatele lui şi dădu din cap înspre tăietorul de lemne, care-l forţă pe Jim să îngenuncheze înainte ca acesta să se poată ridica în picioare. „Pentru o vreme, am crezut c-ai decis să-mi refuzi invitaţia".

38

Travis abia dacă simţea patul puştii care-i fusese împuns în piept. Toată energia lui era concentrată acum asupra lui Mitchell.

„Am venit după soţia mea". Cuvintele răsunară ca un tunet ce se aude în depărtare, încet dar ameninţător.

Oamenii de pază îi confiscaseră puşca, dar revolverul ascuns îl înghioldea în spate, implorându-l să-l folosească. Niciodată până atunci Travis n-a vrut cu adevărat să împuşte pe cineva. Dar acum abia se abţinea să nu pună mâna pe armă.

Buzele lui Mitchell se schimonosiră într-o expresie batjocoritoare. „Oh, sunt dezolat. Şi eu care m-am gândit că ai venit să mă feliciţi".

Travis îi arătă deschis dezgustul lui.

„Te asigur că Domnul Wheeler are mare grijă de iubita noastră domnişoară Meredith. Nu-i aşa, Louis?"

„Aşa e, Domnule Mitchell. Aveţi dreptate". Bărbatul o strânse şi mai tare spre el, braţul lui apăsând deliberat dedesubtul sânilor ei. Meredith îşi înfipse degetele în mâneca lui până când el îşi ridică mâna dreaptă şi-i puse pistolul pe obraz. „Uşurel, pisicuţo". Meri se potoli. „N-aş vrea ca cineva să fie rănit cumva", zise Wheeler, sarcastic.

Travis clocotea de mânie. Wheeler tocmai îşi gravase numele pe unul din gloanţele revolverului lui Travis.

Scrâşnind din dinţi, Travis se forţă să nu-şi mai concentreze atenţia asupra lui Wheeler şi-şi îndreptă privirea spre tăietorul de lemne. „Ştiu c-ai pus la cale întâlnirea asta, Mitchell. Hai să lăsăm deoparte micile bârfe şi să trecem la ce ne interesează pe noi. Ce trebuie să fac pentru a mă asigura că Meri părăseşte nevătămată casa aceasta?"

„Nu prea multe". Mitchell schiță acel zâmbet mieros al lui care-l făcu pe Travis să dorească să-i tragă un pumn în plină față. „N-am nevoie decât de semnătura ta pe un mic document pe care l-a întocmit avocatul meu". Făcu apoi un semn spre masa din cealaltă parte a camerei, lângă mașina de gătit. „N-ar trebui să dureze mai mult de un minut. După care tu și mireasa ta sunteți liberi să plecați. Bineînțeles, dacă nu cumva doriți să rămâneți și la nuntă".

„Foarte bine", mârâi Travis. „Adu-mi un stilou. Și pune pe unul din oamenii tăi să mă dezlege".

„Travis, nu face asta!" rosti Meredith cu vocea întretăiată. „Nu poți face asta!"

Ba el putea. Era gata să renunțe la tot pentru ea. Fără să regrete o clipă. Ceea ce nu putea face era să se uite la ochii aceia mari, albaștri, ai ei fără ca inima lui să nu-i tresalte în piept. Așa că își încleștă falca și porni cu pași hotărâți spre masă, ridicându-și capul pentru ca borul pălăriei lui să-l împiedice s-o mai vadă.

În timp ce se îndreptă spre masă, Travis îi numără pe oamenii lui Mitchell. Mitchell și Wheeler erau doi. Namila cu toporișca ce se chinuia să-l țină în frâu pe Jim era al treilea. Iar cei doi care-i legaseră fedeleș pe el și pe Jim rămăseseră afară lângă ușă; le putea vedea umbrele prin fereastra din față. Conform socotelii de mai devreme a lui Jim, asta însemna că lui Crockett îi rămăsese doar unul pe care să-l găsească și să-l dezarmeze înainte de a se întoarce la vechea fermă. Planul lor de a-i scoate pe oameni din pădure izbutise. Acum, vor trebui doar să găsească un mod de a-i dezlega mâinile lui Jim și de a anihila cinci bărbați înarmați fără a le pune în pericol pe femei. El încă se mai gândea la detaliul acela.

Meredith urmărea din ce în ce mai îngrozită cum Travis se îndrepta spre masă. El nu putea semna documentul prin care-i vindea lui Mitchell pământul lui. Pur și simplu, el nu putea face asta. Pământul acela însemna totul pentru el. Dacă sacrifica pământul pentru ea, orice speranță de a avea împreună o căsnicie plină de dragoste se va nărui. Oh, el nu-și va mărturisi niciodată regretul. Era prea nobil să facă asta. Dar va ajunge s-o deteste. Și

cum să n-o deteste? Din cauza ei, el își încălca acum promisiunea făcută tatălui său pe patul de moarte, pierzând singurul lucru pe care-l prețuia mai presus de orice – pământul lui.

Ea își mușcă buza. El nici măcar nu s-a mai uitat spre ea de când Roy și-a anunțat intenția. Iar asta, mai mult decât orice, îi năruia orice speranță.

„Totuși, Mitchell, nu vrei să-mi dezlegi mâinile?" Travis se răsuci ușor arătându-i mâinile legate la spate. „Nu voi putea așa să-ți semnez hârtiile".

Roy ezită o clipă, apoi dădu din cap spre singurul bărbat plătit de el care nu era înarmat. „Părinte! Am nevoie, te rog, de ajutorul tău".

„Imediat", pufăi bărbatul. „Dar asta o să vă..."

„Coste mai mulți bani. Știu". Roy îi aruncă preotului o privire încruntată. „Fă odată ce ți-am zis".

Bărbatul scoase un cuțitaș din cizma lui și începu să taie frânghia cu care erau legate mâinile lui Travis. Când soțul ei fu în sfârșit eliberat, acesta își frecă ușor pielea zdrelită și imediat luă în mână stiloul ce stătea lângă documentul de pe masă. Pentru o clipă, își aruncă privirea asupra conținutului actului înainte de a înmuia în cerneală penița stiloului și de a-și iscăli numele în josul paginii.

Un geamăt slab ieși din gâtul lui Meredith. Totul s-a sfârșit.

„Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Archer". Roy își plecă capul în direcția lui Travis, într-un gest de batjocură. „Tu și soția ta puteți pleca, dacă doriți".

Travis făcu câțiva pași spre ea, dar ochii lui îngustați se ațintiră într-un punct de deasupra capului ei. Wheeler apăsă bărbia ei cu vârful pistolului său și-i forță capul într-o parte. Înainte ca ea să-și dea seama ce avea el de gând să facă, gura acestuia acapară gura ei într-un sărut grețos. Un protest reverberă din gâtul ei în timp ce ea se forță să se elibereze din mâinile bărbatului care o siluia.

De undeva din spatele ei, Travis țipă, iar Cassie strigă și ea ca Wheeler să se oprească. Meredith putu auzi pașii apăsați ai soțului ei, însă chiar înainte ca el să ajungă lângă ea, Wheeler o îmbrânci în brațele lui Travis, aproape trântindu-i la pământ pe amândoi. Chicotitul lui ticălos răsună în întreaga casă în timp ce brațele lui Travis o strânseră la pieptul lui.

Meredith își șterse cu dosul palmei gustul buzelor bărbatului infam, dorindu-și să se cuibărească la pieptul lui Travis și să se ascundă de privirile tuturor.

„Du-te afară și încalecă pe Bexar", îi șopti Travis la ureche. „Du-te direct acasă".

Meredith înțepeni. „N-o pot lăsa pe Cassie".

„Jim și cu mine vom avea grijă de Cassie". El n-avea un ton liniștitor, ci unul autoritar. „Vreau ca tu să pleci de-aici".

Cum puteau el și Jim, care era încă legat, din câte știa ea, să aibă grijă de Cassie? N-avea niciun sens ceea ce-i spunea el.

Travis își slăbi strânsoarea brațelor. „Ai încredere în mine, Meri".

Cuvintele lui străpunseră inima ei. Ea nu-l va mai dezamăgi încă o dată.

Meredith dădu scurt din cap și se depărtă încet de el. El îi dădu drumul la brațe, apoi se clătină de parcă ea îl făcuse să-și piardă echilibrul. Meredith se întoarse și-l apucă de mână, dar el deja își revenise. El îi găsi mâna prin țesătura fustei ei și-i furișă în palmă un briceag. Ochii ei se măriră și într-o clipă el aruncă o privire spre Jim, apoi o lăsă pe Meredith să plece, înghiontind-o ușor înspre ușă.

Nu doar că-i ceruse să aibă încredere în el, dar și el își pusese încrederea în ea.

Neștiind exact cum să-și îndeplinească misiunea, Meredith își exageră mersul șchiopătat, ca să aibă o scuză pentru a se mișca mai încet. Simți un nod în stomac. Ajunse în locul unde tăietorul de lemne stătea cu un genunchi pe spatele lui Jim, lângă ușă.

„Vrei, te rog, să-i dai voie să se ridice în picioare", îl întrebă ea pe bărbat, străduindu-se să-și păstreze vocea cât mai calmă. „Mă tem c-o să mă împiedic în picioarele lui".

Tăietorul de lemne bolborosi ceva despre „schilozii ăștia, ce nu sunt buni de nimic", dar ea făcu ceea ce i se ceruse, ajutându-l pe Jim să se ridice în picioare.

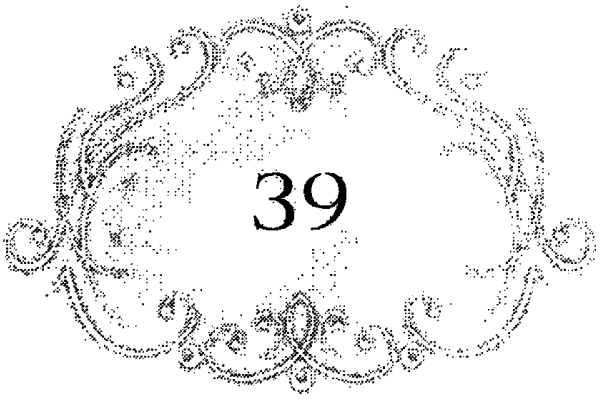
Când omul ajunse să-l țină pe Jim doar de cot, Meredith profită de ocazie și se apropie de Jim, întinzându-se spre mâinile lui de parcă ar fi vrut să-l ajute să se ridice.

„Mişcă-te odată!" Tăietorul de lemne îi aruncă o privire încruntată şi-l smuci pe Jim din mâinile ei. Dar „transferul" se făcuse deja.

„Îmi cer scuze", murmură ea, rugându-se ca acesta să nu fi observat ceva. „Am vrut doar să-l ajut să se ridice de jos".

Meredith se întoarse apoi spre uşă, intenţionând să plece aşa cum promisese, când unul dintre oamenii de afară năvăli în casă, îmbrâncind-o înapoi înspre Jim.

„Avem musafiri".

39

Roy se răsti încruntat: „*Acum* ce s-a mai întâmplat?"

Meredith fu şocată să vadă duritatea de care era capabil Roy.

„Vreo zece-doisprezece orăşeni se îndreaptă încoace, zornăind şi bătând în tobe şi în scânduri de spălat rufe şi alte asemenea obiecte. Arată ca o grămadă de nebuni. Ce vreţi să fac cu ei"

„Ce vreau eu să faci cu ei, Domnule Elliott", răspunse Roy printre dinţii încleştaţi, „este să mergi la ei şi să-i dispersezi".

„Dis... ce?"

Roy lovi cu pumnul în masă, răsturnând sticluţa cu cerneală pe care Travis o folosise doar cu câteva clipe mai devreme. „Pune-i pe fugă, idiotule!"

Domnul Elliott rămase şocat de zbierătul lui Roy şi făcu un pas în spate. „Am... înţeles, domnule". Se răsuci pe călcâie şi se mişcă cu greutate pe lângă Meredith, părăsind camera cât de repede putu.

Meredith aruncă o privire spre Travis. Soţul ei părea la fel de surprins ca toţi ceilalţi de anunţul omului de pază. Totuşi, distragerea aceea îi oferea lui Jim un timp foarte preţios.

Acesta desfăcuse deja briceagul şi se chinuia să taie sforile cu care îi erau legate încheieturile mâinilor. Meredith reuşi să se apropie de el, folosindu-şi trupul ca paravan pentru mâinile lui Jim.

Tăietorul de lemne se apropie de fereastră şi îi raportă lui Mitchell: „Cei mai mulţi dintre ei sunt de culoare. Femei şi bărbaţi. Doar unul dintre ei pare că este mai greu de doborât, dar chiar şi de-aici pot zări un zâmbet mare şi stupid pe faţa lui. Ei sunt mai mult o bătaie de cap decât o ameninţare".

Putea fi Moses bărbatul la care făcuse referire? În inima lui Meredith licări o speranţă. Poate că Domnul i-a trimis în ajutor. Zgomotul tobelor, zornăitoarelor şi altor zdrăngănitoare se auzi tot mai tare pe măsură ce grupul se apropia de casă.

Meredith îl auzi pe bărbatul pe nume Elliott cum zbiară spre ei. „N-aveți ce căuta aici! Întorceți-vă la casele voastre!" Un foc de armă se auzi tunător în văzduh, dar zgomotul asurzitor nu încetă.

„Am auzit că domnișoara Cassie se mărită", strigă o voce pițigăiată. *Myra.* „Am venit să interpretăm pentru ea o parodie cu surle și cu trâmbițe. Nu plecăm de-aici până nu facem asta".

Roy îndesă în buzunarul de la haină hârtia pe care Travis tocmai o semnase și cu pași apăsați se duse în mijlocul camerei, unde o prinse de mână pe Cassie. „Dintre toți nebunii și nătărăii – nici măcar n-am apucat să ne căsătorim!"

Tăietorul de lemne aruncă o privire nedumerită spre șeful lui. „Ce vreți să faceți acum?"

„Blochează odată ușa aia", îi ordonă sec Roy. Apoi se întoarse spre preot. „Termină-ți treaba, părinte".

Ușa fu trântită și zăvorâtă. Dacă Moses și Myra erau afară, era posibil ca și Crockett și Neill să fie împreună cu ei. Ea trebuia să se gândească la o cale de a-i ajuta să pătrundă în casă.

Preotul continuă grăbit ceremonia de căsătorie, mormăind cuvintele mai mult ca pentru sine decât pentru mire și mireasă în timp ce degetul îi alunecă în jos pe pagina cărții lui de rugăciune în căutarea jurămintelor... „ce semnifică unirea mistică dintre Hristos și Biserica Lui... nu trebuie să se intre în chip nesăbuit... Dacă cineva poate arăta vreun motiv pentru care cei doi n-ar trebui să se unească în fața Domnului, atunci să vorbească..."

„Am eu mai multe motive". Vocea gravă a lui Jim îl făcu pe preot să-și ridice capul.

„Tu ține-ți fleanca!" Tăietorul de lemne îl lovi pe Jim peste maxilar cu mânerul toporiștii. Capul lui Jim ricoșă apoi în peretele din apropiere.

Briceagul zăngăni de podea. Meredith făcu repede un pas în față ca să-l acopere cu cizma ei și-l trase sub poala fustei ei. Dar înainte să se gândească la un mod de a-l ridica de jos și de a i-l înapoia lui Jim, cumnatul ei scoase un strigăt puternic și rupse frânghiile slăbite, eliberându-și mâinile. Dintr-un salt, se năpusti asupra tăietorului de lemne și-l doborî la podea.

Travis se năpusti și el asupra lui Wheeler.

Roy zbieră.

Se auzi un foc de armă.

Cassie scoase un țipăt.

Inima lui Meredith îngheță.

Tot ce putu vedea ea în ceea ce-l privea pe soțul ei era o încâlceală de brațe și picioare. Meredith dorea să alerge într-un suflet la el. Să vadă dacă fusese împușcat. Să-l ajute să se lupte cu dușmanul lui. Dar renunță la îndemnul acela disperat. Ajutorul de care el avea nevoie cu adevărat era dincolo de ușă.

Împingând cu piciorul briceagul într-un colț, Meredith se îndreptă spre ușă și trase zăvorul. Mulțimea de afară îi doborâse deja pe oamenii de pază – Crockett și Moses erau în frunte, împărțind pumni în stânga și în dreapta și smulgând din mâini puștile. Tigaia din fontă a Myrei intrase în acțiune – iar acela care-l snopea în bătaie pe domnul Elliott cu o scândură de spălat rufe să fie oare Seth Winston?

Josiah și Neill încheiau plutonul.

În larma creată era imposibil să strige spre prietenii și vecinii ei, așa că Meredith începu să-și fluture brațele deasupra capului până când Neill o zări și îndrumă mulțimea dezlănțuită spre casă.

Meredith așteptă în prag ca să se asigure că ușa rămâne deschisă până când Seth Winston se va grăbi s-o elibereze de datorie. „Fugi spre locul unde stau priponiți caii, fetițo". Vocea lui ridicată abia dacă se mai auzea peste hărmălaia provocată. „E rândul ca bărbații să intre în scenă". Bătrânul se încruntă când ea ezită să plece. „Hai, du-te, acum. Sunt convins că asta ar dori bărbatul tău să faci acum".

Travis.

Bătrânul avea dreptate.

Rostind în inimă o rugăciune și cu multă credință în suflet, Meredith părăsi locul acela.

Travis simți o durere arzătoare în coapsă, acolo unde pătrunsese glonțul tras de Wheeler, dar el nici nu se mai gândi la rană în timp ce apucă mâna cu care bărbatul ținea pistolul și-o trânti cu putere de podeaua din scânduri. Genunchiul lui Wheeler îl lovi pe Travis în stomac. Lovitura aproape că-l lăsă fără suflu, dar el rezistă. Trânti din nou mâna individului, de data aceasta izbind-o de unul dintre picioarele canapelei.

Wheeler scoase un țipăt de durere. Pistolul îi căzu în sfârșit din mână. Travis se întinse după el, dar ceva dur îl pocni în omoplat. Brațele îi căzură amorțite, iar el se prăvăli peste Wheeler. Cel care-l pocnise nu pierdea deloc timpul, neîncetând să-l lovească cu picioarele. Travis se prăbuși pe spate cu un geamăt.

„Ești un om pierdut, Archer", îi zise Mitchell în timp ce-și armă pistolul. Butucul care-l doborâse mai devreme pe Travis se învârti înapoi spre umărul lui Mitchell. „Prea mult timp mi-ai fost ca un ghimpe în coaste".

Mitchell se pregăti să ochească, îndreptând pistolul spre pieptul lui Travis. Travis își încleștă falca și se holbă spre călăul lui, refuzând să se comporte ca un laș. Singurul lui regret era că nu-i spusese niciodată lui Meri c-o iubește.

Apoi, în timp ce trase aer adânc în piept, în clipa în care crezuse, cu adevărat, că este ultima din viața lui, mai mulți bărbați și femei, vecini și prieteni deopotrivă, năvăliră în vechea fermă, continuându-și ridicola, dar binecuvântata parodie. Bătrânul Seth Winston păzea ușa în timp ce restul grupului se strecură în cameră ca un șarpe, chiuind și strigând. Travis îl zări pe Moses, apoi pe Crockett, care se grăbi să-l ajute pe Jim ca să-l pună la pământ pe tăietorul de lemne înarmat cu toporișca, în timp ce restul paradei intră în casă.

Cum de știuseră ei să vină acolo? Ce miracol îi adusese exact la momentul potrivit? Travis se forță să se ridice în picioare, având mare grijă la șoldul rănit, și descoperi răspunsul la întrebare. Neill. Ar trebui să-l strângă de gât pe puștiul acela că nu i-a ascultat instrucțiunile, dar, în schimb, el zâmbi spre cel mai mic dintre frații lui. După câte se părea, Neill nu era prea tânăr ca să improvizeze un plan, la urma urmei.

Preocupat mai mult ca oricând de reputația lui, Mitchell încercă să alunge mulțimea fără a mai face uz de violență, dar când una dintre femei o luă de mână pe Cassie și începu s-o tragă spre ușă ca să fugă cu ea, el se enervă. Trase un foc de armă în tavanul casei, iar bubuitura care se auzi și mici resturi de moloz ce căzură din tencuială reușiră să-i reducă la tăcere pe petrecăreți.

„Ia mâna de pe mireasa mea, doamnă. Imediat!" Mitchell își coborî pistolul, femeia de culoare fiind acum noua lui țintă.

Ea se supuse, ridicându-și ușor mâinile în aer. Apoi, femeia aruncă o privire spre Moses. Bărbia ei zvâcni într-o parte.

De parcă el ar fi așteptat semnalul ei, Moses se năpusti asupra lui Mitchell și-l doborî la pământ. „Fugi, Myra!" îi strigă el în timp ce se lupta ca să-l dezarmeze pe Mitchell.

Haosul se dezlănțui brusc. Femeile o zbughiră pe ușă. Bărbații își scoaseră imediat armele.

„Wheeler!" zbieră Mitchell în timp ce se chinuia din răsputeri să se apere împotriva uriașului Moses. „Du-te și prinde fata!"

„E o fereastră în camera din spate", strigă Everett Hayes spre fiica lui. „Îți amintești, Cass?"

„Haide, mamă", o îndemnă Cassie pe mama ei să le urmeze, dar femeia nu se mișcă deloc, expresia ei buimacă fiind nefirească.

Wheeler se aruncă spre Cassie.

„Fugi!" țipă Travis, în momentul în care-l prinse pe Wheeler de braț.

„Acum, Cassandra", îi ceru Everett. „Voi rămâne eu cu mama ta".

În cele din urmă Cassie se întoarse și se îndreptă spre micuța cameră ce se vedea din bucătărie. Myra o urmă. În același timp, Wheeler izbuti să-și elibereze brațul din strânsoare și-i trase lui Travis un cot în coapsă.

Travis scoase un țipăt de durerea care-l săgetă ca lama unei săbii, în timp ce Wheeler se năpusti spre camera din spate. Părea că le va prinde pe femei înainte ca ele să reușească să deschidă fereastra.

Travis se repezi și el în spatele bărbatului, șuierând de durere. Degetele lui se strecurară pe sub haină și apucară mânerul revolverului său. Îl scoase din toc, ținti și apăsa pe trăgaci.

Wheeler căzu secerat.

Neill și Josiah trecură în viteză pe lângă Travis și-l imobilizară pe Wheeler. Acesta gemu de durere, iar Travis răsuflă ușurat când văzu că nu-l omorâse. Își ridică gâtul ca să scruteze din priviri restul camerei. Inima îi bătea destul de tare în piept. O persoană din grupul lui Moses scoase din teacă un cuțit de vânătoare și se apucă să taie sfoara cu care erau legate mâinile domnului Hayes. Crockett stătea cu un genunchi proptit în spatele tăietorului de lemne, ce zăcea trântit la podea, iar Seth Winston încerca să-i lege încheieturile mâinilor cu o sfoară. Roy Mitchell atârna

inconştient peste umărul lui Moses, iar preotul o rupse la fugă, zbughind-o pe uşă.

Travis îşi închise strâns ochii şi se întinse pe podea. Se terminase.

După o clipă, zgomotul unor paşi apăsaţi îl făcu să-şi deschidă ochii. Jim stătea deasupra lui şi-i întinse o mână. Travis îl apucă de mână şi-l lăsă pe fratele lui ca să-l ajute să se ridice în picioare.

„M-am gândit c-ai vrea asta", îi zise Jim, întinzându-i cealaltă mână.

Travis se holbă la hârtia pe care se zărea semnătura lui în partea de jos. Simţi cum un junghi îi străpunge pieptul. Lacrimile i se strânseră în colţul ochilor. Le alungă şi tuşi ca să-şi dreagă glasul.

„Dă-i foc, te rog".

Jim zâmbi şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre şemineu. Ajunse lângă poliţa deasupra şemineului, luă un băţ de chibrit şi dădu foc hârtiei. Când Travis văzu că semnătura lui se strânse şi se transformă în cenuşă, simţi uşurare în adâncul sufletului.

Apoi o dorinţă, la fel de adâncă, prinse rădăcini în el – o dorinţă de a împărtăşi momentul acela, triumful acela, cu singura persoană ce însemna pentru el mai mult decât oricare alta.

Meri.

40

Când le zări pe Cassie și Myra venind din spatele casei, Meredith o zbughi din locul în care aștepta lângă cai și se apropie de ele, disperată să audă ce se întâmplase înăuntru.

„L-ai văzut pe Travis?" o întrebă nerăbdătoare pe verișoara ei. „Am auzit împușcături. A pățit ceva?"

„Cred că da, dar nu sunt sigură. Eram concentrată să ies pe fereastra din dormitorul tău când s-a auzit cea de-a doua împușcătură". Cassie o bătu pe umăr, privind-o cu multă compasiune. „Sunt convinsă totuși că el este bine".

Meredith dădu din cap, totuși inima ei nu era la fel de încredințată precum rațiunea ei. Se întoarse spre ușa casei. Nu mai răzbăteau zgomote până afară. Să fie acela un semn bun?

Un nod în stomac nu-i dădea pace. Așteptarea o măcina îngrozitor.

În final, cineva ieși din casă. Jim trecu pragul, scrutând cu atenție curtea. „Cassandra?"

Cassie se depărtă de Meredith și se grăbi spre el. „Sunt aici!"

Jim se grăbi și el spre ea. O îmbrățișă și o ridică brusc în brațe. Era o bucurie să vezi o astfel de privelițte, dar Meredith simți o dorință aprigă să-și revadă soțul. Era în același timp speriată că, și dacă era teafăr, Travis nu va fi prea bucuros s-o vadă.

Myra se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr. „Bărbații noștri vor veni și ei. Nu-ți face griji!"

„Mă rog să ai dreptate!"

Când Moses ieși într-adevăr, priveliștea pateticului Roy Mitchell ce atârna inconștient pe umărul lui stârni un zâmbet de surprindere pe fața lui Meredith.

„Nu ți-am zis eu?", Myra o bătu ușor pe umăr și făcu un pas spre soțul ei. „Mai bine îl trimit pe Josiah după căruța. Cred că va fi nevoie să-i cărăm pe toți amărâții care se ascundeau pe-aici".

Meredith chicoti auzind-o pe Myra, îngrijorarea ei risipindu-se pentru câteva clipe. Cu siguranţă că Moses s-ar fi îngrijit mai întâi de oamenii din tabăra lui care ar fi căzut răniţi în busculadă. Dacă el îl căra acum pe Roy, asta trebuie să însemne că niciunul dintre Archeri nu era grav rănit.

Făcu un pas spre casă, simţind nevoia să-şi vadă soţul, pentru a primi asigurarea finală că totul era bine cu el.

Un al doilea pas. Apoi al treilea. Păşea de parcă totul se petrecea ca într-un vis.

Crockett ieşi pe uşă, târându-l după el pe tăietorul de lemne. Seth Winston îl urmă ţinând în mână toporişca omului. Ieşi apoi şi unchiul ei şchiopătând, având-o pe mătuşa Noreen sub braţul lui. Inima lui Meredith începu să bată tot mai tare. *Unde era Travis?*

Atât de hotărâtă era să-şi caute soţul încât ea nu observase că unchiul Everett se oprise în faţa ei până când el începu să-i vorbească.

„Iartă-mă, Meri", îi zise el cu capul plecat, privirea lui întâlnind-o pe a ei doar pentru o clipă, înainte ca acesta să-şi plece din nou privirea în pământ. „Vreau să ştii că primul lucru pe care am să-l fac mâine dimineaţă va fi să merg la bancă pentru a transfera proprietatea pe numele tău şi al lui Travis, aşa cum ar fi trebuit să fac imediat după căsătoria voastră".

Meredith dădu din cap, nesigură ce să spună. Totuşi, când el îşi continuă drumul târşiindu-şi picioarele, i se făcu milă de el. Îl strigă şi aşteptă ca el să se întoarcă pentru a o privi în ochi.

„Dacă îi vei da voie lui Cassie să-şi aleagă soţul", zise ea, gândindu-se la Jim, „îi voi dărui ferma ca dar de nuntă. Poate că dumneata şi bărbatul pe care ea şi-l va alege veţi putea împreună să redresaţi afacerea cu moara".

Ochii unchiului Everett se umeziră, iar pentru o clipă acesta rămase ţintuit în loc. Dădu tăcut din cap înainte de a-şi pleca în jos bărbia, îndemnându-şi soţia să-şi continue drumul.

Îndreptându-se din nou spre casă, Meredith grăbi pasul. O altă umbră se contură în prag. Îşi încetini mersul. Trei bărbaţi ieşiră la lumină, dar niciunul dintre ei nu era Travis. Meredith îşi înghiţi dezamăgirea. Josiah şi Neill îl cărau pe însângeratul domn Wheeler şi-l coborau pe treptele verandei.

Ultimii bărbaţi ieşiră în momentul în care ea ajunse la capătul verandei. Cei pe care-i cunoştea de la şcoala oamenilor liberi îi

zâmbiră și trecură pe lângă ea. Meredith le mulțumi pentru ajutor, conștientă c-ar trebui să le spună și altceva, dar mintea ei părea incapabilă să rostească mai mult decât un simplu „mulțumesc" când inima ei era atât de preocupată ca ea să-și găsească soțul.

Trăgând aer adânc în piept, Meredith intră în interiorul cam întunecat al casei. Travis stătea lângă șemineu, cu privirea ațintită spre focul ce ardea mocnit. Părea atât de solitar stând acolo, cu o mână sprijinită de polița de deasupra șemineului. Inima ei tânjea de atâta dor după el încât simți cum o durere îi străpunge pieptul. Totuși, se comportă rezervat, nefiind sigură dacă el nu va fi cumva deranjat de intervenția ei. Neștiind dacă el se va bucura s-o vadă.

Așa că-l sorbea din priviri de la depărtare. Picioarele lui lungi și umerii lați, părul lui de culoarea nisipului, ce-avea nevoie să fie ușor tuns la ceafă. În timp ce ea continuă lista cu însușirile lui fizice, o încruntare îi împreună sprâncenele. Brațul lui drept stătea protector peste șold.

„Ești rănit", zise ea, reticența risipindu-i-se pe măsură ce îngrijorarea ei pentru sănătatea lui puse în umbră orice altceva.

Travis își întoarse capul. „Am crezut că ești în drum spre fermă".

Ea își coborî privirea în podea în timp ce se îndreptă spre el, având grijă să evite covorașele deranjate și mobila răsturnată. De fapt, evita să dea ochii cu el – temându-se de dezamăgirea pe care o putea citi acolo.

„Am rămas cu Bexar, însă aveam de gând să plec imediat dacă pericolul ar fi continuat, dar apoi Cassie și Myra au reușit să iasă, după aceea și ceilalți. Eu... știi... m-am gândit că pericolul a trecut".

Travis o cuprinse cu mâinile de umeri. „Mă bucur că n-ai plecat". Ceva emoționant și sincer răsună în glasul lui.

Meredith își ridică bărbia, dar n-avu timp să-și formeze vreo opinie despre ce se observa în privirea lui, căci el o sărută cu o pasiune în care ea simți toată dragostea lui. Palmele lui îi cuprinseră fața, iar tandrețea din atingerea lui îi alungă neliniștea și sădi o nouă speranță în inima ei.

Mâinile ei îl mângâiară pe piept, strecurându-se sub haina lui descheiată și înconjurându-i spatele. Dar când mâna ei stângă îl mângâie pe șold, Travis tresări de durere. Doar pentru o secundă, apoi continuă s-o sărute. Dar pentru Meredith fusese destul ca să-și dea seama de realitatea momentului. Se trase ușor în spate, întrerupând sărutul.

Ea îi ridică uşor haina şi se schimonosi la vederea ţesăturii sfâşiate şi îmbibate de sânge. „Mă duc după Crockett. Trebuie să-ţi curăţăm rana şi să te bandajăm". Se întoarse pe călcâie şi dădu să iasă, dar Travis o prinse de braţ şi refuză s-o lase să plece.

„Nu-i nimic grav", îi zise el, făcând un pas spre ea şi mângâindu-i ceafa. „Poţi avea grijă de mine mai târziu".

Trupul lui Meredith fu cuprins de fiori în timp ce răsuflarea lui caldă dezmierdă lobul urechii ei. „Nu înţeleg", murmură ea, încercând să priceapă ce se întâmplă. „Am crezut că eşti supărat pe mine". Travis muşcă uşor vârful urechii ei, iar gestul lui făcu ca gândurile ei să se împrăştie. Tulburată, se retrase uşor de lângă el şi-i zise: „Opreşte-te".

Travis îşi îndreptă spatele şi o privi contrariat.

Vocea ei deveni aspră. „Cum mă poţi săruta? Nici măcar nu ţi-ai dorit o nevastă, Travis. Te-ai însurat cu mine pentru că ghinionul te-a făcut să te pricopseşti cu mine trăgând paiul mai scurt. Iar acum din cauza nesăbuinţei mele, ţi-ai pierdut şi pământul". Cu greu, îşi ţinu în frâu suspinul ce-i stătea în gât, dar o lacrimă îi scăpă printre gene înainte ca ea s-o alunge clipind din ochi.

„Asta e ceea ce gândeşti tu?" El slăbi strânsoarea cu care-i ţinea braţul, dar doar pentru ca mâna lui să alunece în jos şi s-o prindă pe a ei. „Crezi că m-am căsătorit cu tine pentru că am pierdut când am tras la sorţi?", izbucni el într-un chicotit uşor. „Oh, Meri. Iubita mea. De fapt, eu *am câştigat* tragerea la sorţi. N-am pierdut-o".

Ea se holbă spre el, neînţelegând diferenţa. „Ce tot vorbeşti acolo?"

Travis îi zâmbi. „Când ne-am aşezat în jurul mesei în seara aceea, noi n-am decis să tragem la sorţi pentru că *niciunul* dintre noi nu dorea să se căsătorească cu tine. Am tras la sorţi pentru că *toţi* am vrut să ne căsătorim cu tine".

Meredith clipi uimită spre soţul ei. Acela să fi fost adevărul? Fusese ea un premiu, nu o corvoadă?

„Şi să-ţi mai zic ceva". El îşi plecă capul şi-şi coborî vocea, zâmbind ştrengăreşte. „Dar trebuie să-mi promiţi că nu mai spui nimănui".

Ea dădu din cap.

„Am trişat".

„Cum aşa?"

„M-am asigurat că voi fi acela care va rămâne cu sorțul cel mai scurt".

Pulsul lui Meredith o luă la goană. „De ce?"

Travis dădu ușor din umeri, iar dacă ea n-ar fi știut mai bine, ar fi putut jura că pielea lui s-a înroșit puțin sub tenta de bronz de pe fața lui.

„Atunci spuneam că tu ești responsabilitatea mea. Asta din cauza întâlnirii noastre de dinainte și că, de aceea, ar trebui să fiu cel care se căsătorește cu tine".

O responsabilitate. Așa, deci! Meredith își forță bărbia să rămână ridicată, dar și spatele să-i rămână drept în ciuda instinctului ei de a se ghemui de durere.

„Dar amarnic mă înșelam". Privirea lui Travis o întâlni pe a ei, iar ea se învioră. Felul în care el o privea, era... era... „Chiar în clipa aceea m-am îndrăgostit de tine".

Deci, era dragoste.

„N-am suportat ideea ca vreunul dintre frații mei să se căsătorească cu tine. Tu erai a mea. Știam asta în adâncul ființei mele, deși nu-mi puteam explica lucrul acesta. Iar în ultimele câteva săptămâni, am devenit tot mai sigur. Te iubesc, Meredith. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că te-a adus din nou în viața mea".

Inima îi sărea în piept gata-gata să-i plesnească, atât de mare era bucuria ei. Cu un singur lucru nu se putea împăca însă. „Cum rămâne cu pământul tău?"

Travis o strânse ușor de mână și o trase la pieptul lui, după care o sărută pe frunte. „Valorezi pentru mine mai mult decât orice bucată de pământ. Aș renunța la fermă din nou, într-o clipă, dacă asta ar însemna să te știu în siguranță".

„Cum adică... din nou?"

El îi zâmbi și arătă cu degetul spre rămășițele de hârtie arsă, împrăștiate în șemineu. „Mitchell n-a mai putut protesta când Jim i-a luat înapoi hârtia prin care eu îi cedam dreptul de proprietate".

„Oh, Travis. Sunt așa bucuroasă".

El îi întoarse zâmbetul, dar apoi fața lui deveni gravă, iar vocea nesigură. „Meri? Era adevărat ce mi-ai scris în bilețel? Ai ajuns într-adevăr să ții la mine?"

Meredith își mușcă ușor limba și roși. „Chiar mai mult", afirmă ea, categoric. Își întinse mâna spre obrazul lui și-l mângâie. „Te iubesc încă din ziua aceea în care m-ai salvat din capcana de oțel. Dar acum te iubesc cu plinătatea dragostei unei femei – profund, trainic, pentru totdeauna".

Travis o strânse la piept, sărutând-o prelung. Dar înainte ca Meredith să se lase pradă pasiunii pe care el i-o inspira, cineva încercă să-și dreagă glasul. Sunetul răsună ca un ecou în camera aproape goală. Tresărind, ea sări de lângă Travis, iar o roșeală îi încinse obrajii.

„Îmi pare rău... să... vă întrerup", intonă Crockett din ușă. „Voiam să văd dacă am putea împrumuta calul lui Meredith. Noreen refuză să meargă în aceeași căruță cu Mitchell și cu *șleahta lui de bandiți*, chiar dacă toți bărbații aceia sunt legați fedeleș în spatele căruței. Iar ea a declarat că până și caii acelor bărbați sunt la fel de respingători. Jim i-a adus-o pe Ginger în speranța c-o va convinge astfel, dar când ea a văzut că iapa nu are șa, aproape că a făcut o criză de apoplexie. Acum el îi dă șaua lui, iar ea a încetat să mai scrâșnească din dinți, așa că ne-am gândit să pornim în sfârșit la drum".

Meredith scuturâ din cap, compătimitoare. „Nu te invidiez pentru lungul drum spre oraș în compania ei. Dar dacă Ginger vă poate ușura povara, sunt mai mult decât bucuroasă să vi-o împrumut!"

„Aveți felinare pentru când se lasă seara?" îl întrebă Travis, după care făcu câțiva pași în față, continuând s-o țină pe Meredith de mână. „Luna este doar pe jumătate plină, așa că nu veți avea prea multă lumină pe drum".

„Da, avem. Moses s-a gândit să aducă câteva cu el. El va merge călare alături de noi ca să-i ducă la șerif pe Mitchell și pe oamenii lui în timp ce Jim o va duce acasă pe Cassie și pe ai ei. Neill și Josiah au vrut să ne însoțească și ei călare, dacă n-ai ceva împotrivă".

„Nu văd de ce-aș avea ceva împotrivă", zise Travis. „La urma urmei, puștiul trebuia inițial să-l aducă pe șerif. Chiar te-aș ruga să-l lași pe el să termine treaba asta".

Meredith rămase tăcută în timp ce-și făcea calcule în minte. Care va să zică... ea și Travis vor fi singuri acasă. Toată noaptea.

Travis se întoarse ca s-o privească, iar dorința se putea zări în ochii lui de parcă el i-ar fi citit gândurile. „Te voi..." Tuși ca să-și dreagă glasul și se întoarse spre fratele lui. „Te voi conduce până afară".

Meredith păși în urma lui, un sentiment cald, plăcut, prinzând contur în timp ce-și privi soțul, odinioară puțin sociabil, arătându-și recunoștința față de toți bărbații și femeile care se oferiseră să-l ajute. Astăzi se închegaseră relații, legături de prietenie care vor dura multă vreme de-acum înainte. Archerii nu vor mai fi izolați de comunitatea lor. Ei fuseseră acum acceptați în mijlocul lor ca vecini, ca prieteni.

„Moses", zise Travis, ridicându-și ușor mâna spre voinicul bărbat. „N-am cuvinte să-ți mulțumesc, prietene. Ziua aceasta s-ar fi terminat diferit fără ajutorul tău".

Moses dădu mâna cu el. „Eu pur și simplu am făcut pentru alții ceea ce spune Cartea cea bună. Vecinii se ajută între ei. Își poartă poverile unii altora, și alte chestii de genul ăsta".

„Când vine vorba despre poveri, Travis se pricepe bine la purtatul lor", zise Crockett, lovindu-l prietenește peste spate. „Mai are însă de lucrat la partea aceea de a-i lăsa pe alții să-l ajute".

Meredith vru să-și apere soțul, dar Travis îi răspunse înainte ca ea să poată face altceva decât să tragă aer adânc în piept.

„Ai dreptate", recunoscu el. Modestia lui ieși atât de mult în evidență, fapt ce-o umplu de o mândrie neostentativă. „Dar cred că asta se va schimba începând de azi".

„Și eu cred asta, frate", zise Crockett, din tonul lui dispărând orice urmă de tachinare. „Cred asta cu toată tăria".

În timp ce grupurile se pregăteau de drum, Meredith le îmbrățișă pe Cassie și pe Myra, apoi se întoarse lângă soțul ei ca să le facă cu mâna. Odată ce toți plecară, Meredith se trezi înconjurată de brațele soțului ei în timp ce amândoi se îndreptau, călare pe Bexar, spre fermă.

N-a fost timp de prea multă conversație pe scurta distanță spre casă, dar cuvintele nici nu erau necesare. Meredith se sprijini pur și simplu de soțul ei și lăsă ca legănatul din mersul calului s-o relaxeze după stresul din ultimele câteva ore.

Travis o iubea. Nimic altceva nu mai conta.

Când Bexar se opri, Meredith își ridică capul. Travis îi cuprinse fața între palmele lui și o sărută ușor pe frunte. Gestul acela a fost

tandru şi scurt, dar vai, cât de plăcut! Totuşi, când el îşi îndreptă spatele, zâmbetul şi căldura din privirea lui promiteau că şi mai multe săruturi aveau să vină.

„Trebuie să duc calul în hambar", îi zise el în timp ce-i înlănţui mijlocul cu un braţ şi o coborî de pe cal. „Dar voi ajunge curând în casă".

„Vin şi eu cu tine".

El ridică o sprânceană spre ea, dar nu argumentă, în timp ce descălecă şi-l duse pe Bexar în hambar. Meredith îl urmă. Simţea nevoia să fie lângă el. Aceasta era prima lor noapte când erau complet singuri şi ea nu voia să piardă nicio clipă din compania lui.

Travis scoase şaua şi păturile de pe spatele lui Bexar în timp ce Meredith atârnă căpăstrul calului. Ea verifică dacă în ieslea cailor mai era hrană şi dacă ei mai aveau apă. Descoperi că şi una şi cealaltă erau în cantităţi suficiente pentru întreaga noapte. Travis se apropie de ea, borul pălăriei lui lovindu-se uşor de capul ei în timp ce el îi sărută ceafa.

Ea chicoti şi se depărtă câţiva paşi de el, simţindu-se jucăuşă dar, ciudat, timidă în acelaşi timp. Travis se lăsă antrenat în jocul acela, râsetul lui mai răguşit amestecându-se cu râsetul ei în timp ce amândoi ieşiră din hambar. Când ajunseră lângă verandă, o luă în braţe. Meredith ţipă uşor.

„Nu poţi scăpa de mine", Travis murmură în urechea ei în timp ce o ajuta să revină cu picioarele pe pământ.

Meredith se întoarse în braţele lui ca să-l privească pe bărbatul pe care-l iubea. „Nici nu-mi doresc asta".

Ochii lui se întunecară şi pentru o clipă ea crezu c-o va săruta. Dar o luă din nou în braţe şi continuă să urce treptele verandei. Uşa din faţă se dovedi mai degrabă o provocare de care el trebuia să treacă. Travis fu nevoit să facă câteva jonglerii pentru a-şi păstra echilibrul înainte ca el să poată deschide uşa. El deschise uşa larg şi o trecu pe Meredith peste prag.

„Bine ai venit acasă, doamnă Archer".

Bine ai venit acasă. De parcă ceremonia lor de căsătorie tocmai avusese loc, iar el o adusese acasă pentru prima oară. Zâmbetul lui Meredith tremură în timp ce ea întâlni privirea soţului ei. El îi oferea un nou început, o căsnicie bazată pe dragoste.

El străbătu holul purtând-o în brațe, apoi ajunseră în bucătărie. Acolo, o lăsă jos și începu să desfacă nasturii pelerinei ei, încet. Un fior străbătu pielea ei oriunde o atingeau degetele lui. Travis o privi în ochi în timp ce-i dădu pelerina jos de pe umeri, întrerupând contactul lor vizual doar atunci când el se duse să agațe pelerina în cui.

În timp ce el se afla cu spatele la ea, Meredith descoperi o îndrăzneală pe care credea că n-o are și se întinse după umerii hainei lui. Ea îl ajută să dezbrace haina aceea și admiră cum mușchii îi fremătau pe sub cămașă. Agățându-i haina lângă haina ei, timiditatea ei își făcu din nou apariția.

Travis îi ridică tandru bărbia cu marginea palmei. „Vrei să fii soția mea în noaptea asta, Meri?"

Ea își mușcă ușor buza, inima bătându-i atât de tare încât se simți amețită. Dar știa ce răspuns dorea să-i dea. „Da, Travis. La noapte și întotdeauna".

Ea nu mai era mireasa trasă la sorți, se gândi Meredith în timp ce-l prinse pe soțul ei de mână și-i dădu voie s-o conducă din hol spre dormitorul lor. Având în dar inima lui Travis, ea se transformase într-o soție preaiubită. Nu-și putea imagina o binecuvântare mai mare.

Karen Witemeyer a obținut masteratul în psihologie la Abilene Christian University. Este membră în diverse asociații ale scriitorilor americani și autoare a romanului *Mireasă pe măsură,* premiat ca unul din cele mai bune romane de dragoste ale anului 2010 de către website-ul *Love Western Romances* și nominalizat pentru un premiu RITA (al Asociației scriitorilor de romane de dragoste din S.U.A.), dar și pentru distincția *National Readers' Choice. Mireasă trasă la sorți* este cel de-al patrulea roman al scriitoarei. Karen locuiește în Abilene, Texas, împreună cu soțul și cei trei copii ai lor.

Mireasă PE MĂSURĂ

Atunci când o croitoreasă care prețuiește frumusețea întâlnește un bărbat care condamnă vanitatea, încep să iasă scântei!

JERICHO „J.T." TUCKER nu vrea să aibă nimic de-a face cu noua croitoreasă din Coventry, Texas. Cunoaște mult prea bine genul acela—femei frivole, dăruite mai mult modei decât frumuseții adevărate. Cu toate acestea, în afară de hainele ei cusute frumos, croitoreasa aceasta nu este deloc cum se aștepta el.

HANNAH RICHARDS este pusă în încurcătură de proprietarul companiei de transport. Omul cel fără zâmbet o supără cu presupunerile lui înfumurate și cu felul morocănos de a fi, dar în același timp îi câștigă inima cu fapte bune neașteptate. Ce latură a lui Jericho Tucker reflectă realitatea din interiorul lui?

Când Hannah hotărăște să o ajute pe sora lui Jericho să îl cucerească pe cel drag—lucru ce va avea urmări neașteptate—oare Jericho și Hannah vor găsi o punte peste prăpastia dintre ei?

[295 pag., 14 x 20.5 cm]

Să-i câştige INIMA

După ispăşirea pedepsei pentru o crimă comisă din greşeală ce i-a năruit toate planurile de faimă şi avere ale tinereţii, Levi Grant are de gând să înceapă o viaţă nouă în oraşul Spencer din Texas. Oraşul are nevoie de un fierar, meşteşug pe care Levi l-a deprins de timpuriu de la tatăl său şi el are nevoie de un loc unde nimeni să nu îi ştie trecutul.

Eden Spencer a jurat că renunţă la bărbaţi, alegând în schimb să îşi dedice timpul bibliotecii pe care o are în oraşul fondat de tatăl ei. Când un străin mare cât un munte intră pe uşă şi doreşte să împrumute o carte, ea nu prea are încredere în el. Dar, pe măsură ce misterele noului fierar din oraş le dezleagă, Eden descoperă profunzimi ascunse în el ce îi pun inima la încercare.

Eden crede că, în cele din urmă, a întâlnit un om onorabil şi integru. Dar când adevărul despre trecutul de fiu risipitor al lui Levi iese la lumină, va putea acest erou cu trecut pătat să recâştige inima bibliotecarei?

[321 pag., 14 x 20.5 cm]

Patru fraţi. Patru paie. O singură mireasă.

Nimeni nu îndrăzneşte să intre pe proprietatea familiei Archer. Asta dacă ţine la viaţa sa. Însă când Meredith Hayes surprinde o discuţie despre un complot pentru a incendia ferma fraţilor Archer şi a-i alunga de pe proprietatea lor, o datorie de demult o îndeamnă să-şi asume riscul.

Anii de permanentă vigilenţă înăspresc şi sălbăticesc omul. Totuşi, când dă, din întâmplare, de o intrusă cu aceiaşi ochi albaştri strălucitori ca şi ochii fetiţei curajoase pe care o ajutase cândva, Travis Archer nu poate ceda impulsului de a o păstra lângă el. Iar când un act de sacrificiu pune în pericol viaţa şi reputaţia ei, recunoştinţa şi vinovăţia îl îndeamnă să încerce s-o salveze încă o dată.

Deşi Travis nu este deloc tânărul galant la care visa odinioară Meredith, ea jură să rămână lângă el. Dar va fi ea vreodată iubită? Sau Travis o va vedea întotdeauna doar ca pe o mireasă trasă la sorţi?

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro

ISBN 978-973-7908-87-2